

Ông Chủ, Xin Ký Tên Ly Hôn

Contents

Ông Chủ, Xin Ký Tên Ly Hôn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	32
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	46
16. Chương 16	50
17. Chương 17	54
18. Chương 18	58
19. Chương 19	61
20. Chương 20	64
21. Chương 21	68
22. Chương 22	70
23. Chương 23	74
24. Chương 24	77
25. Chương 25	79
26. Chương 26	82
27. Chương 27	85
28. Chương 28	88
29. Chương 29	93
30. Chương 30	100
31. Chương 31	105
32. Chương 32	110
33. Chương 33	114
34. Chương 34	118
35. Chương 35	122
36. Chương 36	126
37. Chương 37	133
38. Chương 38	137
39. Chương 39	142
40. Chương 40	151
41. Chương 41	156

42. Chương 42	163
43. Chương 43	167
44. Chương 44	171
45. Chương 45	175
46. Chương 46	180
47. Chương 47	184

Ông Chủ, Xin Ký Tên Ly Hôn

Giới thiệu

Câu chuyện tình cảm đau thương và đầy những bi kịch khi bước vào cuộc sống hôn nhân, ban đầu ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-chu-xin-ky-ten-ly-hon>

1. Chương 1

Đã trôi qua thời mẹ luôn nhẹ nhàng nhắc nhở bên tai của nàng: Hôn nhân có thất năm chi dương (khúc ngọt của bảy năm) – Sau bảy năm là giữa ngáy, cho nên chờ con sau khi lớn lên lập gia đình, nhất định phải linh hoạt trong hôn nhân, làm một người vợ thật tốt.

Thời gian như nước chảy.

Cô bé ngây thơ năm đó nay đã trở thành một cô gái hoạt bát thông minh.

Năm nàng vừa tròn hai mươi bốn tuổi, nàng rút cuộc ủy khuất mà nghĩ khóc: Mẹ ơi, hôn nhân của con rõ ràng mới qua một năm a.....

Rõ ràng mới chỉ có một năm, vì sao đã muốn cho nàng nhận hết ủy khuất.

Phòng khách của ngôi biệt thự xa hoa.

Đầy phòng là những đóa hoa Mân Côi kiều diễm, lẳng lẳng nở rộ ở từng góc của khu biệt thự. Khúc nhạc Mozart nhẹ nhàng vang lên như dòng nước đang chảy xuôi theo dòng, hòa quyện trong không gian như những làn gió bay lượn. Trên bàn cơm bày biện những ngọn nến tinh xảo, bên cạnh là nàng tự mình làm bữa tối, theo đúng phong cách chính quy của tiêu chuẩn nhà hàng.

Nàng ngồi ở bên cạnh bàn ăn, trang điểm thật cẩn thận đồ trang sức trang nhã, phối hợp với lễ phục màu vàng nhạt Valentino được chọn lựa tỉ mỉ, mái tóc được búi lại thành những lọn tinh xảo khéo léo, chỉ chừa vài sợi tóc buông rơi một cách nhẹ nhàng trên vầng trán, dịu dàng động lòng người, thật thu hút mọi ánh nhìn.

Nàng vẫn cho rằng mình là tiểu thư, nàng không cho rằng đây là tự kỷ, đây là tự tin của nàng.

Mãi đến khi gặp hẳn, nàng mới hiểu được, thì ra cho dù nàng đẹp đến đâu, cho dù toàn bộ thế giới vì nàng điên cuồng, nếu không chiếm được một chút ít chú ý của hẳn, chính là không có chút ý nghĩa nào.

Đồng hồ trên tường lặng lẽ nhích dần đến, 22 giờ 30 phút.

Kiều Ngữ Thần hai tay đặt ở trước ngực, cố gắng đè nén sự lo âu của chính mình. Nàng tự nói với bản thân, không sao đâu, thời gian còn rất sớm, chậm một chút nữa, hẳn sẽ trở lại.

**** *

Trước khi gặp được một người người đàn ông tên là Đường Học Khiêm, nàng trải qua một cuộc sông điển hình của một thiên kim tiểu thư ở xã hội thượng lưu. Thiên chi kiêu nữ, thế giới này luôn xoay quanh nàng coi nàng như là trung tâm của vũ trụ. Nàng có một gia đình thực hoàn mỹ, cha mẹ nàng xuất thân là những nhân vật nổi tiếng, tuy rằng mẹ nàng sớm qua đời khi tuổi nàng còn nhỏ, nhưng cũng may cha cực kỳ sủng ái nàng, thân là chủ tịch đại tập đoàn tài chính số một số hai ở Đài Loan, cho dù mẹ nàng đã qua đời nhiều năm như vậy, nhưng vẫn kiên cường sống độc thân không hề cưới thêm vợ khác.

Nàng hiểu được, cha luyện tiết sự nàng chịu ủy khuất, ông hiểu được nàng không thích tồn tại loại ‘mẹ kế’ này.

Cuộc sống của nàng, thuận buồm xuôi gió. Tiền tài, quyền lợi, vô số theo người đàn ông đuổi nàng. Vào năm nàng mười sáu tuổi, nàng nhận hết sủng ái, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cha sủng ái, gia tộc hiển hách, nàng lại là đứa con gái rệu rã duy nhất của chủ tịch tập đoàn tài chính lớn nhất nhì ở Đài Loan. Thiên thời địa lợi nhân hoà, đều tập trung vào trên người nàng.

Cha thường xuyên nói với nàng: Ngữ Thần, con muốn gì? Chuyện con muốn làm, ba ba đều sẽ thỏa mãn cho con.

Thật là một lời nói vô cùng mê hoặc a.

Mà nàng cũng không chịu thua kém, không hề tiêm nhiễm lối sống sa đọa của các cậu ấm, tiểu thư con nhà danh giá. Thuốc phiện, vũ trường, quán bar, tất cả những thứ đó chưa bao giờ xâm nhập được vào đầu óc nàng dù chỉ một mảy may. Nàng chỉ thích duy nhất xem truyện tranh Nhật Bản, chơi trò chơi của các cô gái bình thường.

Có lẽ là do mẹ thích loài hoa anh đào, nên nàng cũng thích loại hoa diễm lệ này như một cách tưởng nhớ mẹ. Nàng thường xuyên cầm ảnh chụp mẹ vụng trộm ảo tưởng: Ba tháng nữa sẽ đến mùa hoa anh đào nở rộ, cô gái mặc một bộ quần áo màu hồng nhạt cùng người yêu mền dặt tay tản bộ cùng nhau. Những cánh hoa anh đào rơi rụng bay theo gió sẽ vương lên những lọn tóc rối của nàng, lão công của nàng ôn nhu đưa tay nhẹ vuốt tóc nàng.

Năm đó nàng chỉ có mười sáu tuổi, tấm lòng còn rất ngây thơ trong sáng. Bởi vậy nàng đang chờ đợi, chờ đợi một người, người đàn ông xứng đáng để nàng yêu suốt cả cuộc đời, người có thể nắm tay nàng, ôn nhu hôn nàng.

Có lẽ là trên trời nghe được tiếng lòng của nàng, mà ngay cả ông trời cũng giúp nàng.

Không sớm không muộn, đúng vào năm nàng mười sáu tuổi, nàng gặp được người người đàn ông để nàng tin tưởng giao phó cả cuộc đời sau này.

Đường Học Khiêm.

Nàng lần đầu tiên nhìn thấy hẳn là lúc cha cho nàng xem ảnh, cha nói cho nàng biết, “Hẳn là khách lớn nhất hiện tại công ty nhà chúng ta là người thừa kế, tiền đồ vô hạn, không thể đếm được.”

Câu nói cuối cùng của cha ý nghĩa thật sâu xa, thông minh như nàng lập tức hiểu được ý ngầm trong đó: Đại tập đoàn tài chính Đài Loan, tập đoàn tài chính Đường Viễn tương lai sẽ là vật trong lòng bàn tay của thiếu gia Đường gia này.

Ánh mắt nhìn người của cha chưa bao giờ sai, tựa như ông chấp chưởng công ty qua nhiều năm như vậy, nàng tin tưởng khả năng phán đoán của cha.

Nhưng nàng đối với lần này không có hứng thú. Gia thế nàng đã vô cùng hiển hách, hoàn toàn không cần sự trợ giúp của lực lượng bên ngoài.

Vào một buổi tối của một ngày nào đó, nàng chính là đang nhìn truyện tranh đến ánh mắt mệt mỏi, chợt nhớ tới tên này.

Đường Học Khiêm.

Một cái tên vô cùng quân tử nha!

Nàng mỉm cười, thật khờ, nghĩ gì thế. Buông sách xuống, vươn tay tắt cái đèn nhỏ ở đầu giường, nàng im lặng đi vào giấc ngủ.

.....

23 giờ, hán vẫn chưa về, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không có.

Kiều Ngữ Thần tiếp tục an ủi mình: Không sao, hán nhất định có việc trì hoãn, hán sẽ không quên, bởi vì, hán chính miệng đã đáp ứng nàng sẽ trở lại.

**** *

Nàng không phải là một người con gái dễ dàng động tâm, cũng không phải loại con gái thấy người đàn ông có dáng vẻ tuấn tú liền miên man suy nghĩ, nàng từ nhỏ được giáo dục thành cô gái tao nhã, đối với người khác phải dù dáng vẻ có suýt đến đâu, nàng cũng không có cảm giác đặc biệt.

Rõ ràng khi đó không có cảm giác đối với hán, vì sao sau lại, biến thành như vậy?

Kiều Ngữ Thần nhìn trước mắt mọi thứ trống rỗng, nhớ tới yến hội long trọng mười sáu tuổi năm ấy.

Đường phu nhân— Tiêu Tổ Tổ.

Tên này nằm trên cửa miệng của những người trong giới thượng lưu, đó là biểu tượng gần như là kì tích. Bà rất ít khi xuất hiện, nhưng mỗi một lần đều là kinh diễm. Truyền thuyết năm đó tổng giám đốc Đường Viễn là Đường Úc từng vì Tiêu Tổ Tổ mà điên cuồng, cho dù sau khi kết hôn dần dần phát hiện nàng mang trong mình chứng bệnh trầm cảm, cũng vẫn kề cận nhau như hình với bóng không hề rời xa dù chỉ một giây suốt bảy năm. Bảy năm sau, dưới sự trợ giúp của Đỗ Phi Phàm – Chuyên gia dụ dỗ các cô gái trẻ, Tiêu Tổ tổ đi ra từ bóng ma ám ảnh, Đường Úc lại một lần nữa điên cuồng.

Một cái hoạn là tự nhiên bề chừng nữ nhân tại sao lại có thể làm cho tổng giám đốc tập đoàn tài chính Đường Viễn có thể hô phong hoán vũ kia mê mẩn tâm hồn? Đáp án chính là: Quá xinh đẹp.

Bà thật sự rất đẹp.

Kiều Ngữ Thần rõ ràng nhớ rõ chính mình lần đầu tiên nhìn thấy Đường phu nhân thì bị sắc đẹp như thế này làm kinh sợ. Lúc ấy Kiều Ngữ Thần chỉ có mười sáu tuổi, đi theo cha được mời tham gia lễ hội hàng năm của Đường gia, lúc Đường phu nhân trong truyền thuyết từ cầu thang chậm rãi được người cặp tay đi xuống, toàn bộ thế giới giống như bị chìm vào trạng thái không tiếng động.

Một vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Một vẻ đẹp đến mức không thể tin được.

Kiều Ngữ Thần cũng ngơ ngác giống như mọi người, ngơ ngác nhìn Đường phu nhân xuất hiện ở trước mặt mọi người, sau đó, tầm mắt không tự chủ chuyển dời đến bên cạnh.

Nắm lấy cánh tay của bà là một thiếu niên, tuấn mỹ, sạch sẽ, trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại vô cùng hoa lệ, gờ tay nhắc chân đều hiển lộ khí chất quý tộc không thể nghi ngờ. Hán đối với bà săn sóc tỉ mỉ, sự ôn nhu gần như tràn cả ra ngoài.

Trong gia đình giàu có, một đứa bé có thể đối xử với mẹ như vậy thật sự rất hiếm có. Mà Đường Học Khiêm, hiển nhiên chính là cực phẩm.

Trong buổi yến hội ánh mắt Đường Học Khiêm vĩnh viễn đều không có rời xa mẹ của hắn, bởi vì thiên tiên thân thể không được khỏe mạnh lắm, Tiêu Tổ Tổ tổ chất mãnh mai, cho dù bà đã có Đường Úc bảo hộ, nhưng phía sau bà cũng vĩnh viễn có một người khác trông coi.

Đường Học Khiêm, cảm tình của hắn đối mẹ, phức tạp, thâm trầm. Khó trách Đỗ Phi Phàm trong nhiều năm trước cũng đã nói: Tiêu Tổ Tổ nhất định sẽ được người đàn ông Đường gia yêu mến, cho dù là chồng, hay là con trai, đều yêu bà như vậy.

Ngày hôm đó, Kiều Ngữ Thần mất ngủ, tim đập dồn dập, lần đầu tiên chính mình không thể khống chế.

Nàng rất cuộc tin tưởng, thì ra trên thế giới này, thật sự có nhất kiến chung tình. Đường Học Khiêm kể thừa dung mạo của mẹ, thậm chí càng thêm siêu việt, kết hợp với tổ chất sắc sảo lạnh lùng của người Đường gia, quả thực sắc sỡ loá mắt.

Kiều Ngữ Thần mơ mộng, nàng hâm mộ Đường phu nhân, nàng thật sự là hâm mộ bà, hạnh phúc như vậy, Đường Học Khiêm trong mắt hoàn toàn không có những người khác, chỉ có mẹ của hắn.

2. Chương 2

Từ mười sáu tuổi đến hai mươi ba tuổi, nàng yêu hắn suốt bảy năm.

Nàng từ bỏ lối sống thường nhật nhỏ bé của mình, chuyển đến trường trung học mà hắn học, thật sự quả giống như trong tưởng tượng của nàng, hắn nổi bật dị thường, thậm chí vượt qua tất cả những sự tưởng tượng của nàng.

Tình yêu có thể khiến người mù quáng, nàng như không còn thuốc chữa nữa. Chỉ cần có thể nhìn hắn từ phía xa, nàng có thể hạnh phúc rồi tỉnh rồi mù.

Đối với cảm tình quyến luyến của nàng, người thiếu niên trong treo nhưng lạnh lùng kia cũng chỉ là cười dung túng, không phủ nhận, thái độ gần như tương đương chấp nhận, lập tức làm cho nàng cảm nhận được ‘hạnh phúc’ như muốn ngàn đóa hoa hi vọng nở rộ.

..... Mãi đến nhiều năm sau đó, như là ngày hôm nay, nàng mới hiểu được, sự không phủ nhận của hắn cũng không phải đối với nàng dung túng, mà là cam chịu đối với bối cảnh gia thế khổng lồ phía sau của nàng.

Hắn dung túng rất nhiều người, thí dụ như bạn bè của hắn, dì Đỗ Phi Phàm, và đứa con của Chung Minh Hiền, lại tỷ như, mẹ của hắn.

Mà cái tên Kiều Ngữ Thần này đối với hắn mà nói, có thể làm hắn chịu được đến nay có lẽ chỉ là bởi vì dòng họ ‘Kiều Thị’ này mà thôi, về phần phía sau tên là ‘Ngữ Thần’ hay là ‘Thần Ngữ’, là ai hắn hoàn toàn không quan tâm.

Nhưng khi nàng bị tình yêu che mờ mắt, đem sự dung túng của hắn trở thành tình yêu. Vì thế nàng nhớ lại lời mẹ đã nói: Tình yêu là cần linh hoạt nhảy bèn.

Sau khi tốt nghiệp trung học, nàng dứt khoát rời khỏi học viện mỹ thuật tạo hình ở Paris – Ước mơ từ thuở bé của nàng, mà là theo hắn cùng đi Luân Đôn, học ở học viện danh tiếng nhất dành cho giới thượng nhân.

Hắn học về ngành quản lí là học viên xuất sắc nhất hiện thời, vì thế nàng cũng liều mạng làm cho mình trở thành một học viên về kinh tế nổi trội nhất, vì cái gì? Chính là có thể cùng hắn đứng chung một chỗ.

Cha, bạn bè, người nhà, bạn học, mỗi người đều không thể tin được đối với sự lựa chọn của nàng. Nàng là thiên kim tiểu thư chân chính, nàng từ nhỏ chịu giáo dục không bao gồm danh từ chịu đựng khổ sở để học ngành quản lí kinh doanh như thế này. Nhưng ý chí nàng kiên định, nàng muốn học về sau có thể có thêm tri thức giúp được hắn.

Về phần truyện tranh của nàng, trò chơi của nàng, tất cả những nhiệt tình yêu thương gì đó của nàng từ sau khi gặp được hắn, đều bị nàng từ bỏ.

.....

23 giờ 30 phút, cửa không có một chút tiếng vang.

Nàng xiết chặt nắm tay, khớp xương dần dần trở nên trắng bệch.

**** * * * *

Bằng lương tâm mà nói, hẳn đối với tất cả mọi người rất tốt bao gồm cả nàng. Như thế nàng ở trong lòng của hẳn cũng là bình thường như bao nhiêu người khác, hoàn toàn không có gì đặc biệt.

Vào năm nàng hai mươi hai tuổi, hẳn chính thức tiếp nhận tập đoàn tài chính Đường Viễn, trong vòng một đêm giá trị con người tăng vọt, hẳn cũng từ về thiếu niên trong treo nhưng lạnh lùng trước kia chuyển biến thành một người đàn ông dị thường tinh táo.

Cũng chính là tại đây một năm trước, vào hôm sinh nhật của nàng hẳn đã cầu hôn. Trước mặt toàn bộ các nhân vật nổi tiếng trên thế giới, trước mặt tất cả những phóng viên truyền thông hẳn lấy ra một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo vạn phần, quì một gối xuống.

Nàng cao hứng không kiềm được khóc lên.

Hắn vẫn luôn tinh khiết nhưng lạnh lùng, cho nên không ai ngờ được hẳn sẽ cưới vợ sớm dù mọi người từ già trẻ lớn bé hễ còn độc thân ai cũng trông mong hẳn ngỏ lời. Nhưng hẳn vĩnh viễn không thuận theo lẽ thường, đúng vào năm nàng hai mươi hai tuổi, lại đem nhẫn mang lên trên ngón tay của nàng.

Nàng là một cô dâu hạnh phúc nhất trên thế giới, đây là những gì nàng có thể suy nghĩ được trong giờ phút đó. Xem, hẳn vừa lên làm tổng giám đốc, liền lập tức hưởng nàng cầu hôn, buông tha cho nhiều cơ hội vui đùa trong tương lai như thế, người đàn ông như vậy, thật là hiếm có trên thế giới này.

Cho nên sau một năm, bọn họ đính hôn thuận lý thành chương, một năm sau đó, vào ngày sinh nhật nàng hai mươi ba tuổi, nàng rất cuộc, phủ thêm áo cưới màu trắng tượng trưng cho hạnh phúc vĩnh hằng.

Mãi đến sau này, khi nàng tỉnh tể hồi tưởng lại, nàng mới phát hiện ra hẳn chưa bao giờ nói qua một câu ‘Anh yêu em’. Câu này luôn là câu nói của miệng mà những người đàn ông thường dùng để dỗ dành phụ nữ... Bọn họ trong lúc đó, luôn là nàng quán quýt lấy hẳn, nói với hẳn ‘Học Khiêm, em yêu anh’. Hẳn chỉ cười, đáp lại một câu ‘Anh biết’.

Nàng ôm hẳn, cắn môi không nói lời nào.

..... Không đủ, nàng không cần hẳn biết, nàng muốn hẳn cũng có thể yêu nàng.

Cuộc sống sau hôn nhân, kỳ thật thật sự không thể dùng từ ‘không hạnh phúc’ để hình dung.

Hắn tuyệt đối rất ít có tin đồn tình cảm, cho dù có tạp chí bát quái chụp đến một tấm ảnh mơ hồ nhỏ bé, hẳn cũng sẽ lập tức giải quyết, thanh danh vô cùng tốt có một không hai, cũng làm cho thiếu phụ nhân như nàng trở nên rạng rỡ gấp mấy lần, trở thành đối tượng để toàn bộ phụ nữ trên thế giới ghen tị.

Hắn không phải là người đàn ông luôn quán quýt lấy gia đình, nhưng mỗi ngày đều điện thoại cho nàng, buổi tối chín giờ, điện thoại của hẳn chuẩn đến mức so với đồng hồ đều chính xác hơn. Nàng đương nhiên cũng là người hiểu chuyện, bỏ qua một bên tất cả mọi ham muốn, đam mê, thói quen, ở nhà làm tròn trách nhiệm của một thiếu phụ nhân. Có một lần hẳn ăn một món ăn do Chung Minh Hiên mang về từ nước Pháp xa xôi, trong mắt biểu lộ khen ngợi không tầm thường, nàng lập tức không ngại học hỏi kẻ dưới, quán quýt lấy đầu bếp trưởng của khách sạn học hỏi cách thức tiêu chuẩn nấu nướng.

Nay nàng đã là cao thủ về nấu nướng, hẳn lại khen ngợi nàng, nhưng nàng biết, trong mắt của hẳn không có dao động. Hẳn chính là đang làm theo phép tắc thông thường, tựa như hẳn gọi điện thoại cho nàng, về nhà bồi nàng ăn cơm, đều là trợ lý vạn năng của hẳn nhắc nhở hẳn làm.

Kiều Ngữ Thần cảm thấy ủy khuất, bởi vì nàng thật sự thương hẳn, yêu đến cam tâm tình nguyện đem mình giao cho hẳn, bao gồm tâm, bao gồm thân thể.

Vào đêm tân hôn hôm đó, hẳn cũng không có ôm nàng. Chỉ hôn nhẹ lên trán nàng, nói với nàng “Hôm nay có lẽ em rất mệt, nghỉ ngơi sớm một chút, con gái không nên để thân thể quá mệt mỏi sẽ không tốt đâu.”

Nàng gật gật đầu, trong lòng hạnh phúc đến mức căng tràn như bong bóng. Xem, hẳn đối với nàng sẵn sốc nhiều như vậy. Có bao nhiêu người đàn ông có thể nhìn vào đêm tân hôn? Đại đa số đều là lập tức biến thân làm sắc lang, ngao ô một tiếng liền nhào lên, không đến hừng đông không bỏ qua.

Sau lại nàng mới biết được, đêm tân hôn ấy, nghiệp vụ của công ty hẳn ở bên New York xảy ra chuyện. Hẳn lập tức triển khai mở cuộc hội nghị vào lúc đêm tối.

Khi đó nàng cảm thấy hẳn rất tuần tú, người đàn ông khi công tác là đẹp trai nhất chứ sao. Nàng không có hiểu được, tình yêu cùng công tác, gia đình cùng sự nghiệp, ở trong lòng hẳn, tình yêu luôn xếp ở vị trí cuối cùng, thậm chí không lên được bảng xếp hạng trong lòng hẳn.

Bây giờ suy nghĩ một chút, đêm đầu của hẳn và nàng, kỳ thật cũng là nàng chủ động.

Ngày đó hẳn uống rượu say.

Hẳn thường xuyên xã giao, tửu lượng tốt lắm, lại hiểu được quy tắc ngầm khi vào buổi tiệc, cho nên rất ít khi say. Ngày đó là vì nàng không chịu một mình đợi ở nhà, quần quít lấy hẳn bồi hẳn đi, kết quả nàng không uống rượu, cũng ít xã giao, mọi người nhìn ra được nhược điểm này của nàng điên cuồng tiến công, hẳn nở nụ cười cái gì cũng không nói, một ly lại một ly thay nàng chần, luôn che chở, che chở bảo vệ nàng đến hốc mắt của nàng đỏ ửng.

Nàng ở toilet vụng trộm khóc, trách cứ chính mình tại sao lại may mắn, có thể gả cho người đàn ông tốt như vậy.

Vì thế tối hôm đó, nàng kim lòng không đậu hôn hẳn, trên đôi môi hẳn còn mang hương vị của rượu, trong nháy mắt độ ẩm chung quanh tăng cao lên. Uống rượu say hẳn không chịu nổi khiêu khích, hành động của nàng lại như đang tán tỉnh mê hoặc như có như không không thể nghi ngờ. Hẳn mở mắt ra, bỗng nhiên đưa tay ôm eo của nàng, đem nàng đặt ở trên giường đè nặng dưới thân hẳn.

Người ta thường nói một người đàn ông khi yêu, mới để lộ ra bộ mặt thật, bị hẳn ôm làm nàng cảm thấy hỗn loạn, trong mắt ẩm ướt. Hẳn vừa tắm rửa xong, cho nên sợi tóc ướt đầm, có giọt nước nhỏ, dừng ở trên mặt hẳn, không biết là nước tắm chưa khô hay là mồ hôi hẳn. Nàng mở mắt ra nhìn hẳn, tuấn mỹ, gợi cảm, khác hẳn với vẻ lạnh nhạt thờ ơ của ngày thường, trở nên mạnh mẽ chiếm đoạt, đồng thời cũng làm khiếp đảm hồn người.

Kĩ xảo làm tình của hẳn rất cao siêu, rất lão luyện, trong lòng nàng rõ ràng, người đàn ông giống như hẳn vậy, làm sao có thể mơ ước được như tờ giấy trắng. Tuy rằng nhiều năm bên cạnh hẳn luôn vẫn chỉ có một mình nàng, nhưng hẳn cũng không thể vì nàng mà thủ thân như ngọc được. Hẳn vừa trêu đùa, nhưng cũng hiểu được trêu đùa như thế nào là đúng mực, không quá phận, lại tận tình, đây là bản năng thiên phú của hẳn, người bên ngoài hoàn toàn không thể học được.

Nàng mơ hồ miên man suy nghĩ, mãi đến khi một cảm giác đau đớn bén nhọn từ hạ thân truyền đến. Nàng mới thốt ra một tiếng đau. Kỳ thật sau lại ngấm lại, lúc ấy cũng không thực sự đau lắm, hẳn đã vô cùng ôn nhu dịu dàng rồi, hẳn trêu chọc, đủ chín mùi mới đi vào nàng. Chính là nàng được nuông chiều từ bé, toàn thân trên dưới không một vết thương, cho nên không chịu nổi một chút đau đớn nhỏ.

Nàng không có khống chế được nước mắt đau đớn, đây là lần đầu tiên của nàng, mẹ mất sớm, cho nên trước kia không có ai nói với nàng những chuyện như thế này, những kinh nghiệm của nàng từ vấn đề này non nớt như mèo ba chân, vụng trộm học được từ truyện tranh Nhật Bản. Kinh nghiệm lý luận non nớt của nàng chưa đến đâu, chứ đừng nói đến kinh nghiệm thực chiến.

Hẳn nhìn thấy nước mắt của nàng, có điểm tỉnh rượu. Hoàn toàn không hề không kiên nhẫn giải quyết lung tung một chút sau đó rời đi, mà là càng ôn nhu, càng sẵn sốc, cần lỗi tai của nàng nói “Để anh dạy cho em.” Lại nói với nàng “Có anh ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Sáng sớm ngày thứ hai, nàng ngủ thẳng đến giữa trưa mới tỉnh. Kinh ngạc phát hiện hẳn vẫn còn nằm ở bên cạnh nàng, mà hôm nay, cũng không phải chủ nhật. Hẳn cười với nàng, nói “Hôm nay anh ở nhà với em, không đến công ty.” Nàng vô cùng hạnh phúc hôn hẳn.

Xem, hẳn là quý trọng nàng như vậy.

Nhưng mà sau đó, theo thời gian trôi qua, nàng dần dần phát hiện, hắn không hề chạm vào nàng. Một năm hôn nhân, số lần hắn ôm nàng có thể đếm được trên đầu ngón tay, nàng vốn là một cô gái trẻ, ngày thường lại ít giao thiệp nên đối với những chuyện vợ chồng như thế này vẫn luôn xấu hổ khó mở miệng. Có mấy lần cố lấy dũng khí đối với hắn khiêu khích, không biết là nàng ám chỉ không đủ, hay là hắn giả bộ không phát hiện, dù sao hắn cũng nghĩ là nàng đang làm nũng, ôm nàng dỗ nàng vài câu rồi rời đi.

Cũng là nàng không đủ kiên định, thật sự rất dễ bị dỗ ngọt, hắn tùy tiện nói vài câu tâm tình là có thể đem nàng dỗ dành xong, kết quả chính là nàng đối với chính mình làm mãi liệt khinh bỉ: Rất không biết xấu hổ a, làm sao gặp người đàn ông không biết phụ nữ muốn...

Nếu không phải trong lúc vô tình nghe thấy Chung Minh Hiên nói một câu “Không phải tớ phê bình cậu nha Học Khiêm, có một số việc cũng nên nghĩ thoáng hơn một chút, lão bà của cậu đối với cậu tốt như vậy, nếu tương lai gia đình cậu có xảy ra vấn đề gì, tớ sẽ không giúp cậu đâu.....” Bị chất vấn, nhưng Học Khiêm vẫn bình thản tao nhã cười cười nhưng cũng lạnh thấu xương như băng giá.

Nàng nghe được ngậy người, cũng bị vẻ lạnh lùng của hắn làm chấn kinh, vì thế khi trước khi bọn hắn phát hiện mình, cuống quýt chạy đi.

Một khắc này, nàng có một loại ảo giác: Giống như nàng chưa từng hiểu được người đàn ông mang tên Đường Học Khiêm này.

Nàng cố lấy dũng khí hỏi hắn có phải ở bên ngoài có người phụ nữ khác hay không, hắn trầm mặc một chút, bỗng nhiên đưa tay đem nàng kéo vào trong lòng. Một tay khóa lại cái eo mảnh khảnh của nàng, tay trái nắm người của nàng, tựa tiểu phi tiểu hỷ: “Em nghe ai nói?”

Hắn bỗng nhiên trở nên làm cho người ta sợ hãi, khí thế sắc bén, ánh mắt sắc bén. Nàng trong nháy mắt hiểu được vì sao trên tạp chí lại hình dung hắn thành người lãnh mạc vô tình, trên thực tế, đó chính là con người thật của hắn.

Nàng không hề có kinh nghiệm cãi nhau hay nói dối, lại càng không nói đến chuyện có thể trở thành đối thủ của người đàn ông trước mắt này, vì thế nàng thực không có cốt khí, đành lùi bước: “Là em đoán.....”

Hắn cười rõ lên, không có độ ấm, gần như khiến cả người nàng muốn vỡ tung. Sau đó hắn bỗng nhiên đem nàng kéo vào lòng, dùng sức hôn, mút hấp như muốn nuốt trọn cả đôi môi, hòa tan cả thân thể nàng vào lòng hắn, đến khi nàng được buông ra, nàng cả người gần như đứng không vững, thân thể cùng ý chí, tất cả thua ở trong tay hắn.

Hắn cúi đầu cắn nhẹ lên xương quai xanh tinh xảo của nàng, miệng ản ản có uy hiếp: “Về sau, không nên đùa với anh những chuyện như thế này, anh không thích.”

Nàng liều mạng gạt đầu, nàng bị hắn hù dọa rồi, dường như sợ hắn không tin, đầu gạt lia lia muốn gãy cổ.

Hắn tự tay sờ sờ mặt của nàng, hôn hôn khoe môi nàng, nói hai chữ —

“Thật ngoan.”

3. Chương 3

Một năm hôn nhân, nàng vốn nên là người thân cận nhất của hắn, mà bây giờ, nàng lại cảm thấy cách hắn càng ngày càng xa.

Cũng không phải nói hắn đối với nàng không tốt, mà ngược lại, hắn đối với nàng tốt lắm, tốt đến mức làm cho nàng không thể có nửa điểm oán trách. Nàng càng ngày càng cảm thấy Đường Học Khiêm là một người đàn ông đáng sợ, hắn có thể không chỗ nào cố kỵ đối với nàng làm tròn trách nhiệm một chồng, nhưng cũng có thể tùy thời thu hồi tâm làm cho nàng không biết theo ai.

Hoặc là, hắn chưa bao giờ từng giao trái tim ra.

Hắn xem nàng như một đối thủ, một đối thủ cần hắn trấn an, mà không phải một người vợ cần hắn trân trọng.

Như vậy, vì sao lúc trước hắn lại quì một gối hướng nàng cầu hôn?

Kiều Ngữ Thần không dám suy nghĩ, cũng không dám hỏi đến, lại không dám tìm kiếm đáp án của vấn đề. Nàng quá yêu hắn, yêu đến mức không dám đối diện với sự thật đen tối kia.

23 giờ 55 phút, kim giây rầu rĩ di chuyển chậm chạp, mặt Kiêu Ngữ Thần dần dần trắng xanh, nàng gần như sắp khóc.

Rốt cuộc, Kiêu Ngữ Thần cầm lấy điện thoại, bấm mã số của hắn.

Điện thoại ngay lập tức được bắt máy, một giọng nam trầm ấm vang lên. “.....Hello? Xin hỏi ai thế?”

Kiều Ngữ Thần nghe thấy chính mình tim đập không ức chế nổi, “Là em.”

Đầu bên kia điện thoại dừng một chút, tựa hồ có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh, hắn hoàn hồn lại, giọng điệu bình tĩnh như trước, “Đã trễ thế này tại sao còn chưa ngủ?”

Em đang đợi anh, chờ anh trở về.

Kiều Ngữ Thần không có dũng khí hỏi hắn, chỉ có thể hàm hồ hỏi, “.....Anh hôm nay khi nào thì trở về?”

“Đêm nay anh không về, công ty đột nhiên có việc, em không cần chờ anh, đi ngủ trước đi.” Hắn vội vàng nói ngủ ngon, lập tức cúp điện thoại.

Kiều Ngữ Thần cầm điện thoại, chỉ còn một tiếng gác máy đơn độc lạnh lùng.

24 giờ, hắn không có trở về.

Hôm nay là ngày kỉ niệm bọn họ kết hôn một năm.

Hắn hoàn toàn quên mất, hoặc là, hắn chưa từng nhớ qua.

**** *

Làm tổng giám đốc của một công ty, Đường Học Khiêm hoàn toàn xứng đáng với sự ca ngợi của mọi người. Nhất là toàn bộ lão công nhân của tập đoàn tài chính Đường Viễn bọn họ từ nhỏ nhìn thấy Đường Học Khiêm từ năm tuổi đã được an bài vào Đường Viễn học tập, tham gia các loại hội nghị, tổng giám đốc Đường Úc của tập đoàn tài chính Đường Viễn đối với đứa con một này yêu cầu vô cùng cao, từ nhỏ Đường Học Khiêm bị yêu cầu hà khắc hơn cả bản thân hắn có thể đạt được, mỗi một bước của hắn, đi được đều vất vả hơn so với mọi người.

Đứa bé trai này là trầm mặc.

Đây là đánh giá nhất trí của tất cả các lão nhân viên đối với thiếu gia của Đường gia, thậm chí các chủ nhiệm lớp của hắn khi còn đi học cũng từng nhắc nhở đối với cha của Học Khiêm như thế. Nhưng Đường Úc chỉ là hơi hơi gật đầu, mặc cho cảm xúc trong lòng bất đắc dĩ khuếch tán.

Ông hiểu được, so với gia đình bình thường, Học Khiêm có một gia đình không thể tính là bình thường.

Mẹ ruột của hắn— Tiêu Tố Tố là một người đã mang chứng bệnh trầm cảm, từ lúc Đường Học Khiêm vừa ra đời gần như đã bị mẹ vứt sang một bên, bà sợ hãi sinh mệnh bé nhỏ này, cũng bởi vì ông trong quá trình sinh hoạt vợ chồng đã làm cho bà thống khổ, nên bà gần như xem mọi người là kẻ thù ngay cả chính con ruột của bà.

Từ lúc sinh ra cho đến năm hắn bảy tuổi, suốt bảy năm, hắn không hề được mẹ chở che thương yêu, thậm chí không có trao đổi, sau đó được cha mang đến Đài Bắc sinh sống, cha đối với hắn thực nghiêm khắc, hắn không có một chút cơ hội thở dốc, càng đừng nói đến chuyện làm nũng đòi hỏi chút ít quyền lợi của một đứa bé. Mấy thứ này, sớm đã bị đá ra khỏi cuộc sống của hắn.

Vì thế hắn trưởng thành sớm hơn so với bất luận kẻ nào, sau mỗi buổi học xong hắn đều trầm mặc tự hỏi mỗi một vấn đề, hắn không được mẹ yêu thương, không có cha dỗ dành, hắn chỉ có chính hắn, đầu óc tỉnh táo là vũ khí duy nhất để hắn có thể sống yên phận.

Trong khoảng thời gian ngắn, một đứa bé trai trầm mặc trở thành một người đàn ông bình tĩnh tự tin một mình đảm đương tất cả mọi chuyện.

Từ sau khi Đường Học Khiêm tiếp nhận Đường Viễn tới nay, giá cổ phiếu công ty cứ thẳng tiến đi lên, thậm chí vào lúc bối cảnh toàn cầu đang khủng hoảng tài chính, hắn cũng có thể bằng chính thủ đoạn linh hoạt cùng năng lực phản ứng vô cùng nhạy bén của hắn, ở Wall Street thành công phát triển ở ba lĩnh vực đầu tư, ở thời khắc nguy cơ gần cơn sóng dữ, từ nay về sau đặt địa vị Đường Học Khiêm bước lên tầng cao mới trong lĩnh vực toàn cầu.

Một người đàn ông thành đạt như thế, đương nhiên là giấc mơ của tất cả các cô gái.

Chung Minh Hiền đẩy cửa thông ra ban công trong văn phòng tổng giám đốc của tập đoàn tài chính Đường Viễn, mới mở miệng đã kêu lên. “Không được! Lão Tử bị cậu đè ép đến không còn khí lực nữa rồi.”

Người đàn ông trong văn phòng vẫn nhướng mày thản nhiên tươi cười, toàn thân bao phủ ở trong vầng sáng, “Chung trợ lý, chú ý cách dùng từ của cậu.”

“Nhưng mình đâu có nói sai a! Đường lão bản!”

Chung Minh Hiền kêu khổ thấu trời, “Suốt ba ngày, tớ giúp cậu nhận trọng trách đối phó với công ty ở hải ngoại vẫn chưa quay về nhà, lão bà của tớ thế nào cũng phải lột da tớ theo tớ náo loạn đòi ly hôn cho xem...”

Đường Học Khiêm tựa tiểu phi tiểu đề nghị: “Vậy có muốn tớ viết giùm đơn xin li hôn hay không?”

“A?” Chung Minh Hiền bị dọa không nhẹ, vội vàng bước đến bịt miệng Đường Học Khiêm lại, “Lời này không thể nói lung tung! Bị lão bà của tớ nghe thấy làm sao bây giờ!”

“Lo lắng một chút a.” Đường Học Khiêm vẻ mặt đầy ý cười, nhưng lời nói ra có thể hù chết Chung Minh Hiền, “Năm đó khi cha mẹ tớ muốn li hôn, đơn xin li hôn là do tự tay tớ viết. Người khác viết tớ đầy lo lắng, vì muốn tranh thủ lợi ích lớn nhất cuối cùng nên để tớ viết, hiệu quả vẫn không tệ, đáng tiếc sau đó bọn họ lại không thể xa nhau, Ai, thật là vô dụng mà, đáng tiếc.”

“.....” Chung trợ lý nghe được vẻ mặt biến dạng, lau mồ hôi lạnh đang tuôn trên trán, trong lòng thầm nghĩ: Tên này lúc trước ước gì cha mẹ ly hôn sao? Còn cảm thấy vinh quang a!

“Tiểu tử cậu chính là đang ở trong phúc mà không biết hưởng phúc!” Chung Minh Hiền tức giận bất bình, “Không biết cậu kiếm đâu ra được vận may cưới được một cô bé đối với cậu yêu thiết tha như vậy, cậu không biết năm đó lúc tớ theo đuổi bà xã của tớ tốn bao nhiêu thời gian, công sức và tiền tài đâu! Có thể nói đó là một cuộc cách mạng! Một cuộc cách mạng triệt triệt để để oanh oanh liệt liệt a! Cho nên tớ không bao giờ muốn li hôn, thật vất vả cách mạng mới thành công đem lão bà lừa gạt vào trong tay, tớ muốn hảo hảo hưởng thụ sự thành công của cuộc cách mạng gian khổ này.....” Ừm, Chung Minh Hiền còn muốn hắn học hỏi theo để xây dựng một gia đình theo chủ nghĩa xã hội khoa học, ha ha tương lai thực phong phú a.....

Đường Học Khiêm liếc mắt nhìn hắn, nở nụ cười, không nói chuyện.

Chung Minh Hiền bất động thanh sắc nhìn hắn lại cúi xuống, phát hiện người đàn ông trước mắt này một chút ý muốn về nhà cũng không có. Chung Minh Hiền thở dài, bỗng nhiên vươn tay giật lấy sắp văn kiện ở trước mặt hắn.

“Minh Hiền?” Đường Học Khiêm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn.

Chung Minh Hiền dùng một loại giọng điệu giống như ác bá để tăng thêm can đảm: “Đường Học Khiêm, tớ lệnh cho cậu về nhà!”

Đường Học Khiêm mười phần hứng thú nhíu mày: Đây là thế nào? Trợ lý cũng dám tạo phản đối với lão bản sao?

Người đàn ông này ánh mắt thực sắc bén, bình thường hắn luôn che giấu vẻ ngoài của mình rất chuẩn, người ngoài nhìn vào chỉ thấy đó là một Đường Học Khiêm là vô cùng tao nhã, chỉ có trong lúc đàm phán cùng đối tác và đấu trí với các đối thủ của mình, hắn mới bắt đầu thể hiện bản tính thật sự của mình. Sắc bén lạnh như băng như kiếm.

Bị hấn nhìn như vậy, da đầu Chung Minh Hiên liền phát run, giọng điệu lập tức mềm nhũn ra, “Ý của tớ là, cậu nên đối với lão bà của cậu tốt một chút đi.”

“Sao?” Đường Học Khiêm ánh mắt nghiêm túc, “Như thế nào, tớ đối với cô ấy không tốt sao?”

“Cậu đối với cô ấy rất tốt, nhưng đó là cậu hoàn toàn chỉ làm cho có lệ.”

Đường Học Khiêm tươi cười không thay đổi, “Có lệ? Vậy cậu có từng gặp qua người đàn ông nào đối với người vợ của mình có lệ đến mức, ngay cả ngày ba bữa ăn cũng an bài chu đáo không?”

Chung Minh Hiên bất đắc dĩ nói, “Cậu nói thật sự thực chu đáo, nhưng cậu hoàn toàn không có đem tâm bỏ vào, trong lòng cậu hoàn toàn không có cô ấy, cậu không biết là đối với một cô gái như vậy quá tàn nhẫn sao? Còn có...” Chung Minh Hiên giảm thấp xuống thanh âm, “Cậu không nên lại cùng người phụ nữ khác lên giường.”

Đôi hàng mi thanh tú của Đường Học Khiêm khẽ chớp, vì sự khẩn trương này của Chung Minh Hiên mà cảm thấy buồn cười, “Chỉ là nhu cầu sinh lý, tớ không muốn cùng những người phụ nữ khác dây dưa không rõ.”

Chung Minh Hiên kinh ngạc nói: “Vậy cậu nên tìm lão bà của cậu a!” Bằng không cậu cưới lão bà để làm gì? Đặt ở trong nhà cho đẹp mặt a?!

Đường Học Khiêm khéo môi khẽ nhếch, “Tớ sợ phiền toái.”

Ngay lúc Chung Minh Hiên còn muốn hỏi cái gì, điện thoại của Đường Học Khiêm bỗng nhiên vang lên. Vừa tiếp điện thoại, đúng là quản gia từ nhà gọi đến.

“Chuyện gì?”

“Thiếu, thiếu phu nhân... không thấy!”

Ánh mắt Đường Học Khiêm tối sầm lại, thanh âm nhất thời trầm xuống, “Cái gì gọi là không thấy?”

“Thiếu phu nhân để lại một tờ giấy, nói là muốn cùng thiếu gia tạm thời ở riêng.....”

Đường Học Khiêm nheo mắt lại, ngón tay không tự chủ nhip nhẹ lên mặt bàn. Thật lâu sau, nói một câu: “Đã biết.”

Chung trợ lý da mặt thật dày ở một bên cười đáp miệng rút gân: Ha ha ha ha ha, Đường Học Khiêm! Xú tiểu tử ngươi cũng có hôm nay!

4. Chương 4

Rất nhanh, đồng học Chung Minh Hiên liền không cười được, bởi vì thực hiển nhiên. Người đàn ông mang tên Đường Học Khiêm này quả thực là một tên yêu quái!

Lão bà trốn đi suốt một tuần, cư nhiên nửa điểm phản ứng đều không có, chỉ là bình tĩnh, bình tĩnh phân phó thủ hạ đi tìm Kiều Ngữ Thần, nhưng hấn đâu rồi, vẫn là dáng vẻ thản nhiên ngàn năm không thay đổi, nên làm cái gì làm cái gì, đều làm từng bước, cuộc sống hoàn toàn không hề bị đảo lộn.

Đúng vậy, Đường Học Khiêm chán ghét cuộc sống của mình bị đảo lộn. Người đàn ông cho dù nhìn từ góc độ nào, thậm chí có thể nói phải cực đoan.

Kiều Ngữ Thần.

Ba chữ kia đối với hấn mà nói tuy rằng không thể nói là xa lạ, nhưng tuyệt đối không được cho là quen thuộc.

Ngày hôm đó Chung Minh Hiên cứng họng hỏi: “Cô ấy là vợ của cậu nha! Cậu không yêu cô ấy sao?”

Đường Học Khiêm cảm thấy những lời này ở bên trong quả thực không có nửa điểm logic, “Mẹ tớ là vợ của ba ba tớ, nhưng bọn họ cũng không phải ở riêng bảy năm sao?” Hay là bảy năm kia, hắn bị bắt độc lập, bị bắt nhận lãnh sự thật lạnh lùng. Cho nên từ đó Đường Học Khiêm cũng đã tuyệt vọng đối với hôn nhân, hắn không tin hôn nhân, lại càng không tin tưởng tình yêu.

Chung Minh Hiên không cam lòng, khẽ cắn môi hỏi: “Nhưng là Kiều Ngữ Thần..... Cậu cùng cô ấy đã làm a, cậu cũng nên đối với cô ấy phụ trách chứ?”

“Phụ trách? Tớ có không phụ trách sao?” Hắn cảm giác mình là một người đàn ông vô cùng kiên nhẫn lắm rồi, bởi vì bằng lương tâm mà nói, muốn một người đàn ông, phải phụ trách đối với một người phụ nữ hoàn toàn không có cảm tình, xác thực rất khó khăn, “Hơn nữa...” Đường Học Khiêm ngắc đầu, tươi cười trêu tức, “Cùng tớ ở trên giường không chỉ riêng một mình cô ấy, không lẽ tớ phải phụ trách tất cả mọi người sao?”

“Học Khiêm!” Chung Minh Hiên gầm nhẹ, không có biện pháp, từ sau khi có lão bà, người bạn học từ thuở nhỏ của hắn đã thay da đổi thịt. Đường như anh ta đã bị người vợ tài năng kia tẩy não mất rồi, cho rằng tất cả mọi người phụ nữ đều là công chúa, đều là thứ cần được nâng niu, chiều chuộng yêu thương. “Cậu cũng nên biết rõ rằng cô ấy và những người đàn bà khác là bất đồng, tớ sẽ nói với cậu để cậu hiểu, cậu rất sợ phiền toái, cho nên cậu cũng không thích lên giường cùng xử nữ, cho dù cậu qua đêm với bao nhiêu cô gái, nhưng Ngữ Thần không giống bọn họ, cô ấy....”

“Chung Minh Hiên.” Đường Học Khiêm bỗng nhiên ra tiếng đánh gãy, mâu quang thâm trầm, những người thân thiết với hắn, hắn rất ít khi gọi thẳng cả tên lẫn họ, nhưng nếu hắn đã gọi chứng tỏ sự kiên nhẫn của hắn đã đi đến giới hạn cuối cùng. “Đề tài này, nên dừng ở đây, tớ không muốn cùng cậu tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa.”

Da đầu của Chung Minh Hiên run lên, bất đắc dĩ mới dừng lại ý định muốn lên lớp hắn một phen, hắn chỉ có thể chân chó ngậm miệng lại, trước khi rời khỏi văn phòng còn không hết hy vọng, ở trên mông con hổ, nhẹ bứt một mớ lông đuôi. “Kiều tiểu thư, thực thuần khiết.....”

Đường Học Khiêm tiện tay cầm cái cặp văn kiện ném mạnh qua.

**** *

Chiếc xe thể thao mui trần màu tím bạc lướt nhanh trong bóng đêm, những ngọn đèn hai bên đường trôi dạt về phía sau thành những ánh sáng rực rỡ đầy màu sắc, chiếu sáng lên gương mặt tuấn tú của người đàn ông, những ánh sáng rực rỡ còn vương lại rất đẹp.

Kiều Ngữ Thần.

Không biết có phải là tại cái tên Chung Minh Hiên nói nhiều quá hay không, thế cho nên cái tên này bỗng dưng cứ ào ạt tuôn trào trong lòng hắn luôn không thể ức chế.

Đường Học Khiêm thầm mắng một tiếng, hai chân không tự giác dùng sức dẫm mạnh lên chân ga, xe thể thao chạy nhanh hơn, nhanh như tia chớp trên xa lộ cao tốc.

Đây gần như là một cách để hắn trút nỗi bức dọc, khi Đường Học Khiêm còn đang học đại học đã học lái xe, hắn có một đam mê với những chiếc xe thể thao tốc độ cao. Mỗi khi áp lực công ty quá lớn thì hắn cũng sẽ dùng chiếc xe thể thao này chạy khắp Đài Loan.

Mà hôm nay, hắn lần đầu tiên vì một người phụ nữ mà bận tâm, hắn là một người đàn ông cực kỳ chán ghét ghét cuộc sống của mình bị đảo lộn, cho nên đối với Kiều Ngữ Thần, ngọn lửa giận không tên lại dâng lên gấp ba lần.

Trong bóng đêm, người đàn ông vô cùng tuấn mỹ ngồi trong chiếc xe màu tím bạc mui trần kia, hưởng thụ ngọn gió đêm gào thét giận dữ bên tai, hơi lạnh của sương đêm thấm qua lớp vải áo sơ mi, lạnh như băng đến tận xương. Đôi môi mỏng không nhìn được nhếch lên, trong mắt lại hoàn toàn không có một tia dao động.

“Kiều Ngữ Thần, nếu ngay cả an phận mà cô cũng làm không được, tôi đây thật sự đã cực sai.....”

Đúng vậy, hôn nhân của hắn, vốn là chỉ là một cuộc đánh cược.

Từ năm trung học đến nay, không hiểu sao nàng lại học cùng lớp với hắn, sau đó cứ như mọc rễ ở bên cạnh hắn, từ đó cuộc sống của hắn hoàn toàn bị nàng dây dưa phiền toái. Bối cảnh khổng lồ của nàng không thể không làm hắn cẩn thận, Kiều Ngữ Thần, cô bé này hoàn toàn không có gì đáng sợ, đáng sợ là cha của nàng. Ông ta sẽ vì nàng mà mang đến tất cả mọi thứ cho nàng bao gồm cả cuộc hôn nhân. Chỉ cần nàng mở miệng, cha của nàng sẽ gật đầu.

Đường Học Khiêm vô cùng chán ghét cuộc sống của mình bị người khác quấy rầy, càng chán ghét tánh mạng của mình bị người đùa bỡn ở trong lòng bàn tay, nhưng ông trời dường như cố ý đùa cợt hắn, ngay vào năm hắn tiếp nhận tập đoàn tài chính Đường Viễn, lại phải vội vã trao đổi hôn nhân của mình.

**** *

Cha mẹ hắn từng một lần muốn ly hôn, đó cũng không phải là lời đồn, mà là chuyện thực hắn từ nhỏ tận mắt nhìn thấy, mà cha của Kiều Ngữ Thần— Kiều Chấn Đình, cũng đúng vào năm hắn hai mươi hai tuổi, ông ta đã tặng cho hắn một sự thật vô cùng kinh hãi.

Mặt Đường Học Khiêm lúc ấy không chút thay đổi, trước mắt là những tấm ảnh chụp vô cùng nhạy cảm, vai nam chính là cha của hắn, nữ nhân vật chính cũng là mẹ của hắn.

Kiều Chấn Đình cười thần nhiên: “Nếu đem những ảnh chụp này để cho Đường phu nhân nhìn thấy.....”

Lời chỉ nói một nửa, cũng đã làm cho sắc mặt Đường Học Khiêm trở nên trắng bệch.

Hắn so với ai khác, hiểu biết hơn rất nhiều, mẹ của hắn, yếu ớt đến mức nào. Bà từng thống khổ như vậy, hắn vẫn luôn luôn ở bên cạnh bà, bà từng sợ hãi khi tiếp xúc với bất kì người nào bao gồm cả hắn. Đến nay Đường Học Khiêm vẫn nhớ rõ ánh mắt của mẹ nhìn hắn năm đó, hoảng sợ, bất lực, thầm nghĩ muốn tìm cách chạy trốn. Hắn nắm chắc quyền, cần môi dưới thẳng đến xuất huyết mới thôi.

Hắn không dám tưởng tượng, khi bà nhìn thấy những bức ảnh này bộ dáng sẽ như thế nào. Khi hắn năm tuổi hắn cũng đã từng thề: Nếu mẹ hắn quá yếu ớt mà cha hắn không thể bảo vệ được, thì hắn sẽ bảo vệ. Bảo vệ thật cẩn thận!

Nếu trên tay không có lợi thế, mà cứng rắn muốn chống trả, cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, không bằng trực tiếp đàm điều kiện.

Đường Học Khiêm nở nụ cười, giang tay tỏ vẻ nhận thua: “Không biết Kiều tiên sinh muốn cái gì?”

Kiều phụ cười ha ha.

Tốt lắm, Đường Học Khiêm, thật là một thanh niên thức thời thông minh. Cùng người như thế đàm phán, có thể gọn gàng dứt khoát, công khai ra giá.

Ông ta đưa ánh nhìn đề tiện cẩn thận đánh giá người thanh niên đang đứng trước mặt mình ở trong lòng cân nhắc— tên gọi là Đường Học Khiêm, ông ta biết người thanh niên này tuy tuổi còn nhỏ nhưng đầu óc và thủ đoạn vô cùng cao thâm. Hắn ta có thể thờ ơ lạnh nhạt mọi lúc mọi nơi, nhưng ngay sau đó Đường Học Khiêm bất thành linh có thể ở ngay phút sinh tử cuối cùng có thể lật ngược thế cờ chuyển bại thành thắng. Nhưng Kiều Chấn Đình vẫn đang khí định thần nhân, tung con át chủ bài đặc biệt của mình ra, nguyên nhân chỉ có một, đó chính là ông biết nhược điểm của Đường Học Khiêm.

Tất cả nhược điểm của hắn, ngay tại mẹ của hắn. Hắn lại ngoan, dù thông minh, cũng bất quá chỉ có hai mươi hai tuổi, trong lòng hắn có người không thể bỏ xuống được, có người mà hắn muốn bảo hộ, cho nên hắn phải thua không thể nghi ngờ.

Cho nên cuối cùng Kiều Chấn Đình chậm rãi đưa ra điều kiện: “Ngữ Thần vô cùng yêu cháu, Đường Học Khiêm, ta hi vọng cháu sẽ không để cho ta thất vọng.”

Đường Học Khiêm phần nộ trong mắt chợt lóe lên, vừa mãnh liệt vừa bất lực. Kiều phụ nở nụ cười, bởi vì ông biết mình đã thắng. Trong lòng Đường Học Khiêm có nhược điểm cần bảo vệ, mà hắn vẫn đang bảo vệ cho rất nhiều người, cho nên hắn ta sẽ không bao giờ đem chuyện này nói với bất cứ ai, hắn chỉ có thể một mình thừa nhận, hắn không có lựa chọn nào khác.

**** *

Xe thể thao chạy như bay ở trên xa lộ cao tốc, sau đó bỗng nhiên dừng ngay, ngừng lại ở ngay giao lộ.

Trong ánh mắt của người đàn ông tuần tú kia lộ ra có chút mệt mỏi, những ngọn gió đêm lạnh băng gào thét qua từng đầu ngón tay của hắn, lưu lại những khoảng trống lạnh lẽo đáng kể. Đường Học Khiêm nhắm mắt lại, bóng đêm dày đặc bao trùm bốn phương tám hướng chung quanh hắn, vây quanh hắn, hoàn toàn nhấn chìm hắn trong khoảng không đen kịt, hắn bỗng nhiên cảm thấy mệt chết đi, nhin không được, thân thể ngã về phía trước, nhẹ nhàng tựa vào trên tay lái.

Đúng vậy, hắn không thương nàng, hôn nhân của hắn từ khi vừa mới bắt đầu chính là một cuộc trao đổi dơ bẩn, hắn làm sao có thể yêu nàng? Muốn hắn yêu nàng như thế nào?

Kiều Ngữ Thần..... Đường Học Khiêm bắt đắ dĩ nở nụ cười, đối với người phụ nữ này, hắn cũng không hiểu biết nàng nhiều lắm, thậm chí hắn cũng không muốn tìm hiểu nàng để làm gì, nàng tham dự kế hoạch uy hiếp dơ bẩn của cha nàng. Hắn từng tàn khốc mà nghĩ đến muốn hủy diệt nàng, cuối cùng hắn không thể làm được đành buông tay. Mẹ từng trải qua bi kịch hôn nhân, đã để cho hắn tận mắt chứng kiến sự đau khổ khôn cùng của người phụ nữ trong hôn nhân, trong lúc đó, những người khác đều được yêu thương che chở chứ không phải như mẹ của hắn bị giam trong chiếc lồng giam đầy hoa lệ kia suốt bảy năm.

Mình không muốn cũng đừng nên đem đến cho người khác.

Cho nên hắn tình nguyện tin tưởng nàng là vô tội, nàng là trong sạch, giống như vẻ bề ngoài của nàng, sạch sẽ, tinh khiết giống như đóa hoa sen nở rộ giữa mùa hè ở Giang Nam.

Hắn không thương nàng, hắn cũng không hận nàng. Ở trước mặt cha của nàng hắn nói ba chữ ‘Ta nguyện ý’ kia, hắn liền hiểu được cô bé này đã cố ý xâm nhập vào cuộc sống riêng tư của hắn, điều duy nhất hắn có thể làm chính là hoàn thành trách nhiệm bình thường của một người chồng, hảo hảo chiều cổ nàng, làm cho toàn bộ phụ nữ trên thế giới này đều hâm mộ nàng. Để cho nàng trở thành Đường thiếu phu nhân người hạnh phúc nhất trong mắt của mọi người. Ngoài ra, hắn không muốn có lí do để trả giá cho bất cứ chuyện gì nữa, thậm chí hắn không muốn lên giường cùng nàng. Hôn nhân của hắn vốn là một hồi giao dịch, hắn tuân thủ quy tắc giao dịch, để cho nàng trở thành vợ của hắn, đồng thời bảo trì khoảng cách an toàn.

Kết hôn một năm, nàng làm cho hắn cảm thấy an toàn. Nàng cũng có sự đúng mực so với trong tưởng tượng của hắn lúc còn nhỏ, ưu điểm lớn nhất của nàng, chính là sẽ không cho hắn thêm phiền toái. Hắn có khi thấy tình hình đặc biệt lúc ấy của nàng cảm thấy thực xa lạ, nhưng là ngược lại lại nở nụ cười. Như vậy là tốt nhất, không phải sao?

Nhưng là bây giờ, nàng lại bỗng nhiên đẩy hắn vào một vấn đề vô cùng khó khăn như thế!

Đường Học Khiêm nhếch môi, nở một nụ cười thâm trầm: Kiều Ngữ Thần, nhiều năm trước, cha của cô đã dùng một con bài đánh ngã tôi, cướp đi cuộc sống tự do vốn có của tôi; mà bây giờ, thủ đoạn của cô, cuối cùng cũng bắt đầu sao?

5. Chương 5

Ở trong mắt Chung Minh Hiên, nếu đem hôn nhân trở thành một cuộc thi, như vậy thực hiển nhiên, điểm làm chồng của Đường Học Khiêm rõ ràng thất bại, thêm thêm giảm giảm như thế nào cũng không thể đạt tiêu chuẩn. Nhưng nếu đổi lại góc độ, nhìn từ góc độ gia đình, Đường Học Khiêm đồng thời còn chân chân chính chính là một đứa con hiếu thảo, ngoan ngoãn.

Mỗi buổi tối thứ sáu cuối tuần, là Đường gia mở cuộc họp mặt gia đình theo thường lệ. Thân là tổng giám đốc thiếu gia của tập đoàn tài chính Đường gia vô luận loay hoay hay bận rộn sút đầu mê trấn cỡ nào, đều nhất định sẽ bớt thời giờ trở về gấp tham gia. Bởi vì mẹ hắn, Đường gia phu nhân Tiêu Tô tố, thích cảm giác hạnh phúc của người một nhà.

Quả nhiên, năm giờ chiều, chiếc xe thể thao màu tím bạc của Đường Học Khiêm xuất hiện đúng giờ trước biệt thự Đường gia ở Đài Trung, quần gia mừng rỡ mở cửa nghênh đón tiểu thiếu gia trở về.

Chung Minh Hiên lười biếng chậm rãi từ trong vườn hoa đi tới, quả nhiên, thấy từ trong chiếc xe sang trọng kia chỉ có một mình Đường Học Khiêm đi ra, ngữ điệu Chung Minh Hiên mang theo vài phần vui sướng khi người gặp họa mở miệng hỏi: “Đến một mình sao?”

Người này vừa gặp mặt đã tung ra câu chào đón phủ đầu, Đường Học Khiêm nghiêng rằng nghiêng lợi, thuận miệng “Ừ.” một tiếng, trong lòng thầm mắng nói thế chẳng phải là vô nghĩa sao?

Chung Minh Hiên cười gian xảo, chỉ chỉ Tiêu Tổ Tổ đang ngồi ở vườn hoa: “Huynh đệ, đừng trách bạn tốt không nhắc nhở cậu, vợ cậu không thấy, vậy nên nói với mẹ cậu như thế nào đây?”

Ánh mắt Đường Học Khiêm lạnh lùng bắn xuyên qua, nhảy lên bậc tam cấp không tiếng động uy hiếp: Cậu dám lảm miệng thử xem xem!

Chung Minh Hiên cười đến đáng đánh đòn, hắc đối Đường Học Khiêm sợ đến phát khiếp, nhưng là không sợ mẹ của Đường Học Khiêm, vì thế xoay người nhanh như chớp bỏ chạy vào bên trong, giống như một trận gió vừa chạy vừa kêu: “Bác gái..... Học Khiêm đã trở lại.....”

Trong vườn hoa một người phụ nữ thanh tú đang ngồi uống trà ngẩng đầu mừng rỡ.

Tuy rằng đã qua tuổi trung niên, nhưng nét đẹp của bà thật sự vẫn luôn làm người khác phải kinh ngạc. Bà làm người ta nghĩ đến một câu: Phương Bắc có giai nhân, khuynh quốc lại khuynh thành.

Để ly trà trong tay xuống, bà thoảng hưng phấn mà đứng lên. “Học Khiêm, đã trở lại?”

Vừa tiếp xúc đến ánh mắt hiền hòa của mẹ, Đường Học Khiêm trong nháy mắt, ánh mắt sắc bén của Đường Học Khiêm nháy mắt mềm mại xuống. “Mẹ.” Hắn mở miệng khẽ gọi, bước nhanh đi tới, nhẹ nhàng ôm bả vai gầy yếu của bà.

Vòng tay của hắn, ấm áp vô cùng. Tựa hồ có lực lượng kỳ dị khiến người an tâm, giống như toàn bộ thế giới đều yên tĩnh trở lại, hắn đang nói cho bà biết: Có hắn ở đây, cái gì đều không cần sợ.

Đáy mắt của Tiêu Tổ Tổ bỗng nhiên mờ lệ, vòng tay ôm chặt người trước mắt này. Đây là con của bà, bà từng đối với hắn sợ hãi như thế, bà chưa bao giờ từng ôm qua hắn, chưa bao giờ từng hoàn thành trách nhiệm của một người mẹ, khi bà ý thức được trong mắt mình đã phạm phải sai lầm thì lại đột nhiên phát hiện con của bà đã lột xác từ một đứa bé trai trầm mặc bị bỏ rơi trở thành một thanh niên bình tĩnh khôn khéo.

Đúng vậy, Học Khiêm của bà từng bị bỏ rơi như thế, hắn thường xuyên đứng ở xa xa sau lưng bà, len lén nhìn bà, ánh mắt mờ mịt cô độc, tay cầm thành quyền vô lực hạ xuống. Thỉnh thoảng hắn lại nhút nhát kêu một tiếng ‘Mẹ.....’, Thanh âm thật thấp, run rẩy, nhưng trong lúc bệnh bà vẫn chưa từng đáp lại hắn, chỉ cố gắng tránh thẳng bé thật xa.

“Học Khiêm.....” Bà ôm chặt hắn, muốn bù lại lỗi lầm mà bà đã phạm phải.

Người thanh niên tuấn mỹ không thể nhịn được, cười khê, “Mẹ.” Nơi cổ họng phát ra một tiếng nhẹ nhàng, nhưng không giống như trong trí nhớ của bà trước kia, hoàn toàn không có sự run rẩy. Nay, hắn đã có thực lực, có thể bảo vệ bà.

**** *

Dù nhìn dưới bất cứ hình thức nào, tình cảm của hai mẹ con không thể được xem là bình thường. Trong lúc bọn họ cầm tay nhìn nhau hai mắt đầm lệ không nói gì, không khí dường như ngưng đọng lại, một vài người bạn đứng xem đổ mồ hôi lạnh.

Đường Úc đi lên, ôm chầm thân thể mỏng manh yếu ớt của vợ, thấy trong mắt Tiêu Tổ Tổ đã ngân ngấn lệ, không khỏi nhủu mày. Vợ của ông về mặt cảm tình luôn luôn chậm chạp chưa từng có ai chậm chạp giống như bà, thế nhưng bà lại di truyền sự chậm chạp, ngốc nghếch này lại cho con trai của bà.

“Học Khiêm, không cần quá lo lắng cho mẹ con, ba sẽ bảo hộ mẹ.” Nếu cả ngày để cho đứa con trai của mình bảo vệ cho bà, vậy người làm chồng như ông dùng để làm gì? Tên tiểu tử Đường Học Khiêm này luyện mẫu

tình kết tương đương nghiêm trọng, không cùng hẳn nói rõ ràng quyền lợi của một người chồng như ông là không được mà, làm không tốt không chừng thằng bé này còn quyết định đem ông ném sang một bên a.

“Ba ba, xin tha thứ cho con, con không tin tưởng ba ba lắm.” Người đàn ông tuần mỹ không khách khí nhử mày, thái độ ưu nhã đối chọi gay gắt, “Ngài hẳn là rõ ràng, con đối với ngài không tín nhiệm là có lý do.”

“.....”

Đường Úc giờ phút này thật sự thực hối hận, tại sao mình lại đối với đứa con trai độc nhất của mình từ nhỏ đã cho tiếp cận một nền giáo dục tinh anh như thế, nhìn xem, sự giáo dục kia đã đào tạo nó thành dáng vẻ của một tên hồ ly rồi! Hiện tại Đường Học Khiêm đã hoàn toàn lột xác thành một người đàn ông đầy đủ tự tin để đứng trước mặt ông, không nhanh không chậm, bình tĩnh bình tĩnh, đối với người nào đều là thận trọng.

Một đứa bé đáng sợ!

“Học Khiêm.” Lời của Đường Úc đầy ẩn ý. “Người con cố gắng cần bảo vệ không phải là mẹ con, mà là vợ của con a. Con bé mới là người làm bạn cả đời cùng với con, con đã từng thề trước Chúa, đối với cha của Ngữ Thần nói nguyện ý cưới con bé, con nên dùng toàn bộ sinh mệnh của mình mà bảo vệ và lo lắng cho con bé ấy.”

Đường Học Khiêm nhử mày, hẳn không thích cùng bất luận kẻ nào thảo luận cuộc sống riêng tư của mình, cho dù là cha của hẳn cũng không ngoại lệ.

“Ba ba ——”

Vừa định phản bác, Đường phu nhân lại bỗng nhiên hỏi, làm cho tâm cao khí ngạo của thiếu gia Đường gia kinh hãi.

“Đúng rồi..... Học Khiêm, Ngữ Thần đâu? Tại sao con bé không đến cùng con?”

Với kinh nghiệm ngồi trên bàn đàm phán cùng với những nhân vật chủ chốt đầy âm mưu quỷ kế chu toàn, Đường Học Khiêm phản ứng cũng không chậm.

“Mấy ngày nay cô ấy không được khỏe.” Hàng mi dài thanh tú khẽ chớp, trong mắt tràn đầy đều là áy náy, giọng nói của hẳn tràn đầy vẻ hối hận chân thành “Là con không tốt, buổi tối..... Không cẩn thận để cho cô ấy mệt mỏi, về sau con sẽ cố gắng tự kiểm chế hơn.”

Đường mẫu nghe hiểu được ý tứ trong đó, nhất thời mặt đỏ lên, làm bộ như ho khan một tiếng, vỗ vỗ bả vai của con trai, một bộ ‘được rồi, mẹ đã biết’ ý tứ của con.

Chung Minh Hiên đứng ở một bên nhất thời giống như bị đá văng đến Thái Bình Dương, nhịn không được ở trong lòng bị phần rỗng giận: Bác gái ơi! Bác biết cái P!

Đường mẫu hiển nhiên không biết mình đã bị đứa con trai khôn khéo nhà mình lừa một phen, vẫn đang khê cười nói: “Tuần sau, nhớ mang Ngữ Thần đến chung nhé, mẹ thực thích đứa nhỏ này.....”

Đường Học Khiêm rút cuộc thay đổi sắc mặt, trong mắt nhất thời có lãnh ý lướt qua, nhưng là chỉ là vài giây như vậy mà thôi ánh mắt, làm cho người ta sợ hãi được thu hồi cẩn thận, giọng điệu đã mềm mại trở lại, trong thanh âm ý cười không thay đổi.

“Được, lần sau con sẽ mang cô ấy đến.”

**** *

Trong bóng tối, hẳn dẫm lên sàn phòng bằng gỗ thô cứng, thanh âm tiếng bước chân nặng nề lại lạnh như băng. Hẳn nhịn không được cúi đầu nhìn chung quanh, cả phòng trong trẻo nhưng lạnh lùng, đắm chìm ở trong bóng đêm, hắc ám khôn cùng.

Hẳn thật lâu cũng chưa trở lại cái nhà này rồi, trước kia nơi này luôn có bóng dáng của nàng bận rộn, tất cả đều qua tay nàng xử lý. Mà bây giờ, nàng bỗng nhiên rời đi, không gian góc sáng sửa lại có mỏng manh tro bụi, gió thổi qua, hạt bụi nhỏ bay lên, đơn điệu vô cùng, cũng tịch tịch vô cùng.

Những ngón tay đang nắm chặt nắm cửa, nhẹ nhàng xoay tròn, hẳn đẩy cửa tiến vào phòng ngủ.

Tất cả đều như trước, thậm chí ngay cả thẻ vàng, sổ tiết kiệm hẩn cho nàng, đều im lặng nằm ở trong ngăn kéo, nàng một xu cũng không mang theo.

Hắn nở nụ cười: Cũng đúng, nàng cũng là thiên kim tiểu thư, trong tay cũng mang số tài sản lên đến bạc triệu, với tính tình quật của nàng như thế làm sao còn có khả năng để ý đến những thứ này của hắn.

Đường Học Khiêm bắt đầu dĩ vãng, hắn hiểu được mình không phải là một người đàn ông đủ kiên nhẫn đi dỗ dành một người phụ nữ, chứ đừng nói đến người phụ nữ mà hắn không hề yêu. Nhưng là ——

“Tuần sau, nhớ mang Ngữ Thần đến đây nhé, mẹ thực thích đứa nhỏ này.....”

Chuyện làm mẹ thất vọng, hắn tuyệt đối sẽ không làm.

Đường Học Khiêm phóng túng chính mình ngã vào chiếc giường đôi của nàng và hắn, ngón tay vô thức nhẹ gõ lên mặt giường.

“Kiều Ngữ Thần, trên tay cô, quả nhiên vẫn cầm con át chủ bài....”

Cầm lấy điện thoại, hắn nhấn xuống dãy số gọi cho trợ lý của mình.

“Thông báo với phòng tiêu thụ, phòng kế hoạch, phòng quảng cáo và những nhân viên cao cấp, chín giờ sáng ngày mai, tôi muốn mở một cuộc hội nghị quản lý.”

Chung Minh Hiên ở đầu điện thoại bên kia rống lên: “VẬY chuyện lão bà của cậu thì sao??? Đừng quên mẹ cậu muốn gặp cô ấy! Đến lúc đó cậu sẽ lấy gì để nói với mẹ của cậu?”

Đường Học Khiêm cúi đầu cười lộ lên, tháo xuống nhẫn kim cương kết hôn trên tay trái, ánh sáng chói mắt, đâm bị thương mắt của hắn.

“Lúc trước là do tớ không muốn tìm cô ấy, cho nên mới tìm không thấy.” Người đàn ông tuấn mỹ vuốt vuốt chiếc nhẫn kim cương trong tay, ánh mắt sắc bén, “Nếu mẹ tớ muốn gặp cô ấy, đương nhiên tớ sẽ có câu trả lời với mẹ.”

Chung Minh Hiên hồ nghi: “Cậu có biện pháp tìm được cô ấy?”

“A.” Đường Học Khiêm cười lộ lên, nhưng trong tiếng cười không hề có sự vui vẻ, và trong đáy mắt cũng thể hiện sự lạnh lùng như cũ, “Tớ không chỉ có biện pháp tìm được cô ấy, còn có biện pháp làm cho cô ấy ngoan ngoãn chủ động trở lại bên cạnh tớ.”

6. Chương 6

Ngôn tình tiểu thuyết cùng những bộ phim thần tượng luôn đem những thiên kim tiểu thư nhà giàu có hình dung thành như vậy: Ngực phẳng (ngẫu nhiên cũng có thể ngực lớn), ánh mắt có thể nói, rõ ràng toàn thân trên dưới không có địa phương có đặc sắc nhưng cộng lại có thể sinh ra một thứ gọi là ‘khí chất’ ngoạn ý, mà thứ khí chất này, cùng chỉ số thông minh thành ngược lại, ngay tiếp theo sẽ được liệt kê vào loại ‘chỉ số thông minh thấp’ bình thường biểu hiện như sau: Sau khi tức giận bỏ nhà ra đi, chỉ biết ăn mỳ ăn liền, mỳ ăn liền vẫn còn không biết nấu, chỉ biết cách, ừ thì đổ nước nóng vào, còn có thể bị phỏng tay, tay bị phỏng, nhất định sẽ không bằng bó chỉ biết khóc!

Kiều Ngữ Thần cảm thấy những câu chuyện như thế này thêu dệt quá thực vô nghĩa, đồng dạng là chín năm giáo dục bắt buộc bồi dưỡng ra đã đi đâu, làm sao có thể tiền càng nhiều liền trở thành như vậy, đáng cùng nhân dân giáo dục bỏ công.

Mặc dù là nhất thời xúc động rời nhà trốn đi, nhưng Kiều Ngữ Thần sau khi tỉnh táo lại biểu hiện không thể bảo là không linh hoạt. Nàng ở trong thành phố thuê một căn hộ nhỏ, một phòng ngủ một phòng khách, tọa Bắc triều Nam. Tuy rằng thực tại hơi nhỏ một chút nhưng một người ở cũng khá tiện lợi, năng lực hành động Kiều Ngữ Thần có thể gọi là khá nhanh chóng, hướng chỉ ở trong một khoảng thời gian ngắn đến như vậy đã thuê được phòng ở. Kiều cô nương thậm chí còn không quên cùng bà chủ cho thuê bàn một

số quyền lợi, hoặc có thể nói đùa bằng một cách khác là, nàng dùng chính là những tờ giấy bạc mới tinh sáng lấp lánh được rút từ ngân hàng a, sao có thể không chăm chú tính toán một chút chứ.

Sau đó, chính là vấn đề công tác, tuy rằng nàng có một người cha với gia tài bạc vạn và một lão công cũng giàu có không kém. Cho dù nàng không công tác tiền cũng không ngừng liên tục mang đến tay nàng. Nhưng hai người này, một người là nàng không muốn làm cho ông phải lo lắng, và người còn lại là nàng tạm thời nhắm mắt làm ngơ, cho nên hai người cũng không thể lấy ra dùng. Nhưng cuộc sống đơn độc thật sự là rất đáng sợ, Kiều Ngữ Thần thật nhanh quyết định đi ra ngoài tìm việc làm.

Trong tiểu thuyết ngôn tình, mỗi khi xuất hiện tình tiết độc lập công tác như thế này, chỉ có hai khả năng có thể xảy ra: Một, đi hoa phố kiếm tiền biến thành tình nô ([bad word] đỡ được! Hai chữ này thật sự là rất khó nghe.....) Hai, cầu chúc không cần thận cầu đến công tư lẫn lộn, cuối cùng vẫn là biến thành tình nô. (.....). (QH: đánh chính nha! Mấy từ đó của tác giả, chứ hok phải của ta.)

Kiều Ngữ Thần cảm thấy có thể viết ra những tình tiết như thế này vị tiểu thuyết gia kia quả thực đầu óc có bệnh, giống như trừ bỏ bản mình ra dường như sẽ không có những biện pháp khác, phụ nữ có tay có chân, trừ bỏ lấy lòng người đàn ông ra không thể làm được bất cứ chuyện gì khác hay sao?

Kiều Ngữ Thần từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh gia thế hậu đãi, chịu đựng sự giáo dục vô cùng nghiêm khắc hun đúc, cực kỳ am hiểu hội họa cùng piano, còn nói một ngụm Anh văn lưu loát, về phần ngoại hình nha, tuy rằng không thể cùng Tây Thi, Chiêu Thuyền so sánh cao thấp, nhưng như thế nào cũng đạt đến tiêu chuẩn thanh lệ thoát tục.

Vì thế, Kiều tiểu thư thực dễ dàng ngay tại một khu nhà trẻ của một trung tâm phúc lợi nhỏ tìm được một công tác, trên danh nghĩa danh hiệu vang dội ‘Lão sư dạy Anh văn’ ‘Lão sư dạy âm nhạc’ ‘Lão sư dạy mỹ thuật tạo hình’, nhưng kỳ thật chính là cùng một đám tiểu bằng hữu náo loạn và náo loạn.

Nhưng là, ban ngày càng phong phú, buổi tối lại càng vắng lặng.

Rời đi cái nhà kia gần mười ngày, tâm tình của nàng từ lúc ban đầu phần nộ đến bàng hoàng, biến thành hiện tại mãnh liệt thất vọng.

Quả thật, nàng rõ ràng Đường Học Khiêm đang tìm nàng, thủ hạ tâm phúc của người người đàn ông kia chỗ nào cũng có, nàng nhiều lần thấy bọn họ đang ở chung quanh bên ba hồi thăm. Nhưng là, cũng chỉ là như vậy mà thôi. Về phần Đường Học Khiêm, không chịu ảnh hưởng một chút nào.

Hắn vẫn đang mang theo nhất quán công thức hoá tươi cười tham gia các loại hội nghị hiệp đàm, trên tạp chí khi thì sẽ có vị tổng giám đốc tuổi trẻ Đường Viễn kia xuất hiện trong màn đêm dày đặc trên chiếc xe đua màu tím bạc ra vào những buổi tiệc rượu xa hoa lộng lẫy, hắn tựa hồ vĩnh viễn có thể luôn duy trì vẻ mặt bình tĩnh đó, Kiều Ngữ Thần không biết trên thế giới này có chuyện gì có thể cho hắn biến sắc hay không.

Thậm chí, Kiều Ngữ Thần ần ần có loại cảm giác, hắn hoàn toàn không muốn tìm được nàng. Theo như những gì nàng biết về hắn Đường Học Khiêm muốn tìm được một người, cho dù đào ba thước đất cũng sẽ ở trong thời gian ngắn nhất đào ra, nhưng là nàng không thấy, hắn không hề có chút động tĩnh nào giống như vậy.

Kiều Ngữ Thần bắt tri bắt giác tay chân lạnh như băng, cảm tình của nàng đối với hắn, cùng hắn đáp lại đối với nàng, kém nhiều lắm, loại chênh lệch này, đủ để hủy diệt cuộc đời của nàng. Nàng thậm chí không biết, nàng, cùng với cảm tình của nàng đối với hắn, và cuộc sống đầy màu sắc kia của hắn đến tột cùng ý vị như thế nào.

Hắn đã làm cho nàng hoàn toàn kinh hoàng rồi hoang mang. Nếu hắn không thương nàng, vì sao năm đó nguyện ý quì một gối đem nhả mang vào ngón giữa của nàng? Nếu hắn yêu nàng, lại vì sao cũng không nguyện ở bên người nàng dừng lại nghỉ chân?

**** * * * *

Hôm nay, Kiều Ngữ Thần nhận được một nhiệm vụ.

Công ty IE nổi danh Đài Loan đã mượn sân trường của khu vui chơi dành cho trẻ em để quay quảng cáo có thể đến bất cứ lúc nào, còn lần quảng cáo này, là chọn một trong số những người bình thường đến tham dự. Viện mồ côi đối với sự kiện lần này rất có hứng thú, viện trưởng cho rằng để cho những đứa bé trong cô nhi viện tham gia hoạt động lần này có thể đem đến sự vui vẻ và mới lạ cho bọn chúng, cũng có cạnh tranh ý thức, nói không chừng còn có thể được lên trên bề mặt của tấm quảng cáo.

Kiều Ngữ Thần ngẫm cười khổ.

Chụp quảng cáo? Làm sao có thể.

Là một thiên kim tiểu thư giàu có tài sản trong tay lên đến bạc triệu, đương nhiên Kiêu Ngữ Thần đối với những nhân vật có tiếng tăm trên thương trường cũng đã từng tiếp xúc qua, cái gọi là tuyển chọn bất ngờ kia, chính là lằng xê mà thôi, kỳ thật những người trong công ty quảng cáo đã sớm bố trí nhân viên nội bộ được chỉ định sẵn vào đám đông. Kiêu Ngữ Thần đối với từ tuyển lựa bất ngờ này có cảm xúc mâu thuẫn vô cùng mãnh liệt, thậm chí nàng đem hai chữ này so với hai từ lừa gạt đặt song song với nhau.

Nhưng là không có biện pháp, Kiêu lão sư vẫn bị ép buộc tiếp nhận nhiệm vụ này. Vì sao nhất định phải là Kiêu lão sư? Rất đơn giản thôi! Bởi vì chỉ có Kiêu Lão sư là biết ca hát khiêu vũ lại biết đánh đàn vẽ tranh, lại có bộ dạng thanh tú động lòng người, mang đi ra ngoài gặp người đây chính là một sự kiện phi thường có mặt mũi a.

Kiều Ngữ Thần vốn định từ chối, nhưng xoay người đã nhìn thấy những đứa bé ngây thơ đang giương những cặp mắt to tròn trong veo, ánh mắt giống như những chú chó con chờ mong nàng, Kiêu lão sư đành không còn cách nào khác lập tức xúc động hăng hái tay áo lôi kéo vung tay lên, thốt ra một câu khẩu hiệu: “Đi!”

Vì thế, chuyện dự thi cứ oanh oanh liệt liệt định ra như vậy.

Kiều Ngữ Thần trong khoảng thời gian này bận tối mảy tối mặt, những đứa bé với gương mặt ngây thơ đáng yêu, nhưng khi trông nom bọn chúng thì thật không hề đáng yêu chút nào. Trừng phạt không được, mắng không được, sủng cũng không được, Kiêu Ngữ Thần mỗi ngày phải sống trong cảnh gà bay chó sủa, tiếng khóc, náo loạn, tiếng cãi nhau, tiếng tranh công....

May mắn, Kiêu lão sư này có nhân duyên phi thường tốt, và kinh nghiệm ít ỏi của cô dùng tốc độ cơ bản đuổi kịp và vượt qua những ngày tháng này rất thành công, thậm chí còn có một cậu bé trắng trẻo dễ thương còn ước hẹn rằng sau này khi lớn lên nhất định phải cưới nàng, Kiêu lão sư cười ha ha.

Đương nhiên, động tâm cũng không dừng lại là ở những đứa bé kia, ngay cả những giáo viên nam cũng bị phong cách đáng yêu của Kiêu lão sư làm cho đỏ bừng cả khuôn mặt. Trong viện phúc lợi này có một lão sư tên Tiểu Tần, là một thanh niên chất phác thật thà, năm nay chỉ mới hai mươi lăm tuổi, đến nay độc thân, dưới sự cổ vũ của toàn bộ ban lãnh đạo ở viện và toàn thể học sinh cổ vũ đã âm thầm hứa với lòng, vì thế vào lúc chàng vụng đối Kiêu lão sư tiến hành thông báo phát khởi tổng tiến công.

Kiều lão sư nghe xong nở nụ cười, nghịch ngợm nói một hơi dài: “Kỳ thật, tôi đã thành hôn rồi, nhưng chỉ vì một vài nguyên nhân vu vơ nên chúng tôi tạm thời chia tay, nhưng giấy hôn thú còn chưa có chia ra a, cho nên tương lai của tôi và anh ấy tiến triển đến đâu còn chưa biết được....” Trừng mắt nhìn, Kiêu Lão sư nở nụ cười: “Anh..... nghe hiểu không?”

Tiểu Tần Lão sư ngẩn ngơ, ghen đỏ khuôn mặt nói không nên lời. Thật không có nhìn ra, thì ra Kiêu Lão sư đã kết hôn rồi a!

Tiểu Tần cũng cười, “Cô, cô rất yêu anh ấy, đúng không?”

Kiều Ngữ Thần ngược ngừng ngừng đầu lên: “Làm sao anh biết?”

Tiểu Tần dừng ở ánh mắt của nàng, giật giật môi: “Bởi vì trong ánh mắt của cô tôi có thể thấy hoàn toàn không có những người khác.”

Kiều Ngữ Thần sững sốt, ngược lại nở nụ cười, trong tươi cười lại mang một vẻ thê lương tràn ngập.

Ngày hôm đó, Kiêu Ngữ Thần sau khi về đến nhà trốn ở trong chăn khóc một trận thật lớn. Bắt đầu chính là những giọt nước mắt đứt quãng, nhưng không biết vì sao càng lúc càng nhiều cuối cùng hoàn toàn mãnh liệt tuôn chảy như suối.

Đúng vậy, trong mắt nàng chỉ có người đàn ông kia; nhưng trong mắt người kia, lại chưa bao giờ có nàng.

**** *

Đại khái những chuyện thường nhật khó chịu luôn luôn phát sinh, Kiều Ngữ Thần dẫn dắt đám học sinh tinh nghịch đi đến trường quay quảng cáo của công ty IE.

Toàn bộ viện phúc lợi hoan hô rầm rộ, trong mắt những người bình thường, hai từ ‘quảng cáo’ trong nhận thức của bọn họ hàm nghĩa cơ bản cùng ‘từ nay về sau xoay người không làm nông nô’ hoàn toàn giống nhau. Cho nên tâm tình kích động a! Chúc mừng! Tốt tốt chúc mừng!

Kiều Ngữ Thần sau khi uống lon Côca Spite đến căng cả bụng, kéo một hơi cuối cùng đi vào IE công ty ký hợp đồng. Ký hợp đồng dĩ thường thuận lợi, thậm chí là tổng giám đốc tập đoàn IE tự mình xuất trường, Kiều Ngữ Thần bị tình hình như thế này hoàn toàn làm cho ngẩn ngơ, vội vã điều động tất cả những hiểu biết và sự khôn khéo của bản thân, nghiêm túc cẩn thận xem xét từng chi tiết nhỏ của bản hợp đồng, sau khi đã xem xét từng câu chữ mới phát hiện hoàn toàn không có sự lừa gạt ở đây, mới dám hạ bút ký tên.

Đối phương ưu nhã ra tiếng: “Kiều tiểu thư, nơi này, còn cần có viết lên địa chỉ nhà của ngài, để tiện cho chúng tôi liên hệ ngài.”

“Vâng, được.” Kiều Ngữ Thần vội vàng viết xuống, không một chút nghi ngờ, thậm chí còn ở trong lòng cảm thấy may mắn, may mắn mà trí nhớ nàng tốt, sớm sẽ đem địa chỉ thuê phòng ghi tạc trong đầu.

Kiều Ngữ Thần vừa rời khỏi công ty IE, người đàn ông mới vừa rời còn đang cùng nàng ký hợp đồng, lập tức lấy ra điện thoại di động, nhấn liên tục các dãy số.

“Tôi đã lấy được địa chỉ của tiểu thư, nên lập tức báo cho ngài biết.”

Đầu bên kia điện thoại cúi đầu nở nụ cười, nói câu “Thank you.”

Ánh mắt của người đàn ông nheo lại, ý vị thâm trường thở dài: “Học Khiêm, cậu cũng thật đủ xấu xa a.....”

**** *

Trải qua một ngày mệt nhọc, Kiều Ngữ Thần cảm thấy xương cốt toàn thân đều nhanh mệt rã rời rồi, mệt mỏi giống như một chú chim bé nhỏ mệt mỏi tìm về tổ, thâm nghĩ ngã xuống giường ngủ ngon.

Nhưng vừa mở cửa, Kiều Ngữ Thần đã hoàn toàn kinh hãi.

“Anh.....!!”

Người đàn ông trang nhã đang ngồi trên chiếc sofa ở phòng khách đang thần nhiên lật xem văn kiện trong tay, nghe được tiếng cửa mở chậm rãi ngẩng đầu, thấy một Kiều Ngữ Thần đang bị chấn động choáng váng, nhất thời cảm thấy thú vị, tươi cười trên tức. Hắn thả xấp văn kiện trong tay xuống, chậm rãi mở miệng, thanh âm gợi cảm, trầm ấm lan tỏa khắp gian phòng nhỏ.

“Rốt cuộc tìm được em, Kiều Ngữ Thần.”

7. Chương 7

Người đàn ông chậm rãi đứng lên.

“Rốt cuộc tìm được em, Kiều Ngữ Thần.”

Vừa thấy người này, Kiều Ngữ Thần ngây ngốc nửa phút đồng hồ sau toàn thân đều run rẩy, lập tức điều động toàn thân tích cực chuẩn bị vũ trang để nghênh chiến, sau khi cảm thấy tinh thần đã vững vàng công tác phòng ngự, dùng một loại giọng điệu sinh đáng viên chất vấn phản đồ rất nhanh hỏi: “Làm sao anh vào được?!”

Người đàn ông không nhanh không chậm từ trong túi tiền lấy ra một cái chìa khóa, vung vẩy trên tay, khẽ nhếch môi. “Chỉ cần đến bãi phóng bà chủ nhà trọ này, sau đó mượn được chìa khóa dự phòng.”

Mẹ nó, cứ nhiên dùng mỹ nam kế! Kiều Ngữ Thần ở trong lòng nghiêng ngả mắng thầm một tiếng, gã đàn ông chết tiệt này quả nhiên tận dụng hết mọi khả năng thiên phú của mình. Đối với mỹ nam kế của hắn, Kiều Ngữ Thần đã được chứng kiến, người đàn ông này vô cùng giống với mẹ của anh ta, không cần dùng nhiều lời nói, hoặc những chi tiết nhỏ nhặt vô ích khác, chỉ cần cười một cái, là có thể hoàn toàn mê hoặc mọi người, già trẻ đều ngã rạp.

Đã nhiều năm như vậy, Kiều Ngữ Thần có vết xe đổ, vì muốn chống đỡ sắc đẹp Đường Học Khiêm công kích, một tuần nay nàng dành ra nhiều thời gian để tự củng cố tâm lý của chính mình, mỗi buổi sáng đứng lên niệm 10 phút ‘Anh ta chỉ là một gốc cây, anh ta chỉ là một cây bắp cải trắng.....’ Sau đó lại đi đánh răng rửa mặt, buổi tối lặp lại một lần, sau đó lên giường ngủ. Cũng đừng nói những phương thuốc cổ truyền trên giang hồ chỉ là lừa bịp không thể tin, Kiều Ngữ Thần phát hiện sau một tuần lễ tự ám thị tâm lý chính mình nay đã có kết quả, ít nhất cũng phát hiện ra khi mình đứng trước mặt người đàn ông này trái tim không còn đập dồn dập mãnh liệt như lúc trước nữa, chân cũng không mềm nhũn. Kiều Ngữ Thần lấy tư thế ‘chiến lược thượng coi rẻ địch nhân’ trên cao nhìn xuống đặt câu hỏi: “Anh tới làm gì?” Thân thể cứng nhắc căng thẳng, nhưng hào khí lại nổi lên dồn dập.

Đường Học Khiêm nhú mày.

Nàng thay đổi.

Đây là việc đầu tiên mà hắn phát hiện.

Là một người lãnh đạo luôn ngồi trường kì trên những bàn đàm phán với những đối thủ không hề nhẹ kí chút nào, hắn luôn thông qua biến hóa của đối phương để suy đoán ý nghĩ của đối phương để ra những quyết định chính xác và gay gắt nhất để phản kích bọn họ, sát ngôn quan sắc* là vũ khí tối cao nhất mà Đường Học Khiêm thường hay sử dụng. Trải qua nhiều năm lắng đọng lại Đường Học Khiêm hoàn toàn đã đạt đến trình độ cao.

(*) Ý nói quan sát lời nói và sắc mặt đoán suy nghĩ.

Muốn xem mặt trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, kỳ thật cũng không khó, nàng không hiểu lắm cách che dấu cảm xúc, cái gì cũng đều viết ở trên mặt.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Đường Học Khiêm nhanh chóng nắm giữ tất cả tin tức, căn cứ vào tình báo bắt đầu phán đoán những việc nào có lợi với mình để có thể triệt để sử dụng.

Rất rõ ràng, nàng đối với hắn thất vọng rồi.

Nàng vẫn là nhu thuận như thế, hắn điều tra tất cả những tư liệu về nàng, biết sự nhu thuận của nàng cũng không phải chỉ nhằm vào một mình hắn, mà là tính cách phát ra từ tấm lòng chân thật của riêng nàng, nàng kế thừa gien tốt đẹp này từ mẹ của nàng, hiểu được cách suy nghĩ làm người, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà năm đó hắn cố gắng kiềm chế sự phản nộ mà đồng ý khi bị ép vào cái hôn ước chết tiệt kia.

Nhưng bây giờ, nàng trở nên bén nhọn, nàng khoác lên người vẻ phòng bị nguy trang, dựng lên phòng tuyến đối với hắn.

Nhưng cho dù nàng bén nhọn gai góc đến đâu cũng không giấu được những vết đau đớn sâu tận trong đáy mắt. Đường Học Khiêm rõ ràng nhìn thấy cái cách phân biệt trong đôi mắt của nàng, và đôi mắt đó còn muốn nói với hắn, nàng mệt mỏi và thất vọng.

Đó là vết thương của thời gian mà trừ hắn ra không ai có thể gây cho nàng đau đớn đến thế.

Nàng đã bị hắn chạm đến điểm mấu chốt, càng yêu bao nhiêu, lại càng thất vọng bấy nhiêu từ đó mà biến thành sự chống chọi sắc nhọn như đang mang một bộ giáp sắt phòng ngừa hắn. Lấy tư thế gai góc lợi hại để đối diện với hắn, đây là phương pháp duy nhất nàng có thể bảo vệ mình.

Đường Học Khiêm suy nghĩ sâu xa.

Đây không phải một hiện tượng tốt, ít nhất bây giờ là không phải.

Nhìn từ góc độ của hần, do mẹ của hần vô cùng thích nàng, quả thực có điểm ỷ lại nàng, trên người Kiều Ngữ Thần không có tính tình của thiên kim tiểu thư, nàng luôn có thể rất nhanh chóng hòa hợp với bất kỳ trường hợp nào, mà Tiêu Tổ Tổ thật là không sức chống cự đối với người như vậy. Nếu lúc này cùng Kiều Ngữ Thần ngã bài, bị thương tổn sẽ người mẹ vô cùng yếu đuối của hần.

Lại từ góc độ của Kiều Ngữ Thần kia mà nói, cha của Kiều Ngữ Thần vẫn còn đang nắm con át chủ bài của hần chưa lật ra. Tuy rằng hiện tại hần cùng nhạc phụ của hần luôn cấp cho thế giới bên ngoài một vẻ hòa thuận hoàn mỹ, nhưng Đường Học Khiêm hiểu được, ông ta và hần bất cứ lúc nào cũng đang gườm nhau ngang tài ngang sức. Mà Kiều Ngữ Thần, không thể nghi ngờ là quân cờ duy nhất hần dùng để kiểm chế nhạc phụ.

Đường Học Khiêm bất động thanh sắc thấy rõ thế cục: Ván cờ lần này, hần không thể đi sai.

**** *

Hần bỗng nhiên đi về hướng nàng.

Kiều Ngữ Thần tư tưởng nhất thời tập trung ở mức độ cao nhất, cảnh báo toàn bộ trạng thái chuẩn bị chiến đấu: Địch nhân đến!

Nhưng mà, một giây sau, nàng đã bị kéo vào một vòng tay ấm áp.

Kiều Ngữ Thần quá sợ hãi, phần môi chỉ thốt lên ra một chữ: “Buông ra ——!” Đùa cái gì vậy, lại dám dùng sự ôn nhu để đùa với nàng!

“Ngữ Thần.” Người đàn ông cúi đầu thăm thì bên tai của nàng, kêu tên của nàng: “Ngày 22 tháng 8, anh sẽ không quên ngày này.”

Kiều Ngữ Thần hừ lạnh một tiếng: “Mã hậu pháo.”

(thuật ngữ cờ tướng: nói vuốt đuôi, ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì)

Ngữ khí châm chọc khiêu khích, cũng không làm hần tức giận. Nếu là người đàn ông bình thường khác có lẽ sẽ bỏ qua nếu gặp trường hợp này, nhưng Đường Học Khiêm lại bắt được trong giọng nói của nàng một ít ý tứ yếu ớt, ẩn ý như đang muốn phát tiết cơn giận, tượng trưng nàng cần an ủi. Trong lòng người đàn ông giáo hoạt này lại bắt đầu suy nghĩ cân nhắc tình thế, sau cùng kết luận: Tốt lắm có thể tiếp tục tiến công.

“Tập đoàn tài chính Đường Viễn gần đây vừa hoàn thành thêm một công ty tài chính mới xuyên quốc gia.” Hần nói nhẹ nhàng bên tai nàng, hơi thở ấm áp phả nhẹ vào tai nàng, nơi này là vùng mẫn cảm của nàng, là địa điểm tuyệt hảo để hần công kích: “.....Em biết không?”

Kiều Ngữ Thần chấn động, vành tai của nàng thực mẫn cảm, bị hần thổi lập tức đỏ lên, nàng tránh né hơi thở của hần, không khách khí châm biếm ngược lại: “Chuyện của anh đến phiên em hỏi đến sao?”

Đúng y như dự tính.

Đường Học Khiêm dung túng khiêu khích của nàng, ôm sát nàng, lại bỏ thêm một trái bom hạng nặng: “Ngày 22 tháng 8 đó là ngày tập đoàn tài chính Đường Viễn ký hợp đồng cho nên, ngày hôm đó anh mới lỡ hẹn.”

Những lời nói vòng vèo này nếu so với ‘thực xin lỗi, tha thứ cho anh’ những lời nói rên rỉ vô nghĩa như thể hiệu quả hơn gấp trăm lần. Đường Học Khiêm bắt được nhược điểm của nàng: Nàng rất hiểu chuyện, sẽ không đem việc tư cùng việc công đặt ở cùng nhau làm cho hần khó xử.

Cho nên hần không có xin lỗi, không có thấp kém cầu nàng tha thứ, Kiều Ngữ Thần sẽ không chấp nhận những câu chuyện hoang đường như thế, mà Đường Học Khiêm hoàn toàn cũng khinh thường những chuyện như thế này. Hần giải thích cho nàng nghe, nhưng đồng thời lí do này cũng làm cho nàng không còn đường phản kháng, đây mới là biện pháp giải quyết.

“..... Tổng giá thu mua ở mức 42 triệu, lợi nhuận 40%, nghiêm chỉnh mà nói là ác ý thu mua, anh không đàm phán trực tiếp cùng tầng lớp quản lý và cổ đông, mà cùng chính phủ đàm phán, thỉnh cầu cho phép, trải

qua suốt một năm mới thành công.” Giọng nói của người đàn ông trầm ấm nhỏ nhẹ bên tai nàng như đang dỗ ngọt một đứa bé đang giận dỗi. “Em cũng biết mà, chỉ cần có một sơ sót nhỏ, sẽ trắng tay tất cả mọi công sức.”

Kiều Ngự Thần không tự giác cắn chặt môi dưới. Nàng vốn dĩ cũng sinh ra từ một gia đình giàu có nên đương nhiên biết những lời nói của hắn là sự thực.

Đường Học Khiêm biết nàng dao động, hắn không vội mà ép nàng tỏ thái độ tha thứ hắn, mà bỗng nhiên buông nàng ra, ngược lại dùng một loại giọng điệu nhàn thoai việc nhà hỏi: “Em ăn cơm chưa?”

Những lời này lực sát thương là rất lớn, hơn nữa đối với Kiều Ngự Thần người luôn chờ mong cuộc sống gia đình mà nói. Hoa tươi, hôn nồng nhiệt, lời ngon tiếng ngọt, những thứ đó luôn là vũ khí có tác dụng rất lớn đối với nàng, nhưng một khi cuộc sống đã được bình ổn lại, hắn sẽ phát hiện ra, đối với người phụ nữ mà nói, hoa hồng dù sao cũng sẽ có lúc úa tàn, hôn nồng nhiệt luôn luôn sẽ có giờ phút để chấm dứt, cho dù sự công kích có mãnh liệt đến đâu nếu như không thực sự có lòng cũng vô dụng mà thôi.

—— Em ăn cơm chưa?

—— Em có mệt hay không?

—— Hôm nay vui vẻ không?

Tế thủy trường lưu*, tình yêu kéo không đứt.

(TẾ THUYẾT TRƯỜNG LƯU

1. sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu; nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài (ví với việc dùng ít thì lâu hết, sử dụng sức người, sức của tiết kiệm thì không lúc nào thiếu)

2. làm một ít và kiên trì làm mãi; khe nhỏ sông dài (ví với làm đều đều, từng tí một không bao giờ ngừng))

Đường Học Khiêm hiển nhiên là cao thủ trong đó, người đàn ông này thực đáng sợ, luôn luôn có khả năng nhìn thấu lòng người. Mà bây giờ, hắn hiển nhiên đã bắt được tất cả nhược điểm của nàng, từng bước một, đem nàng đoạt lại bên người.

Không đợi nàng trả lời, hắn cởi áo khoác Tây phục ra, cuộn tay áo sơ mi cao cấp lên, ôn hòa cười với nàng: “Mệt mỏi không? Nếu em không ngại... bữa tối để anh nấu cho. Anh lúc năm tuổi đã biết tự nấu cơm để ăn, em cũng biết anh lúc nhỏ nhận được sự dạy dỗ rất.....” Hắn kịp thời dừng lại, trên vầng trán đúng lúc biểu lộ lên một thần sắc không biết tên, “.....” Trước đây không hiểu, nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, giáo dục như vậy cũng rất tốt, ít nhất anh cũng học được rất nhiều thứ từ cách dạy dỗ này.” Hắn mở to đôi mắt nhìn nàng. “Em sẽ không đuổi anh đi à?”

Kiều Ngự Thần không để ý tới hắn, xoay người đi vào phòng ngủ của mình.

Nàng không có thấy, ở sau lưng nàng người đàn ông khẽ nhếch môi lên, âm hiểm ôn nhu nở nụ cười.

Hắn biết mình thắng, hắn biết nàng mềm lòng.

8. Chương 8

Sáu giờ tối, Đường Học Khiêm sửa sang lại xong phần văn kiện cuối cùng, dặn dò thư ký những chuyện cần thiết, sau đó cầm chìa khóa trên tay rời khỏi văn phòng, từ thang máy đi thẳng đến gara, đi đến chiếc xe thể thao màu tím bạc nằm lặng lẽ. Đường Học Khiêm khởi động chìa khóa xe, cửa xe tự động mở ra, hắn ngồi vào tay lái, vừa định khởi động động cơ thì cửa xe bị một người kéo mạnh ra.

Đường Học Khiêm có chút bất đắc dĩ quay đầu, đối với kẻ da trâu bỗng nhiên xuất hiện thở dài. “Làm gì?”

Chung Minh Hiền nhìn hẩn, trông mong, giọng điệu rất là lấy lòng: “.....Hôm nay để cho tớ đến nhà cậu được không?”

Đường Học Khiêm lập tức phản ứng không kịp: “A?”

Chung Minh Hiền rất nhanh cung khai: “Kỳ thật không chỉ có tớ, còn có lão bà của tớ cũng phải đi.....”

“.....”

Đường lão bản chỉ muốn xem đôi vợ chồng này lại giở trò ngớ ngẩn gì, lập tức khởi động động cơ chuẩn bị rời đi.

“Wey wey wey! Cậu hãy nghe tớ nói a.....” Chung Minh Hiền tay mắt lanh lẹ, không nói hai lời nhanh chóng ngồi vào xe của hẩn.

Đường Học Khiêm không thể nhịn được nữa: “Cậu rốt cuộc muốn gì chứ?”

“Học Khiêm, kỳ thật ngày hôm qua tớ.....”

Sự tình kỳ thật rất đơn giản, Chung phu nhân Diệp Gia Ngưng ngày hôm qua cùng với đối tác dùng cơm, sau khi về nhà, Diệp Gia Ngưng đối với món ăn Pháp của nhà hàng này khen không dứt lời, phá lệ dùng những từ ngữ như ‘tương đối khá’ ‘tốt lắm’ ‘cực kỳ mỹ vị’ để khen ngợi, và đến câu cuối cùng là câu cảm thán, điều này làm cho Chung Minh Hiền không hiểu liền ghen tị. Phải biết rằng, Diệp Gia Ngưng là một người vô cùng keo kiệt những lời ca ngợi người khác, nguyên nhân có lẽ là bởi vì bệnh nghề nghiệp của luật sư, đã làm cho nàng nhìn tất cả mọi chuyện, vật, con người từ đầu đến cuối vẫn luôn chỉ dùng một loại ánh mắt keep balance để đối đãi, không dễ dàng, cũng không hề nói đùa, luôn nói chuyện đúng mực đả đo, tuy không giống với vẻ sắc lạnh của Đường Học Khiêm, nhưng cũng có thể nói là hơi có chút tương tự. Thí dụ như đến hôm nay nàng mới thôi đánh giá lão công nhà mình, trước nay chỉ có một câu ‘còn có thể’, hiện thực tàn khốc này làm cho đáng ông chồng như hẩn lập tức không thể tiếp nhận rồi.

Vì thế, với sĩ diện của đấng nam nhi như hẩn, Chung Minh Hiền không chút suy nghĩ liền quăng ra một câu: “Vậy thì có gì hay cơ chứ, lão bà của Học Khiêm nấu còn ngon hơn thế nhiều!”

“À?” Chung phu nhân nghe vậy, lòng mi khẽ chớp, đem từ ‘À’ dư âm còn văng vẳng bên tai khí thế mười phần: “Vậy có cơ hội cũng nên đến thưởng thức một chút mới được.”

Chung Minh Hiền nhất thời hết bài này đến bài khác mạnh miệng quảng cáo liên tục tựa như không lấy tiền: “Vậy thì có sao, đâu có gì khó đâu! Ngày mai anh sẽ dẫn em đi thưởng thức! Học Khiêm và anh có quan hệ gì a, anh mà đến cậu ấy vui đến chết còn không kịp.....”

.....

Đường Học Khiêm trán nổi gân xanh lên, hàm răng cùng nắm tay đồng thời ngứa, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: “Cứ như vậy?”

“A, chính là như vậy.” Chung Minh Hiền thật biết điều gật đầu.

Đường Học Khiêm thật sự rất xúc động muốn trực tiếp đem người này ném xuống xe, không thể tin được cũng đồng thời là đàn ông với nhau, tại sao đầu óc của tên này lúc nào cũng nông cạn thế nhỉ?

Chung Minh Hiền đảo mắt, thay đổi khẩu khí công kích trực tiếp chuyển sang nhỏ giọng nỉ non.

“Tớ cũng biết như thế là làm phiền đến cậu thực ngại quá...”

A, nếu cậu biết làm phiền tớ thì nên nhanh chóng rút khỏi xe tớ.

“Nhưng lão bà của tớ hơi khó dỗ dành một chút.....”

Lời này đi nói với lão bà của cậu, không quan hệ đến tớ.

“Nhưng tớ biết cậu nhất định sẽ giúp tớ.....”

Bằng gì? Cậu cho tớ là thánh mẫu à?

“Từ nhỏ đến lớn cũng chỉ có cậu vẫn luôn giúp tớ, trốn học bị bắt lại cậu cũng nói dối thay tớ, bài thi làm không được cũng nhờ cậu truyền đáp án cho tớ, cuối cùng ngay cả khi cầu hôn tớ không cẩn thận rớt nhẫn đều là do cậu một hơi chạy nhanh đến cửa hiệu gấp rút đặt lại chiếc mới...” Chung Minh Hiên cứ lẩm bẩm kể lể những chuyện đã qua, đem những lời nói đặt hẳn lên cao chót vót, ánh mắt sùng bái như đang nhìn thần tượng vĩ đại: “Tớ biết trong lòng của cậu hoàn toàn không giống với vẻ lạnh lẽo như bề ngoài của cậu, cậu thực thiện lương, giàu tính nhân ái....”

“Có thể có thể!” Đường Học Khiêm nổi da gà rớt trên đất, bị hấn dùng ánh mắt ghê tởm giống như chó con thẳng tắp nhìn chăm chăm như vậy, là một người đàn ông ai mà chịu cho nổi!

“Chỉ ăn một bữa cơm phải không.” Đường Học Khiêm khởi động động cơ, đành phải chấp nhận mang hấn về nhà mình.

“A.” Chung Minh Hiên biết chính sách kẹo da trâu của mình thành công, lập tức lười biếng lùi về về phía sau, chậm rãi ra dáng đại gia, không khách khí mở miệng một tiếng ra lệnh: “Vậy thì, đi một chuyến đến viện kiểm sát trước, đón lão bà của tớ cùng đi, cảm ơn a....”

Thực.... Đại gia !

Đường Học Khiêm ở trong lòng hung hăng chém hấn vài đao.

**** *

Đối với khuôn mẫu chung sống của cặp vợ chồng Chung Minh Hiên này, Đường Học Khiêm đại khái có thể hiểu được, nhưng tình huống thực sự bên trong như thế nào, hấn chưa từng thấy qua. Chỉ tại đúng vào ngày mà Chung Minh Hiên kết hôn ngẫu nhiên nghe được hấn và Diệp Gia Ngưng nói chuyện với nhau. Lần đối thoại đó, làm cho Đường Học Khiêm nhìn đôi vợ chồng này với cặp mắt khác trước.

Nghe nói, tình huống là như vậy——

Chung phu nhân: “Em thích chủ nghĩa nữ quyền, em cảm thấy người phụ nữ hiện đại nhất định phải bảo hộ quyền lợi hợp pháp của chính mình. Đối với hành tung của ông xã, phải có quyền được tra hỏi, đối với tài sản của ông xã phải có quyền giám sát. Lúc buồn em có quyền nuôi thú cưng.”

Chung Minh Hiên không ngại học hỏi kẻ dưới: “Vậy còn quyền lợi của lão công đâu?”

Chung phu nhân mặt không đổi sắc: “Anh có quyền làm việc.”

Chung Minh Hiên chân chó cò kè mặc cả: “Quyền lợi của anh quá ít...”

Chung phu nhân mắt phượng liếc ngang: “Anh còn có quyền giữ im lặng.”

Chung Minh Hiên hạnh phúc lại rối rắm

Nhưng ngay cả như vậy, Chung Minh Hiên vẫn là hấp tấp yêu cầu sớm ngày thành hôn. Ngay tại trong hôn lễ, làm thân là phù rể, lúc Đường Học Khiêm nghe được hấn dùng thanh âm vừa chân thành vừa chân chó nói ra ‘Tôi nguyện ý’, Đường Học Khiêm nhất thời bắt đầu kính nể đối với hấn một cách vô cùng nghiêm túc: Người đàn ông chỉ có quyền lao động cùng quyền giữ im lặng a....

Trong một phòng khách nhỏ hẹp, vốn chỉ có Kiều Ngữ Thần ở một mình, hiện tại không duyên cớ lại tăng thêm hơn hai nam một nữ, không hiểu sao đã cảm thấy nơi này không đủ dùng.

Đường Học Khiêm trong lòng kỳ thật cũng có chút không yên, tuy rằng hấn chưa từng có biểu hiện quá bất an, nhưng hấn rõ ràng, Kiều Ngữ Thần đối với hấn, cùng với lúc trước đã khác nhau rất lớn. Nàng không hề giống như trước, cuộc sống của nàng chỉ chuyển động xung quanh hấn, ánh mắt của nàng khi nhìn hấn đã dần dần bình tĩnh thần nhiên, từ một cô bé với mối tình đầu tiên ngày ngô nay đã dần lột xác dần dần thành một người phụ nữ trưởng thành.

Căn phòng này, cái không gian này, nghiêm chỉnh mà nói, cũng không phải lãnh địa của hấn. Tuy rằng ngày đó hấn dùng công tâm kế thuận lợi vào căn phòng nhỏ này, nhưng thật sự khi đêm xuống, hấn ngủ phòng khách, nàng ngủ phòng ngủ, trao đổi giữa hai người chỉ giới hạn ở ‘Xin chào’ ‘Ngủ ngon’... Những từ ngữ thật bình thường.

Đường Học Khiêm không thể phủ nhận, khi hắn mở cửa vào nhà, đi phía sau hắn là cặp vợ chồng Chung gia dính sát lấy hắn như kẹo da trâu, khi nhìn thấy mặt nàng chỉ hơi lộ vẻ kinh ngạc một chút nhưng trong lòng hắn lại thật khấn trương.

Nếu nàng phát giận sẽ cho hắn khó xử, chỉ cần một câu nho nhỏ của nàng ‘Anh tới làm gì chứ?’ Cũng sẽ làm cho hắn gần như khó giải quyết.

Ngoài dự liệu của hắn, nàng cho hắn một nụ cười tươi.

Điềm tĩnh, bình tĩnh, giống như vợ chồng bình thường vậy, nàng nói với hắn: “Anh đã về rồi?” Thấy hai người phía sau hắn, cũng lấy mím cười nghênh đón, giống như bọn họ trong lúc đó hoàn toàn không có phát sinh qua vấn đề gì, tựa như nàng cùng hắn vẫn là người một nhà.

Đường Học Khiêm lại có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh. Cảm xúc hoảng hốt lộn lờ ở trong lòng, những cảm xúc trong đó không thể nói nên lời.

Ánh mắt Đường Học Khiêm sắc bén, nắm tay nàng lên: “...Bị thương?”

“Việc nhỏ thôi mà, không có sao đâu.” Kiều Ngữ Thần rút tay của mình về, đã lâu hắn không chạm qua bất kỳ chỗ nào trên thân thể nàng, thời gian lâu dài nàng dần dần phát hiện, đụng chạm cùng hắn thật sự nàng cảm thấy không quen lắm.

Đường Học Khiêm bất động thanh sắc nhìn nàng, cô bé này, hiện tại bài xích hắn như vậy?

Kiều Ngữ Thần đương nhiên không biết hắn đang suy nghĩ gì, mở tủ lạnh ra bắt đầu lường trước số thực phẩm ở bên trong: “Thịt muối, Lạp sườn, bít tết, dê nướng, thịt gà vịt, cá hun khói...”

“Kiều tiểu thư, thịt chà bông nhất định không thể thiếu, cảm ơn.” Chung phu nhân cho dù đến trong nhà người khác, cũng không thể sửa chữa được tác phong nữ vương....

“Được.” Kiều Ngữ Thần luôn luôn thiên về suy nghĩ cho người khác, nàng có thói quen nhìn từ góc độ của người khác nên nhanh chóng đáp ứng. Nghĩ nghĩ, quay đầu lại bổ sung một câu: “Gọi tôi Ngữ Thần là được rồi.”

Diệp Gia Ngưng nở nụ cười, tỏ vẻ ‘hiểu được, đã biết’.

Kiều Ngữ Thần đóng cửa tủ lạnh, lên tiếng bắt chuyện: “Không có thịt chà bông, tôi ra ngoài mua một chút.”

“Ừm, được.” Chung phu nhân không khách khí liệt ra yêu cầu: “Những thứ trong siêu thị tôi ăn không quen lắm, cô nhớ mua hiệu Jean Georges nhé.”

Jean Georges, là vị đầu bếp nổi danh trên thế giới. Nhà hàng của Jean Georges— Vongerichten ở Newyork, và chỉ mở duy nhất một nhà hàng duy nhất mang tên ông ta, bên trong đó món dăm bông đó là nhãn hiệu cao cấp nhất thế giới. Vấn đề chỉ có một— Cách nơi này rất xa.

Nhất thời trong lòng Đường Học Khiêm một cỗ ngọn lửa vô danh dâng lên, nhin không được mở miệng: “Em đi bằng gì?”

Kiều Ngữ Thần trả lời thật nhẹ nhàng: “Xe taxi a.” Trên đường cái khắp nơi đều có, đây hoàn toàn không phải vấn đề a.

Chung phu nhân đổ thêm dầu vào lửa: “Ngữ Thần, đi sớm về sớm, dạ dày của tôi không tốt lắm, đói bụng sẽ dễ đau bụng...”

Mẹ nó! Đường Học Khiêm khó lắm mới kiềm được câu chữ thề trong bụng. Quả thực có một cảm giác vô cùng lớn đó là muốn trực tiếp quăng người phụ nữ này qua cửa sổ ra làm trận vận động: Muốn ăn sao không tự mình làm a, luôn sai khiến lão bà của hắn làm gì?!

“Từ từ.” Đường Học Khiêm cầm lấy áo khoác Tây phục, cầm lấy chìa khóa xe đi ra ngoài, chống lại ánh mắt kinh ngạc của nàng, nhin không được vòng qua vai của nàng: “Anh đi cùng em.”

“Không cần——” Kiều Ngữ Thần theo trực giác muốn cự tuyệt.

Đáng tiếc công việc của Đường Học Khiêm ngày thường chính là ra lệnh chỉ huy người khác, cho nên tự động xem nhẹ cự tuyệt của nàng, cường ngạnh vòng qua vai của nàng nhét vào xe thể thao của hắn.

**** * * * *

“Thế nào thế nào??” Hai người kia vừa đi, Chung Minh Hiên lập tức ánh mắt tỏa sáng nhìn lão bà đại nhân nhà mình: “Chúng ta giúp được bọn họ sao?”

“Khó mà nói được.” Diệp Gia Ngưng chậm rãi nở nụ cười, cùng tư thế nữ vương vừa rồi hoàn toàn bất đồng: “Nhưng là——”

Chung Minh Hiên ánh mắt giảo hoạt: “Nhưng là?”

“Nhưng là, Đường Học Khiêm không giống như anh nói hoàn toàn không cứu vãn được.” Diệp Gia Ngưng nhớ lại tình cảnh vừa rồi, chậm rãi mở miệng: “Hắn là người đàn ông tâm tư rất tinh tế, anh ta hoàn toàn không có ý muốn lợi dụng Kiều Ngữ Thần, cũng không có cố ý muốn khi dễ cô ấy, chỉ là anh ấy chưa yêu cô ấy mà thôi.”

Hắn đã xem nàng như một đối thủ, một đối thủ cần được trấn an, cho nên hắn luôn biết dùng linh vực mưu lược, dùng kế sách đối với nàng, đây là hắn am hiểu, mà hoàn toàn không hiểu được nên dùng tình cảm, bởi vì đối với hắn mà nói linh vực này đối với hắn hoàn toàn xa lạ.

“Anh ta thực cẩn thận, có lẽ là thói quen nghề nghiệp của anh ta, anh ta có thói quen dùng ánh mắt hoài nghi đi đối đãi mỗi một sự kiện. Đường Học Khiêm sẽ không dễ dàng tin tưởng người kia, chứ đừng nói đến muốn anh ta trả giá bằng cảm tình.”

“Cho nên, chúng ta phải giúp hắn mới được.”

Nhìn vẻ mặt Diệp Gia Ngưng phối hợp, Chung Minh Hiên trong lòng một trận nhộn nhạo: Vợ như thế, chồng còn có gì đòi hỏi a.

“Gia Ngưng, cảm ơn em....”

Bốn bề vắng lặng, tuy rằng đang ở địa bàn của người khác, nhưng Chung Minh Hiên không thể đè nén được xúc động, nhìn không được, mạnh mẽ ôm nàng vào lòng, nâng lên cái cảm tình xảo của nàng hung hăng hôn lên đó.

9. Chương 9

Bảy giờ tối, đúng là giờ cao điểm của các dòng xe lưu thông ở khu vực thành thị, tiếng người tiếng xe tiếng chó sủa hỗn loạn thành một mảnh, trên lối đi bộ đầy nghẹt hai chân người và bốn chân của động vật, đèn đỏ một người lại một người nối tiếp nhau, những người đàn ông lái xe bị ngăn ở trên đường lớn khiêu chiến kiên nhẫn, trở mắt nhìn chú cún con lông trắng như tuyết ngoắt ngoắt cái đuôi vui chạy tới chạy lui, thường thường còn rêu rao xoay tròn cái miệng trắng như tuyết, vui vẻ wow hù hai tiếng, nhất thời làm tăng thêm những tiếng chửi thề.

Thật sự cũng không thể trách bọn họ, kết quả của cuộc sống hiện đại những chiếc xe hơi bốn bánh còn không bằng một loại động vật nhỏ bé bốn chân chạy tung tăng khắp nơi, tâm lí chênh lệch này có thể so sánh như mặt nước sông và mặt biển rộng lớn kia, đương nhiên họ hiểu được.

Vì thế, chửi bậy, chửi bậy, ầm còi, ầm còi, chửi đến tổ tông mười tám đời của cái đèn đỏ kia, chẳng những thế còn lên mạng những chú cảnh sát quản lí giao thông mặc sắc phục, những người đàn ông trên xe sử dụng tất cả mọi vốn liếng, ngôn ngữ sử dụng dùng để giết thời gian nhằm chán bị nhốt và chiếc xe bốn bánh này.

Ở đằng kia, có một chiếc xe thể thao màu tím bạc nằm im lặng thu hút mọi ánh nhìn của mọi người.

Chủ nhân của nó là một người đàn ông trẻ tuổi, ở trên ghế lái ngồi im lặng, tay phải khoát nhẹ lên trên tay lái, tay trái tựa vào cửa kính xe chống cằm, mặc cho chung quanh ầm ĩ như thế nào, nhưng vẻ bình

tĩnh thong dong trên mặt hần từ đầu đến cuối vẫn không hề có một tia náo loạn. Từ bên cạnh nhìn khuôn mặt in nghiêng của hần, gương mặt trẻ trung của người đàn ông này rất đẹp, những đường cong cương nghị tuyệt đẹp, dễ dàng làm cho người ta xao xuyến động lòng.

Những người đi đường đi ngang qua đều cảm thán: Nhìn một cái, thật sự là hạng người gì tại sao lại mở cửa xe khoe khoang như vậy!

Chung quanh lưu luyến cùng ánh mắt tán thưởng nhất nhất lướt qua gương mặt tuấn mỹ nhìn nghiêng của Đường Học Khiêm, người đàn ông không khỏi cười khở.

Kỳ thật không phải hần muốn bình tĩnh, mà là....

Im lặng.

Im lặng.

Phi thường im lặng.

Mặc cho Đường Học Khiêm dù bình tĩnh như thế nào cố gắng đè nén chịu đựng như thế nào, cũng không thể chịu đựng nổi bầu không khí như bị đông cứng trong xe: Không khí rõ ràng rất bất thường a.....

Kiều Ngữ Thần ngồi ở vị trí kế bên tài xế, từ khi bắt đầu lên xe cũng không hề mở miệng nói chuyện, im lặng dựa vào nhẩm hai mắt lại, dáng vẻ giống như rất mệt mỏi. Đường Học Khiêm nhớ rõ nàng trước kia không phải như thế, nàng luôn thích bồi ở bên cạnh hần càng không ngừng nói chuyện, từ chuyện âm dương ngũ hành, tung hoành bát hải, trời nam biển bắc lên trời xuống đất có nàng bên cạnh liền vĩnh viễn không cần sợ tẻ nhạt, mà bây giờ....

Đường Học Khiêm cười khở, nghĩ rằng mình còn thật sự là tự làm tự chịu.

Hần không phải một người thích nói lời ngon ngọt, hay nói chuyện phiếm, ngày thường hần cực kì ít chịu mở miệng, không phải hần giả bộ, mà là hần không biết cách nên mở đầu như thế nào. Hần mới mở miệng, đó là đối chọi gay gắt sắc bén, đây là hần am hiểu, ngồi trên bàn đàm phán, ngôn ngữ đó là vũ khí mạnh nhất, hần am hiểu sát ngôn quan sắc, từng bước tới gần những kẻ hở trong lời nói tạo ra lợi thế cho hần, sau đó đưa người vào chỗ chết, toàn bộ trong quá trình hần vẫn luôn là người khống chế mọi cục diện.

Đường Học Khiêm hơi hơi quay mặt, tầm mắt cuối cùng dừng lại trên gương mặt thanh nhã của Kiêu Ngữ Thần. Sắc trời đã dần chuyển sang hoàng hôn, những ngọn đèn ven đường bắt đầu chiếu xuống những tia sáng rực rỡ xẹt qua trên gương mặt của hần. Đường Học Khiêm thầm nghĩ đến bốn chữ: Ánh sáng lung linh, tràn ngập các loại màu sắc.

Nàng nhẩm hai mắt lại, mi tâm hơi nhíu, hần nhìn ra được, nàng rất không vui, mà hần cũng đoán được tám phần, sự ưu tư của nàng đều là bởi vì hần. Đường Học Khiêm lần đầu tiên chăm chú nhìn nàng cẩn thận như vậy, lại có chút không biết nên xử lí như thế nào.

Khẽ ho một tiếng, hần cẩn thận đem tầm mắt thu hồi. Kiêu Ngữ Thần giật giật, dường như không thoải mái nghiêng người tiếp tục ngủ.

Bên trong xe một mảnh im lặng, lòng bàn tay hần có hơi hơi ẩm ướt toan tính. Hần kỳ thật không phải là một người thích yên tĩnh, chính vì từ nhỏ hần luôn bị mọi người xung quanh thúc giục vội vã trừ bỏ học được hưởng thụ yên tĩnh, ngoài ra không có lựa chọn nào khác, đầu óc của hần đã bị huấn luyện thành máy móc tinh vi, những lời nói trước khi ra cửa miệng, cũng đã được tính toán đến mười bước tiếp theo sẽ xảy ra.

Đường Học Khiêm nhin không được lại quay đầu nhìn nàng một lần nữa, nhớ tới ánh mắt sáng trong trước kia lúc nàng nói chuyện, hần bỗng nhiên không tự chủ nâng tay mơn trớn mặt của nàng.

“Ừm?” Kiêu Ngữ Thần như lọt vào trong sương mù bị hần đánh thức, ánh mắt nhập nhèm, mắt không có tiêu điểm.

Giọng nói hần tràn ngập ôn nhu: “Mệt lắm sao?”

“A...” Nàng buột miệng nói, bỗng nhiên thấy ngón tay thon dài của hắn, lướt qua mặt của nàng, dừng lại ở phần môi nàng nhẹ nhàng vuốt phẳng. Kiều Ngữ Thần nháy mắt thanh tỉnh, lý trí cùng phòng bị tất cả đều trở về rồi, mạnh mẽ ngồi thẳng lên tiến vào trạng thái chiến đấu: “Anh làm gì?!”

Đường Học Khiêm hiềm khi cảm thấy xấu hổ, sừng sốt một chút cứng ngắc thu tay lại, “Không có, anh không muốn làm cái gì.... Anh chỉ muốn nói với em, vừa rồi cảm ơn em.”

Kiều Ngữ Thần nhìn chằm chằm hắn trong chốc lát, sau đó thân mình dựa về phía sau, lạnh nhạt đón nhận lời của hắn, “Ừm.”

Nàng đột nhiên cảm giác được tất cả đều thực châm chọc, chồng của nàng, người mà nàng yêu nhất, ngay ở bên cạnh nàng, nhưng lời hắn nói, vĩnh viễn đó là những lời nói cứng ngắc, lại làm cho nàng cảm thấy hắn luôn xa lạ như vậy.

**** *

Hiện tại đối với cặp vợ chồng vận khí hiển nhiên không tốt lắm, thật vất vả như rùa bò từ dòng xe lũ lượt mới được giải phóng ra tới Jean Georges, lại bị báo cho biết tin tức: “Thực xin lỗi, cửa hiệu hôm nay có việc, hôm nay tạm ngừng kinh doanh.”

Kiều Ngữ Thần rõ ràng cho thấy là một người hợp tác tốt, lập tức cầm lấy điện thoại di động gọi cho Chung Minh Hiên, đem tình hình thực tế đại khái nói cho hắn biết, sau đó hỏi còn có nơi nào có bán dăm bông mà họ cần hay không? Tôi cùng Học Khiêm lại đi mua.

Anh bạn họ Chung lập tức ngay tại đầu điện thoại bên kia ra dáng đại gia: A, cái đó... Ừm chỉ cần là dăm bông thì mua ở chỗ nào cũng được, chỉ cần lái xe đi khoảng 30 kilome-ters, đi qua hai ngã tư ba tòa cao ốc là được rồi nha....

Nhìn Kiều Ngữ Thần bộ dạng ngoan ngoãn vâng lời, Đường Học Khiêm trong lòng như có một ngọn lửa dâng lên, bỗng nhiên túm lấy điện thoại, tính cách cường ngạnh ngày thường không kiềm nổi bỗng chốc hiện nguyên hình nổi nóng hét âm lên, đại ý là: Chúng tớ làm cái gì thì các cậu ăn cái đó, nếu không cậu cứ vác lão bà của cậu về nhà ăn mì ăn liền đi!

Anh bạn họ Chung vốn là người đã quen bị ai kia bắt nạt chỉ cần nghe giọng nói đã biết Đường Học Khiêm đã thực sự nổi giận, lập tức ‘nhỏ giọng, nhỏ giọng’ trả lời sau đó lập tức cắt đứt điện thoại.

Đường Học Khiêm đem điện thoại trả lại cho nàng, bỗng nhiên ma xui quỷ khiến dùng sức kéo nàng qua ôm vào trong ngực.

“Anh cho em thêm phiền toái.”

Nàng dù nói thế nào, cũng là thiên kim tiểu thư chân chính. Được nuông chiều từ nhỏ, cả đời sẽ không phải quá nhân nhượng người nào. Nhìn nàng vì ánh mắt hắn mà cúi đầu làm vừa lòng hắn, Đường Học Khiêm không hiểu sao bỗng dưng dâng lên cảm xúc áy náy, hắn cũng không muốn nợ nàng nhiều lắm, tuy rằng hắn hiểu được, trong mắt của nàng, hắn cũng không tốt hơn là bao.

Kiều Ngữ Thần bị hắn ôm có một chút choáng váng, người đàn ông này lại dùng mỹ nam kế một chút nàng phải điều động 200% tinh lực đi chống đỡ loại ngọt ngào mê hoặc này.

“Không có, không gọi là phiền toái.” Nàng nói lời thật lòng, gương mặt nhìn hắn: “Chỉ cần em còn là vợ của anh, thì đó là bổn phận của em. Chính là nếu một ngày em không còn là con dâu nhà họ Đường, như thế em sẽ không làm những việc như thế này vì anh nữa.”

Đường Học Khiêm trong lòng bỗng nhiên căng thẳng.

“...Em đang ám chỉ cái gì ở đây?”

Kiều Ngữ Thần cảm thấy hắn bỗng nhiên tăng thêm sức ôm chặt nàng, nàng không tự chủ từ chối, “Không có, em không có ám chỉ cái gì.”

Đường Học Khiêm cẩn thận chăm chú nhìn nàng, trong tầm mắt mang theo cảm giác áp bách thật lớn, lại nhìn thấy trong mắt của nàng một mảnh hỗn loạn, tựa như lòng của nàng, không biết làm sao.

Hắn bỗng nhiên mềm lòng, trong lòng bỗng dưng có một cảm giác không thể nói thành lời hòa tan cùng dòng máu ấm áp đang lưu chuyển trong huyết quản của hắn nhưng mà giữa lúc hoảng hốt một bóng dáng tịch mịch như sương chậm rãi hiện lên trong lòng hắn, làm cho vẻ ấm áp này lại dần dần biến mất vô tung. Vì thế hắn không nói gì nữa, chậm rãi buông nàng ra, chuyển động cái chìa khóa khởi động động cơ, xe lướt nhanh như chớp về phía trước.

10. Chương 10

Thường thì vào những ngày nghỉ, trong siêu thị mua sắm người càng đông hơn, từ trên thang máy nhìn xuống, đám người đông nghịt đã bắt đầu khởi động.

Trong đám người, một người đàn ông vô cùng tuấn mỹ thong thả đi theo dòng người hối hả phía trước, đi ở bên cạnh hắn là một cô gái cũng xinh đẹp thanh tú động lòng người. Tuy rằng khí chất hai người hoàn toàn bất đồng nhưng đều xuất sắc đến mức làm cho người ta đã gặp qua là không quên được, vì thế vô luận hai người này đi đến nơi nào đều thu hút mọi ánh nhìn không chớp mắt.

Kiều Ngữ Thần kỳ thật không biết rõ Đường Học Khiêm muốn làm gì, ngay tại vừa rồi khi hắn lái xe đi ngang qua siêu thị này đột nhiên chuyển biến dừng xe, sau đó đối mặt Kiều Ngữ Thần với ánh mắt khó hiểu thuận miệng giải thích ‘Nếu không mua được dăm bông ở nơi đó thì ghé siêu thị mua một ít trở về.’

Kiều Ngữ Thần nhất thời đối với địa vị đôi vợ chồng Chung Minh Hiền này bắt đầu kính nể một cách nghiêm túc. Thần a, hắn là đại nhân vật như thế nào mà có thể khiến Đường Học Khiêm tự mình đến siêu thị mua đồ a!

Kiều Ngữ Thần không biết, kỳ thật Đường Học Khiêm cũng không tự mình hiểu rõ lắm, dường như là ý muốn bắt chợt đến và thân thể tự động tuân theo khi hắn nghe thấy tiếng người ồn ào trong siêu thị kia giống như mấy ngàn con vịt kêu bình thường, thấy trong siêu thị kia dân cư Trung Quốc tụ tập đông đến thật sự, không biết ma xui quỷ khiến như thế nào hắn bỗng dưng chuyển tay lái muốn mang Ngữ Thần vào trong đó mua sắm.

Hắn không phải không thừa nhận, thì ra hắn thích ánh mắt trong sáng của nàng như vậy, thích nàng vĩnh viễn không ngừng miệng, nàng bây giờ vô cùng trầm mặc, điều này làm cho trong lòng hắn cảm giác có một bức tường ngăn cách, làm hắn hoảng sợ.

Vì thế, chỉ làm thành cục diện hiện tại hai người đi dạo ở trong siêu thị.

Đường Học Khiêm đứng ở trong siêu thị chật chội ồn ào, bên trái một đám đông những phụ nữ trung niên không ngừng ồn ào kêu “Rau cải trắng này giá bao nhiêu nha?” “Wow! Có thể bớt chút đỉnh không?”

“Rau xanh chứa rất nhiều chất hữu cơ sao? Không mua, không mua!” Mà bên phải, một đám nhóc con đang nũng nịu với cha mẹ không ngừng “Mẹ à, con muốn uống sữa kia....” “Đứa ngốc này đã mấy tuổi rồi còn muốn uống sữa! Không trách được thì ra người càng uống càng ngốc nha.”....

Kiều Ngữ Thần trên trán đã muốn mang ba đường hắc tuyến, nàng nhanh chóng cầm hộp dăm bông, nhưng nhìn thấy bộ dạng người đàn ông bên cạnh dường như không muốn đi vội vã, vì thế nàng chỉ có thể thử thăm dò nói: “Em đã mua xong.” Ý ở ngoài lời là: Anh bạn à, ở nhà vẫn còn hai người đang chờ chúng ta mang thức ăn trở về đó.

Đường Học Khiêm tựa hồ cũng không có nghe ra ý ở ngoài lời của nàng, lập lờ nước đôi đáp một chữ: “A.”

Ngữ khí của hắn quá mức ẩn sâu, làm cho nàng hoàn toàn cân nhắc không ra phía sau cái chữ ‘A’ kia đến tột cùng ẩn hàm ý tứ sâu xa như thế nào. Kiều Ngữ Thần buồn bực mà nghĩ: Có phải tất cả những ông chủ đều thích dùng loại giọng lập lờ nước đôi để biểu hiện nhân cách thâm trầm và sức quyến rũ của mình? Đây cũng là khảo nghiệm quá sức sự lí giải cùng sức tưởng tượng của quần chúng a.

Đợi nửa ngày, người đàn ông bên người vẫn như cũ, một chút ý tứ muốn đi đều không có, chỉ nhàn nhả cầm một lọ rượu đỏ trên kệ xem xét ngày sản xuất, Kiều Ngữ Thần nhin không được nhìn hấn.

Bây giờ đúng là thời điểm siêu thị náo nhiệt nhất, làm tất cả mọi người bị vây trong hoàn cảnh lộn xộn xôn xao ồn ào nhất, thì cái loại đàn ông sắc lạnh có khí chất ngược lại sẽ đột ngột được nổi bật hơn bao giờ hết. Đường Học Khiêm chính là người khí chất sắc lạnh điển hình nhất, trước khi hấn xuống xe đem áo khoác âu phục cởi ra đặt ở trong xe, hiện tại hấn chỉ mặc duy nhất chiếc áo sơ mi màu trắng, cổ tay áo được cuộn nhẹ lên ở khuỷu tay, Kiều dáng khí phách kinh điển, tản mát ra một loại hơi thở quý tộc tự nhiên. Đã nhiều năm như vậy, cái khí chất đậm mực bình tĩnh này đã luôn theo bên cạnh hấn như bóng với hình, như có như không nhẹ nhàng phát ra từ từng cử chỉ giơ tay nhắc chân của hấn.

Tầm mắt Kiều Ngữ Thần không cẩn thận chạm vào đôi môi mỏng khê nhếch kia, trái tim của cô nhin không được đập loạn nhịp dồn dập ở trong lồng ngực, lập tức thay đổi tầm mắt giống như mắt bò mới lo làm chuông, tự mình cảnh tỉnh lấy mình: “Bề ngoài giả dối! Bề ngoài mê hoặc!...”

Đường Học Khiêm cố nén nụ cười quỷ kế thành công. Tốt lắm, nàng rất cuộc khôi phục bình thường. Hấn phát hiện hấn bắt đầu quen thuộc với vẻ mặt ửng hồng, trái tim đập loạn bối rối của nàng, qua nhiều năm như vậy nàng luôn như thế mỗi khi đối diện với hấn, điều này làm cho hấn cảm thấy an tâm.

Tuy rằng dùng phương pháp sắc dụ đi mê hoặc nàng thực sự không được coi là quang minh lỗi lạc lắm, nhưng như thế thì sao, nàng cũng đâu phải là người ngoài, mà hấn cũng chỉ mê hoặc riêng một mình nàng mà thôi.

Tâm của Đường Học Khiêm bỗng nhiên trầm xuống.

Không phải người ngoài. Ánh mắt Đường Học Khiêm buồn bã, thầm nghĩ rằng chẳng lẽ mình đã bị tẩy não rồi sao?

Hấn hơi hơi đảo mắt nhìn nàng. Nàng đang ở khu vực đồ uống, chăm chú nhìn sữa, cầm lấy lại buồng, động tác vô cùng nhẹ nhàng mềm mại, nàng làm cho người ta cảm giác tựa như một ngón gió xuân mát dịu ôn hòa giữa thời tiết tháng ba.

Nàng mặc quần áo màu trắng áo lông cao cổ, xấp màu sắc nhẹ nhàng, tóc buồng xỏa xuống đôi bờ vai mềm, vẻ mặt nhu hòa, khóe miệng nhếch nhẹ, vừa nhìn đã biết đây là kiểu người rất yêu những những đứa bé.

Tập đoàn Đường Viễn cũng có hệ thống siêu thị như thế này, hấn cũng từng nhiều lần bị người vây quanh nhìn ngó xem xét, tất cả mọi người đối với hấn kính sợ ba phần, vô luận hấn đi tới chỗ nào đều đã tự động nhường đường, mỗi khi hấn cầm lấy bất cứ vật gì xem xét, cũng đều có một nhân viên quần áo nhanh nhẹn bước đến phân tích tính năng sản phẩm, tương lai trên thị trường con đường tiêu thụ, vân vân.....

Hấn nhớ rõ cái loại cảm giác này, nhưng khi ở cùng với nàng thì cảm giác lại khác nhau rất xa, tuy rằng hấn biết nàng cũng rất sợ hấn, nhưng nàng chưa bao giờ mang theo ánh mắt kính sợ nhìn hấn, nàng luôn thích ở bên cạnh hấn nói chuyện, gương mặt nàng luôn tươi sáng đầy ý cười, khi hấn cầm lấy một thứ trên kệ, nàng lại mon men đến gần hấn giống như chú cún con đáng yêu, dùng giọng nói mềm mại nhẹ nhàng nói cho hấn biết: Đây là kẹo, không thích hợp dành cho anh, anh không thích ăn thức ăn ngọt. Nói xong, nàng sẽ chạy đi, nhanh chóng đi lấy thức ăn mà nàng cho là thích hợp mang đến cho hấn, đặt vào trong tay hấn.

Vì thế hấn phát hiện, nàng hiểu biết tất cả thói quen của hấn, cẩn thận đến tỉ mỉ, mà hấn lại không hiểu nhiều lắm đối với nàng, ngoại trừ gia thế bên ngoài của nàng, hấn cũng chưa từng hiểu gì về nàng.

Đường Học Khiêm nhin không được suy nghĩ, nếu nàng tốt đẹp như vậy, lúc trước gả cho người đàn ông khác, nàng sẽ gặp được cuộc sống như thế nào?

— Chắc chắn ít nhất là sẽ không giống hấn như vậy, cho nàng nhiều ủy khuất như vậy.

Đường Học Khiêm bỗng nhiên nhú mày, hấn phát hiện mình một chút cũng không muốn nghĩ đến giả thiết đem nàng ở cùng bất cứ người đàn ông nào khác.

“Trước kia em có đi dạo với ai như thế này không?” Hấn đột nhiên hỏi nàng.

“Hả?” Kiều Ngữ Thần nghĩ nghĩ, “Mới trước đây em thường đi dạo với mẹ của em, nhưng từ khi em sáu tuổi bà đã qua đời, vốn không có ai đi cùng em.”

Trong lòng Đường Học Khiêm bỗng nhiên mềm nhũn, nhịn không được đi tới vòng qua vai của nàng, thấy sữa Kiều Ngữ Thần cầm trong tay, hắn cầm lấy đặt ở trong xe mua sắm, “Thích liền mua.”

Kiều Ngữ Thần nở nụ cười, “Được.”

Đường Học Khiêm nhất thời có loại xúc động mua lại toàn bộ siêu thị này.

Điên rồi điên rồi, Đường Học Khiêm cảm thấy vô cùng xấu hổ, thậm chí nghĩ không lẽ mình thực sự đã bị quỷ ám, hay bị tẩy não rồi sao?

**** *

Có lẽ là không khí trong siêu thị đã lan truyền sang Kiều Ngữ Thần. Trên đường trở về, bộ dạng nàng rõ ràng không giống vẻ tối tăm vừa rồi, nàng tiếp nhận những câu chuyện của hắn và đối đáp lại thật dịu dàng. Đường Học Khiêm nhiều lần nhịn không được, cảm giác xúc động, vô cùng muốn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt đang tươi cười của nàng.

Vì thế khi hai người này trở lại phòng khách của căn hộ nhỏ, thì hai người đang đợi rõ ràng đã muốn nổi trận lôi đình.

Chung Minh Hiền bị phần rống giận: “Lão huynh! Cậu nhìn một chút hiện tại mấy giờ rồi a! Cậu là muốn bỏ đói chúng ta sao?!”

Kiều Ngữ Thần da mặt mỏng, lập tức muốn chạy tới vào phòng bếp, lại bị Đường Học Khiêm ôm eo ngăn cản. Tầm mắt Đường lão bản đảo qua, âm hiểm ôn nhu dừng lại ở trên môi Diệp Gia Ngưng sưng đỏ ửng, chậm rãi trả lời một câu: “Cậu rất đói bụng sao? Tại sao tớ lại cảm thấy dường như cậu đã ăn rất no a?”

Trong lòng Chung Minh Hiền bị câu nói ‘ăn no’ kia của hắn, thực sự rất bội phục tài quan sát của người đàn ông này, sức quan sát thật sự là càng ngày càng sắc bén, như có khả năng nhìn thấy sự việc ngoài ngàn dặm.

“Muốn ăn cơm liền chờ đó cho tớ.”

Đường Học Khiêm không thay đổi tác phong lão bản, bỏ lại hai người chưa hề có kinh nghiệm làm bếp kia, ôm lấy Kiều Ngữ Thần nhận trách nhiệm đi vào phòng bếp.

11. Chương 11

Kiều Ngữ Thần kinh ngạc nhìn Đường Học Khiêm đi vào phòng bếp, nghi ngờ nói: “Anh vào đây làm gì thế?”

Đường Học Khiêm càng kinh ngạc hơn, nhìn nàng một cái, nhíu mày vẻ mặt mang theo ý tứ đó là chuyện bình thường phải làm trả lời: “Để làm cơm a.” Bằng không đi vào nhà bếp để làm cái gì, không phát hiện hai người vô dụng ngoài kia đã bị sâu gạo hành hạ đến mức mềm nhũn nằm úp sấp ngã vào trên sofa sao?

...Chân của Kiều Ngữ Thần nhất thời mềm nhũn, nghĩ rằng ông chủ này hôm nay uống nhầm thuốc sao, làm sao có được ông chủ đãi ngộ tốt như thế này a!

Hắn xắn áo sơ mi lên đến khuỷu tay, nhanh chóng nhìn lướt qua những nguyên liệu nấu ăn có thể sử dụng. Món ăn Pháp nổi bật ở chỗ vẫn giữ nguyên tính chất và mùi vị vốn có của thực phẩm, cho nên khi nấu nướng, thêm bất cứ món gia vị nào đều phải sử dụng thật cẩn thận, thậm chí còn phối hợp với rượu, tất cả đều chỉ có một mục đích: Đem thức ăn nấu ra tôn thêm mùi vị vốn có của nó.

Đường Học Khiêm lấy thịt bò từ trong tủ lạnh đem ra, vừa nói với nàng: “Tay của em bị thương, chuyện này để anh, em chỉ cần đứng bên cạnh phụ trợ anh, được không?”

Ngữ khí của hắn cũng không thể so sánh được với nhu hòa, đại khái là do thói quen hằng ngày thường hạ mệnh lệnh đối với cấp dưới, cho nên hắn tùy thời tùy chỗ đều có thể hình thành một loại áp lực không tên

trong lời nói. Nhưng cuối cùng như thế, Kiều Ngữ Thần vẫn đang nhận được sự ầm áp của gia đình giữa thời buổi khoa học hiện đại như hiện nay, quả thực có điểm thụ sủng nhược kinh.

Đường Học Khiêm thấy trong mắt nàng biểu lộ cảm xúc vui vẻ, nhất thời có cảm giác áy náy dào dạt dâng lên. Vì thế nhẹ giọng hơn, đi đến mở lòng bàn tay của nàng ra nhìn thấy miệng vết thương lộ ra, từ từ treo quần áo trong phòng bếp của nàng lấy ra hộp thuốc gia đình, thuần thực giúp nàng băng bó.

“Nhớ rõ dùng cho dính nước, bằng không sẽ nhiễm trùng.”

“Vâng.” Nàng gật gật đầu, nhìn hấn xoay người, thủ pháp thuần thực cắt thịt bò, nàng nhin không được hỏi: “....Sao cắt như thế? Không giống em làm thường ngày a.”

“Thời gian không còn kịp rồi.” Hấn khẽ ngắc đầu, đối với nàng dùng tay ra hiệu, chỉ chỉ hai người đang đối meo nằm trong phòng khách. “Trong thịt bò những sợi mô liên kết tương đối nhiều, em nên cắt thịt bò theo chiều ngang đúng với sợi thịt, nếu không gân bò sẽ còn liên kết chặt, sẽ rất dai nhai không đứt và cũng không có độ mềm dẻo.”

Trong khoảng thời gian ngắn ngủn chỉ vài câu nói, hấn đã cắt xong miếng thịt bò, chuẩn bị những phụ phẩm và nguyên liệu, thuần thực bắt chảo lên, và bắt đầu nổi lửa.

Nhìn động tác của hấn liền mạch lưu loát, Kiều Ngữ Thần chỉ có thể nghĩ đến bốn chữ: Lưu loát sinh động, mây bay nước chảy.

Tuy rằng Đường Học Khiêm và Chung Minh Hiên đều là những cậu ấm con nhà giàu có, nhưng năng lực gánh vác cuộc sống tự lập cũng là khác nhau rất lớn. Chung Minh Hiên là điển hình của một thiếu gia được nuông chiều, cao quý vô cùng, toàn thân không một vết sẹo, nghe nói người này trước kia ngay cả rửa tay, nếu nước không đủ bốn mươi độ tuyệt đối không rửa, còn nếu nói về trình độ nấu nướng của hấn chỉ có thể dùng mấy chữ để hình dung: Tứ chi không chuyên cần, ngũ cốc chẳng phân biệt được. Trên cơ bản, anh bạn họ Chung của chúng ta chỉ có thể dùng những từ ‘chỉ biết ăn chứ chẳng biết làm’ là hình dung sinh động nhất để miêu tả hấn ta.

Mà Đường Học Khiêm lại không giống như thế, tuy rằng hai người này từ bên ngoài nhìn vào, Đường Học Khiêm lạnh hơn, hơi thở quý tộc đương nhiên rõ nét hơn trong từng cử chỉ, thực dễ dàng làm cho người ta một loại cảm giác quý công tử nhà giàu có.

Nhưng trên thực tế, bởi vì Đường Học Khiêm từ nhỏ không được mẹ nâng niu chiều chuộng, và có một người cha ‘đúng mọi nơi mọi lúc’ từ đó làm cho tuổi thơ của Đường Học Khiêm không phải là, áo mở tới tay, cơm đến há mồm như bao đứa bé nhà giàu cùng tuổi khác, mà là tuân hoàn theo cách tự thân vận động tự mình lo lấy mình, theo đúng chuẩn mực giáo dục siêu việt tinh anh.

Hấn bình thường bề bộn nhiều việc, rất ít khi đích thân xuống bếp tự mình nấu nướng, khi còn ở những buổi họp mặt gia đình hàng tuần ở Đường gia ngẫu nhiên gặp qua hấn xuống bếp nấu nướng được vài lần. Khi đó nàng mới hiểu được, hấn không phải không biết làm, chính là hấn không muốn mà thôi.

Nhìn bóng dáng hấn lúc này bận rộn đủ thứ, trong lòng Kiều Ngữ Thần nhất thời hơi hơi nổi lên một tia ghen tuông, “Minh Hiên.... đối với anh mà nói nhất định là một người bạn rất quan trọng?”

Đường Học Khiêm đang bận rửa sạch các loại rau quả chuẩn bị nấu, thuận miệng đáp: “Vì sao hỏi như vậy?”

Kiều Ngữ Thần không nói lời nào, trầm mặc ở một bên kiếm cách nói cho qua, “Không có gì....”

Đường Học Khiêm bỗng nhiên bắt được tay nàng, Kiều Ngữ Thần dường như chấn kinh giương mắt nhìn hấn, chỉ nhìn thấy hấn vẻ mặt tươi cười cân nhắc, sau đó nói một câu không hề liên quan gì. “Ba anh lúc trước từng nói qua, lúc phụ nữ nói ‘không có gì’, đó là lúc cô ấy ‘có gì’ nhất.”

Kiều Ngữ Thần nhất thời quần bách, “....Ba anh học qua tâm lý học của phụ nữ sao?”

“Không có.” Hấn cầm lấy tay nàng không buông, một tay rửa quả cà chua cuối cùng, giọng điệu thận trọng: “Trước kia anh không tin, nhưng mà khi thấy em như thế này, anh đã bắt đầu tin lời của ba anh.”

Kiều Ngữ Thần quỳnh lên, nàng tại sao lại quên mất, Đường Học Khiêm sở trường nhất đúng là âm hiểm, những lời hắn nói ra, đều vây đối phương chung quanh, luẩn quẩn đến mức đối phương sẽ rối tung lên và ngất đi.

Từng quả cà chua trong tay hắn, dưới dòng nước chảy những ngón tay thon dài của hắn lưu loát rửa thật sạch sẽ bỏ vào rổ. Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên nghĩ đến nữ tác gia nổi tiếng Hongkong từng nói qua một câu: Nếu trong cuộc sống của bạn, gặp được một người đàn ông chăm chút cẩn thận từng quả cà chua chín, như thế đừng bao giờ bỏ qua anh ta, gả cho anh ta, yêu anh ta. Anh ta sẽ xem bạn như trái cà chua chín kia, nâng niu quý trọng bạn.

**** * * * *

Đường Học Khiêm hơi hơi nhướng mắt nhìn nàng, trong một giây liền đem tất cả tâm lý hoạt động của nội tâm nàng đều nhìn thấu. Có thể nhìn ra được, nàng đối với hắn thất vọng rồi, kết hôn một năm, hắn chưa bao giờ giống như vậy, cùng nàng làm bất cứ chuyện gì.

Mặt của nàng vẫn còn mang theo một ám ảnh rất lớn, hắn không thể nhìn rõ được. Đường Học Khiêm bỗng nhiên vươn tay, muốn chạm vào gương mặt tràn ngập thất vọng kia.

Kiều Ngữ Thần khéo léo né tránh bàn tay đột nhiên vươn đến của hắn, vì thế chỉ cảm thấy những giọt nước từ đầu ngón tay lạnh lẽo của hắn lướt qua mặt nàng, từ một góc nhìn khác, giống như là nước mắt, trong suốt, tinh thuần, không có độ ẩm.

Kiều Ngữ Thần nhẹ xoay người đưa lưng về phía hắn, cầm lên những trái cà chua hắn mới rửa xong, chuẩn bị cắt thành những lát mỏng.

Nhưng nàng đã đánh giá thấp người đàn ông này, ý chí không đạt mục đích không bỏ qua, một khi Đường Học Khiêm muốn làm chuyện gì, hắn sẽ lợi dụng tất cả mọi cơ hội, từ quang minh chính đại đến thủ đoạn âm hiểm xảo trá để đạt được mục đích. Vì thế ngay lúc Kiều Ngữ Thần chuẩn bị cắt trái cà chua, bỗng nhiên cảm thấy một khối thân thể nam tính ấm áp nhích lại gần, đem nàng ôm thật sát vào trong lòng.

Nàng cả kinh, nhanh chóng quay đầu: “Anh làm gì?”

Người đàn ông ôn hòa nở nụ cười, giống như làm chuyện không thể bình thường hơn, cầm tay nàng, “Anh dạy cho em a.”

Anh đến gần!

Trước mắt Kiều Ngữ Thần tối sầm, ở trong lòng âm thầm nghĩ rằng: Anh bạn à, anh không chỉ khi dễ tình cảm của tôi, anh còn khi dễ luôn trí thông minh của tôi sao, anh thật quá đáng nha!

Hít một hơi thật sâu, Kiều Ngữ Thần quả nhiên được dạy dỗ thật cẩn thận, phẩm chất tốt đẹp của nàng bị sự nham hiểm của tên kia, bình tĩnh trả lời một cách khách sáo. “.... Anh bạn đồng nghiệp này, chỉ cắt cà chua, tôi đương nhiên biết cắt chứ.”

“Biết điểm nổi bật của món Pháp là gì không?” Hắn lơ đãng, cầm tay nàng chậm rãi cắt xuống. “Mỗi một lát cà chua chỉ có thể mỏng hai millimet, còn khoai tây là một millimet....” Hắn ý định khi dễ nàng không hiểu đặc điểm của thực phẩm, từng lời nói dối trơn tuột trôi qua từ miệng hắn. “Em biết làm sao?”

Kiều Ngữ Thần thực sự có một nhược điểm rất lớn, không có chứng cứ xác thực tuyệt đối không dám dễ dàng hoài nghi lời của người khác, hơn nữa Đường Học Khiêm đang dùng ngữ điệu ‘Ta là chuyên gia’ không cho phép người khác nghi ngờ lời nói của hắn, nàng tức thì bị hù lòng nghi ngờ nửa điểm đều không có.

Bản lĩnh của Đường Học Khiêm rất cao, nhất là bản lĩnh dọa người. Nhìn Kiều Ngữ Thần không nói, liền càng thêm không chút kiêng kỵ.

Tay hắn nắm tay nàng, nắm chặt dụng cụ cắt gọt trong tay của nàng, mỗi một nhát dao hạ xuống đều có nước cà chua trong suốt chảy ra, hắn ngẫu nhiên lại không sợ hãi nâng tay lên liếm sạch những giọt nước cà chua vương trên tay, hơi thở ấm áp của hắn phả vào từng lông tay của nàng, nàng chỉ cảm thấy ngón tay của hắn nóng kinh người. (QH: Hai người này nấu xong, hai người kia chắc không vô bệnh viện cấp cứu quá.)

Kiều Ngự Thần quả thực muốn mắng người: Anh bạn! Vì sao anh còn muốn quyến rũ tôi?

Hắn ở bên tai nàng cúi đầu hỏi: "...Có nghĩ món rượu khai vị là gì chưa?"

"Chưa...." Nàng hiện tại thiếu không phải là rượu, là nước! Tốt nhất là nước đá! Có thể tưới tỉnh đầu óc đã muốn choáng váng của nàng.

Hắn nở nụ cười, lơ đãng đề nghị: "Vậy uống champagne thế nào?"

Nàng trả lời mơ màng: "Ừm...."

Đường Học Khiêm, người đàn ông này quả thật là một ông chủ xấu xa mà, trơ mắt nhìn nàng đang bị lửa nóng đốt, nhưng hắn lại cứ không chịu buông tha nàng, ngược lại như đổ thêm dầu vào lửa, quả thực hắn muốn nhìn thấy nàng cháy rụi mà.

"Ngự Thần." Hắn cúi đầu, thì thầm hơi thở ấm nóng vào vành tai miễn cảm của nàng: "Champagne, xa xỉ, hấp dẫn, anh thích cách thức nó được chảy vào trong miệng của em...."

Kiều Ngự Thần không rõ đến tột cùng ý của người này là gì! Nàng không thể nhìn thấu tim của hắn, chỉ cảm thấy trong lời của hắn dường như đã mang đến những ẩn ý không nên có.

Champagne, một loại rượu nàng quen thuộc nhất.

Chính là loại rượu này, vào ngày nào đó, nàng bị người ta rót hết ly này đến ly khác ép uống, hắn đứng ở bên người nàng, một ly lại một ly uống thay nàng. Nàng nhớ rõ hương vị Champagne nồng đậm trên đôi môi kia của hắn từng chỉ tiết một, hương vị, thuần mỹ, mê hoặc. Hắn uống rượu say, thả lỏng tự chủ tưởng chừng như vĩnh viễn buộc chặt lấy hắn, đã phóng thích ra cảm xúc chân thật trong con người hắn, vì thế ngày đó nàng mới nhận thấy được bộ mặt khác tiềm ẩn bên trong con người của hắn, thật sự khác hẳn đáng vẻ ngày thường của hắn, nhiệt tình, gợi cảm, làm cho người ta sa đọa. Nàng vĩnh viễn nhớ rõ lần đầu tiên hắn xâm nhập chính mình thì men say nói một câu thật nồng ấm ——

"Champagne, dùng thân thể của em nhớ kỹ nó...."

Vì thế nàng hoàn toàn bị mê hoặc, tâm cùng thân thể, đều hoàn toàn bị hắn khống chế được.

**** *

Thời điểm không khí lâm vào hết sức căng thẳng, bỗng dưng ngoài cửa truyền đến một tiếng ho khan rất không hợp thời thế.

"Đã làm phiền hai vị...."

Đường, Kiều hai người nhất tề quay đầu, cũng chỉ thấy Chung Minh Hiên đang trưng ra bộ mặt thật đáng đánh đòn, cả lơ phất phơ tựa vào cửa, dùng một loại ánh mắt cần quét tệt nạn đánh đen chuyên nghiệp tới tới lui lui nhìn bọn họ.

Kiều Ngự Thần nhất thời cuống quýt, hoảng hốt chạy bừa đẩy người đàn ông phía sau ra, đao trong tay dùng sức chém đi xuống, thiếu chút nữa đem Đường Học Khiêm chém thành khúc củi mục.

Đường Học Khiêm hiếm khi tức giận như thế này, toàn thân bức dọc chỉ có thể hướng về phía Chung Minh Hiên phát hỏa: "Cậu làm sao vậy!?"

"À, không có gì." Chung Minh Hiên cười hì hì, trên mặt rõ ràng viết 'Tớ thực đáng đánh đòn, cậu tới đánh tớ nha! Đến đánh tớ nha'.

"Học Khiêm, tớ muốn nói cho cậu biết, tớ cùng lão bà của tớ kỳ thật không quá kén chọn thức ăn lắm đâu, không cần hai vợ chồng các cậu chuẩn bị long trọng đối đãi bọn tớ như thế đâu, ngay cả cắt cà chua, cũng phải cần hai người mới cầm nổi con dao...."

(Ý tứ chính là: Đang đói chết rồi đây!)

Đường Học Khiêm một cước đá lên cửa phòng bếp đóng lại, trong lòng bàn tay một phen mồ hôi lạnh: Tạo phản, tạo phản rồi, cư nhiên tên du côn các kẻ này cũng dám cười nhạo hắn!

Lần đầu tiên hấn phá lệ tự mình an ủi nội tâm bất an của mình: Cùng với lão bà cùng một chỗ thì thế nào? Cũng không phải là gian tình gì nha!

12. Chương 12

Nên hình dung những thức ăn mà anh bạn Đường Học Khiêm này như thế nào? Ba chữ khái quát: Sắc, Hương, Vị toàn bộ đều vô cùng xuất sắc.

Khi Đường Học Khiêm đem tất cả thành phẩm đều bưng lên bàn ăn thì ba người đang ngồi ánh mắt đồng loạt trợn to. Chỉ biết là cổ ngữ có nói ‘món ngon xứng rượu ngon’ là tuyệt nhất nhưng khi ánh mắt ba người từ mỹ thực trên bàn lại quét đến người đã làm ra những món ăn ngon này nhất thời hai mắt tỏa sáng: Món ngon xứng rượu ngon không là gì cả!!!! Món ngon rượu ngon xứng mỹ nam mới là đạo lý đúng đắn nhất mọi thời đại a!!!

Diệp Gia Ngưng nhìn ngón tay thon dài của Đường Học Khiêm linh hoạt ở trên củ cải tạo hình thành một đóa hoa hồng tinh xảo cuối cùng đặt ở trên bàn ăn làm làm đẹp thì nhất thời nhìn sang lão công nhà mình đang ngồi ở một bên chỉ biết giương to mắt nhìn vô cùng đau đớn: Lão công nhìn xem đi, lão công của người ta chất lượng như thế này!.... Trường sử anh hùng lệ mãn khâm* a... (* Câu thơ cảm thán về các anh hùng thời xưa...Nước mắt anh hùng rơi ướt áo)

**** * * * *

Từ sau khi đôi vợ chồng nhà họ Chung ăn qua bữa cơm chiều do Đường Học Khiêm trổ tài, hoàn toàn thể hiện ra bản chất thực sự của bọn họ bất chước như những sinh vật dây leo đeo bám hai vợ chồng Đường Học Khiêm mãi không buông, dựa vào chiều bài đỉnh sát như kẹo da trâu, hai sâu gạo luôn luôn xuất hiện trong phòng khách của căn hộ nhỏ này hầu như mỗi buổi chiều.

Thời gian dài, cảnh giới hưởng lạc của sâu gạo bất tri cấp bậc bất giác liên tăng lên. Cái gọi là ăn no thì tư tưởng luôn không xong, đều trong sáng, mỗi lần Chung Minh Hiên sau khi ăn cơm tối ngon lành nhìn không được cọ xát âu yếm lão bà đại nhân của hấn ở trong phòng khách lại không đi, hưởng thụ một chút thú vui ‘Cơm được lão bản làm, bát lão bản rửa, ta chỉ ngồi nhip chân’ thời khắc thật tuyệt vời.

Cho dù định lực Đường Học Khiêm rất mạnh mẽ, cũng bị những người này tra tấn tinh thần đến mức máu muốn chảy ngược, trong lòng vô cùng muốn đem hai người này đóng gói lại, nhờ công ty chuyển phát nhanh tống thẳng bọn họ lên sao Hỏa, ít nhất cũng là du lịch dài hạn, tám đến mười năm.

Nhưng Kiều Ngữ Thần cố tình là một thánh mẫu chuyển thế, da mặt mỏng đòi mạng, cơ bản sẽ không biết viết hai chữ cự tuyệt là như thế nào, vì thế mỗi lần Đường Học Khiêm lạnh lẽo, không kiềm chế được cơn giận, thì Chung Minh Hiên đều giáo hoạt đem Kiều Ngữ Thần ra chống đỡ cơn giận của lão bản. Đừng nhìn vào vẻ bề ngoài của Chung Minh Hiên cả ngày nghịch ngợm, đáng vẻ lại thật thà mà lắm nha, người này rất tài trong việc nhìn thấu tâm lòng của người khác, bạn thử nghĩ xem, một người từ nhỏ lớn lên cùng Đường Học Khiêm, cùng tán gái, đi chung như thế trong sáng thiện lương ở chỗ nào? Thí dụ như hiện tại, Chung Minh Hiên rõ ràng nhận thấy được Đường Học Khiêm ả ả lộ ra hơi thở: Thực ra trong lòng của hấn đang đối với Kiều Ngữ Thần là áy náy bất an.

Chung Minh Hiên giáo hoạt cười, vươn tay đang ôm eo lão bà kéo sát lại gần hơn.

Vì thế để đáp lễ hai người dính như kẹo da trâu kia, Đường Học Khiêm mỗi đêm đều phải cắn răng cùng Kiều Ngữ Thần đi siêu thị, cùng nhau nấu cơm, cùng nhau hưởng thụ thế giới truyền thuyết của hai người trong cảnh kẹt xe hàng ngày trên xa lộ.

Hôm nay, Đường Viễn cùng một công ty lớn của Đức hợp tác dự án rất cuộc đã chính thức kí kết hợp đồng Đường Học Khiêm đem toàn bộ chuyện xã giao giao cho vài vị phó tổng giám đốc, tự mình len lén chuẩn về nhà. Đường Học Khiêm dần dần phát hiện thói quen là một thứ gì đó đáng sợ, khi hấn bắt đầu có thói

quen trong sinh hoạt của mỗi buổi tối đều có bóng dáng của Kiều Ngũ Thần, thì hẳn lại không tự chủ muốn xác định sự tồn tại của nàng.

Vì thế, khi Kiều Ngũ Thần từ trung tâm phúc lợi tan tằm về nhà thì đã nhìn thấy bóng lưng của Đường Học Khiêm ở phòng bếp bận rộn, nhất thời có loại cảm giác hoa mắt chóng mặt không thể tin được vào mỗi buổi chiều.

“Đã về rồi?” Hắn nghe được tiếng cửa mở, từ trong phòng bếp nghiêng nửa thân hình ra nhìn.

“A.” Kiều Ngũ Thần đơn giản trả lời, nghi ngờ nói: “Hôm nay hai vợ chồng Minh Hiền không qua sao?”

“Cái này...” Đường Học Khiêm chậm rì rì đem bánh ngọt để vào lò nướng, “Anh cũng không biết.”

Tầm mắt Kiều Ngũ Thần rơi xuống trên người hắn, thấy ngón tay hắn dính đầy bơ, trong mắt tràn đầy nghi hoặc: “Vậy anh sao lại có hứng thú, buổi tối còn làm bánh ngọt?”

Đường Học Khiêm nở nụ cười, không nhanh không chậm đi về hướng nàng, ngón tay thon dài vén nhẹ những lọn tóc lòa xòa trên trán nàng. “Không có gì, anh chỉ muốn vỗ béo em thêm một chút...”

“....”

Trong đầu Kiều Ngũ Thần vang lên tiếng chuông cảnh báo mãnh liệt, xoay người rời đi.

Đường Học Khiêm tay mất lạnh lẽ, vươn tay nắm lấy eo của nàng, đem bơ dính trên ngón tay đưa đến trước mặt nàng, gần sát bên môi nàng mềm nhẹ vuốt phẳng, hắn cười vô cùng mờ ám. “Không nếm thử hương vị một chút sao....?”

Trong đầu óc của Kiều Ngũ Thần bất chợt ngừng hoạt động một giây.

Lại nữa, hắn lại tới nữa.

Kiều Ngũ Thần không biết gần đây người này nghĩ như thế nào, hắn luôn vô tình hay cố ý nói lên những lời nói vô cùng ám muội..., sau đó nhàn nhã đứng sang một bên nhìn bộ dáng bị hắn trêu đùa chật vật ngược ngừng của nàng. Kiều Ngũ Thần càng trốn, hắn càng không buông tha nàng, trong lòng hắn tràn ngập những ý định xấu xa, không đạt mục đích quyết không bỏ qua.

Một người đàn ông luôn nhìn một phụ nữ nói những lời trêu ghẹo đầy ẩn ý, nguyên nhân bình thường không có gì hơn ba chuyện: Một, Hắn yêu nàng; Hai, Hắn tìm lòng không đậu, chỉ do vấn đề sinh lý; Ba, Hắn uống rượu say, hồ đồ, phạm sai lầm....

Đối với nguyên nhân thứ nhất, cô bạn Kiều Ngũ Thần của chúng ta vô cùng nhấn mạnh để tự cảnh tỉnh mình: Không có khả năng, ngàn lần cũng không có khả năng.

Đối với cái nguyên nhân thứ ba, trực tiếp loại bỏ.

Như vậy, chỉ còn lại có cái nguyên nhân thứ hai.

Kiều Ngũ Thần sờ sờ mặt mình, thực xấu hổ thừa nhận thật sự mình cũng thuộc loại ‘thiên tư quốc sắc’ ‘khuyên quốc khuyên thành’ ... Hình dung từ cách biệt, Đường Học Khiêm có lẽ gặp qua không ít những người phụ nữ xinh đẹp đi, mà hắn còn là cực phẩm về nhan sắc trong danh hiệu đó, Kiều Ngũ Thần dù tự kỷ thế nào cũng vẫn tự mình hiểu lấy, tuyệt đối sẽ không cho là vẻ đẹp của mình có thể dẫn dụ hắn đến mức kiềm lòng không đậu.

Như vậy, không lẽ do tính tình tốt đẹp của nàng?

.... Càng không có thể.

Không phải Kiều Ngũ Thần đoán, mà là vị Đường lão bản này của chúng ta cũng không phải là người đàn ông sâu xa hiểu tâm lý phụ nữ, nếu bạn muốn hỏi tại sao, như vậy, xin bước sang trang truyện nói về cha của anh ta ‘lần này tới thật sự’, bạn sẽ phát hiện, cha của anh ta tuyệt đối là người không hề là người nhìn vào tính chất bên trong chỉ nhìn bề ngoài, ngày đó khi gặp gỡ qua dáng vẻ kiêu mị quốc sắc thiên hương của mẹ Học Khiêm, từ đó dính sát vào bà như keo với sơn, có một người cha như thế, làm con dù thế nào ít nhất cũng kế thừa tám phần. Nếu Kiều Ngũ Thần có thể tự tin về nét đẹp ẩn giấu bên trong của mình vậy không gọi tự tin rồi, vậy phải gọi là quá kiêu ngạo, suy nghĩ viển vông....

Nói thật, Kiều Ngũ Thần có điểm sợ hấn. Hấn đã từng áp dụng chính sách nuôi thả đối với nàng, thường thường không ở bên cạnh nàng, vì thế khi đã xa nhau một khoảng thời gian, đến khi nàng gặp lại hấn thì một loại cảm giác hoảng hốt xa lạ luôn làm cho nàng khi đối diện với hấn không biết nên đối như thế nào; Bây giờ hấn bỗng nhiên thay đổi ngược lại gần như là nàng sử dụng chính sách nuôi nhốt đối với hấn, Kiều Ngũ Thần không nghĩ tới: Nàng lại càng sợ hấn!

Hấn có thể tùy thời tùy chỗ đối với nàng trêu ghẹo ám muội, luôn dùng thái độ không chút để ý làm cho nàng khấn trương, mà hấn lại thích thú không hề chịu ảnh hưởng.

Kiều Ngũ Thần thay đổi tầm mắt, dùng trầm mặc tỏ vẻ cự tuyệt. Nàng rất muốn nhìn nói với hấn, Đường Học Khiêm, anh không thể như vậy, người không thể để cho em đối với anh càng lún càng sâu.

Đường Học Khiêm hơi hơi ngậy ra một lúc: Nàng đang cự tuyệt hấn?

Chưa từng có người phụ nữ nào có thể cự tuyệt hấn, không phải bởi vì hấn hiểu được chơi như thế nào, mà là bởi vì hấn cũng không dễ dàng buông lỏng tâm đùa giỡn với ai như thế. Hấn nhìn như phóng túng, kì thực hấn vô cùng thanh tỉnh, cái gì có thể đùa, cái gì không thể đùa, trong lòng hấn vô cùng rõ ràng mình bạch để xử sự chính xác.

Hấn cũng từng là khách quen của các khách sạn quán bar cao cấp, uống rượu, lên giường, tình dục, hấn chỉ cho ra những gì hấn muốn và hấn cần nên có phóng thích. Trừ lần đó ra, hấn sẽ không bao giờ nói hay cho thêm bất cứ thứ gì. Mọi người công khai ghi giá, hấn cũng là một trong thương phẩm, hấn không ngại, dù sao đây là một trong quy tắc trò chơi.

Nhưng mà, có nhiều thứ, là hấn cũng không dễ dàng cho ra. Tỷ như, tự mình làm bánh ngọt.

Đường Học Khiêm đời này ngoài chuyện làm bánh ngọt cho mẹ hấn ra, hấn sẽ không bao giờ để tay hấn dính bơ, hay sữa. Từ lúc còn nhỏ hấn đã ghét những gì liên quan đến đường và sữa, tất cả những gì liên quan đến hai thứ này hấn tuyệt đối sẽ không chạm vào, trừ phi có lý do không thể cự tuyệt, hấn mới sẽ đích thân dùng sữa tươi làm bánh ngọt.

Lúc sữa lướt qua đầu ngón tay hấn đang nghĩ đến ai?

Lúc bánh ngọt xoay tròn xẹt qua trước mắt ai ở trước mắt hấn?

Bơ đọng lại từng giọt trên môi khi hấn đang nhớ ai?

Làm sữa tươi bánh ngọt cần dùng ngón tay linh hoạt khống chế mỗi một bước độ mạnh yếu của ngọn lửa, đều nói tay đứt ruột xót, cho nên kỳ thật chân chính dùng là tâm.

Nhưng mà, Kiều Ngũ Thần?

Hấn lại chỉ thấy nàng hơi nhếch môi, dùng ngôn ngữ thân thể cự tuyệt hấn.

**** *

Cự tuyệt Đường Học Khiêm tuyệt đối là chuyện không sáng suốt. Người đàn ông này ngoài mặt nhìn như ôn hòa, kì thực nói một không hai.

Đường Học Khiêm ánh mắt buồn bã: “Không thích?”

“Không phải...” Nàng bị ánh mắt của hấn nhìn chăm chú làm nàng co rụt lại, “Để tự em đến lấy thử thì tốt hơn...”

Hấn gắt gao ôm chặt lấy cái eo mảnh khảnh của nàng, không hề thả lỏng, cười vô cùng nham hiểm: “Thử trong tay anh đi.”

Làm ơn! Không phải vấn đề này! Kiều Ngũ Thần ở trong lòng rỗng giậm.

Đường Học Khiêm bỗng nhiên cười ôn hòa, cười đến toàn thân Kiều Ngũ Thần đều nóng lên, lúc nàng hoàn toàn không kịp phản ứng, hấn đã đưa tay vào miệng nàng, nhẹ tách hàm răng của nàng ra, đầu ngón trở mang theo hương vị bơ nồng đậm nhảy mắt xâm nhập vào đầu lưỡi ấm nóng của nàng, xâm chiếm toàn bộ mọi cảm xúc của nàng.

Kiều Ngữ Thần toàn thân cứng đờ.

Hắn hài lòng gật gật đầu, nhưng hiển nhiên còn không có hoàn toàn vừa lòng, vì thế ngón tay ở trong miệng của nàng nhẹ nhàng chuyển động, duyên dáng chậm rãi ra vào, va chạm vào hàm răng trắng ngà ngọc của nàng, từng chút, từng chút động lòng người.

Mặt của Kiêu Ngữ Thần từ trắng chuyển sang xanh mét, từ xanh chuyển sang đỏ, sau đó biến thành màu đen, cuối cùng gần như không có một chút máu. Mùi bơ trong ngón tay hắn không ngừng lan tỏa trong miệng nàng, đầu lưỡi của nàng bị quyến rũ, không tự chủ mút lấy.

Trong nháy mắt ánh mắt của Đường Học Khiêm toàn bộ trở nên tối sầm.

Ngày thường giấu bên dưới vẻ ôn hòa nhã nhặn là một sức mạnh tràn ngập mạnh mẽ dâng lên, bản tính kiên cường dần dần bị dục vọng xâm chiếm, muốn đoạt lấy, cướp đoạt cướp đi toàn bộ thân thể và cả trái tim của cô gái lơ đãng trước mắt này, toàn bộ của nàng hắn đều muốn!

Kiều Ngữ Thần không biết, cho dù Đường Học Khiêm là người luôn bình tĩnh có sức tự kiềm chế mạnh mẽ đến đâu, anh ta cũng chẳng qua là một người đàn ông, mà đàn ông chính là sinh vật dễ dàng xúc động a....

13. Chương 13

“Tớ đây!!!! Mọi người đến chưa? Thượng! Hảo!!!.....”

Giống như một quả bom công phá, cửa phòng bỗng nhiên bị người một cước đá văng ra, gương mặt đẹp trai của Chung Minh Hiên xem ra đây nhiệt tình lập tức xuất hiện ở trước mặt hai người.

Giây trước còn ở trên thiên đường, một giây sau lại rơi xuống địa ngục, không sai biệt lắm đây chính là cảm giác hiện thời của Đường Học Khiêm. Dục vọng đã bị gọi lên đến đây, nhưng lại không thể để vật cứng rắn kia được thỏa mãn, là người đàn ông đương nhiên nổi giông bão.

Đường Học Khiêm nổi trận lôi đình, không thể khống chế được hết âm lên: “Tớ nói! Trước khi cậu vào sao không gõ cửa?!”

Chung Minh Hiên dù sao không phải ngu ngốc, vừa thấy hai người trong phòng lúc này gần như không có khoảng cách, anh bạn Chung của chúng ta nhất thời bừng tỉnh đại ngộ: Ai nha má ơi.... Gian tình a! Hiện trường gian tình trong truyền thuyết thì ra là hiện tượng như thế này a!!!!

Kiều Ngữ Thần toàn bộ mặt ‘oanh’ một tiếng đỏ ửng như sắp cháy, lời nói dối cũng không biết nói, ấp úng nói một câu: “Tôi đi nấu cơm...”, đầu óc nóng lên cúi gằm đi về phòng, ‘phanh’ một tiếng đóng cửa phòng.

Đường Học Khiêm cũng không khá hơn chút nào, bắt đầu dĩ xoa huyết thái dương hơi hơi đau đốn đi vào phòng tắm, dập tắt ngọn lửa đang cháy.

Chung Minh Hiên nhất thời mừng rỡ, ‘rầm rầm rầm’ gõ cửa phòng tắm hô to: “Ai Học Khiêm! Đừng nhìn tớ bề ngoài không để ý tới người khác! Tớ mang hải sản đến cho cậu đây!! Người lớn cả mà, đừng quan tâm đến! Tớ mang hải sản đến cho cậu đây! Tráng dương bổ thận, sản phẩm thiên nhiên, an toàn không có tác dụng phụ, thuốc hay chuẩn bị cho gia đình!”

Trong phòng tắm người đàn ông dùng sức đập cửa phòng tắm một cái, trả lời ngắn gọn một chữ: “Cút —!”

Chung Minh Hiên len lén vui mừng.

Nhiều năm như vậy, vài thói quen cơ bản của Đường Học Khiêm bị Chung Minh Hiên nhìn thoáng qua là đã hiểu rõ. Người này ngày thường đã quen với giọng quát nạt, cho nên cái chữ ‘Cút’ này hắn thường xuyên nói, nên anh chàng họ Chung len lén phân loại từ này ném sang một bên... (... Nói đùa nhỏ này thật sự rất không được a ^-^)

Nếu Đường Học Khiêm bảo hấn cút, cộng thêm đá vào mông của hấn một cái, như thế cho thấy Đường lão bản kỳ thật tâm tình rất không tồi, hấn nói ‘Cút’ trên thực tế ngụ ý là ‘Cậu dám cút ngay đi thử xem xem...’, lúc này tùy tiện thế nào cũng có thể, Đường Học Khiêm đang đứng ở trạng thái ‘ngang ngược’ khẩu thị tâm phi bệnh thiếu gia điển hình, nếu thực sự hấn dám bỏ đi, tên kia thế nào cũng lòi hấn trở lại, nhưng nếu hấn không cút đi tên kia cũng vẫn lòi hấn đến, cho dù hấn làm thế nào tên kia hoàn toàn cũng không hề thay đổi gì.

Nhưng nếu Đường Học Khiêm bảo ‘Cút’ mà không phụ trợ thêm cái đá mông kia, ánh mắt lạnh lùng hoàn toàn không nhìn hấn, cái này cho thấy tên kia thật sự muốn hấn cút đi rồi, lúc này ‘Cút’ hoàn toàn đúng với ý nghĩa chân chính của nó, cho nên biện pháp tốt nhất chính là theo ý tứ của hấn rời đi. Đường Học Khiêm một khi đã thực sự tức giận thì sẽ khó biết lắm nha, người ta dù gì cũng là công tử nhà giàu có nuông chiều từ bé, tính tình không kì quái làm sao thu hút độc giả đây?

Mà biểu hiện vừa rồi của Đường Học Khiêm, thấy thế nào, nhìn như thế nào cũng là đang có vẻ giận dữ, cho nên Chung Minh Hiên đương nhiên không có đi, đương nhiên đặt mông ngồi ở trên sô pha ra dáng đại gia, cuối cùng còn đem lão bà gọi đến cùng nhau ra dáng đại gia.

**** *

Vì thế đêm nay, bốn người cùng nhau ăn hải sản, hình thức vẫn là cùng trước kia giống nhau: Đường Học Khiêm phụ trách làm, còn lại ba người phụ trách ăn....

Ăn hết hải sản còn không chịu, Chung Minh Hiên nhất định phải uống rượu, hơn nữa hai vợ chồng còn liên thủ kể công: Lần hợp tác này, hấn kể công từ đầu đến cuối. Về điểm này Đường Học Khiêm thật đúng là không thể phản bác, tuy rằng Chung Minh Hiên xen cuộc sống riêng tư của hấn không đúng đắn cho lắm, nhưng trên công việc từ trước đến nay tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề. Vị trí trợ lý tổng giám đốc cũng không phải ai cũng có thể ngồi yên được, mà Chung Minh Hiên cũng đã ngồi vững vàng mấy năm nay, đủ thấy người này có chút tài năng.

Tục ngữ nói, tính cách của đàn ông luôn luôn có một nửa tính cách của một đứa bé, chỉ cần có thêm chút xúc tác của cồn thì một nửa bản tính trẻ con kia sẽ hoàn toàn bị bại lộ. Mà Chung Minh Hiên chính là ví dụ điển hình.

Bốn người đang ngồi ngoài Đường Học Khiêm ra, tửu lượng ba người còn lại gần như có thể không cần tính, đừng nói là mấy ly, một ly không biết có vượt qua được không, Chung Minh Hiên hoàn toàn choáng váng, dính sát vào thân thể lão bà của hấn, ôm cứng không buông, cười đến vẻ mặt vô tội lại đơn thuần.

Diệp Gia Ngưng cũng không thường uống rượu, sau khi cùng Chung Minh Hiên uống lên mấy chén, mà phòng tuyến lý trí bắt đầu thất thủ, để mặc hấn ôm, để mặc hấn hôn lên môi nàng, cuối cùng Chung Minh Hiên đặt môi lên cổ trắng tinh tẻ của nàng lặng lẽ gặm cắn, nàng cũng không để ý. Vợ chồng nha, như thế thực bình thường.

Kết quả, bọn họ không ngại, nhưng có một người để ý.

Đường Học Khiêm buồn bực: Hấn meo meo, ở trong phòng người ta thân ái cắn cắn nhau như thế gọi là bình thường sao?! Xem hấn và Kiều Ngữ Thần ở bên cạnh là người chết a?!

Sự thật chứng minh, Chung Minh Hiên tửu lượng rất kém cỏi, nhưng phẩm chất khi uống rượu không kém. Uống rượu say đi nằm ngủ, chỉ chốc lát sau đã cùng Diệp Gia Ngưng hai người ở trong phòng khách ngủ.

Kiều Ngữ Thần cũng không thường uống rượu, nhưng đơn giản uống không nhiều lắm, cho nên trong đầu còn giữ một tia thanh tỉnh như vậy. Nhìn trong phòng khách hai người nằm ngủ như thế, Kiều Ngữ Thần đứng lên, muốn đi lấy chăn ra cho bọn hấn đắp.

“Để anh làm.” Đường Học Khiêm đứng lên, nắm lấy bả vai của nàng ôm nàng vào lòng, “Em đã mệt lắm rồi, đi ngủ đi, chuyện khác để anh làm là được.”

“Vâng.” Kiều Ngữ Thần gật gật đầu, nghĩ nghĩ, lại lắc đầu, “Em muốn đi tắm rửa đánh răng trước....”

Thói quen sinh hoạt này thật tốt vô cùng nha, Đường Học Khiêm nheo mắt lại, rõ ràng say thành như vậy lại còn nhớ rõ muốn đánh răng tắm rửa. Đường Học Khiêm nhìn lướt qua trên sàn nhà hai sâu gao đã ngủ

say như chết. Bỗng dưng một cảm giác hân diện về chỉ số thông minh của hần bỗng nhiên tăng vọt: Nhìn thử xem người Đường Gia của chúng ta, chất lượng chính là chất lượng à nha!

Chiều cổ tốt Kiều Ngữ Thần tiến phòng tắm tắm rửa, Đường Học Khiêm từ trong phòng mang đến cái chăn bông đắp lên hai con sâu gạo, may mà thăm sàn phòng khách đều làm từ lông cừu tinh khiết, cho nên ngủ như vậy cũng sẽ không cảm lạnh.

Không thể không khen người này rất giỏi làm việc nhà, khi hần cố tình muốn chăm sóc một ai đó, hần có thể đem tất cả mọi việc đều an bài thỏa đáng.

Khi Kiều Ngữ Thần từ trong phòng tắm đi ra thì thấy tất cả cũng đã toàn bộ thu thập sạch sẽ. Nàng đi vào phòng, thấy Đường Học Khiêm ngồi ở trước bàn đọc sách, trước mặt mở ra laptop, đang lẳng lẳng xem văn kiện.

Kiều Ngữ Thần có chút lo lắng, hỏi vấn đề đối với nàng mà nói thực mấu chốt đêm nay: “.... Anh ngủ thế nào?”

“Anh không ngủ.” Hần nhìn thoáng qua thấy trong phòng chỉ duy nhất có một chiếc giường đơn độc, biết nàng đang lo lắng cái gì, “Anh còn có việc chưa làm xong, em ngủ đi.”

“Ừm.” Nàng gật gật đầu, nói không rõ trong lòng là thất vọng hay là may mắn, lại nhin không được lo lắng thân thể hần: “Bằng không.... Anh trở về đi.” Biệt thự của hần rất lớn, muốn giường có giường.

“Không cần.” Đường Học Khiêm khẽ ngẩng đầu, chỉ chỉ hai người trong phòng khách, “Vạn nhất bọn họ tỉnh lại say rượu chạy lung tung, em làm sao đối phó?”

Kiều Ngữ Thần thốt ra câu hỏi mà nàng giấu ở trong lòng thật lâu: “Vì sao anh chưa bao giờ khuyên em về nhà với anh?”

Đường Học Khiêm khước môi khẽ nhếch lên thành nụ cười, cẩn thận hỏi: “Anh khuyên em, em sẽ theo anh trở về sao?”

Kiều Ngữ Thần bị câu hỏi của hần làm cho buồn bã, thanh âm buồn bực hờn dỗi nhỏ giọng đáp hai chữ: “Không biết.”

“Sao lại không biết.” Hần khẽ cười, trả lời như đó là chuyện đương nhiên: “Anh biết em sẽ không theo anh về nhà, cần gì phải hỏi. Em không về vậy nên anh sẽ theo em là được.”

Kiều Ngữ Thần cái hiểu cái không gật đầu, bò lên giường chui vào chăn. Nghĩ nghĩ, lại đứng lên, “Học Khiêm.” Nàng gọi tên hần, bởi vì tác dụng của rượu làm cho thanh âm của nàng trở nên nũng nịu hờn dỗi như một cô bé. “.... Em cảm thấy em vẫn đang thích anh.”

Nói xong, Kiều Ngữ Thần chui vào chăn rất nhanh đã ngủ.

**** *

Hiệu suất công tác của Đường Học Khiêm đêm nay cơ bản là số lẻ.

Câu nói cuối cùng kia của Kiều Ngữ Thần ở trong lòng hần vang lên một lần lại một lần, đảo loạn toàn bộ suy nghĩ của hần.

Nàng nói nàng cảm thấy, vẫn đang thích hần. Lời này chứng minh cái gì? Chứng minh nàng từng muốn buông tha cho hần, quên mất hần, đem tất cả những cảm tình đối với hần thu hồi lại, nhưng nàng phát hiện nàng làm không được, nàng đấu tranh, thống khổ cuối cùng vẫn đang thích hần. Đường Học Khiêm là một người đàn ông vô cùng thông minh, ngay cả khi nàng chưa nói, hần cũng có thể từ trong những câu nói vô tình của nàng mà nắm bắt được tất cả nội tâm mà nàng muốn che giấu hần.

Ngón tay của hần không tự chủ nhip nhẹ nhẹ trên mặt bàn, một chút lại hạ xuống, môi mím chặt lại. Ánh sáng mờ nhạt trên màn ảnh máy vi tính chiếu mờ nhạt lên mặt hần, xanh xao nhìn không ra hần đang nghĩ gì.

Thời gian tí tách tí tách trôi đi, bóng đêm lạnh như nước, những ngọn gió đêm xuyên qua lớp màn cửa sổ lướt qua cổ áo sơ mi của hần lạnh buốt, xúc cảm lạnh lẽo làm cho hần thanh tỉnh dị thường.

Đường Học Khiêm hai tay không tự chủ nắm chặt, khớp xương trở nên trắng, trên gương mặt tuấn tú hiện lên nét lạnh lùng nham hiểm: Kiều Ngũ Thần, như thế nào, thì ra em từng chuẩn bị quên mất anh sao?

Rốt cuộc, Học Khiêm đứng lên, bước đến chiếc giường đơn trong phòng ngủ.

Đường Học Khiêm tầm mắt thẳng tắp dừng ở trên người nàng, gần như mang theo ý định xâm lược nào đó.

Bóng đêm hoà thuận vui vẻ.

Ánh trăng xuyên thấu qua rèm cửa sổ làm rơi nhẹ từng giọt ánh sáng nhu hòa mát lạnh.

Gương mặt của Kiều Ngũ Thần dưới tác dụng của rượu trở nên đỏ ửng lạ thường, trong mắt của Đường Học Khiêm, mắt của nàng đã hạ xuống che dấu ánh sáng trong vắt rực rỡ mê người rồi. Nhưng gương mặt đang say ngủ này thật mỉa mai hoặc động lòng người a.

Hắn vươn tay, ngón trỏ tay phải dọc theo gương mặt nàng chậm rãi lướt qua vành môi hồng hào, hắn thế này mới phát hiện, môi của nàng rất hấp dẫn, đường cong tuyệt đẹp, đỏ ửng tự nhiên, giống như đoá thủy tiên nở rực rỡ giữa mùa hạ ở Giang Nam, nở rộ một cách trầm lặng, nhưng trong sự trầm lặng đó lại gợi lên nét dụ hoặc mê mẩn lòng người.

Ngón tay của hắn giống như là tự nhiên ý thức, dọc theo cái cổ duyên dáng của nàng một đường xuống phía dưới, cổ áo áo ngủ của nàng có một cúc áo nhỏ, bao ở xương quai xanh, trong lòng hắn nhớ rất rõ xương quai xanh của nàng rất đẹp, từng bị hắn cắn gần như sưng đỏ lên. Ma xui quỷ khiến, ngón tay lướt nhẹ nhàng của hắn khiến cúc áo ngủ của nàng bị tuột ra, xương quai xanh xinh đẹp lập tức lộ ở trước mặt hắn.

Đường Học Khiêm biết mình làm như vậy rất nguy hiểm, nhưng ở hạ thân hắn xôn xao biến hóa, cấp tốc nhắc nhở hắn: Đã không thể dừng lại được nữa.

Trong phòng này có giường, có ngọn đèn mờ ảo, cửa phòng khóa trái, một nam một nữ. Những điều kiện vô cùng thuận lợi như thế, thật sự rất thích hợp phạm tội rồi! Huống chi đêm nay hắn còn ăn một đồng hải sản kích phát tính dục, bị bắt trớ mắt nhìn cặp đôi Chung Minh Hiên kích thích thời gian dài như vậy, nếu lại không có chút phản ứng, vậy không thể gọi là giỏi tự chủ mà là công năng tình dục có vấn đề rồi.

Làm, hay là không làm?

Hắn trước kia đối với nàng cũng không hề có dục vọng bất chính gì, nhưng bây giờ, hắn phát giác có một số việc bắt đầu thay đổi. Khát vọng muốn chiếm giữ lấy nàng bắt đầu nảy sinh, hắn luôn nhớ nàng. Nếu tất cả cảm tình của nàng trước đây chỉ thiên về một mình hắn, như vậy sau này, hắn cũng sẽ không cho phép nàng đem cảm tình này dời đi dù chỉ một phần.

Đường Học Khiêm lẳng lặng suy nghĩ.

Một phút sau, người đàn ông tuấn mỹ nhếch môi, chậm rãi đưa tay lên, cởi hết hàng nút áo sơ mi của mình, sau đó rút dây lưng ra ném sang một bên, không chút nào giấu diếm thân thể trần truồng, nơi hạ thân cứng ngắc của hắn đã muốn vận sức chờ phát động dục vọng.

14. Chương 14

Người bình thường khi ngủ nhiều hoặc biết cũng nằm thấy một điềm mộng, nhưng là buổi tối hôm nay Kiều Ngũ Thần lại thấy một giấc mộng mà bình thường cô không bao giờ thấy.

Loại này mộng này nếu nói theo khoa học thì gọi là ‘mộng thiếu nữ’ còn nếu nói theo cách của dân gian thông tục dễ hiểu đó là ‘mộng xuân’....

Đại khái có lẽ là buổi tối uống qua rượu đây mà, nhưng giấc ‘mộng xuân’ này, Kiều Ngũ Thần cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, trong cổ họng nóng đến không phát ra được thanh âm. Nàng hơi hơi hé miệng, theo bản năng muốn hít một hơi, nhưng không ngờ bị một cái dị vật xâm nhập khoang miệng.

Đường Học Khiêm dọc theo đôi môi tinh tế hồng nhạt của nàng mút lấy, phát hiện Kiều Ngữ Thần dị thường mẫn cảm, phát hiện này làm cho hắn hơi kinh hãi. Mang theo một phần tâm lý tự đắc bí ẩn, Đường Học Khiêm dùng đầu lưỡi cạy mở răng của nàng ra, không khách khí luồn chiếc lưỡi ấm nóng vào, không nhanh không chậm thong thả thám hiểm từng bí ẩn bên trong đầy ngọt ngào của nàng, khi thì vô cùng khiêu khích nhẹ nhàng đâm vào đầu lưỡi nhút nhát e ngại của Kiều Ngữ Thần.

Trong lúc ngủ mơ Kiều Ngữ Thần hiển nhiên đối với sự quấy rầy như vậy thực hoang mang, lui không thể lui thì đầu lưỡi theo bản năng hướng phía trước mút hai cái, muốn thử xem rốt cuộc đó là cái gì vẫn quấn quýt lấy mình như vậy.

Kiều Ngữ Thần dùng lưỡi nhiệt tình mút hai cái, lập tức nhú mảy: Không thể ăn, không giống sốt gan heo....

Đường Học Khiêm trong nháy mắt bị khơi mào lên một ngọn lửa như muốn đốt cháy toàn thân hắn, biết rõ Kiều Ngữ Thần đây chỉ là cử chỉ vô tâm khi uống rượu ngủ mê, nhưng khiêu khích mút vào hôn trả lại như thế vẫn đem cơn sốt dục vọng mãnh liệt từ sâu trong cơ thể của Đường Học Khiêm hoàn toàn nổi loạn.

Một giây sau, người đàn ông không hề do dự, gắt gao ngậm lấy cái lưỡi non mềm thơm ngát của Kiều Ngữ Thần không kịp lùi bước, vừa liếm vừa mút, hài lòng nghe được nơi cổ họng Kiều Ngữ Thần bị buộc tràn ra tiếng rên rỉ vỡ vụn.

“Ngoan.... Anh sẽ làm em thật thoải mái.” Người đàn ông cúi đầu thanh âm thì thầm ở bên tai Kiều Ngữ Thần, trầm ấm lan tỏa trong khoảng không gian nhỏ hẹp mờ ảo của phòng ngủ.

Kiều Ngữ Thần tựa hồ cũng không nguyện ý bị quấy rầy như vậy, trong thanh âm không hề cảm giác thoải mái, Đường Học Khiêm thông minh buông thả lưỡi của nàng, bắt động thanh sắc từ trong miệng nàng lui ra ngoài, cái lưỡi ấm nóng ướt át xúc cảm dọc theo cổ thon dài của Kiều Ngữ Thần một đường xuống phía dưới, dừng lại ở xương quai xanh xinh đẹp tinh xảo.

Tinh tế hôn, xen lẫn cắn cắn, ở xương quai xanh dừng lại bồi hồi lưu luyến, sau đó dần dần tăng thêm lực đạo, người đàn ông ngậm chỗ da thịt mỏng manh ở xương quai nàng xanh dùng sức, in lại một đám dấu răng sâu.

Đường Học Khiêm từng xem bộ phim điện ảnh nước Pháp khi nghe qua một câu lời kịch như thế này: Hôn sâu chính là cắn xé, thâm nghĩ cắn đứt thần kinh lí trí của đối phương, sau đó chiếm đoạt cảm xúc thành của mình.

Đường Học Khiêm lúc ấy trên cơ bản cảm thấy đây quả thực là vô nghĩa, có cần đói khát như vậy hay không a?

Nhưng, hắn bây giờ phi thường thanh tỉnh nhìn thấy một sự thật: Nàng không có quyền rũ hắn, nhưng hắn lại bị mê hoặc rồi, muốn cắn xé, muốn chiếm đoạt cảm xúc của nàng để nàng mê mẩn vì hắn. Giữa chất xúc tác như thế này, là cái gì?

Người đàn ông hơi ngáp ngừng, một kế hoạch chiếm đoạt quyền rũ bỗng nhiên hiện lên ở trong đầu.

Hắn bỗng nhiên xoay người nằm đè lên nàng, đôi tay linh hoạt không ngừng thám hiểm từng ngõ ngách bí ẩn trên người của nàng. Hắn hiểu được lấy lòng và cách làm cho người phụ nữ đạt tới cảnh giới cao nhất như thế nào, hơn nữa hắn đối với nhược điểm thân thể này của nàng rõ như lòng bàn tay, ngăn ngừa mấy phút đồng hồ sau, hô hấp Kiều Ngữ Thần trở nên hỗn hển dồn dập khó khăn.

Ngón tay thon dài nam tính tinh tế vuốt ve lần xuống cặp đùi dài cực kỳ mẫn cảm của nàng, Kiều Ngữ Thần phát ra một tiếng thở hỗn hển, rên rỉ oằn mình giống như đang hưởng ứng.

Người đàn ông lại bỗng nhiên ngừng ngón tay, thanh âm của mỉm cười vang lên: “Ngoan ngoan trả lời vấn đề của anh, anh sẽ chiều em thật thoải mái.”

Thân thể là thành thật nhất, sẽ không nói dối, Kiều Ngữ Thần ở trong sương mù nhện không được dùng thân thể cọ sát vào ngón tay của hắn, dùng ma sát chế tạo khoái cảm, người đàn ông nở nụ cười, đè lại thân thể của nàng, tà ác không cho nàng tiếp tục.

“Nói, có phải em từng chuẩn bị quên mất Đường Học Khiêm hay không?”

Kiều Ngự Thần gật đầu loạn xạ.

Khuôn mặt người đàn ông lập tức đen sạm lại. Trời ạ, thẳng thắn như vậy, một chút do dự đều không có, có cần thành thực đến như vậy không a....!

Đúng vậy, Đường Học Khiêm thừa nhận chính mình có chút không nói đạo lý, hẳn trước kia đối với nàng hoàn toàn không quan tâm đến, nhưng bây giờ lại đòi hỏi ngang ngược, đối với nàng như thế nào cũng đều là không công bằng. Nhưng, hẳn càng thêm hiểu được, hẳn đã không thể dừng lại được nữa rồi. Khi hẳn đối với nàng sinh ra cảm giác ‘Anh nghĩ muốn em’ Thì hẳn biết mình đã dừng lại không được.

Ngón tay giống như là ý thức tự nhiên, mang theo khoái cảm trừng phạt hướng vào chỗ sâu trong ở thân thể nàng tìm kiếm. Kiêu Ngự Thần lập tức kẹp chặt chân, thống khổ không chịu nổi.

Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của là kinh nghiệm mà Đường Học Khiêm luôn sử dụng trong bất kì trường hợp nào trong đời sống, hẳn nhường mày, nhìn gương mặt thống khổ của Kiêu Ngự Thần lúc này, lập tức xác định: Tốt lắm, lửa đã cháy, có thể đánh cướp.

“Ngự Thần, ngoan một chút, không cho phép quên mất, biết không?”

Đây quả thực là vừa ăn cướp vừa đe dọa, Kiêu Ngự Thần cho dù là ngủ cũng cảm thấy khó chịu, mơ mơ hồ hồ phản kháng: “...Vì sao?”

Người đàn ông cúi đầu xuống hôn nàng tựa hồ đối với sự chống cự của nàng cảm thấy không hề có chút sức lực uy hiếp, cười trả lời: “Bởi vì anh không cho phép.”

Cái tên bất lương chết tiệt nào không biết xấu hổ như vậy!

Kiều Ngự Thần ở trong mộng mẫn chửi cái tên người đàn ông đang bá đạo uy hiếp nàng một chút, sau đó thở hồng hộc một cước đá văng ra hẳn chuẩn bị tiếp tục ngủ.

.... Nhưng là, Kiêu Ngự Thần không biết, nàng dù sao chính là đang nằm mơ a.

Đường Học Khiêm mấy ngày nay luôn luôn dùng tình cảm nhẹ nhàng mà tiếp cận nàng, vô cùng thành công che dấu dụng vọng mãnh liệt bên trong, một khi cỗi y phục xuống, bản tính xâm lược liền bộc lộ toàn bộ ra hết.

Hắn đã nhìn ra, Kiêu Ngự Thần đang do dự, đối phó với người do dự biện pháp tốt nhất là cái gì đây? Chính là mạnh mẽ tự mình quyết định. Đóng gói, bắt cóc, ăn luôn, ba bước, tiến hành theo chất lượng, lúc cần thiết cũng có thể đem ‘trộm cắp, tranh giành, lừa gạt’ tất cả đều sử dụng ra hết.

Người đàn ông nghĩ nghĩ, không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, vô luận là sinh lý hay là tâm lý, đều không ngừng kêu gào trong hắn ‘Ăn nàng, ăn nàng, ăn nàng...’

Một giây sau, người đàn ông nâng tay tách chân của nàng ra, bỗng nhiên dùng sức động thân, vùi sâu hẳn vào trong cơ thể nàng.

**** *

Kiều Ngự Thần bị một cảm giác bén nhọn đâm xuyên qua nàng, bỗng nhiên bình tĩnh.

Vừa mở mắt, đập vào mắt nàng là gương mặt điên đảo chứng sinh của Đường Học Khiêm đang dán sát vào chính nàng, thấy ánh mắt của hắn đang cười, nàng vội đưa mắt nhìn xuống dưới bất chợt hít một hơi lạnh thật sâu.

“Anh ——!” Kiêu Ngự Thần không thể tin tất cả những chuyện đang xảy ra trước mắt mình. “Buông ——!”

Đường Học Khiêm ôn hòa nở nụ cười, ngữ điệu vững vàng, ôn nhu mà mạnh mẽ: “Đây là không có khả năng.”

Hắn chẳng những không có lui ra ngoài, ngược lại hướng ở chỗ sâu bên trong đẩy mạnh thêm hơn, nhấp nhô.

Kiều Ngữ Thần bị buộc phát ra một trận rên rỉ, không kiềm được. Nàng rất nóng, đối với người ngây thơ, tâm tính đơn thuần giống tờ giấy trắng như nàng làm sao địch nổi Đường Học Khiêm thủ đoạn cùng kỹ xảo đã tích lũy lâu đời, già dặn trên thương trường và tình trường.

“....” Kiều Ngữ Thần ủy khuất muốn khóc, “Trong quán bar tìm mấy cô gái kia cũng phải bàn giá trả tiền...”

Đường Học Khiêm mặt đen lại.

Quán bar? Tìm cô gái? Người phụ nữ này, không có đầu óc sao?!

“Bởi vì em là vợ của anh, cả đời chỉ có một.” Hắn dừng lại động tác, ở nàng bên tai cúi đầu nói nhỏ: “Ngữ Thần, tin tưởng anh một lần nữa, để cho anh yêu em. Có lẽ anh còn không rõ cảm tình của anh, nhưng anh sẽ không buông tay em ra, chúng ta bắt đầu một lần nữa.”

Chung Minh Hiên nói tình yêu chính là nhìn vào một người để hiểu bên trong còn người đó và bạn sẽ tìm được thứ mà bạn đã khiếm khuyết trong người đó, bạn nên yêu thương và cảm ơn người đó, đồng thời trăm phương nghìn kế muốn giữ lấy nàng.

Đường Học Khiêm dần dần lĩnh ngộ.

Hôn nhân của hắn lấy một cách không hề minh bạch để đi vào, lúc nó còn chưa chính thức bắt đầu là hắn đối với cuộc hôn nhân này vừa chán ghét vừa thất vọng, nhưng nếu hắn có thể vượt qua những sai lầm này, bắt đầu lại từ đầu, như thế có lẽ sẽ xảy ra kì tích?

Hắn vốn tưởng rằng đối với nàng đã làm tròn trách nhiệm, ăn mặc, đi lại, danh phận, tiền tài là đã đủ thỏa mãn cho nàng, cho tới bây giờ, hắn mới phát hiện, sự tình tựa hồ cũng không phải như vậy.

Mà hắn, rất muốn tự mình đi tìm diện mạo chân chính của tình yêu.

Người đàn ông này thực đáng sợ, hắn hiểu được khi nào thì nên cứng rắn, khi nào thì nên cúi đầu, hắn dùng thủ đoạn cứng rắn công chiếm thân thể người phụ nữ mà hắn yêu, lại dùng thái độ cúi đầu, dùng chân tình thực lòng tranh thủ trái tim của nàng lại một lần nữa.

Kiều Ngữ Thần cảm giác mình lại bị mê hoặc một lần nữa.

Lý Bích Hoa có nói qua: Đàn ông thông minh sẽ không cưỡng gian, bọn họ dụ gian. Đây thật sự là đạo lý rất sâu xa a....

**** *

Vào lúc Đường Học Khiêm quyết định một lần nữa thử quan tâm chấp nhận cuộc sống hôn nhân gia đình, ba giờ sáng, vài vị cao cấp quản lí của Đường Viễn, đang ở sân bay chấp hành nhiệm vụ rất quan trọng của vị tổng giám đốc trẻ tuổi của Đường Viễn phân phó.

Làm cấp dưới của Đường Học Khiêm cũng không dễ dàng, một năm kia vừa mới bắt đầu, bọn họ gần như bị vây xung quanh bởi bầu không khí cạnh tranh khốc liệt, lão bản của bọn hắn vô luận là ở trong cuộc sống cá nhân, hay là chuyện công ty, cũng không tuân theo thói quen thông thường hay giống như người khác.

Tuy rằng lúc bọn họ làm sai Đường Học Khiêm cũng không mắng bọn hắn, nhưng khi hắn dùng cái loại ánh mắt như xuyên thấu qua đầu óc họ, tựa tiểu phi tiểu lại hỗn loạn nhìn họ, thì mẹ ơi, mọi người chịu không nổi a!

Cho nên các vị quản lí cao cấp ở đây, tất cả đều tập trung sự chú ý cao độ, để có thể hoàn thành nhiệm vụ tối nay.

Ba giờ rưỡi sáng, một chiếc Boeing 747 từ từ hạ xuống sân bay.

Vài giây sau, một loạt giày tây xuất hiện ở cửa chiếc Boeing, đi đầu là người đàn ông dáng người thon dài, quần áo tây trang màu đen, anh khí bức người. Khi hắn đi tới bên cạnh có một người đàn ông khác mặc y phục màu bạc, xem ra giống như là trợ lý của hắn, biểu tình không sắc bén bằng người đàn ông dẫn đầu lạnh như băng, vị này nhìn qua như là trợ lý khỏe miệng hơi nhếch lên như nở nụ cười, trong tươi cười có ẩn chứa chút khôn khéo.

Bộ phận PR, phó tổng giám đốc Đường Viễn— u Lạc Viễn tự mình nghênh đón.

“Hoắc tiên sinh, ngài cực khổ.” Vươn một bàn tay, bắt tay chào hỏi: “Tôi là phó tổng u Lạc Viễn thuộc bộ phận PR của Đường Viễn, phụ trách tất cả mọi sinh hoạt của Hoắc tiên sinh ở Đài Loan.”

“Nghe danh đã lâu, xin được chỉ giáo nhiều hơn.” Người đàn ông mặc bộ âu phục đen mặt như trước không chút thay đổi, đơn giản đáp trả mấy câu xã giao khách xáo, sau đó đi về hướng nhà xe.

Bỗng nhiên, khi lướt qua đoàn người đứng bên cạnh, một người phụ nữ đứng tuổi trạc chân té ngã trên đất, u Lạc Viễn đang muốn bước đến giúp bà ấy đứng dậy, nhưng đã thấy người đàn ông mặc âu phục đen kia đã ở đó đỡ người phụ nữ ấy dậy. “Bác không sao chứ?” Một giọng nói lễ phép cung kính vang lên.

Người này chỉ cười không nói, hướng tới u Lạc Viễn hơi hơi thăm hỏi: “u tiên sinh, có thể đi chưa?”

“A, có thể.” u Lạc Viễn bỗng nhiên biểu tình biến đổi, tươi cười nghiêm chỉnh, cho rằng người này chắc có quen biết với Hoắc tiên sinh, thẳng tắp đi đến trước mặt người trợ lý mặc âu phục màu bạc, cung kính cúi đầu: “Hoắc tiên sinh.”

Người đàn ông nhất thời tươi cười nghiền ngẫm sâu sắc, cũng không tính phủ nhận: “Làm sao mà biết là tôi?”

u Lạc Viễn cười rộ lên một cách máy móc: “Một người chỉ có thể che dấu bề ngoài của anh ta, mà dấu không được ngôn ngữ tứ chi cùng với khí chất của anh ta. Trợ lý chân chính thì phía trước của ông chủ mình xảy ra vấn đề thì sẽ nhanh chóng giải quyết, mà vừa rồi, ngài không hề động, chỉ nhẹ nhàng mày, đây là một động tác ý bảo anh đang chỉ thị trợ lý giải quyết vấn đề cho anh.”

Người đàn ông sung sướng cười rộ lên: “Chỉ bằng điểm ấy?”

“Còn có, giọng điệu của anh ta rất cung kính.” Chỉ chỉ người đàn ông mới dẫn đầu vừa rồi, u Lạc Viễn nói: “Hoắc tiên sinh thực sự tuyệt đối sẽ không như thế.”

Người đàn ông thần nhiên thừa nhận toàn bộ, gật gù đầu, “Anh là người của Đường Viễn, rất tốt. u Lạc Viễn phải không?”

“Không phải kế hoạch của tôi.” u Lạc Viễn khẽ khom người, thành thực bẩm báo: “Là kế hoạch của tổng giám đốc chúng tôi, tập đoàn quảng cáo YC của Hoắc tiên sinh có câu danh ngôn, ‘chỉ cùng người thông minh hợp tác’, cho nên Đường tổng của chúng tôi hy vọng Đường Viễn sẽ là một đối tác thông minh trong mắt của ngài.”

Trong đáy mắt của người đàn ông này hiện lên một tia sáng kì lạ, dừng một chút, vươn tay, trịnh trọng cho thấy thân phận.

“YC, Samuel Huo, Hoắc Vũ Thần, xin gửi lời thăm hỏi chân thành của tôi đến Đường tổng.”

Nói xong, chột tạt ngừng, Hoắc Vũ Thần thu hồi tươi cười nghiền ngẫm, đáy mắt hiện lên một tầng sương trắng, thanh âm gọi cảm.

“... Còn có, gửi đến Đường thiếu phu nhân, Kiều Ngũ Thần, lời chào của bạn cũ.”

15. Chương 15

Tổng bộ Đường Viễn, phòng họp số một.

Bên trong phòng họp đang tiến hành hội nghị hợp tác bí mật quảng cáo sản phẩm mới, đối với tập đoàn tài chính Đường Viễn mà nói con đường chuẩn bị cho sản phẩm mới được tung ra trên thị trường, được chuẩn bị rất cơ mật cẩn thận tỉ mỉ trước khi sản phẩm xuất hiện. Tất cả những thông minh đều được bảo mật rất kĩ lưỡng đó là khâu quan trọng nhất. Mà sản phẩm Đường Viễn sắp đưa ra thị trường là lần này bộ sưu tập nước hoa Miss Tang mới nhất dành cho mùa đông. Đối với sản phẩm cao cấp như thế này mà nói, đương nhiên khâu hợp tác quảng cáo đương nhiên là quan trọng nhất.

Tham dự hội nghị nhân viên cũng không nhiều, những hội nghị có chứa sắc thái bí mật nhất định đương nhiên là người càng ít càng tốt, cho nên bên trong phòng họp lúc này chỉ có ít ỏi vài vị nhân viên thuộc cấp cao tâm phúc của Đường Viễn.

Phối hợp với những ánh đèn của máy camera truyền phát tin tức, người phụ trách tập đoàn quảng cáo của công ty YC nghiêm túc cẩn thận làm giới thiệu hợp tác. Hắn thật không dám nhìn người đàn ông đang ngồi ở vị trí cao nhất kia, tư thế ngồi của người đàn ông này vừa nghiêm chỉnh vừa sang trọng, ánh mắt sắc bén mà bình tĩnh, nếu như nói vài năm trước khi hắn tiếp nhận công ty ở thương trường, khả năng của hắn có thể dùng từ ‘nhân tài mới xuất hiện’ để hình dung, vậy còn bây giờ hiện tại trên người khí thế uy nghiêm sắc bén của một nhà lãnh đạo tài ba đã dần dần phát ra rồi, làm cho người ta không tự giác nghĩ đến bốn chữ: ‘Ông chủ trẻ tuổi’ khai sáng cho công cuộc kinh doanh mới.

Chỉnh sửa ánh đèn máy camera xong, trợ lý một lần nữa nhấn xuống nút ngọn đèn chiếu sáng ở phòng họp, trong phòng đồng loạt sáng trưng.

Phó tổng YC— Bắc Đường Lăng, nhìn người đàn ông đang ngồi ở cuối bàn hội nghị hơi hơi vuốt cằm, thanh âm cung kính: “Đường tổng, về hợp tác quảng cáo, tin tưởng thành ý của YC ngài chắc là đã nghe nhắc đến.”

Tất cả mọi người không nói lời nào, thẳng tắp nhìn về phía người đàn ông đang ngồi ở vị trí thủ tọa hai chân bắt chéo nhau, vài sợi tóc xõa lòa xòa trên trán của hắn che dấu mưu lược toan tính ở trong mắt của hắn. Bộ âu phục may khéo léo tinh xảo vừa vặn bó sát người, làm cho cả người hắn đều có vẻ vô cùng lạnh nhạt. Chỉ có trên ngón tay trái của hắn có mang một chiếc nhẫn kết hôn bằng bạch kim (platin) gắn kim cương tinh tế, lóe lên ánh sáng làm gương mặt hắn hơi có một chút độ ấm.

Ngón tay nhẹ gõ lên mặt bàn, âm điệu sắc lạnh đặc thù của Đường Học Khiêm vang lên ở trong nháy mắt: “Thành ý của quý công ty rất cuộc có vài phần, xét trên hai phương diện của công ty. Thứ nhất, YC Samuel Huo; thứ hai, AD Quotation.” Lời nói xoay chuyển, Đường Học Khiêm không khách khí phóng ra: “Hoắc tiên sinh vô cớ vắng họp, nên có một lý do chứ?”

Bắc Đường Lăng sắc mặt không thay đổi, tiếp nhận sự chất vấn của hắn: “Hoắc tiên sinh hôm nay có hẹn cùng một người bạn rất quan trọng, đúng là bất đắc dĩ mới vắng họp, điểm này, vừa rồi tôi đã giải thích qua với Chung trợ lý.”

“...” Chung Minh Hiền bị nhận trách nhiệm, kiên trì nghênh hướng ánh mắt lạnh lùng của Đường Học Khiêm: “Dạ, thật sự anh ta vừa đến có giải thích qua.” Tuy rằng lý do có thể thật sự là gượng ép, ngay cả đứa bé ba tuổi cũng không thể tin nổi, huống chi người đàn ông như Đường Học Khiêm chuyên chơi trò âm mưu quỷ kế để đứng vững trên thị trường khốc liệt này.

“Tốt lắm, chúng ta bàn vấn đề thứ hai.” Đường Học Khiêm không dây dưa tiếp chủ đề này, cầm lấy một phần văn kiện trước mặt, không nhẹ không nặng lắc tại trên bàn, trong mắt hiện lên mũi nhọn sắc bén: “Quý công ty đưa ra giá, nhưng là tương đương không thấp a...”

Chung Minh Hiền lặng lẽ nhìn lướt qua con số trên văn kiện, chỉ nhìn thấy một chuỗi số mười con đầy hoa lệ, nhất thời đột nhiên: Cái gì gọi là không thấp? Quả thực là xảo trá a!

Trợ lý Bắc Đường Lăng, không kiêu ngạo không siểm nịnh giải thích: “Giá trị YC trên thị trường, Đường tổng hẳn là hiểu biết mới đúng. YC Samuel Huo chưa bao giờ tự tay tham dự để làm bất cứ một cảnh quay quảng cáo nào, nhưng lần này, từ ý tưởng, đến trang phục, bối cảnh, hoá trang, tất cả mọi thứ đều là do tự tay của Hoắc tiên sinh tự mình phụ trách, cho nên giá tiền này, cũng không tính là quá cao.”

Đường Học Khiêm hơi nhếch môi, đầu óc nhanh chóng xoay tròn, cân nhắc độ tin cậy của những lời này.

Hoắc Vũ Thần.

Tên này gần như là một cái tên vô cùng thần bí gần như là huyền thoại, người đàn ông này làm người làm việc cực kỳ ẩn mật, nhiều năm trước chỉ cần một đoạn quảng cáo nước hoa ngang trời xuất thế, nổi danh khắp nơi, sau đó rút lui về phía sau hậu trường quản lý tất cả mọi việc lớn nhỏ trong công ty, còn bản thân hắn thì rất ít khi xuất hiện.

Đường Học Khiêm đã nhìn thấy Hoắc Vũ Thần duy nhất toàn quyền phụ trách chế tác đoạn quảng cáo nổi tiếng kia, nhiều năm sau mỗi khi nhớ tới vẫn là kính sợ ba phần.

Phần quảng cáo kia có thể nói là đặc biệt xuất sắc, từng hình ảnh trong quảng cáo đều sử dụng viễn cảnh. Trong một sắc màu đen tuyền của lễ tang, một cô bé một mình cầu nguyện. Nước mắt không tiếng động chảy xuống, lướt qua đôi má trắng noãn của nàng, rơi trên mặt đất, biến ảo thành linh hồn của từng giọt nước hoa.

Trực giác của Đường Học Khiêm nói cho hắn biết, người đàn ông tên Hoắc Vũ Thần này là màu đen, một màu đen không thể nắm chắc được, cũng không thể dự đoán được, cho nên mới dám lớn mật như thế đem lễ tang vốn là sự vô cùng cấm kỵ bày ra trước mắt mọi người. Cùng người như vậy hợp tác, không thể nghi ngờ là đang đánh cược một ván thật lớn mà biết trước kết quả. Cho tới bây giờ, trên tay Đường Học Khiêm không có bất kỳ tư liệu kể về người đàn ông này, Hoắc Vũ Thần hiển nhiên hiểu được làm sao có thể khơi mào hứng thú của đối thủ, cấp ra thứ hắn có thể cấp, đồng thời cũng đề ra điều kiện gần như khiêu khích, dùng cái này thử tinh thần cùng thực lực của đối phương.

Bắc Đường lắng tiếp tục mở miệng: “Đường tổng, tin tưởng ngài hiểu, YC phụ trách mỗi chi quảng cáo, mỗi nhân viên tham gia diễn xuất đều cần trải qua đồng ý của chúng tôi.” Đây là điều khác biệt nhất của YC với các công ty quảng cáo khác, cũng là công ty quảng cáo kiêu ngạo nhất. Nếu người phát ngôn không phù hợp khí chất quảng cáo, YC tình nguyện bồi ước cũng sẽ không phụ trách chụp tiếp. Cực độ kiêu ngạo cần cực độ tài năng, Hoắc Vũ Thần hiển nhiên có tự tin đối với tài năng của chính mình.

Đường Học Khiêm gật gật đầu: “Có thể.” Đây là quy tắc đặc thù của thị trường, Đường Học Khiêm cũng không muốn lãng phí thêm thời gian vào chi tiết này. Hắn biết Hoắc Vũ Thần tuy rằng kiêu ngạo, nhưng rất ít khi phát sinh vấn đề tranh chấp với người phát ngôn quảng cáo sản phẩm, trừ phi thật sự không thích hợp, không lọt vào mắt của Samuel Huo được.

Bắc Đường Lắng khẽ cười, ôn hòa mà cung kính: “Lúc này đây, Hoắc tiên sinh yêu cầu chỉ có một: Biểu diễn quảng cáo, chỉ có thể là tiểu thư Kiều Ngữ Thần.”

Đường Học Khiêm có một giây thời gian cho là mình đã nghe nhầm.

Bắc Đường Lắng ôn hòa lặp lại một lần: “Đường tổng, ngài không có nghe lầm. Ý tứ của Hoắc tiên sinh chính là, trừ phi là phu nhân ngài, tiểu thư Kiều Ngữ Thần tự mình biểu diễn, nếu không, lần hợp tác này, ông ấy sẽ không nhận.”

**** *

Bên trong phòng họp không khí lập tức lạnh lẽo đến cực điểm.

Toàn bộ người của Đường Viễn, bất cứ ai cũng biết, Đường Học Khiêm phi thường phản cảm việc công cùng việc tư quấy cùng một chỗ. Mà bây giờ, Hoắc Vũ Thần hiển nhiên đang khiêu chiến tự chủ của Đường Học Khiêm.

Đúng lúc này, trợ lý lén lút đi đến phía sau Đường Học Khiêm, giảm thấp thanh âm xuống cung kính báo cáo: “Tổng giám đốc, có điện thoại của ngài, là thiếu phu nhân gọi tới.”

Đường Học Khiêm trong mắt hiện lên sắc bén, lập tức khép hờ đôi mắt lại, che giấu lửa giận mới vừa rồi bộc phát lên. Hướng đối phương nói câu “Thật ngại quá.” Đường Học Khiêm đi ra khỏi phòng họp nghe điện thoại.

“... Alo?”

“Đường Học Khiêm!! Tại sao anh lại mang mấy thứ này đến cho em!?” Thanh âm và thái độ của Kiều Ngữ Thần vô cùng giận dữ.

Đầu óc của Đường Học Khiêm từ chiến hỏa của cơn giận trên bàn họp vừa rồi lập tức tiêu tan, nhin không được nheo mắt lại, khóe miệng nhếch lên. “Không thích?”

Kiều Ngữ Thần nhìn ghế dựa mát xa cao cấp trước mắt, đỏ mặt: “Không thích! Phi thường không thích!”

“Ngũ Thần.” Hắn rất xấu, không cùng nàng so đo thanh âm lớn nhỏ, mà là hiểu được chuyển sang tấn công vào nhược điểm của nàng: “.... Tối hôm qua, anh có làm em đau không?”

Quả nhiên, đầu bên kia điện thoại ‘Chi——’ một tiếng bỗng nhiên liền an tĩnh lại. Đêm qua người đàn ông này vừa dấm vừa xoa đem nàng lừa lên giường, lăn qua lộn lại hoàn toàn ăn sạch sẽ không biết mấy lần. Sáng sớm, khi đứng lên Kiều Ngũ Thần đau lưng chuột rút, nhưng lại cứng rắn kiên quyết không chịu xin nghỉ phép. Đường Học Khiêm biết khuyên can vô dụng, đôi mắt đảo một vòng nghĩ ra một quỷ kế. Kiều Ngũ Thần vừa rồi mới nhận được một bưu phẩm chuyển phát nhanh, mở ra vừa thấy đúng là ghế dựa mát xa cao cấp hé ra tình sắc mười phần, nhất thời thu dọn đồ đạc, bảo nhân viên công ty chuyển phát mang đến nhà cho mình. Đến lúc này, chấn động viện phúc lợi, toàn bộ đều biết chuyện gì xảy ra, viện trưởng vỗ đầu Kiều lão sư lời nói thâm thúy: “Người trẻ tuổi, phải chú ý thể lực cạn kiệt a...” Kiều Ngũ Thần nhất thời giống như con thỏ bỏ chạy về... hang ổ.

Đường Học Khiêm nhếch nhẹ phiến môi, chậm rãi tiến công vào vấn đề trọng điểm. “Ngủ một giấc thật ngon đi, buổi tối anh trở về với em.”

Kiều Ngũ Thần hàm hàm hồ hồ “Ừm” một tiếng lập tức cắt điện thoại.

Đường Học Khiêm nhìn thoáng qua điện thoại đã ngắt, ánh mắt mềm mại. Nàng đang thẹn thùng, mà làm nàng có loại phản ứng này chỉ có một mình hắn, giữ lấy loại cảm giác độc nhất vô nhị này lại làm hắn cảm thấy ngọt ngào đến không thể tin được.

Đường Học Khiêm suy tư, dáng vẻ dường như đã nghĩ thông suốt. Đi thông thả quay về phòng họp bước chân dần dần trở nên bình tĩnh, róc rảnh, mang một tia cao ngạo rõ ràng không hề che dấu.

Bắc Đường Lăng thấy hắn đã trở lại, vội vàng mở miệng: “Đường tổng, đề nghị vừa rồi...”

Đường Học Khiêm vươn một ngón tay ngăn lại, không cho hắn nói thêm gì nữa, khẽ mở môi mỏng, nhấn mạnh từng chữ: “Yêu cầu kia, tôi không có khả năng đáp ứng.”

Bắc Đường Lăng bị sự cự tuyệt mạnh mẽ của hắn, lập tức bối rối rồi, theo bản năng hỏi: “Vì sao?”

Đường Học Khiêm khẽ nhếch môi, lông mi thật dài hơi hơi chớp động, trong mắt toát lên vẻ chiếm hữu mạnh mẽ của người đàn ông đối với người phụ nữ của mình không hề giấu diếm.

“Bởi vì, tính tình của tôi không tốt lắm, không thể nhìn thấy vợ của tôi cùng người khác hợp tác, nam nữ, đều không được. Kiều Ngũ Thần chỉ có thể là của một mình tôi.”

**** *

Bắc Đường Lăng đi ra đi ra khỏi tòa cao ốc của tổng công ty Đường Viễn ngồi trên một chiếc Mercedes Benz màu đen, lấy điện thoại di động ra nhấn liên tiếp các dãy số.

Điện thoại rất nhanh chóng được nối, “Hello?”

“Hoắc tiên sinh, như ngài dự đoán, Đường Học Khiêm hoàn toàn cự tuyệt yêu cầu của ngài.”

“Như vậy a...” Đầu bên kia điện thoại nghiêng ngả cười rộ lên, thanh âm sung sướng: “Tôi đã biết.”

Một chiếc Lamborghini Murcielago đậu ở bên dưới khu dân cư dưới lầu suốt năm giờ. Chủ nhân trên chiếc xe đó là một người đàn ông trẻ tuổi hắn ngồi ở trên ghế sau tay lái, ngón tay thon dài vô ý thức gõ nhẹ lên vô lăng, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Hắn vốn định đợi nàng suốt một ngày, cảm thụ tâm tình lẳng lặng chờ đợi nàng, sau đó nhìn nàng xuất hiện vào ban đêm, sau lưng mảnh tinh thuần là bầu trời bao la. Đây là một loại sung sướng bí ẩn, nàng vẫn là người mà hắn chờ đợi, đợi nàng, tựa hồ đã trở thành một việc rất quan trọng trong cuộc sống của hắn ngoài công việc ra. Sự kiên nhẫn của hắn rất không bình thường, hơn nữa ở trên người nàng lại độc nhất vô nhị.

Ngoài ý muốn, hắn thấy nàng vội vàng xuất hiện, vội vàng đi thang lầu, trở về nhà như đang chạy trốn. Hắn thấy trên mặt nàng đỏ ửng, đó là nụ cười giống như đang ngượng ngùng của một cô gái, vì thế ở trong nháy mắt, hắn cũng cảm thấy hạnh phúc giống như nàng, đồng thời cảm thấy tội lỗi. Đây là một tâm tình khá mâu thuẫn, qua nhiều năm như vậy hắn đã quen và vượt qua sự mâu thuẫn này, hắn thích nàng hạnh phúc, lại chán ghét người mang đến hạnh phúc cho nàng lại là một người đàn ông khác.

Lặng lặng nghĩ một lát, người đàn ông tuần mỹ rút cuộc mở cửa xe đi xuống xe, vươn tay đóng cửa xe, đi về hướng nàng vừa mới đi.

Đây là một tòa chung cư khá cũ kĩ, hần vô cùng kinh ngạc khi thấy một thiên kim tiểu thư như nàng lại có thể ở những chỗ như thế này. Nhưng bất chợt lại nhớ ra, đây vốn là cá tính đặc biệt của nàng, tính chất đặc biệt mà cho tới nay làm hần động tâm, người khác hoàn toàn không học được.

Khi hần vừa mới biết nàng, liền phát hiện trên người nàng vĩnh viễn có một hơi thở vô cùng tinh khiết, tồn tại trầm lặng giống như dòng nước chảy xuôi. Khả năng thích ứng trong mọi tình cảnh của nàng gần như là bẩm sinh, bản năng, cho dù nàng ở trong bất kì hoàn cảnh tinh mịch như thế nào, hay đang ở giữ đám đông hỗn loạn, nàng có thể dùng tốc độ nhanh nhất nhận thức và thích ứng, sau đó hoàn toàn hòa mình.

Người đàn ông đi trên cầu thang, tiếng giày da mềm hiệu Gucci không nhanh không chậm giảm ra tiếng bước chân trầm ổn, có vài hạt bụi tung bay trong phút chốc lại kéo trở về lúc trước.

Kiều Ngữ Thần nghe được tiếng đập cửa lập tức đi ra mở cửa, chẳng lẽ sẽ là....

“Học Khiêm ——?” Nàng kinh hỉ kéo cửa ra, lại bị kinh hỉ lớn hơn nữa vây quanh, sợ lớn hơn vui, nàng giống như có một cảm giác có lỗi.

Một bóng người đứng ở trước mặt nàng, quần áo màu đen áo lông cao cổ, ánh mắt trời xuyên thấu qua mái hiên chiếu sang trên gương mặt quý tộc tinh xảo nhìn nghiêng của hần, như những ánh sáng rực rỡ chậm rãi chảy xuôi trên người hần.

Nàng không thể tin được, trong thanh âm có một tia run run, sợ là ảo giác, thật cẩn thận hô lên một cái tên: “.... Thần?”

Người đàn ông cười rộ lên, vẫn là nụ cười nghiền ngẫm cẩn thận như trước. Nâng tay tháo xuống kính râm Dunhill màu nâu nhạt, đôi lông mi dày đen của hần khẽ chớp, khóe mắt đuôi lông mày, lộ vẻ ôn nhu làm lòng người động.

Hần vươn tay, giống như trước tinh tế vuốt ve hai má trắng nõn của nàng, sau đó nắm lấy cái eo thon của nàng, dùng môi hôn nhẹ lên trán nàng lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ: “Đã lâu không gặp, cô bé của anh.”

16. Chương 16

“Trở về lúc nào?”

“Tối hôm qua vừa xuống máy bay.”

Kiều Ngữ Thần cười rộ lên, tươi cười mềm mại: “Không phải em là người đầu tiên anh gặp khi vừa về chứ?”

Nhưng Hoắc Vũ Thần chỉ cười không nói.

Hần thấy ánh mắt nàng mang ý cười, trong sáng vô cùng, vẫn y như năm đó. Trong suy nghĩ thoáng một chút có một cổ ấm áp dâng tràn, biết rõ không ổn, hần vẫn đang nhịn không được vươn tay, đem mái tóc vương vãi rối tung của nàng vén ra sau tai.

Tâm tư Kiều Ngữ Thần là một người tinh tế, nhưng cái cần đáng nói ở đây là, tâm tư tinh tế kia của nàng toàn bộ chỉ nhằm vào duy nhất Đường Học Khiêm, đối với người đàn ông khác hoàn toàn không để tâm, cho nên đương nhiên vẫn chưa cảm thấy có cái gì không ổn, hỏi một câu “Anh khát không?” Sau đó cũng không đợi xem câu trả lời khỉ giở của hần là gì, xăm xăm đi vào phòng bếp.

Hoắc Vũ Thần lẳng lặng đi tới trong không gian nhỏ hẹp.

Nơi này là nhà của nàng, khắp nơi đều có mùi hương của nàng, vừa ôn hòa tinh khiết như nước, làm cho người ta quyến luyến. Từng cái góc đều được bày trí cẩn thận, hoa tươi thanh nhã, hần nhin không được

tưởng tượng mỗi ngày, mỗi buổi sớm mai thức dậy hình ảnh tươi mát dịu dàng của hân xuất hiện trong tầm mắt của hân, hình ảnh tốt đẹp ấy làm cho hân luyện tiếu rời đi.

Hoắc Vũ Thần hơi hơi nghiêng người, bên cạnh chính là phòng ngủ của nàng. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoay chuyển tay cầm cửa, hân mang theo một cảm giác xâm chiếm mạnh mẽ xâm nhập vào lãnh địa của nàng.

Một không gian toàn một màu trắng tinh khiết, sạch sẽ, đơn thuần, quả nhiên ngay cả phòng ngủ đều là phong cách của nàng.

“Thử xem xem? Không biết có còn hợp khẩu vị của anh không?” Kiều Ngữ Thần đi vào phòng ngủ, đem một ly cà phê bạc hà nhét vào trong tay hân. Hoắc Vũ Thần hơi cúi đầu, hương cà phê lan tỏa xung quanh, cảm nhận được vị tươi mát độc đáo của bạc hà tràn ngập ở trong đó, trong trẻo nhưng lạnh lùng mà cảm tính, tựa như cảm giác hân mang đến cho người khác, thiên biến vạn hóa, lại thủy chung như nhất.

Hoắc Vũ Thần nhấp một miếng cà phê, chất lỏng nồng đậm lướt qua yết hầu, kèm theo thanh âm của tích tịch.

Kiều Ngữ Thần nhìn thấy trong mắt hân lộ ra ý tứ, ngưng ngưng hỏi: “...Không hợp khẩu vị?”

“Tay của em đã thay đổi.” Thanh âm của hân vang lên, âm sắc hoa lệ, nhịp nhàng ăn khớp: “Năm đó em làm rất tốt.”

Kiều Ngữ Thần cười rộ lên, soi mói của hân hoàn toàn không làm cho nàng cảm thấy xấu hổ, ngược lại cười thừa nhận, “Khi đó mỗi ngày anh đều dạy cho em nha, đương nhiên không thể so sánh.” Nàng chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: “Có muốn thử khẩu vị khác một chút hay không? Bây giờ em đối với cà phê đen tuyệt đối am hiểu.”

Hoắc Vũ Thần nhìn nàng một cái, thanh âm gọn sóng không sợ hãi: “Bởi vì hân thích?”

“Đúng vậy a.” Kiều Ngữ Thần không cảm thấy không ổn, gật gật đầu thừa nhận: “Anh ấy đối với cà phê khó tính vô cùng, uống cà phê đen không thêm đường.”

Hoắc Vũ Thần không nói chuyện, nhẹ đặt ly cà phê xuống, tầm mắt vừa chuyển, thanh âm nghiêng ngả nhất thời vang lên: “... Giường đơn sao?”

Kiều Ngữ Thần lập tức đỏ mặt, giống như bí mật bị người ta nhìn thấu, một cảm giác bối rối bất chợt ập đến.

Đường Học Khiêm nói dối không hề biết chớp mắt, cho dù là đang nằm trên chiếc giường chật hẹp nhưng hân là người đầu tiên dùng một loại khẩu khí không sao nói với nàng. “Không sao cả, anh không để ý đâu, giường nhỏ một chút không thành vấn đề.” Trong giọng nói đều là tràn đầy tác phong gian khổ mộc mạc, cao thượng. Sau đó, chỉ có khi hân xoay người nằm đè lên người nàng, nhẹ nhàng cắn vào tai nàng mới thì thầm nói xong nửa câu sau.

“Giường nhỏ một chút không thành vấn đề, hai người nằm chồng lên nhau đâu chiếm nhiều không gian...”

Có một loại đàn ông, bọn họ không phải người tùy tiện, nhưng một khi đã trở nên tùy tiện thì không phải người, Đường Học Khiêm hiển nhiên chính là điển hình trong đó.

Nhờ không gian nhỏ hẹp khiến cho hai người gần nhau hơn, mỗi lần Kiều Ngữ Thần bị bắt gờ chân lên bám chặt lấy hông hân thừa nhận sự va chạm kịch liệt của hân, đều đã nhận không được hồi hận: “Giường đơn, hại chết người a...”

Nhìn mặt Kiều Ngữ Thần càng ngày càng hồng, Hoắc Vũ Thần ánh mắt buồn bã, tối đen một mảnh, sâu không thấy đáy.

Hân lấy kính mát đeo vào, cố gắng che dấu cảm xúc, ngược lại đưa ra mời: “Đi theo giúp anh đến một chỗ đi.”

“Dạ?”

Hắn nghiêng thân mình tới, nhìn thẳng ánh mắt của nàng: “Theo giúp anh gặp một người quan trọng nhất đối với anh.”

Kiều Ngữ Thần lập tức hiểu ý hắn, “VẬY anh chờ một chút nha.” Nàng lập tức từ tủ quần áo lấy ra một áo váy liền thân màu đen lông dê, đi vào phòng tắm thay quần áo. Lúc đi ra lại suy nghĩ, sau đó tìm một giấy gói quà, quần gia của Đường Học Khiêm mới đem đến một bó hoa bách hợp gói lại thật cẩn thận, sau đó không quên thắt thêm một cái nơ con bướm lên bó hoa.

Nàng ôm bó hoa đi đến bên cạnh hắn: “Bó hoa này anh sẽ không để tâm chứ?”

Hoắc Vũ Thần trong mắt hiện lên lo lắng, thanh âm khoáng khắc trở nên ôn hòa, “....Em biết anh dẫn em đi đâu sao?”

Kiều Ngữ Thần sửa sang lại bó hoa trong tay, tiếp được lời của hắn, “Không có biện pháp, em quá hiểu anh mà.”

Trong nháy mắt, Hoắc Vũ Thần không kiềm chế dục vọng trong lòng, nắm tay nàng, mặc kệ nàng có cự tuyệt hay không, mang theo nàng đi ra ngoài.

**** *

Nghĩa trang.

Sau cơn mưa không khí trở nên mát mẻ, thoang thoảng trong không khí có mùi cỏ thơm ngan ngát, sương sớm theo trên lá cây nhỏ, biến mất trong đất bùn.

Một chiếc xe hơi tư nhân dừng tại trước cổng nghĩa trang, Chiếc xe mang trên mình dấu hiệu tuyên cáo thân phận tôn quý độc nhất vô nhị của hiệu Lamborghini Murcielago xa xỉ.

Chung quanh cây cối cao lớn đang trầm mặc như đang thì thầm kể một câu chuyện gì xa xưa lắm. Nơi này có một ít trí nhớ xa xưa, dễ dàng xúc động tâm một người.

Hai bóng dáng dọc theo bậc thang đá cẩm thạch đi từng bước một đến gần, Hoắc Vũ Thần nắm tay Kiều Ngữ Thần không buông ra, ở trong này, hắn chỉ cần nàng, cũng chỉ có ở trong này, nàng mới là của riêng một mình hắn.

Mẹ của Hoắc Vũ Thần là một người phụ nữ rất đẹp rất nữ tính, cao quý, thanh lịch. Ảnh của bà rất giống khuôn mặt của bà, rất khó để người khác có thể thu dời tầm mắt từ trên người bà.

Hoắc Vũ Thần quì một gối, lấy ra khăn tay màu trắng trong túi áo, tinh tế chà lau ảnh chụp trên bia mộ. Kiều Ngữ Thần chợt nhớ tới Đường Học Khiêm cũng là một người đàn ông mang khăn tay không hề rời, nàng từng vẫn vui vẻ mà nghĩ rằng nàng vô cùng may mắn, có thể gặp được gặp người đàn ông như vậy, thời đại này, người đàn ông mang theo khăn tay quả thực là vật phẩm hi hữu. Cho tới bây giờ, nàng mới phát hiện, Hoắc Vũ Thần cũng là người đàn ông như vậy, nhưng mà trong lòng nàng chưa từng để ý.

Giúp người Kiều Ngữ Thần hơi hơi cúi người, cúng bái là một kỹ thuật sống, không cần ngôn ngữ. Bó hoa trong tay hiện ở trước mộ, sau đó đứng thẳng người, một tay xoa bờ vai của hắn, cứ như vậy lặng lẽ yên tĩnh bởi ở bên cạnh hắn.

Môi của nàng ánh lên màu thiên đàm, trong suốt giống như những giọt mưa còn lưu luyến đọng lại trên những cánh hoa Hạnh, gương mặt thanh tú tràn đầy những tia sáng ấm áp, ánh hào quang kia chiếu sáng giữa không gian làm cho người ta hoảng hốt mở mắt không ra.

Hoắc Vũ Thần hơi hơi giương mắt, nhìn thấy một Kiều Ngữ Thần trong trí nhớ, khoáng khắc ánh mắt mê ly.

**** *

Năm đó, hắn mười một tuổi, mẹ vĩnh viễn rời khỏi hắn.

Có lẽ cái chết mới là sự bắt đầu chân chính, công bằng lại công chính. Hắn hắn là vì nàng cao hứng, rốt cuộc giải thoát rồi, không cần mỗi ngày đều ở trong bệnh tật đau khổ, chờ đợi ông chồng phong lưu hồi tâm

chuyển ý. Khi một người chỉ có thể dùng cái chết để làm một công cuộc giải thoát thì mọi người không nên lâm vào khóc.

Lễ tang vô cùng long trọng, long trọng đến mức làm cho hân chán ghét, đây quả thực là châm chọc lớn nhất đối với mẹ.

Nhân vật nổi tiếng trên giới kinh doanh, đứng đầu giới chính khách, phạm là tất cả những nhân vật nổi tiếng chỉ cần có chút quan hệ, hướng về phía hai chữ ‘Hoắc thị’, đều chen chúc mà đến.

Hắn đứng ở vị trí thiếu chủ nhân, nhìn vô số người đi vào trước mặt hắn, hướng hắn cúi đầu, an ủi, ôm, nói với hắn ‘Nén bi thương’, hân nhếch môi, để cho đau thương trong mắt thoát nhìn càng chân thật một chút, hoàn mỹ sắm vai thân phận thiếu chủ nhân Hoắc gia.

“... Tất cả những người thân, hôm nay, chúng ta mai táng thân thể của người thân này của chúng ta, để cho bà lại lần nữa trở về trong đất...”

“... Thân thể tuy rằng đã chết, nhưng linh hồn của bà lại chiếm được Vĩnh Sinh, chúng ta đem người thân yêu quý của chúng ta phó thác cho Chúa cứu thế Jesus...”

“... Nguyễn Chúa cứu thế Jesus dẫn dắt bà đi đến con đường đầy ánh sáng, thẳng đến vĩnh viễn...”

Từ bắt đầu đến chấm dứt, Hoắc Vũ Thần thờ ơ lạnh nhạt với tất cả mọi thứ chung quanh. Nước mắt của bọn hắn đều rất giả dối, khi thì lộ ra ánh mắt hoàn thành nhiệm vụ. Hoắc phu nhân hàng năm sinh bệnh nằm trên giường, Hoắc tiên sinh phong lưu không ngừng, chuyện này không phải tin tức gì lạ, nhưng khi nữ chủ nhân mất, dù sao vẫn nên đến cho có mặt mũi đáng vẻ giả vờ, dù sao sau lưng Hoắc thị khổng lồ vẫn đang huy hoàng vô cùng, Hoắc Vũ Thần là người thừa kế duy nhất Hoắc thị thân phận độc nhất vô nhị hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người.

Hoắc Vũ Thần trầm mặc đứng ở một bên, trong mắt vô cùng lạnh như băng.

Bỗng nhiên, hắn bị một bóng dáng nho nhỏ hấp dẫn lực chú ý.

Đó là một cô bé, thoát nhìn bộ dạng bất quá mới sáu tuổi, khuôn mặt trắng như tuyết, môi đỏ như son, những sợi tóc mềm mại nằm xõa tung trên đôi vai nhỏ. Nàng đứng ở một góc tường cách hắn không xa ánh mắt sợ hãi, nhưng từ đầu đến cuối vẫn nhìn hắn. Nước mắt từ trong mắt nàng chảy xuống, làm ướt cái váy đen nhỏ nhắn của nàng.

Hoắc Vũ Thần bỗng nhiên bị ánh mắt đơn thuần sâu vô cùng của nàng đảo loạn chú ý.

Hắn đi tới, dừng lại ở trước mặt nàng, nàng không hề né tránh, cứ nhìn hắn như vậy, không tiếng động rơi lệ.

Hoắc Vũ Thần trong mắt hiện lên sương mù, nâng tay lau vết nước trên mặt nàng, thanh âm bình tĩnh: “Vì sao lại khóc?”

“Bởi vì...” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, nước mắt trong suốt lại chảy xuống: “Từ nay về sau, anh sẽ giống như em, không có mẹ...” Nàng kiễng chân, vươn tay xoa lồng ngực của hắn, vị trí trái tim, vang lên thanh âm mềm mại, tiếng nói trong trẻo, đau thương vô cùng: “Ổ chỗ này của anh, có đau hay không?”

Một khắc này, Hoắc Vũ Thần bỗng nhiên cảm thấy vô cùng an tĩnh, toàn bộ thế giới giống như chỉ còn lại có hai người hắn và nàng. Nàng xuất hiện ở bên cạnh hắn, gắn bó tựa vào nhau.

Không cách nào hình dung cảm giác trong tích tắc ấy, tuyệt không chỉ là một cảm động ngây thơ thiếu niên đơn thuần mà thôi, trong nháy mắt của khoảnh khắc đó, Hoắc Vũ Thần trút hết toàn bộ tín nhiệm đối với một người.

Những năm tháng hắn vẫn chưa đủ mạnh mẽ, nàng là người duy nhất thật lòng quan tâm đến nỗi đau trong lòng của hắn, nàng hỏi hắn có đau hay không, nàng vỗ về lồng ngực của hắn, vì hắn rơi lệ không tiếng động.

Trong nháy mắt đó, Hoắc Vũ Thần bỗng nhiên hiểu được, đời này kiếp này hắn sẽ nhớ rõ giây phút đó: Nơi nghĩa trang này, dưới gốc cây thông già hắn và nàng đứng chung một chỗ. Đời này kiếp này hắn đều đã nhớ rõ giờ khắc này: nàng kiễng mũi chân, chảy nước mắt vuốt lồng ngực của hắn hỏi hắn có đau hay không.

Đời này kiếp này, hắn sẽ đối với người này, không rời không xa. Không liên quan đến tình bạn, đó là sự cao thâm hơn cả tình yêu, đó là cảm giác tín nhiệm đến cực đoan.

**** *

Thời gian như nước chảy, nhiều năm sau, hắn và nàng lại cùng nhau đứng ở trước mộ bia người đã khuất cũng như năm đó.

Hoắc Vũ Thần chậm rãi ngẩng đầu, thấy một Kiều Ngữ Thần vô cùng quen thuộc, hồn nhiên thiện lương, ôn nhuận xinh đẹp. Hắn bỗng nhiên không chế không nổi hai tay, ôm lấy cổ của nàng, chậm rãi kéo nàng gần hơn hướng về bên cạnh hắn. Dem nàng ôm vào trong ngực, cảm giác hôn môi là như thế nào?

Chung quanh nháy mắt sương mù đầy trời.

Kiều Ngữ Thần trong mắt hiện lên kinh ngạc, hô hấp không tự chủ dồn dập lên, đang muốn cự tuyệt, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên. Nàng tức giận, thở hổn hển nghe máy, tay chân gần như có chút luống cuống: “... Alo?”

“Là anh.” Một tiếng nói gợi cảm vô cùng quen thuộc vang lên, ngữ điệu trầm ổn hữu lực: “Em ở đâu vậy?”

Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên có một cảm giác quẫn bách như bị bắt gian tại trận, đầu óc nhất thời trống rỗng không suy nghĩ gì được, nói đáp bừa một câu: “Ở nhà...”

Đầu bên kia điện thoại bỗng nhiên không có thanh âm, trái tim của Kiều Ngữ Thần gần như ngừng đập. Cảm giác vô cùng không tốt từ đáy lòng đột nhiên dâng lên, một loại trực giác khiến cho Kiều Ngữ Thần nháy mắt xoay người. Một giây sau, nàng đối diện với ánh mắt vô cùng âm trầm lạnh lẽo.

Đường Học Khiêm, đứng trên bậc thang đá cẩm thạch cách nàng không xa, cầm điện thoại di động trong tay vẫn duy trì trạng thái trò chuyện cùng nàng.

Kiều Ngữ Thần vẫn biết hắn rất đẹp, nhưng không biết thì ra hắn có thể xinh đẹp đến trình độ làm người ta kinh tâm như thế. Kiều Ngữ Thần lần đầu tiên nhìn một người đàn ông đến mức khiến lòng run rẩy. Nàng đã từng nghe qua không ít những tin tức vụn vặt nho nhỏ, nghe đồn vị tổng giám đốc trẻ tuổi Đường Viễn này, có hai thời điểm đẹp đến mức làm người ta kinh người, một là khi làm tình lên đến cao trào, hai là lúc phẫn nộ cực độ.

“... Ở nhà?”

Hắn nhếch môi, tươi cười đậm như sương, mê hoặc tới cực điểm, cũng đậm mạc tới cực điểm.

17. Chương 17

Kiều Ngữ Thần hiển nhiên có chút oan, nàng đời này sẽ không nói dối quá vài lần, cho dù ngẫu nhiên nói qua đi, cũng đều là ‘lời nói dối có thiện ý’.

Bởi vì nàng biết, Đường Học Khiêm cái gì cũng có thể tha thứ, duy nhất không tha thứ được sự lừa gạt. Nhân từ với kẻ lừa mình, chính là tàn nhẫn với chính mình, Đường Học Khiêm từ nhỏ bắt đầu đã sử dụng nguyên tắc này, cho đến nay đã trở thành bản tính tự nhiên của hắn. Kiều Ngữ Thần đã từng gặp qua kết cục cuối cùng người dám phản bội Đường Học Khiêm, rất khó dùng ngôn ngữ hình dung đó là loại hoàn cảnh như thế nào. Qua nhiều năm như vậy, luôn luôn có những người xa lạ thường thường đứng ở ngoài cửa Đường gia, khóc quỳ muốn thiếu chủ nhân trẻ tuổi tập đoàn tài chính Đường Viễn buông tha sai lầm của bọn họ.

Ngực Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên chợt lạnh, vội vàng muốn biện bạch: “Em...”

Bàn tay bỗng nhiên bị người nắm chặt lấy, Kiều Ngữ Thần cứng ngắc quay đầu. Trên mặt Hoắc Vũ Thần không hề biểu lộ gì nhìn nàng, trong mắt không cười toan tính, bình thản nhẹ nhàng thì thầm vào bên tai Kiều Ngữ Thần hỏi một câu.

“Cùng anh ở một chỗ, thì thế nào?”

Kiều Ngữ Thần nhìn Đường Học Khiêm từng bước một đến gần, dáng người thông thả. Kiêu Ngữ Thần cảm thấy người đàn ông này hoàn toàn thừa kế vẻ đẹp không gì sánh kịp của mẹ anh ta, ngay cả đi bậc thang lại càng mê hoặc hơn so với người bình thường, bước chân không nhanh không chậm, vũng vàng có thể tản mát ra một cỗ hơi thở gợi cảm mờ mịt.

Kiều Ngữ Thần vừa định mở miệng giải thích, lại chỉ thấy Đường Học Khiêm bỗng nhiên nở nụ cười, giống như trước hoàn toàn không để ý tới đôi tay đang nắm chặt kia, nâng tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của nàng, giọng nói hiền lành: “Thật không có cách với em, em lại khản trương nữa rồi...”

“....”

Kiều Ngữ Thần lập tức ngơ ngẩn.

Đường Học Khiêm bất đắc dĩ hơi hơi thở dài, “Chúng ta kết hôn đã một năm rồi, anh vẫn làm cho em khản trương sao? Nói chuyện điện thoại với anh đến bây giờ vẫn thất linh bát lạc, anh phải yêu em như thế nào đây?”

Kiều Ngữ Thần lập tức bị cảm động đến không nói được, tâm tình này thật cảm động a, thật giống như một đứa bé vì sợ ba ba đánh đòn mà nói dối, nay lại được khoan dung nuông chiều, một cảm giác hạnh phúc không gì sánh kịp.

Đường Học Khiêm hơi cúi mặt, tầm mắt đảo qua, dáng vẻ làm như thật kinh ngạc, quay mắt về phía Kiêu Ngữ Thần, khóe môi nhếch lên: “..... Vị này là?”

Kiều Ngữ Thần vội vàng bỏ tay Hoắc Vũ Thần ra, vội vã giới thiệu: “Anh ấy là Hoắc Vũ Thần, bạn thân của em, mới từ New York trở về, hôm nay em cùng anh ấy đến viếng bác gái.” Thời gian địa điểm nhân vật, nguyên nhân trải qua kết quả, nàng một hơi nói rõ ràng, vội vàng tẩy trắng, thái độ làm cho hai người đàn ông trước mắt biểu tình khác xa nhau, một người càng ngày càng sung sướng, một người càng ngày càng tối tăm. Đường Học Khiêm vươn tay, tao nhã lịch sự, nho nhã lễ độ: “Hoắc tiên sinh, hân hạnh.”

Tục ngữ nói, không ai nở đánh vào khuôn mặt tươi cười, Hoắc Vũ Thần dù khó chịu thế nào cũng chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo Đường Học Khiêm, vội vàng lễ phép cầm tay hắn, khẽ cười.

“Rất hân hạnh được biết Đường tổng.”

Người ta thường nói, người gốc có phúc của người gốc, Kiêu Ngữ Thần thì sao, đương nhiên chính là một trong số những người gốc. Nàng nhìn hai người đàn ông ở trước mặt, một người là người mà nàng yêu nhất, một người là người bạn thân nhất của nàng, giống như hai lãnh đạo của hai quốc gia gặp nhau bắt tay hữu nghị, nói chuyện với nhau, vui vẻ, trong lòng có một cảm giác hạnh phúc bỗng dưng thăng hoa: Thế giới thật sự là hài hòa a....

Tứ lạng bạt thiên cân. Lấy lùi để tiến. 1

Đây là quả khiêu chiến của Đường Học Khiêm lần đầu tiên gặp mặt cấp cho Hoắc Vũ Thần, Hoắc Vũ Thần hiển nhiên đánh giá thấp tâm tư tinh tế của Đường Học Khiêm, hân thể này mới phát hiện, Đường Học Khiêm cũng không hoàn toàn không hiểu biết gì về Kiêu Ngữ Thần, ngược lại, hắn hoàn toàn nắm rõ trong lòng nàng, hiểu được như thế nào là tấn công thẳng vào tâm lý của nàng.

Giống như tình huống vừa rồi, đối lại là người đàn ông bình thường nào khác có lẽ sẽ rất khó vũng vàng như thế, trước tiên bọn họ sẽ nổi giận làm khó dễ, kết cục đơn giản chỉ có một: Vợ chồng mâu thuẫn, gia đình tan vỡ.

Đường Học Khiêm lại hoàn toàn bất đồng, hắn bắt ngay thời điểm nói dối của nàng, trong lúc nàng kinh hoàng hốt hoảng, lại ngược lại cười như chẳng quan tâm, như thế này nhìn như khoan dung, nhưng bên trong lòng của hắn vô cùng hung ác, mỗi một bước đi, một lời nói của nàng đều nằm trong sự tính toán của hắn, giống như trên một ván cờ, đi một bước đã chuẩn bị đến mười bước kế tiếp.

Hoắc Vũ Thần ngẩng đầu, khóe mắt phượng đảo qua gương mặt nhìn nghiêng của người đàn ông vô cùng tuấn mỹ trước mắt này, bất động thanh sắc thấy rõ thế cục: Đường Học Khiêm, lòng dạ thật sâu.

Hoắc Vũ Thần bỗng nhiên gọi lên tươi cười, hậu phát chế nhân*: “Đúng rồi, Ngữ Thần, anh còn chưa nói cho em biết, anh cùng Đường tổng sắp hợp tác quảng cáo, nhân vật chính dự định chính là em.” (* Lùi một bước để đánh trả đối phương.)

Kiều Ngữ Thần cảm thấy hôm nay tự dưng xuất hiện nhiều cơn địa chấn, trái tim của nàng gần như không tải nổi, nửa ngày sau mới lắp bắp được một từ: “.... A?”

Hoắc Vũ Thần không nhìn ánh mắt nguy hiểm của Đường Học Khiêm phóng tới, tiếp tục nói suông chứ không làm: “Mắt thẩm mỹ của anh, em tin chứ? Có toàn bộ đoàn đội YC ở phía sau làm chỗ dựa cho em, em nhất định sẽ thành công. Huống chi lần quảng cáo sản phẩm này là sản phẩm chủ lực độc nhất nổi danh của Đường Viên— Miss Tang, Đường thiếu phu nhân tự mình biểu diễn, cũng tạo một đề tài sôi nổi cho giới truyền thông lãng xê, Đường tổng đã đồng ý với anh, anh ấy chưa nói cho em biết, chắc là muốn dành cho em một sự ngạc nhiên lớn đó....”

Nhìn thoáng qua Đường Học Khiêm một cách âm hiểm, Hoắc Vũ Thần nhàn nhã mở miệng: “....Ngài nói đúng không? Đường tổng?”

Về mặt Kiêu Ngữ Thần vội vàng khấn trương lại chờ mong theo sát hần nhìn Đường Học Khiêm.

Đường Học Khiêm trong vòng năm giây đầu óc chuyển động khả năng phân tích từ ‘No’.

Nếu hần cự tuyệt, Hoắc Vũ Thần nhất định sẽ dùng vẻ mặt rất tiếc nuối nhìn Kiêu Ngữ Thần, ý muốn nói như thế này: Anh tin tưởng em sẽ làm được, anh tin chắc rằng em có thể, nhưng Đường Học Khiêm, anh ấy.... Ai.... Kết cục đơn giản chỉ có một: Kiêu Ngữ Thần ngoài miệng không nói, trong lòng sẽ đau thương, cho là hần xem thường nàng, không tín nhiệm nàng. Sau đó, vợ chồng mâu thuẫn đương nhiên sẽ đến, bên trong tình cảm giữa hai vợ chồng sẽ âm thầm rạn nứt.

Đường Học Khiêm nhất thời có một cảm giác vô cùng khó chịu khi bị người khác giảng bầy hít sâu, hô hấp sâu hơn, ngoan ngoãn nhảy vào cạm bẫy: “.... Đúng vậy a, tình huống chính là như vậy....”

Hoắc Vũ Thần sung sướng cười rộ lên, không quên đối với hần vươn tay, đổ thêm dầu vào lửa: “Đường tổng, hợp tác vui vẻ.”

**** *

Kế tiếp, hai người ăn ý nhất trí hợp tác vì Kiêu Ngữ Thần.

Kiều Ngữ Thần vừa đi, không khí đột nhiên khấn trương, độ ẩm chung quanh giảm xuống vô cùng nhanh chóng xuống dưới không độ. Hai người đàn ông đều cau mày nhìn nhau liếc mắt một cái, trong đầu đồng thời hiện lên những lời này ‘Đầu tiên nên dùng khí thế áp đảo đối phương, sau đó lại từ chiến lược giải quyết đối phương’.

Đường Học Khiêm không khách khí làm rõ đề tài: “Mục đích của anh là Kiêu Ngữ Thần?”

Hoắc Vũ Thần tựa tiểu phi tiểu hỏi lại: “Nếu không anh nghĩ là gì?”

Đường Học Khiêm giang tay, giọng nói giống như tiếc nuối: “Chen chân vào hôn nhân người khác, như vậy không tốt lắm đâu?”

Một câu, đã đâm sâu vào đau đớn Hoắc Vũ Thần che dấu trong lòng, sắc mặt rồi đột nhiên biến đổi, khẩu khí rất lạnh: “Đường Học Khiêm, anh không tư cách nói hai chữ ‘hôn nhân’ này.”

Đường Học Khiêm từ nhỏ đến lớn chưa từng bị ai giáp mặt chống đối một cách vô lễ như thế, tính tình thiếu gia lập tức nổi dậy, hơi châm chọc hỏi lại: “Tôi không tư cách?”

“Đúng vậy, anh không tư cách.” Hoắc Vũ Thần xoay người đối mặt hần, thái độ ôn hoà, khí thế trong giọng nói lại đầy vẻ bức người: “Anh từ lúc kết hôn đến nay có chịu trách nhiệm gì với cô ấy? Ngoài một tờ hôn ước, anh có làm tròn trách nhiệm một người chồng sao...?” Lời nói xoay chuyển, Hoắc Vũ Thần tươi cười nghiền ngẫm: “.... Party ở Viên, anh sẽ không quên chứ?”

(Viên: thủ đô của nước Áo)

Đường Học Khiêm sắc mặt đại biến, đôi môi mỏng mím chặt lại.

Trần Đan Yến từng viết qua như vậy: Viên là nơi mang đến cho ta nụ hôn, là thành phố làm ta liên tưởng tới tình dục.

Trên phố lớn ngõ nhỏ của thành phố này kiến trúc thành những khúc quanh màu vàng làm cho người ta nhớ tới tính xúc động nguyên thủy nhất, nụ hôn của những thanh niên ở Viên nơi nơi đều lưu lại dấu vết như những đường cong.

Berlin làm sống lại những ý thức chính trị, còn dân Newyork đầu óc dám nghĩ dám làm, Paris làm tỉnh lại giấc mộng lãng mạn trong lòng người, St. Petersburg lại làm cho lòng người mê mông vô bờ bến, mà Viên, làm sống lại tình dục trong lòng người.

Đường Học Khiêm từng giao thiệp với tất cả những cảnh sắc của các thành phố lớn nhất này, thân phận của hắn lúc ấy là người giám sát chất lượng sản phẩm, đối phương thần bí nói với hắn là có lẽ vật muốn đưa, để cho hắn nhận biết được kiến thức thế nào là party tình yêu lớn nhất trong truyền thuyết.

Kỳ thật đêm đó cũng không có chuyện gì xảy ra, trong tiềm thức Đường Học Khiêm đối với trường hợp này không có gì hứng thú, thậm chí có thể nói là chán ghét, nhưng hắn làm người đã thành thói quen khéo đưa đẩy, hắn vốn là một nhà xã giao giỏi vô cùng lịch sự phong nhã dưới tình huống nhận đối phương một cách toan tính, trong mắt hắn chỉ đại biểu hai chữ ích lợi. Đêm đó, Đường Học Khiêm ưu nhã uống rượu, nhìn lướt qua đám phụ nữ quần áo hỗn độn, trong mắt bình tĩnh không có gợn sóng. Ăn uống linh đình, hắn đem mặt hàng cần thu mua ép đến giá thấp nhất, đồng thời mua một cô gái với giá trên trời, ở buổi party tận hứng trêu đùa cô gái ấy, đem không khí đẩy đến tầng sôi động cao nhất.

Chỉ là một buổi xã giao có lợi không làm tổn thương hòa khí lại biết sử dụng đến tận hứng của thanh niên, đương nhiên được mọi người nhiệt liệt tán thưởng. Đường Học Khiêm chưa từng đem chuyện này để ở trong lòng.

Nhưng là bây giờ, Đường Học Khiêm lần đầu tiên có cảm giác chột dạ không thể nào cãi lại.

Hoắc Vũ Thần bỗng nhiên tiến lên, một bàn tay cầm tay hắn lên, ánh sáng từ chiếc nhẫn bạch kim trên ngón áp út, lóe ánh sáng chói mắt. Thanh âm của Hoắc Vũ Thần rất lạnh: “Khi đó anh đã kết hôn rồi! Anh lại mang nhẫn kết hôn đến dự những buổi tiệc như thế!? Anh đã có vợ! Lại còn ra giá trên trời mua một người phụ nữ? Tôi biết giữa hai người không xảy ra chuyện gì, nhưng anh cảm thấy làm chuyện như vậy trong sạch sao? Đường Học Khiêm! Anh rốt cuộc có biết mình đang làm cái gì hay không? Nếu Kiều Ngữ Thần biết việc này, anh nghĩ cô ấy nên làm gì bây giờ?”

Đường Học Khiêm bỗng nhiên im bật, tất cả mọi lí do vào thời khắc này bỗng trở nên tái nhợt vô lực “... Hôm đó, anh cũng có mặt?”

“Đúng vậy a, vận khí của anh không tốt, bị tôi gặp.” Hoắc Vũ Thần châm chọc mở miệng: “Tôi cũng nhận được thiệp mời, trong đó tôi thấy tên của anh, tôi là vì riêng anh mà đến...”

Đường Học Khiêm cảm giác lòng bàn tay của mình không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Hoắc Vũ Thần buông hắn ra, thay đổi tầm mắt, “Đường Học Khiêm, tôi không biết năm đó sao anh lại cầu hôn với Ngữ Thần, chuyện của anh tôi không có hứng thú nhúng tay vào, nhưng nếu bây giờ anh không có cảm tình với Ngữ Thần, anh nên để cô ấy đi. Anh thật lợi hại, Ngữ Thần hoàn toàn không phải đối thủ của anh. Cuộc sống riêng tư của anh chưa bao giờ xảy ra sai lầm, anh có thể đem tất cả mọi chuyện đều an bài thỏa đáng nhưng anh hoàn toàn không có lòng.”

Đường Học Khiêm trầm mặc không nói, nửa ngày sau mới hỏi một câu: “...Hoắc Vũ Thần, tại sao trước khi tôi và cô ấy kết hôn anh không nhúng tay vào?”

Hoắc Vũ Thần nhìn hắn thật sâu, giọng điệu bình tĩnh: “Bởi vì anh sẽ không biết, năm đó sau khi anh cầu hôn với cô ấy, dáng vẻ của cô ấy vui đến mức độ nào đâu...” Cảm tình của nàng đối với hắn, hoàn toàn không có chỗ cho Hoắc Vũ Thần chen chân.

“... Anh cũng sẽ không biết, hiện tại tôi hối hận đến mức nào vì năm đó không ngăn cản cuộc hôn nhân của hai người.”

Hắn không hề nói tiếp, lời nói chỉ đến thế, Hoắc Vũ Thần xoay người rời đi.

“Hoắc Vũ Thần.” Đường Học Khiêm bỗng nhiên lên tiếng gọi hắn lại, không có khiêu khích, cũng không có cãi nhau, chỉ là bình tĩnh nói cho hắn biết một sự kiện: “...Nếu lúc trước anh nhúng tay, có lẽ tôi và Ngữ Thần sẽ thực sự chấm dứt như thế. Nhưng hiện tại, tôi không có khả năng sẽ đem cô ấy tặng cho anh.”

Hoắc Vũ Thần dừng bước lại, xoay người khiêu khích nhìn hắn: “Không sợ tôi đem chuyện của anh nói cho Kiều Ngữ Thần? Tôi hi vọng anh hiểu được, tôi muốn điều tra anh, một chút cũng không khó.”

“Tùy anh, tôi không quan tâm.” Đường Học Khiêm đứng ở chỗ cao, từ trên cao nhìn xuống, âm sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, bình tĩnh giống như vô số lần hắn làm quyết định: “Tôi sẽ không ly hôn, sẽ không bao giờ buông cô ấy ra. Nếu cô ấy muốn đi, tôi sẽ dùng thủ đoạn lưu cô ấy lại. Anh có thể nói tôi đê tiện, tôi không phản đối. Những chuyện tôi làm trước kia, tôi sẽ không giấu diếm cô ấy bất cứ chuyện gì. Tôi sẽ có trách nhiệm đối với cô ấy.... Hoắc Vũ Thần, tôi chỉ nói cho anh biết một chuyện, tôi đối với cô ấy, đã có cảm tình.”

18. Chương 18

Đường Học Khiêm gần đây có chút khác thường.

Người đầu tiên phát hiện ra tình huống này của hắn là Chung Minh Hiên, Đường Học Khiêm gần đây thường thường một mình không tự chủ như đi vào cõi thần tiên ngoài ngàn dặm, cho dù là ở trong những buổi hội nghị cấp cao cũng không ngoại lệ.

Lại nói tiếp, người đàn ông này cho dù như đi vào cõi thần tiên bản lĩnh cũng tài trí hơn người, khi cấp dưới phụ trách báo cáo ở dưới màn hình lớn tắt cung tắt kính diễn thuyết thì vị tổng giám đốc trẻ tuổi này thoát nhìn cũng giống như ngày thường, ánh mắt không hề chớp nhìn trước đài, môi mỏng mím chặt lại biểu tình đậm đến mức gần như thấy không rõ.

Lão bản vẫn giống y như lúc trước rất chân thành soi mói a! Tham dự hội nghị các vị quản lí cao cấp đều ở trong lòng cảm thán.

Nhưng là, đợi đến khi mọi người báo cáo xong, vấn đề đã phát sinh rồi.

Đường Học Khiêm không có như lúc trước ngón tay nhẹ nhẹ nhịp lên mặt bàn, khoe môi cũng không nhếch lên nở nụ cười trào phúng, mỗi câu thốt lên đều nói trúng tim đen từng vấn đề nhỏ của hội nghị, mà là vẫn đang duy trì động tác vừa rồi, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm màn hình lớn, ánh mắt không hề chớp. Chung Minh Hiên ở dưới bàn hội nghị dùng chân đá hắn, lại phát hiện đá đến gãy chân mà Đường Học Khiêm cũng hoàn toàn không hoàn hồn.

“.....”

Mọi người trong phút chốc xôn xao: Cho dù gần người còn có thể bảo trì tư thế ‘Đứng như tùng, tọa như chung’, đây mới là cảnh giới cao nhất như đi vào cõi thần tiên a.

Qua nhiều năm như vậy, tất cả mọi người đều đã quen với một Đường Học Khiêm khôn khéo cường thế, mà bây giờ, hắn xoay người biến đổi, trên vầng trán lạnh yên mang nét u sầu, làm trái tim mọi người đột nhiên hoảng hốt.

Ngẫu nhiên hắn lại cúi đầu gọi một tiếng “Minh Hiên...”, nhưng khi Chung Minh Hiên về mặt nghi ngờ chờ hắn nói tiếp, lại chỉ thấy hắn biểu tình muốn nói lại thôi, trong mắt lưu động cảm xúc phức tạp Chung Minh Hiên nhìn không hiểu.

Chung Minh Hiên là một người thông suốt đồng nhất, không thể đối phó với vẻ yếu ớt của người khác, mà bây giờ người khác còn không phải ai xa lạ, là người đàn ông vĩnh viễn đứng ở trên tất cả mọi người nhìn xuống. Động tác Đường Học Khiêm lơ đãng cúi đầu nhú mi một cái, còn có vẻ u sầu xông lên. Chung Minh Hiên đối với sự công kích mềm nhũn như thế hoàn toàn không có một chút sức chống cự, Đường Học Khiêm không vui, hắn cũng lo nghĩ sâu tư theo.

Đáng tiếc, đầu óc tư duy của Chung Minh Hiên cũng chỉ là một người bình thường, nghĩ đến nát óc cũng nghĩ không ra nguyên nhân Đường Học Khiêm không vui. Suy nghĩ mãi, một người đàn ông, tuổi còn trẻ như thế, đầu óc năng động, thủ đoạn linh hoạt, tấn công sắc bén, hiện tại đã ngồi trên số tài sản khổng lồ, về phương diện cuộc sống riêng tư cũng vô cùng tốt, còn cưới được một cô vợ yêu hân thắm thiết. Cuộc sống hoàn mỹ như vậy, hẳn còn không vui vẻ? Vậy còn muốn thế nào? Không lẽ muốn hái sao hay mặt trăng trên trời xuống mới cam sao?

**** *

Kiều Ngữ Thần gần đây bề bộn nhiều việc, vội vàng chuẩn bị chụp quảng cáo. Tuy rằng Kiều Ngữ Thần từ nhỏ nhận được sự giáo dục quý tộc sớm đem loại ‘khí chất’ trù tượng gì đó luyện ra rồi, nhưng Hoắc Vũ Thần không nói hai lời vẫn đang mời một đồng nhân sĩ chuyên nghiệp chỉ đạo nàng, Kiều Ngữ Thần đương nhiên không có cách gì từ chối. Về công, hẳn là lão bản của nàng, về tư, không thể nghi ngờ anh ta là một người bạn thân nhất của nàng.

Nhưng thật ra khổ sở là những nhân sĩ chuyên nghiệp bị mời đến. Kiều Ngữ Thần từ nhỏ sống ở môi trường thượng lưu, đối với cấp bậc lễ nghĩa có hoa không có quả đã mưa dầm thấm đất hơn hai mươi năm, tinh hoa trong đó sớm đã thấm sâu tận xương tủy. Đối với thành phẩm vĩ đại được huấn luyện giáo dục đầy đủ như nàng, còn muốn dạy dỗ cái gì a?

Hoắc Vũ Thần nhíu mày, chậm rãi trả lời: “Tôi muốn đem khí chất trên người cô ấy cụ thể hoá.”

“...”

Kiều Ngữ Thần nhìn hẳn không nói gì: Hoắc Vũ Thần, anh quả nhiên không hổ là muốn làm nghệ thuật, nói ra những câu người địa cầu bình thường hoàn toàn nghe không hiểu....

May mắn mà Bắc Đường Lăng làm người tương đối hiền hậu, âm thầm chỉ dẫn cho các nhân sĩ chuyên nghiệp này một con đường sống: Mặc kệ các anh dùng phương pháp gì, chỉ cần cuốn lấy Kiều tiểu thư, làm cho cô ấy mỗi ngày bề bộn nhiều việc là được, Hoắc tiên sinh sẽ không bạc đãi các người.

Mọi người nhất thời hiểu rõ.

Bắc Đường Lăng thật bất đắc dĩ nhìn người lãnh đạo trực tiếp thở dài: “Cuốn lấy cô ấy có ích lợi gì? Lòng của cô ấy không ở nơi này, cho dù anh làm thế nào cũng vô dụng. Lần quảng cáo này, anh chuẩn bị thua lỗ bao nhiêu tiền đây?”

Hoắc Vũ Thần đứng ở trên sân thượng, gió thật to, thổi loạn tóc trên trán hẳn. Ở trong gió, hẳn đậm đặc cười rộ lên, nâng tay chỉ vào lồng ngực của mình, vị trí trái tim, trong thanh âm có sự kiên quyết được ăn cả ngã về không. “Ngay cả nơi này của tôi cũng đã mang ra đánh cược, thì còn e ngại cái gì?”

**** *

Hôm nay, Chung Minh Hiên kích động vọt vào văn phòng, hưng phấn mà lôi kéo Đường Học Khiêm nhìn hiện trường quay chụp quảng cáo.

Theo Chung Minh Hiên thuật lại, người đàn ông tên Hoắc Vũ Thần quả thực là kỳ tài. Phía sau đoạn quảng cáo có một đoạn biểu diễn bơi lội, lại không nghĩ rằng chuyện này thu hút ba cô bé nữ sinh không biết bơi lội, trong đó bao gồm Kiều Ngữ Thần. Bắc Đường Lăng vốn tưởng chuyện này dễ làm, tìm thể thân không được sao, bằng không lấy kỹ xảo vi tính của YC thay thế cảnh thật, nhưng Hoắc Vũ Thần không biết suy nghĩ thế nào lại kiên quyết muốn nhân vật thật. Cũng tốt nha, vậy thì cứ từ từ luyện là được rồi, nhưng Hoắc lão bản lại khó chịu, buông ra lời uy hiếp: Chỉ cho thời gian một ngày, không học bơi xong liền tự động bị knockout.

Vì thế, mọi người chân chính nhận thấy rõ bộ mặt đáng sợ của Hoắc Vũ Thần. Học bơi lội thì phải học như thế nào? Phương pháp Hoắc Vũ Thần rất đơn giản: Dùng bạo lực để giải quyết.

Đem người ném vào bể bơi, sau đó đứng ở bên bể bơi nhìn bọn họ hô to cứu mạng, tính toán thời gian thật kĩ vừa lúc bọn họ sắp chết đuối quảng phao bơi cách bọn họ không xa, là người đều có ý chí muốn sống, thấy phao dĩ nhiên là liều mạng bơi qua. Bơi a bơi a, không làm như thế khi nào bọn họ học bơi được....

(Lời tác giả chú thích: Phương pháp này không an toàn, chỉ thích hợp với người ở nông thôn như ta, người nào không sợ chết mới ném thử...)

Cuối cùng, đến phiên Kiều Ngữ Thần.

Hoắc Vũ Thần khê mở môi mỏng: Tất cả mọi người đi ra ngoài cho tôi, Kiều Ngữ Thần lại đây.

Kiều Ngữ Thần vốn là đã bị phương thức huấn luyện loại này của hắn toàn thân đổ mồ hôi lạnh, khi hắn nói một câu ‘Kiều Ngữ Thần lại đây’ Kiều Ngữ Thần cơ bản đã không còn chút máu.

Người ở phía ngoài chờ thật sự lo âu, cứ nhìn thời gian âm thầm tính toán chỉ trong vài giây Hoắc Vũ Thần có thể đùa chết Kiều Ngữ Thần. Bắc Đường Lăng lại là bị lòng hiếu kỳ làm rục rịch, nghĩ rằng Hoắc Vũ Thần quả nhiên không hổ là Hoắc Vũ Thần, ngay cả người phụ nữ mà mình thích cũng có thể xuống tay được. Ý nghĩ trong đầu vừa chuyển động, Bắc Đường Lăng nhin không được bước vào bên trong hồ bơi nhìn lên. Vừa nhìn thấy, lập tức như bị đá bay đến Thái Bình Dương.

Hoắc Vũ Thần, đang ngâm mình ở trong bể bơi, một tay ôm eo Kiều Ngữ Thần, một bên khoa tay múa chân động tác, càng không ngừng làm động tác mẫu cho nàng, Kiều Ngữ Thần thật vất vả học xong bơi chó, bỗng nhiên anh bạn của hắn cất lên tiếng cười ha ha mừng rỡ, lập tức ôm thắt lưng của nàng nàng bơi một vòng.

Bắc Đường Lăng ở cửa nhìn, cảm giác mình bị một tiếng sét khiến cho trời sụp đất nứt: Không thể tin, không thể tin, không thể tin!! Đây là sự đả ngộ vô cùng khác biệt nhất ở trong truyền thuyết a....

Chuyện này trải qua cái miệng rộng như cái loa nhỏ của Chung Minh Hiên truyền bá ra, đã làm cho Đường Học Khiêm biết rõ ràng rành mạch. Chung Minh Hiên đang nói chỉ cảm thấy Đường Học Khiêm mặt càng ngày càng trắng, đến cuối cùng hoàn toàn không có huyết sắc.

“Ai!” Chung Minh Hiên lay lay hắn, nghĩ rằng oa nhi này chẳng lẽ sợ đến choáng váng?

“Không có việc gì...” Đường Học Khiêm khẽ chớp nhẹ hàng lông mi dày, thu lại thần sắc bất an trong đáy mắt không hiểu nổi.

Chung Minh Hiên tiếp tục phấn khởi: “Xế chiều hôm nay Hoắc Vũ Thần quay chụp cảnh hóa trang, có đi xem hay không?”

“Không đi.” Đường Học Khiêm mở văn kiện trong tay ra, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại: “Buổi chiều tớ còn có việc.”

“Ai, đi thôi!” Chung Minh Hiên chưa từ bỏ ý định quần lấy hắn: “Có biết không? Xế chiều hôm nay Kiều Ngữ Thần hoá trang, trang phục, chụp ảnh, toàn bộ là do Hoắc Vũ Thần tự mình động thủ phụ trách, thông tin phong phanh vừa rò rỉ ra bên ngoài, bên giới truyền thông đã muốn oanh động. Hoắc Vũ Thần phong tỏa hiện trường quay quảng cáo, cơ hội hiếm có như vậy cậu không đi sao?”

Đường Học Khiêm trầm mặc không nói.

Hắn chưa từng gặp qua tình cảnh khó giải quyết như thế này, trước mặt của hắn việc xấu loang lồ nếu ngồi ngấm lại mà kinh sợ, phía sau còn có một người đàn ông lòng lang dạ thú đuổi sát không buông, Đường Học Khiêm cảm giác mình giống như đang đi trên chiếc cầu treo lơ lửng giữa không trung, không muốn qua lập tức sẽ ngã xuống vách núi đen vạn trượng.

Đường Học Khiêm rõ ràng nhớ rõ lời nói của Hoắc Vũ Thần với hắn. ‘Anh cũng sẽ không biết, hiện tại tôi hối hận đến mức nào vì năm đó không ngăn cản hôn nhân của hai người.’

Ngay vừa mới bắt đầu hướng Đường Viễn tung cánh ô liu, khai ra giá trên trời để trêu chọc sự nhẩn nại của hắn, sau đó bỗng nhiên cùng Kiều Ngữ Thần nắm tay xuất hiện ở trước mặt mình, âm thầm buộc hắn đáp ứng chuyện quảng cáo, cuối cùng ngã bài show hand*, tất cả đều nằm trong tính toán của Hoắc Vũ Thần.

(*Thuật ngữ bài: tẩy trắng, cực hết)

Người đàn ông này, khó đối phó.

Đường Học Khiêm khép mắt lại, nắm chặt tay, trong lúc nhất thời có đủ loại mùi vị cảm xúc tràn ngập, và trong đó nổi bật nhất là vị chua xót không hiểu được.

Chung Minh Hiền đảo mắt, tiếp tục mê hoặc hẳn: “Học Khiêm, tin tức nội bộ, lần này Kiều Ngữ Thần trang phục là áo cưới....”

Tay Đường Học Khiêm bỗng nhiên lập tức nắm tay đột nhiên cứng đờ, khớp xương trở nên trắng. Vợ của hẳn, sắp mặc vào áo cưới mà người đàn ông khác chuẩn bị. Đây không phải quảng cáo, Đường Học Khiêm rõ ràng, đây không phải là đang chụp quảng cáo. Hoắc Vũ Thần, đã muốn lộ ra con bài chưa lật, công nhiên hướng hẳn thị uy.

Người đàn ông này nói được thì làm được, hẳn sẽ không từ thủ đoạn, Hoắc Vũ Thần, thật sự muốn từ bên cạnh hẳn cướp đi nàng.

19. Chương 19

Đối với công nhân YC mà nói, điểm tốt nhất của ông chủ Hoắc Vũ Thần duy nhất chính là thưởng phạt phân minh.

Hoắc Vũ Thần cùng Đường Học Khiêm không giống nhau, Đường Học Khiêm làm người có vẻ âm nhu, đối đãi cấp dưới quen dùng chiến thuật tâm lý, luôn ngoằn ngoèo quanh co đánh vào chỗ sơ hở của đối phương. Tâm lý đề phòng luôn là thủ pháp quen thuộc mà Đường Học Khiêm thường dùng. Tâm lý quanh co âm trầm gần giống phụ nữ như Đường Học Khiêm so với vẻ nham hiểm của Hoắc Vũ Thần hiển nhiên có vẻ thực tế hơn rất nhiều. Một khi bị chọc giận trực tiếp thực hành thủ đoạn không bạo lực không thể giải quyết được. Xuống chức, trừ lương hoặc là trực tiếp chạy lấy người, nhưng ngược lại, nếu cấp dưới thực hợp ý của hẳn, tiền lương tiền thưởng như thị trường chứng khoán tăng vùn vụt, thậm chí 6000 điểm cũng có khả năng.

Căn cứ vào nét đặc sắc này của Hoắc Vũ Thần, toàn thể nhân viên cao thấp của YC, hiệu suất công tác chỉ có thể dùng một từ hình dung: Kinh hãi.

Thí dụ như hiện tại, trong trường quay quảng cáo một mảnh khí thế ngất trời. Nhân viên hóa trang làm việc cật lực, lăng xăng chuẩn bị trang phục cho diễn viên, nhà tạo hình cứ so sánh mãi những bộ trang phục trong tay. Nhân viên đạo cụ thì cầm các loại vật phẩm bận rộn chạy tới chạy lui, nhân viên ánh sáng một lần lại một lần điều chỉnh góc độ tấm phản quang, còn có nhân viên quảng cáo công tác tay chân không đếm được càng không ngừng bận rộn.

Nhân viên YC khổ cực cật lực đương nhiên là do sự quản lý áp bức của ông chủ đã trở thành thói quen. Đối với tiết tấu công việc nhanh tác như vậy đã thích ứng, mỗi một sự kiện đều làm chặt chẽ cẩn thận. Nếu so sánh lại, có một người hiển nhiên theo không kịp tiết tấu.

Mái tóc dài mềm mại màu nâu nhạt hơi bông bênh, dưới ánh thái dương rực rỡ buông từng chùm tia nắng qua bóng cây rải rác trên người nàng.

Màu đỏ cánh hoa hồng lẳng lẳng mở ra.

Một ít đóa hoa điều tàn dừng ở trên bãi cỏ.

Nàng cứ đứng như vậy, trong mắt hầu như đã hóa thành bảy sắc cầu vồng. (Hoa mắt)

Nhìn lại nhìn, nhìn rồi lại nhìn nữa, Kiều Ngữ Thần rốt cuộc không nhìn được, gần như mang theo điểm nghiêng rằng nghiêng lợi, miệng ra tiếng chất vấn: “.... Em nói, anh không thể để em mặc một bộ quần áo bình thường hay sao?”

Hoắc Vũ Thần đang thất lại dây lưng cho nàng.

Nghe được câu hỏi của nàng khẽ ngẩng đầu quét nàng liếc mắt một cái, dáng vẻ lười biếng khoe miệng nhếch lên: “Bộ y phục này không bình thường sao?”

Làm sao cũng không bình thường!

Kiều Ngữ Thần thật sự rất muốn cứ nói trắng ra như vậy cho hắn biết, nhưng thái độ đúng mực được rèn luyện từ bé đã làm cho nàng ngưng ngừng không để cho nàng nói trực tiếp như vậy, chỉ có thể dùng một loại hàm súc, tận lực không đả thương lòng tự trọng của hắn, nhìn như khen ngợi kì thực phê bình, lời nói quanh co vòng vèo. “Y phục này rất long trọng, rất xa hoa, rất phú quý, rất tốn kém...”

“Tốn kém một chút cũng không sao.” Hoắc Vũ Thần đầu cũng không ngẩng, “Anh cái gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu tiền.”

“.....”

Kiều Ngữ Thần không biết nói gì, nàng sớm nghe nói người đàn ông Hoắc Vũ Thần này, một khi nhận công tác sẽ tiến vào trạng thái điên cuồng, nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Kiều Ngữ Thần không biết, chiến thuật quanh co của nàng nhiều nhất cũng chỉ có thể đối với Đường Học Khiêm chơi đùa, Đường Học Khiêm có vẻ âm hiểm, cho dù nhìn thấu nàng tâm tư cũng sẽ làm bộ như cái gì cũng không biết, từng bước một cùng nàng chơi tiếp tục, hơn nữa bộ mặt biểu tình đặc biệt đúng chỗ, lúc cần kinh ngạc hắn sẽ phối hợp hỏi lại một tiếng ‘Vậy sao?’, lúc cần hắn cảm thán hắn sẽ giống như bình tĩnh đại ngộ thốt câu ‘A.....’, ngoài chữ ‘A’ hắn sẽ không biểu hiện gì khác. Kiêu Ngữ Thần thường thường bị hắn đùa giỡn xoay quanh vẫn chưa hay biết gì, tự mình cảm thấy vui vẻ.

Nhưng chiêu này dùng ở trên người Hoắc Vũ Thần sẽ không dùng được rồi, Hoắc Vũ Thần làm việc phương diện có vẻ trực tiếp, nếu như nói Đường Học Khiêm là loại nham hiểm ‘gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ’, như vậy Hoắc Vũ Thần chính là loại nham hiểm nửa vờ ‘gặp người nói tiếng người, gặp quỷ còn nói tiếng người’.

Kiều Ngữ Thần không có biện pháp rồi, đối với loại đàn ông này, chỉ có thể nói trực tiếp.

“Hoắc Vũ Thần....” Nàng đem hắn gọi vào trước mặt.

Hoắc Vũ Thần vội vàng điều chỉnh tư thế lần vẩy của nàng, không chút để ý đáp một câu: “....Hử?”

Kiều Ngữ Thần nói: “Anh chẳng lẽ không nghe nói qua, loại quần áo như áo cưới này, người phụ nữ cả đời chỉ có thể mặc một lần sao?”

Động tác của Hoắc Vũ Thần đang bận rộn bỗng nhiên dừng lại.

Dừng nửa phút đồng hồ sau, người đàn ông ngồi thẳng lên, hai tay vòng ở ngực đứng trước mặt nàng, động tác này thật là có cảm giác áp bách, đáng tiếc Kiêu Ngữ Thần không sợ hắn.

“Em đang như vậy là đang để ý Đường Học Khiêm?”

“Cũng không phải.” Kiêu Ngữ Thần không chú ý tới thái độ bỗng nhiên chuyển biến của hắn, lôi kéo góc áo cưới: “Cảm thấy mặc thành như vậy là lạ...”

Bắc Đường Lăng ở một bên nghe được lời này của nàng nhin không được tận đáy lòng rơi lệ: Tiểu thư! Y phục này quái dị đó là khẳng định! Không kể số lượng kim cương đính trên thân áo, toàn bộ trang sức phụ kiện bên trên đều là bằng bạch kim a....

Hoắc Vũ Thần trong lòng chợt lạnh, nhưng trên mặt ý cười cũng không biến, sờ sờ mặt của nàng trấn an nàng: “Ngoan, tin tưởng anh.”

Kiều Ngữ Thần đối với loại giọng điệu dụ dỗ này là không có nửa điểm chống cự, chỉ có thể khẽ cười, tỏ vẻ nhận.

Công tác quay chụp không hề thuận lợi giống trong tưởng tượng vậy, Hoắc Vũ Thần tự mình chỉ đạo, nhưng sau khi nhìn ảnh chụp cảm giác như còn thiếu thiếu chút gì đó.

“Dem vòng cổ trang sức toàn bộ đều lấy tới cho tôi! Trang điểm trên mặt cũng sửa cho tôi!”

Không chỉ có Hoắc Vũ Thần mới phát hiện, những người đang có mặt tại trường quay này cũng đều có thể nhìn ra vấn đề. Cổ Kiều Ngữ Thần thon dài trắng nõn, xương quai xanh tuyệt đẹp, rất khó tìm trang sức xứng đôi, Hoắc Vũ Thần cực kỳ kiên nhẫn thử từng bộ, từng bộ trang sức, buồn bực phát hiện mỗi một bộ cũng không vừa lòng.

Trong lúc Hoắc Vũ Thần chọn trang sức nhúu mày khổ sở bỗng cách đó không xa vang lên một trận âm thanh——

“Đường thiếu gia?”

**** *

Kiều Ngữ Thần nghe tiếng ngẩng đầu, nhất thời khấn trương lên.

“... Học Khiêm?”

Cô gái vui vẻ vì gặp được người trong mộng, mà Đường Học Khiêm từ nhỏ bị mọi người vây quanh nhìn ngó soi mói đã thành thói quen, nên không quan tâm đến ánh mắt mọi người.

Hắn đi về hướng nàng, không để ý đến mọi người chung quanh.

Áo sơ mi một màu trắng tinh vẫn còn mang theo hương vị của ánh mặt trời của Phương Đông, riêng biệt thuộc về hắn tràn ngập ở bốn phía. Người đàn ông này có thói quen dùng nước hoa. Loại mà hắn hay sử dụng là Mont Blanc Pressce Đông Phương, mùi hương này toát lên một vẻ ấm áp, mùi hương của cây phật thủ cam tươi mát theo thời gian trôi đi, dần dần nhạt thành mùi hương của cây đàn hương bao vây rồi lắng đọng lại, chỉ để lại một chút xạ hương tán tại bên người, hoa mắt thần mê, cũng đủ làm cho người cùng hắn cùng nhau trầm luân.

Những đóa hoa hồng chung quanh lẳng lặng nở rộ, mà xanh ấm áp của hoa cỏ càng tăng thêm vẻ mê hoặc của hắn.

“Anh đến rồi.”

Cầm hộp trang điểm qua một bên, ngày thường đậm mạc kiêu căng, gương mặt trước mắt giờ phút này thay thế thành vẻ ôn hòa nhã nhặn, phần khí chất lặng im được bảo vệ này làm cho người ta nhìn không được mặt đỏ tim đập.

Ngón tay dài cầm lấy thỏi son hiệu Kanebo quét nhẹ, Đường Học Khiêm hơi cúi người, nhẹ nhàng lướt qua mặt Kiều Ngữ Thần.

Tinh chất mềm mại bên trong mỹ phẩm sẽ không làm tổn thương da, mềm mại choáng váng mở hai gò má má hồng, hiện ra khuynh hướng cảm xúc nhu hòa.

“Anh ở đây, có làm em khấn trương không?”

Cự ly này sao gần thế, còn mấy cm mà thôi, nàng có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của hắn lúc nói chuyện, trong phút chốc chân tay luống cuống.

“Không, không biết...”

Đường Học Khiêm trong mắt tràn đầy ý cười, nhìn lướt qua trang phục của nàng, cúi đầu thanh âm vang lên: “Em thật xinh đẹp...”

Kiều Ngữ Thần hốt hoảng ngẩng mặt lên nhìn hắn.

Người đàn ông này vốn là gặp may mắn có được mỹ mạo, hiện tại còn đứng dưới ánh sáng rực rỡ của mây trời trong xanh lại còn dùng những lời đường mật, lập trường Kiều Ngữ Thần lúc này không kiên định, đôi chân vô dụng nhất thời trở nên mềm nhũn, hoàn toàn bị tóm gọn, nói năng bắt đầu lộn xộn. “Anh cũng rất đẹp, nhìn rất đẹp...”

Bỗng nhiên, Hoắc Vũ Thần chứa đựng một nụ cười công thức hoá đi tới, nhúu mày: “Bận rộn như vậy còn lại đây?”

“Đương nhiên.” Đường Học Khiêm không nhanh không chậm đáp lại: “Nếu là quảng cáo của Đường Viễn, tôi cũng nên đến hỏi một chút mới đúng.”

Hoắc Vũ Thần cười rộ lên, không có hảo ý đem vấn đề khó giải quyết vớt cho hắn: “Nếu đến đây thì nên cho chút ý kiến đi, trang sức của cô ấy rất khó chọn, không biết Đường tổng có ý kiến gì?”

Tầm mắt Đường Học Khiêm dừng ở cổ trắng nõn của Kiều Ngữ Thần, sau đó một tắc một tắc dao động gần xuống dưới. Đường Học Khiêm chuyên chú biểu tình thực động lòng người, đường cong rõ ràng quay mặt gần như làm người ta kinh diễm.

Kiều Ngữ Thần thân thể một tắc, một tắc lại nóng lên.

Người đàn ông này là tử huyệt của nàng, hắn cái gì cũng không cần làm, cũng không cần nói cái gì, chỉ cần dùng ánh mắt dao động thì có thể làm cho nàng thúc thủ vô sách. Nhiều năm như vậy, nàng cố gắng thích ứng tiết tấu của hắn, kết quả là lại phát hiện không dùng được.

Người đàn ông này đối với nàng mà nói vĩnh viễn là bí mật, hắn hiểu được che dấu, hiểu được phối hợp điểm mấu chốt của nàng, cho nên Kiều Ngữ Thần vĩnh viễn không biết tường tận Đường Học Khiêm là người như thế nào. . Ngẫu nhiên một cái khúc quanh, hắn lại dùng bộ dạng khác nàng không biết hiện ra ở trước mặt nàng, cảm giác thần bí như gần như xa, dưới tư thái tao nhã xa cách có trăm ngàn vẻ mặt, nhìn người này không thể biết được sự biến hóa muôn mặt của hắn.

Người đàn ông chậm rãi mở miệng: “Cô ấy không cần trang sức...”

Hoắc Vũ Thần phát ra một tiếng cười khẽ mĩa mai.

Đường Học Khiêm bỗng nhiên nhếch môi, vươn tay ôm thắt lưng mảnh khảnh của Kiều Ngữ Thần dùng sức đem nàng mang hướng chính mình, quăng ra một quả bom: “.... Cô ấy là cần cái này.”

Lời còn chưa dứt, người đàn ông xuất kỳ bất ý cúi người, cúi đầu cắn thật mạnh xuống đường cong duyên dáng xương quai xanh của nàng, đầu lưỡi tìm hiểu lượn quanh liếm da thịt ẩm ướt dưới môi, bàn tay đang ôm lấy bên hông của nàng nhịn không được buộc chặt, động tác hôn môi dần dần nhiễm mùi tình ý, lưỡi linh hoạt một đường dao động tới cổ tinh tế mút hôn, da thịt non mịn nhịn không được hắn chà đạp như thế, nhanh chóng đỏ ửng, người đàn ông trêu chọc không nhanh không chậm, vừa nặng vừa nhẹ mút hôn sau một cuộc buông nàng ra.

Dấu răng thật sâu, dấu hôn diễm lệ nở rộ trên xương quai xanh xinh đẹp của nàng, dấu vết ướt át không kịp rút đi, dưới ánh mặt trời lóe chói mắt thủy quang, cấm kỵ, mê hoặc, đẹp đến mức không gì sánh kịp, trong phút chốc kinh diễm tâm mọi người.

Người đàn ông tuần mĩ hơi hơi nghiêng người, nhìn về phía Hoắc Vũ Thần một bên trợn mắt há hốc mồm sắc mặt hoảng hốt, thanh âm khêu gợi vang lên: “.... Tôi nói rồi, cô ấy cần không phải trang sức. Hoắc tiên sinh, ngài nghĩ sao?”

20. Chương 20

Sắc mặt của Hoắc Vũ Thần rất khó coi.

Quả thật, hành động bất ngờ của Đường Học Khiêm hoàn toàn ngoài dự kiến của của hắn, nhưng làm Hoắc Vũ Thần bối rối nhất không phải là Đường Học Khiêm, mà là Kiều Ngữ Thần.

Nàng bị hắn khóa vào trong ngực, sau khi khiếp sợ ban đầu qua đi không tự chủ cười rộ lên, trong mắt tràn đầy hạnh phúc. Tầm mắt của nàng dừng ở chiếc nhẫn kim cương bằng platin trên ngón tay trái áp út của mình, phía trên của chiếc nhẫn có khắc hai chữ cái viết tắt tên tiếng Anh của nàng. Ánh mắt Kiều Ngữ Thần chậm rãi dao động tới ngón tay trái thon dài của Đường Học Khiêm, trên ngón áp út cũng đang mang một chiếc nhẫn hình dạng tương tự như thế, bọn họ từng ở trước mặt của chúa trời, trao đổi nhẫn, hứa hẹn cả đời.

Đáy lòng Kiều Ngữ Thần dâng lên một cổ xúc động mãnh liệt trước đó chưa từng có.

Người đàn ông này, là người nàng yêu cả đời.

Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên nắm tay hắn, hơi hơi cúi đầu ở chiếc nhẫn kết hôn trên ngón tay trái của Đường Học Khiêm nhẹ nhàng hôn.

Đường Học Khiêm chỉ cảm thấy trên ngón tay của mình có một dòng điện nóng ấm chạy qua, làm cho cả người hắn đều hoảng hốt. Nàng mặc áo cưới đứng ở trước mặt hắn, khuôn mặt như tuyết, môi đỏ như son, xinh đẹp thông minh đến hoa cả mắt. Trong phút chốc thời gian như quay ngược trở lại, làm cho hắn nhớ tới hôn lễ một năm trước của bọn họ.

Một năm trước, thái độ hắn với hôn lễ gần như không hề quan tâm đến, có chuyện cũng để cho những người khác đi làm, chuyện hắn làm duy nhất là tại trong giáo đường nói một câu ‘Tôi nguyện ý’, thanh âm đậm mật, đơn bạc đến không tạo thành hứa hẹn.

Nhưng mà một năm sau hiện tại, hắn lại chân chính muốn nói một câu ‘Tôi nguyện ý’ với nàng. Tựa như một năm kia trước mặt vị mục sư đang cầm quyển thánh kinh tuyên bố....

Đường Học Khiêm bỗng nhiên chậm rãi mở miệng: “Từ nay về sau...”

Kiều Ngữ Thần mỉm cười, chính xác đến từng chữ: “.... Không rời không xa.”

“Kiều Ngữ Thần!”

Thanh âm sắc lạnh the thé bỗng nhiên cắt qua bầu không khí yên tĩnh, Kiều Ngữ Thần kinh ngạc xoay người nhìn, chỉ nhìn thấy còn có một người tràn ngập đau lòng. Hoắc Vũ Thần thật xa lạ. Trong mắt hắn có phần nộ, có khẩn cầu.

**** *

Kiều Ngữ Thần không phải như thế, Ngữ Thần của hắn không phải như thế.

Nhiều năm trước kia, bọn họ ở cùng một chỗ, an ủi lẫn nhau nỗi đau mất đi mẹ. Nàng luôn luôn ở bên cạnh hắn, không rời không xa.

Hắn dạy nàng pha món cà phê bạc hà mà hắn thích nhất, hắn dạy nàng làm cách nào không rơi nước mắt trước cuộc sống khắc nghiệt, hắn dạy nàng nhảy điệu nhạc mà hắn thích nhất—Waltz. Hoắc Vũ Thần vẫn có một loại tự tin: Quá khứ của hắn và nàng, không thể thay thế, không thể vượt qua.

Khi đó Kiều Ngữ Thần không thích cùng người khác thân cận, thậm chí là kháng cự, đây là bản tính trời sinh của nàng, hơi thở xa lạ làm cho nàng bất an. Thậm chí quen thuộc như Hoắc Vũ Thần, mỗi lần ở phòng khách nhà trọ mang nàng khiêu vũ, đỡ lấy thắt lưng nàng, trong nháy mắt cũng có cảm giác nàng đang kháng cự một cách không tự chủ, phản kháng kia là cực kỳ mỏng manh, mỏng manh đến ngay cả bản thân Kiều Ngữ Thần cũng khó mà phát hiện, đây là bản năng, bản năng là không thể thay đổi.

Thời gian thấm thoát, một người đàn ông tên là Đường Học Khiêm rút cuộc phá vỡ tất cả tự tin của Hoắc Vũ Thần.

Kiều Ngữ Thần ở trước mặt Đường Học Khiêm, Hoắc Vũ Thần cảm thấy hoàn toàn xa lạ. Nàng hoàn toàn không có chút kháng cự nào đối với hắn, nàng kim lòng không đậu đuổi theo hơi thở của hắn, trầm luân trong đó, không thể tự kiềm chế.

Hoắc Vũ Thần bỗng nhiên phần nộ đến cực điểm, một vài hình ảnh giống như những đoạn phim quay chậm diễn ra trước mắt của hắn.

Đường Học Khiêm hoàn toàn không hề cố kị tự do ra vào các quán bar, vũ trường cao cấp, thì một mình nàng đang ở nhà chờ đợi hắn trở về. Đường Học Khiêm cùng những người đàn bà xa lạ quấn lấy nhau cuồng nhiệt trong lốc xoáy tình dục thì nàng vẫn đang một mình chờ đợi hắn ở nhà. Bây giờ hắn quay lại, nàng vẫn ngu ngơ không hề hay biết nói với hắn ‘không rời không xa’?!

“Kiều Ngữ Thần!” Hoắc Vũ Thần tự thuyết phục chính mình không được để cho loại chuyện vớ vẩn này tiếp tục nữa, trong thanh âm tràn đầy vẻ âm hiểm được ăn cả ngã về không: “Em có biết hay không—”

Em có biết hay không, kỳ thật, anh ta luôn lừa dối em.

Câu này vốn đã lên đến bờ môi... nhưng nửa đường lại gượng gạo ngưng bật. Hoắc Vũ Thần thấy ánh mắt trong suốt sáng trong của Kiều Ngữ Thần, bên trong không có một tia vết bẩn, thế giới của nàng là tình thuần như thế, nàng tin tưởng chồng của nàng đối với nàng toàn tâm toàn ý, nàng tin tưởng cuộc sống sau này sẽ vô cùng hạnh phúc.

Hoắc Vũ Thần nắm chặt tay lại, khớp xương trở nên trắng bệch, ức chế không nổi đau đớn đã muốn lan tràn như cỏ dại: Hoắc Vũ Thần, tại sao mày lại mềm lòng.....

“Biết cái gì?” Kiều Ngữ Thần không rõ ý hẩn, chờ hẩn nói tiếp.

Hoắc Vũ Thần hơi nhếch môi, không nói một câu, thay đổi tầm mắt nhìn Đường Học Khiêm.

Bất ngờ, Đường Học Khiêm không có tránh né ánh mắt khí thế bức người của hẩn, theo vừa rồi bắt đầu, hẩn cũng vẫn đang nhìn mình, nhìn hẩn đem lời nói xong như thế nào. Hoắc Vũ Thần thấy hẩn giữ chặt tay nàng gắt gao không buông, mười ngón đan xen.

Trong nháy mắt, Hoắc Vũ Thần bỗng nhiên chợt hiểu.

Đường Học Khiêm, sớm nghĩ đến xuất hiện một màn như thế này, vô luận phát sinh cái gì, hẩn đều sẽ không từ thủ đoạn xoay chuyển cục diện, không cho nàng rời đi.

“Vũ Thần....?”

Thanh âm của Kiều Ngữ Thần làm thức tỉnh sự do dự của người đàn ông. Hoắc Vũ Thần hít một hơi thật sâu, nghe thấy thanh âm cắn răng của chính mình, từng chữ từng chữ nói dối nhảy ra: “Em có biết hay không.... Trong công việc, trường hợp vợ chồng tán tỉnh sẽ làm tổn hại hình tượng.”

**** *

Buổi quay quảng cáo vẫn tiến hành thuận lợi suôn sẻ. Đường Học Khiêm không hổ là người đàn ông hàng năm chu toàn trong từng buổi xã giao, hẩn vốn có một lớp vỏ bọc hoàn hảo cho vẻ ngoài làm lung lạc lòng người. Hôm nay, vị tổng giám đốc trẻ tuổi của Đường Viễn sẽ tự mình xuống bếp nấu nướng bữa trưa cho tất cả các nhân viên trong đoàn. Thức ăn được bưng lên đủ loại khẩu vị, đủ loại màu sắc tinh xảo vô cùng. Mỗi người đều hâm mộ vận khí của Kiều Ngữ Thần, tại sao lại may mắn lấy được người đàn ông cực phẩm như thế này.

Đường Học Khiêm đẩy ra cửa phòng làm việc phía sau hậu trường, quả nhiên, bên trong chỉ có Hoắc Vũ Thần một mình bận rộn một cách lặng lẽ.

Hẩn đem thức ăn đưa tới, Hoắc Vũ Thần lười biếng, lơ đãng không thèm liếc mắt một cái đến Đường Học Khiêm, đem thức ăn trong tay để ở một bên, chậm rãi mở miệng.

“Vì sao mới vừa rồi không nói tiếp?”

Thanh âm của Hoắc Vũ Thần lạnh thấu xương như băng: “Không nên hiểu lầm, tôi không phải là vì anh.”

“Tôi biết, anh là vì Ngữ Thần, anh sợ cô ấy bị tổn thương.” Đường Học Khiêm mỉm cười, ánh mắt phức tạp dừng ở trên người người đàn ông trước mắt này: “Hoắc Vũ Thần, anh như vậy, tôi ngược lại càng sợ anh.”

Hoắc Vũ Thần nhàn nhã đáp lễ: “Không dám.”

“Tôi sẽ không buông cô ấy ra.” Đường Học Khiêm khề nhếch môi, biểu tình bình tĩnh: “.... Bởi vì tôi biết, một khi buông tay, cô ấy nhất định sẽ bị anh cướp đi, vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại.”

Biết cách thoái lui đó là người đàn ông đáng sợ nhất, bọn họ không nhanh không chậm, đứng ở sau lưng âm thầm xoay chuyển toàn bộ thế giới cũng không cầu hồi báo, theo thời gian trôi qua, bạn sẽ cảm thấy mình nợ anh ta cả cuộc đời.

Người đàn ông mang tên Hoắc Vũ Thần này chính là người như vậy. Đường Học Khiêm có loại cảm giác, một khi Kiều Ngữ Thần hiểu được tất cả, khi đó trong cuộc sống của nàng sẽ có thêm tên của Samuel Huo.

Từ trường quay trở về công ty, Đường Học Khiêm vẫn ngồi ở cửa sổ sát đất trước văn phòng, một mình xuất thần ngóng nhìn cả tòa thành thị dưới chân, ra lệnh ai cũng không cho phép quấy rầy.

Sắc trời dần dần tối thành một mảnh, hẩn ngồi thật lâu, lâu đến quên mất thời gian đã trôi qua.

Khi hẩn hơn hai mươi tuổi, trong đời chưa bao giờ gặp được tình cảnh khó giải quyết như thế, hẩn nửa bước khó đi. Một bước sai lầm, hận cả thiên thu....

Lông mi thật dài hạ xuống, Đường Học Khiêm ngày thường khôn khéo, cường thế; lúc này lại hỗn loạn thành một mảnh, hẩn từ nhỏ đã được dạy dỗ huấn luyện một cách nghiêm khắc, suy nghĩ cẩn thận kín đáo, từ những kinh nghiệm hiểu biết của bản thân làm ra suy đoán chính xác. Nhưng bây giờ vấn đề là, hẩn chưa bao giờ yêu qua ai, hẩn hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Hỏi ba ba? Không được. Trên công việc Đường Học Khiêm tuyệt đối kính trọng cha, nhưng ở phương diện cảm cá nhân, hẩn chưa bao giờ tin tưởng.

Như vậy, hỏi mẹ ư? Đường Học Khiêm mặt đen một chút: Hiển nhiên.... càng không được.

Lại nói tiếp, Đường Học Khiêm thật sự có một loại khổ sở bất đắc dĩ nói không nên lời, trong gia đình bình thường, cha mẹ ngồi ở bên giường vuốt đầu con trẻ, nói ‘Có phiền não gì sao? Nói cho ba mẹ nghe nào.’ Hình ảnh này đối với hẩn mà nói quả thực là mơ mộng hảo huyền.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đường Học Khiêm thầm nghĩ đến một người. Nhịn không được lấy ra điện thoại di động, nhấn một dãy số. Lập tức đường dây được nối. Một giọng nói yếu ớt của phụ nữ vang lên. “.... Alô?”

“Dì Đỗ, con là Học Khiêm....”

**** *
**** *
**** *

Đỗ Phi Phàm lười biếng trở mình, ôm điện thoại nửa mê nửa tỉnh đáp lại: “Tiểu quỷ! Nửa đêm con không ngủ được à! Con có nhìn đồng hồ bây giờ là mấy giờ rồi không? Con quá dỗi dào tinh lực thì vào phòng ôm lão bà làm vận động một lát.... Nếu vẫn còn dư tinh lực thì thử tư thế kiểu 69.... Đừng tới quấy rầy một tiểu thư xinh đẹp đang ngủ....”

Mặt Đường Học Khiêm nhanh chóng tối sầm xuống, huyết thái dương co giật run rẩy, quả thực có một ước muốn vô cùng tận là ném cái điện thoại đang phát cuồng trong tay văng thật xa!

Nhịn, hãy cố nhịn, nhịn, không có biện pháp, ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu a.

“Dì, con gặp rắc rối, muốn thỉnh giáo dì...”

Phong thủy luân chuyển a!

Đỗ Phi Phàm lập tức thanh tỉnh, không thể tưởng tượng được a, không thể tưởng tượng được, xú tiểu tử kỳ hoặc Đường Học Khiêm này từ nhỏ đã đáng ghét, cư nhiên, cư nhiên có một ngày cầu bà giúp đỡ! Loại tâm tình quá mức kích động như thế này, làm bà muốn cười đến sặc chết a.

Đầu dây điện thoại bên này, Đường Học Khiêm một bên âm thầm kêu khổ cho quyết định không sáng suốt của mình, một bên ôm điện thoại miệng lưỡi lưu loát sắm vai buồn bã.

“.... Con không thể tìm ba ba con nói, cũng không thể tìm mẹ của con nói, người duy nhất nghĩ đến chính là dì Đỗ, nếu dì cũng không giúp con, con đây....”

Quả nhiên, Đường tổng giám đốc không hổ là cao thủ diễn trò, mới nói đến một nửa, Đỗ Phi Phàm đã có phản ứng.

“Học Khiêm, yên tâm! Chuyện của con cũng là chuyện của dì...!”

Vâng, vâng, Đường Học Khiêm gật đầu gật đầu, không tặc không tặc, hành động của mình thật tuyệt.

Nhưng Đỗ ‘tiểu thư’ kia đem nửa câu cuối cùng nói xong: “Nhưng mà, con có biết dạo gần đây khủng hoảng tài chính, khoản tiền dành cho cứu trợ lũ lụt thiên tai đã hết rồi, tâm tình thật không tốt, đối với chuyện của con.... Thật sự cũng thế.... Ai... Cũng là có tâm vô lực a.... Ai ai ai....”

Đường Học Khiêm phát điên, lần thứ hai có xúc động muốn ném cái điện thoại kia.

Hắn sao có thể quên mất! Người phụ nữ này, là yêu nữ giết tiền a!

Nhấn nhẹn nữa, Đường Học Khiêm nghe thấy thanh âm dõng dạc của chính mình tốt đẹp vang lên: “.... Khoản cứu trợ thiên tai Đường Viễn từ trước đến nay nghĩa bất dung từ, ngày mai con sẽ bảo Minh Hiền mang chi phiếu đến cho dì.”

Mồ yêu nữ tâm địa không hề đồng tình, tiếp tục nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của: “Bao nhiêu?”

Đường Học Khiêm nghiêng rằng: “....Không biết ý tứ của dì Đỗ là?”

Đỗ Phi Phàm làm người thực sắc khoái, giết tiền thoải mái nhanh gọn, không chút do dự mở miệng: “Chi phiếu để trống đi! Không nhọc tâm Đường thiếu gia Đường tổng giám đốc điền số lượng, để tự dì điền là được rồi!”

Trời ạ! Hơn cả kẻ dao lên cổ giết người!! =mãnh=

Ai thật sự rất muốn nói như vậy a....

Đường Học Khiêm tự mình cũng bội phục sự kiềm chế của chính bản thân, nghe thấy thanh âm chân chó của mình phối hợp với bà “... Tốt, con cũng đang có ý này.” Thanh âm nghe qua cứ nhiên vô cùng chân thành. ... OTL

Đường Học Khiêm vỗ trán, cái giá phải trả cho việc theo đuổi lại lão bà thật sự không thấp nha.....

21. Chương 21

Đường Học Khiêm thực lo âu, đối với điện thoại nhất nhất kể ra tội trạng của mình, không hiểu sao bỗng đứng trước mắt như hiện ra mồn một cảnh tại trường quay quảng cáo buổi trưa, này tương đương với một lần diễn tập, nếu như ngay cả Đỗ Phi Phàm cũng không thể chấp nhận, Kiều Ngữ Thần làm sao có thể nhận được.

Vì thế người đàn ông nhện không được thăm nghĩ: Nếu anh thẳng thắn, em thật sự có thể tha thứ cho anh không?

Lộn xộn một đồng lớn đủ cách diễn tả, hiếm khi Đường Học Khiêm cũng có lúc ấp a ấp úng nói chuyện không mạch lạc như thế này, cũng hiếm khi Đỗ Phi Phàm lại kiên nhẫn nghe như thế mà không cúp điện thoại một cái rụp.

Vừa thu một số tiền tài lớn bất nghĩa nha, giả trang bộ dáng vẫn là phải nên, đây là nguyên tắc cơ bản của cách cướp tiền trắng trợn trong cuộc sống a....

Thật vất vả Đường Học Khiêm rốt cuộc cũng đem câu chuyện nói xong, không yên thêm bất an, Đường Học Khiêm đã đợi lại đợi, khẩn trương lại khẩn trương, thời gian từng giây từng phút trôi qua, khuôn mặt tuấn tú của Đường Học Khiêm dần dần đen lại: Uy uy.... Đừng nói với con là dì đang ngủ đấy nhé....

May mắn, phù! Thật may mắn, Đỗ ‘tiểu thư’ vô cùng đúng lúc trong giấc ngủ mơ giật mình tỉnh giấc, dùng một loại giọng điệu thâm trầm cấp ra phương thuốc đúng bệnh hốt thuốc: “Nếu con muốn cô ấy, phải đi theo đuổi cô ấy nha, nếu cảm thấy lòng của cô ấy đã bị con làm vỡ tan, vậy đơn giản con hãy nhạt lại thật cẩn thận rồi nhạt lên khâu lại. Nếu con cảm thấy đã phụ lòng cô ấy, vậy bồi thường cao hơn một chút. Còn không đơn giản, con theo đuổi con bé ấy lần nữa lâu hơn một chút. Dì... dì muốn ngủ, đừng nói dì... không... giúp... cháu... cháu... Oaaaa...”

.....

Đỗ Phi Phàm ném điện thoại xuống, giống như con rùa rút đầu chui rúc vào ổ chăn ấm áp vùi đầu đi ngủ. Chung Ngang tiên sinh ở một bên nghe được đầu đầy hắc tuyến, nhện không được lên tiếng hỏi: “Trước kia, em cũng dùng mấy câu nói có lệ thế này để nói với Tiêu Tổ Tổ sao...?”

“Vâng....”

Chung tiên sinh đột nhiên ‘a’ một tiếng: “... Vậy mà em cũng nói mấy câu thể này với con trai của cô ấy?”

Đỗ ‘tiểu thư’ mơ hồ không rõ, thanh âm từ sâu kín trong chăn bay ra: “Chân lý vạn năm không đổi....”

Đỗ ‘tiểu thư’ mừng rỡ nhá, trong mộng đã nằm thấy mình đang ngồi rửa bát, bỗng dưng một cơn mưa tiền từ trên trời cao rơi xuống. Đường Học Khiêm từ nhỏ đã khôn khéo giáo quyết, khôn khéo đến mức làm cho nắm đầm cùng hàm răng của ai cũng đều phát ngứa, hiểm lăm hăm ta mới kể thừa sự trì độn chậm chạp về tình cảm của mẹ hần, con heo vàng hiểm khi mới dâng đến tận cửa như thế này, sao có thể không làm thịt đây!

Bên kia điện thoại, Đường Học Khiêm nhanh chóng dùng đầu óc thông minh siêu việt của anh ta ghi nhớ cẩn thận lời của Đỗ Phi Phàm vừa nói, lấy thái độ nghiêm túc của khoa học đem từng chữ đều thấu triệt nghiên cứu lần, gắng đạt tới điểm sâu nhất của từng ẩn ý trong từng câu từng chữ trong đó.

Thăng thần bao dung, bồi thường hồi báo! Dì Đỗ cho hần bát tự chân ngôn! (tám chữ chân thực, chính xác)

Một giờ sau, vị tổng giám đốc trẻ thần thái phi dương tinh thần toả sáng, cầm qua chìa khóa xe trên bàn rời phòng làm việc, tâm tình kích động không thôi: Dì Đỗ quả nhiên là cao thủ lâu năm trong nghề a!

——Vẫn như từ trước đến nay các câu chuyện xưa thường hay nói, chỉ số thông minh của đàn ông trong tình yêu thật là không được cao cho lắm....

**** *

Đường Học Khiêm khi về đến nhà, trời đã muộn vừa rạng sáng rồi, đẩy cửa phòng ra, ngoài ý muốn phát hiện bên trong vẫn đèn sáng.

“... Còn chưa ngủ?”

Nghe được thanh âm, Kiều Ngữ Thần dụi dụi con mắt, buông quyển sách tiếng Đức đang cầm trên tay xuống, ngồi ở đầu giường ngẩng đầu nhìn lại hướng cửa. Bóng dáng thân thuộc của Đường Học Khiêm trong khoảnh khắc đập vào mi mắt, nụ cười nhẹ không tự chủ nổi lên trên mặt Kiều Ngữ Thần.

“Anh đã về?”

Ánh trăng từ rèm cửa sổ chiếu xuyên qua, cùng ngọn đèn màu da cam trong phòng đan xen nhau vào cùng một chỗ, trong ánh sáng như thế này, nàng luôn luôn ở đây chờ hần về nhà, dịu dàng mà cười, lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu.

Đường Học Khiêm trước mắt bỗng nhiên có một mảnh hoảng hốt, một luồng ảm áp không thể nói nên lời tràn ngập cả thân thể hần.

Trên thế giới này, nếu có một người vĩnh viễn sẽ chờ người về nhà, đây phải là hạnh phúc hay không?

Hần đi về hướng nàng, ở mép giường ngồi xuống, nâng tay vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, đầu ngón tay xuyên qua trong đó, xúc cảm vô cùng thân thiết làm cho hần luyến tiếc buông nàng ra.

“Đang đọc cái gì?”

“À, sách tiếng Đức.” Nàng nhăn mày lại, dùng thanh âm của oán giận mềm mại nói: “Miss Tang của công ty anh cùng công ty nước Đức hợp tác? Lời thoại quảng cáo đều là tiếng Đức....”

Lời thoại bằng tiếng Đức? Đường Học Khiêm nhin không được khéo miệng nhếch nhẹ: Hoắc Vũ Thần, anh quả nhiên chuyên nghiệp. Hần đã bắt đầu hiểu lý do vì sao công ty YC luôn thành công như thế trong từng đoạn quảng cáo.

Đường Học Khiêm ôm chầm eo của nàng, thấp giọng hỏi: “Hoắc Vũ Thần không dạy em sao?”

“Anh ấy mấy ngày nay bề bộn nhiều việc, rất nhiều chuyện đều phải do anh ấy tự mình ra mặt chuẩn bị.” Kiều Ngữ Thần lật lật mấy trang sách trong tay, “Anh ấy có nói vài ngày tới anh ấy sẽ dạy em.”

Hắn dạy? Ý thức nguy cơ lập tức chiếm cứ tràn đầy đầu óc của Đường Học Khiêm. Không được, kiên quyết không thể cấp cho người đàn ông kia cơ hội như thế! Lửa sắp cháy đến! Lửa cháy có thể lan ra đồng cỏ a....

Đường Học Khiêm bỗng nhiên buộc chặt đôi tay ôm bên hông, ôm nàng vào lòng, đem nàng khóa vào trong ngực, thanh âm kêu gọi từ bên tai của nàng lướt qua: “Anh dạy cho em a....”

“Anh dạy em?” Kiều Ngữ Thần chớp chớp đôi mắt to: “Anh biết cái này?”

“A, nếu không tại sao hợp tác cùng người nước Đức? Trên bàn đàm phán đều phải dùng tiếng Đức nói chuyện.”

Kiều Ngữ Thần không thể tin nổi nhìn hắn: “Em nghĩ đến anh đều dùng phiên dịch.”

“Anh không thích dùng phiên dịch.” Đường Học Khiêm cầm quyển sách tiếng Đức trong tay nàng qua, tùy tay lật vài trang, thanh âm như dòng nước ngầm mãnh liệt chảy bên tai nàng: “Trên bàn đàm phán dùng phiên dịch dễ dàng hỏng việc.”

Kiều Ngữ Thần bị hắn khóa vào trong ngực, tựa vào bộ ngực hắn, tầm mắt dư quang lơ đãng thoáng nhìn gương mặt nhìn nghiêng của Đường Học Khiêm từng đường cong rõ ràng, tuần tú động lòng người.

Kiều Ngữ Thần hướng trên người hắn nhích lại gần, hưởng thụ giờ khắc ấm áp này.

“Anh học lúc nào vậy? ...Trung học và đại học em luôn luôn ở bên cạnh anh, không thấy anh đăng kí khóa tiếng Đức. Không lẽ anh học từ lúc sơ trung?”

“... Không phải.”

Kiều Ngữ Thần kinh ngạc ngẩng lên đầu nhìn hắn: “Tiểu học đã học rồi?” Chẳng lẽ đây là thiên tài nhi đồng trong truyền thuyết? ... >_____

22. Chương 22

Bình tĩnh, khéo đưa đẩy, bối cảnh khổng lồ, đây là người bên ngoài nhất trí đánh giá về Đường Học Khiêm.

Trải qua lịch sử lằng lằng lại, Đường gia đã trở thành một trong những gia tộc có sắc thái truyền kỳ nhất, bởi vì trải qua mưa gió, cho nên càng hiển lộ khí phách, khí chất này ở trên người Thiếu chủ nhân đương nhiệm thể hiện càng rõ nét hơn.

Đường Học Khiêm thích thể hiện rõ ràng nhất trên hai phương diện. Ngoài sáng, hắn trật tự rõ ràng, ôn nhu mà cương thế, làm cho không ai có thể cãi lại. Trong bóng tối, từng chiêu của hắn đều là sát khí, điều khoản pháp luật đối với hắn mà nói chẳng qua là một tờ giấy vụn, các loại quy tắc ngầm mới là lĩnh vực hắn am hiểu.

Đường Học Khiêm cho tới bây giờ cũng không cho mình là quân tử, hắn chỉ xử sự theo nguyên tắc của mình, đối việc công như thế, đối việc tư cũng như thế.

Cho nên khi Kiều Ngữ Thần ở bên môi hắn hạ xuống một nụ hôn nhẹ, nhưng trong nháy mắt, dục vọng mãnh liệt đột kích như thế, quả thực khiến hắn không biết phải làm sao. Hắn từ trước đến nay cũng không phải thuộc loại người dễ dàng xúc động, trên thế giới này có rất ít chuyện làm hắn cảm thấy hứng thú, khi hắn hơn hai mươi tuổi hắn chỉ đối với hai thứ có thể sinh ra hứng thú đó là, ích lợi và thân tình (Chỉ nằm trong giới hạn của mẹ hắn, ba của hắn không nằm trong phạm vi này - -).

Kiều Ngữ Thần, là tình huống duy nhất ngoài ý muốn trong cuộc sống của hắn.

Sự khiêu khích của nàng đối với hắn ngỡ ngàng không hề có kinh nghiệm, nếu so sánh với những người phụ nữ trải qua cùng hắn trước kia quả thực không đáng nhắc đến, nhưng không hiểu sao từ sự khiêu khích của nàng lại gợi lên cho hắn một cỗ xúc động mãnh liệt không thể kiềm chế được.

Đường Học Khiêm bỗng nhiên vươn tay giữ chặt lấy gáy của nàng, đôi môi mỏng dè dặt lên môi nàng, nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi liếm trên môi nàng, tách đôi môi nàng ra, đầu lưỡi ấm nóng tiến vào bên trong. Liều lĩnh, không cho phép nàng lảng tránh, căn đầu lưỡi không ngừng rụt lui về phía sau tránh né, bắt buộc nàng đáp lại hắn.

Kiều Ngữ Thần có chút hoảng hốt, hần biến chuyển vừa nhanh vừa hung hãn mạnh mẽ, tấn công cường thế làm nàng trong lúc nhất thời co rúm lại không thôi.

Đường Học Khiêm dùng sức đem nàng đặt ở dưới thân, những ngón tay thăm dò bên dưới áo ngủ của nàng, nhẹ nhàng cởi ra, Kiều Ngữ Thần chỉ cảm thấy toàn thân chợt lạnh, cúi đầu kinh hãi phát hiện quần áo của nàng đã bị hần cởi ra toàn bộ.

“Quá muộn.” Hần ngậm vành tai tinh xảo của, cúi đầu mê hoặc nàng: “Ngữ Thần, em trốn không thoát đâu, anh sẽ không để cho em đi.”

Hần chưa từng dùng giọng điệu mạnh như thế nói chuyện với nàng, Kiều Ngữ Thần bị dọa sợ, hơi thở không xong phụ giúp hần: “Học Khiêm, tắt đèn...”

Đường Học Khiêm bỗng nhiên cười rộ lên, vươn tay chậm rãi mở công tắc ở đầu giường.

“Ba ——”

Ngọn đèn mờ ảo trên tường không tắt, ngược lại toàn bộ đèn trong phòng được mở ra, đèn đuốc sáng trưng, đèn treo thủy tinh hoa lệ sáng rực rỡ.

Kiều Ngữ Thần lập tức kêu lên: “Anh ——!”

Môi bị đôi môi kia hung hăng bịt kín lại, Đường Học Khiêm kéo tay nàng, đưa tay nàng lên dạy nàng cởi bỏ cúc áo sơ mi của hần. Tay Kiều Ngữ Thần run run không thôi, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, ướt một mảnh.

Cởi bỏ cúc áo sơ mi cuối cùng của hần, quần áo của hần bị cởi ra, nhưng hần không một chút buông tha nàng, cầm thật chặt tay nàng hướng xuống, khóa quần tây bị nhét vào trong tay nàng, người đàn ông nở nụ cười không có hảo ý: “Tiếp tục a...”

Đôi tay của Kiều Ngữ Thần gần như không chịu sự khống chế của nàng, nàng không tự chủ được vâng theo từng bước chỉ dạy của hần, hần nắm tay nàng, kéo mạnh về phía trước, thanh âm của khóa kéo bị rút ra chậm rãi truyền đến, chung quanh nháy mắt tràn đầy mùi vị bị kích thích.

Hần kéo tay nàng, đặt ở dưới đèn nhìn kỹ, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh bị hần dọa ra.

“.....”

Đường Học Khiêm đưa mắt nhìn trong chốc lát, hàng lông mi cong vút bỗng dưng khẽ chớp. Bỗng nhiên hần cúi đầu hôn một cách nhẹ nhàng lên bàn tay trắng nõn tinh tế của nàng, lướt lướt qua, ngậm từng ngón tay xinh xinh nhỏ nhắn của nàng vào miệng, chậm rãi mút nhẹ nhẹ, động tác mê hoặc, tình sắc mười phần.

Kiều Ngữ Thần bị buộc ra một tiếng rên rỉ khàn khàn.

Đường Học Khiêm không buông tha chỗ mẫn cảm nhất thân thể của nàng lúc này, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt nhẹ xuống, làm đủ động tác khởi động. Kiều Ngữ Thần là người ngu ngơ trong ân ái, đương nhiên hoàn toàn bị gục bởi bàn tay lão luyện của hần, thành thạo khiêu khích, lý trí đã dần dần rời xa nàng, hoàn toàn bại trận.

Đường Học Khiêm ở trước ngực nàng khê cắn, dấu răng thật sâu, tuyên cáo quyền sở hữu. Hần phát hiện nàng là yếu ớt như vậy, làm cho hần muốn ôm vào trong ngực hảo hảo bảo vệ, không cho bất luận kẻ nào có cơ hội tiếp cận gần nàng.

Đường Học Khiêm bỗng nhiên không tự chủ nhớ tới cảnh party ở Viên cùng cô gái kia.

Trong đại sảnh vàng rực rỡ đầy xa hoa và đậm mị, ngọn đèn hơi tối. Có người nghĩ đến trường hợp này các cô gái gần như mê hoặc một cách trắng trợn, kì thật trong xã hội hiện nay chỉ cần có nhu cầu, không có gì là không được thương nghiệp hóa. Người đàn ông đối với phụ nữ hầu hết yêu cầu cho dù cao đến đâu, cũng sẽ được đáp ứng. Vì thế người đứng đầu buổi party phi thường khôn khéo, đã hòa lẫn các cô gái với nhau, từ ngây thơ chân thuần như bách hợp, đến các cô gái quyền rũ rực rỡ phong tình, hoặc các cô gái chuyên về khơi mào dục vọng của người đàn ông, cũng có những cô gái có những khuôn mặt động lòng người gợi lên ý muốn bảo hộ của người đàn ông.

Đường Học Khiêm đến nay đã nhìn quen những cô gái đủ mọi màu sắc phong tình vạn chủng kia, đủ loại màu sắc hình dạng duyên dáng giả vờ như lướt nhẹ qua bên người hắn, các nàng hiểu được vị trí nào tối mẫn cảm nhất của người đàn ông mà xuống tay, hiểu được làm cách nào khơi mào dục vọng che dấu của người đàn ông, các nàng là cao thủ tán tỉnh, đúng là đại đa số người đàn ông mà nói không thể kháng cự được mê hoặc. Nhưng các nàng ta hoàn toàn không thể nào khơi gợi nổi hứng thú của Đường Học Khiêm.

Người đàn ông này đã sớm trưởng thành trong thế giới đầy mưu ma giả dối, thành thạo đối với các loại quy tắc ngầm, trong các trường hợp giao tế có qua có lại, hắn sẽ không cự tuyệt những ý định mời mọc quyến rũ, hắn đem chính bản thân hắn trở thành thương phẩm hóa, tình dục đồng nghĩa với thủ đoạn, không cự tuyệt ý tốt của người khác, có thể đạt được ích lợi vượt quá định mức. Thân là một người kinh doanh, mục tiêu lớn nhất của Đường Học Khiêm chính là lợi ích lớn nhất.

Nhưng bây giờ, mục tiêu của hắn thay đổi.

Hắn phát hiện giờ phút này, đối với cô bé trước mắt, hắn không thể đối đãi một cách tàn nhẫn như trước, lên giường cùng nàng, từ trước đến nay hắn chưa từng chuyên tâm, chuyên tâm quan sát từng biến hóa thật nhỏ trên thân thể nàng, hắn sợ, hắn sẽ không thể khống chế nổi hắn, sẽ làm những chuyện vượt quá khả năng hắn có thể thừa nhận.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, thì ra muốn lấy lòng một người phải dùng cả trái tim.

Hắn nghe thấy tiếng rên rỉ thoát ra từ miệng nàng, từng tiếng rụt rè e thẹn ngẫu nhiên vang lên “Học Khiêm...” Đường Học Khiêm phát giác loại thanh âm này đối với hắn mà nói quả thực trí mạng, ham muốn giữ lấy mãnh liệt rục rịch, càng không thể vãn hồi.

Hắn không dám tiến vào thân thể của nàng quá nhanh, không muốn nhìn thấy mặt thống khổ cố chịu đựng của nàng, hắn vẫn nhớ rõ trong lúc vô tình hắn cướp đi đêm đầu tiên của nàng, trong nháy mắt, ánh mắt của nàng long lanh ngấn lệ, kinh hoàng, hắn như gần như xa làm cho nàng vẫn rất sợ hắn, cho dù thân thể lần đầu tiên bị người đàn ông xô xuyên qua cũng không dám bật lên tiếng khóc, Đường Học Khiêm nhớ rõ chính bản thân hắn lúc ấy, đã hơi hoảng hốt, ngoài ra cũng không có cảm tình phức tạp nhiều lắm. Bị hoảng hốt bởi vì hắn chưa bao giờ lên giường cùng xử nữ, cũng chưa bao giờ có ý định muốn sàm sỡ nàng trong đầu, cho nên khi hắn tỉnh rượu chỉ có một chút hối hận, cũng không có áy náy.

Nhưng bây giờ, Đường Học Khiêm phát giác: Nhân quả báo ứng, quả nhiên đến đây.

Hoắc Vũ Thần nói: Anh không có tư cách bàn về hai chữ ‘hôn nhân’ này.

Đường Học Khiêm biết hắn nói rất đúng, quả thật cha của nàng đã từng dùng thủ đoạn dâm tiện đối với hắn, nhưng nàng không có, nàng từ đầu tới đuôi đều là vô tội, chính hắn cũng nhận ra điều đó nên càng không muốn cùng nàng có bất kỳ liên lụy nào, trên thực tế bởi vì thế mà hắn đã làm tổn thương nàng thật sâu sắc từ trong ra ngoài.

Đường Học Khiêm hiểu được, nếu hắn thực sự là quân tử, hắn không nên lại cùng nàng liên quan không rõ ràng, hắn nên thẳng thắn trình bày tất cả mọi chuyện trước mặt nàng, sau đó chân thành nhận lỗi và bồi thường không tiếp tục dây dưa trong cuộc sống của nàng nữa. Nhưng mà lúc này đây, Đường Học Khiêm kiên quyết không làm quân tử.

Tận sâu thẳm, nơi góc tối tăm nhất của tâm hồn hắn, càng không ngừng mê hoặc hắn: Kiều Ngữ Thần, là em tự bỏ lên người anh, là em để cho anh yêu em, nhưng bây giờ muốn anh buông tay sao? Anh làm không được!

Đúng vậy, Đường Học Khiêm thừa nhận chính mình không nói đạo lý, nhưng chỉ một lần này, hắn tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

Người đàn ông này thực đáng sợ, hắn thấy được thế yếu của mình, thừa nhận lỗi lầm của mình, nhưng hắn am hiểu nhất là chuyển từ thế yếu sang thế mạnh.

**** *

Vừa tiến sâu vào nàng, trong nháy mắt, Đường Học Khiêm có một khoảnh khắc thất thần. Đây là cảm giác hắn chưa bao giờ có, lý trí của hắn trong giờ phút này hoàn toàn bị cắt đứt. Hắn rõ ràng cảm thấy tay nàng

bỗng nhiên dùng sức ôm lấy lưng của hắn, đầu ngón tay ở trên người hắn bấu thật chặt để lại dấu vết, lửa nóng dưới thân liên tiếp truyền đến những hơi thở hỗn hển nóng ướt, những địa phương bị nàng lướt qua có một chút đau đớn, hai cảm giác hoàn toàn đối nghịch xen lẫn trong cùng nhau, dễ dàng ép điên Đường Học Khiêm hoàn toàn không còn khống chế được.

Đường Học Khiêm dán tại môi của nàng hỏi: “Ngữ Thần, em có hận anh không?”

Kiều Ngữ Thần thừa nhận và chạm không nhanh không chậm của hắn, khó khăn mở miệng: “.... Không có.”

Đường Học Khiêm tuyệt đối là loại người nhân lúc cháy nhà cướp cửa, động tác dưới thân càng lúc càng nhanh, thừa dịp ý thức của Kiều Ngữ Thần lúc này vì kích tình mà trở nên mê loạn, hắn nắm chặt hết tất cả các cơ hội đối với nàng tấy nã: “Ngữ Thần, nhớ kỹ những cảm giác này chỉ có anh mới có thể mang đến cho em.... Từ nay về sau, trong cuộc sống của em luôn có anh, em vĩnh viễn sẽ không bao giờ được rời khỏi anh....”

Chùm đèn thủy tinh trên trần nhà phát ra ánh sáng quang mang chói mắt, Đường Học Khiêm từ vừa mới bắt đầu đã đem tất cả các đèn đều bật lên, bắt buộc nàng nhìn thấy rõ từng bước mà hắn lưu lại trên người nàng. Kiều Ngữ Thần gần như kinh hãi phát hiện nàng hoàn toàn không biết gì về hắn, nàng cùng hắn trên giường trước kia thật khác với bây giờ xinh đẹp, gợi cảm, lại biết cách săn sóc.

Nhưng cho tới bây giờ, nàng mới phát hiện, dáng vẻ thực sự của người đàn ông này chỉ có một: Nguy hiểm.

Trình độ kiềm nén của hắn tính tình gần như làm nàng hoa cả mắt, nhưng chuyện như thế này không phải là bản năng bẩm sinh, mà mỗi một bước của hắn đều vô cùng thành thạo, nàng nhìn không được suy nghĩ đến tột cùng phải trải qua bao nhiêu lần thực tiễn, mới có thể khiến hắn đạt tới loại trình độ này, mà nàng cũng rất cuộc phát hiện, thì ra trước kia hắn và nàng trên giường chưa bao giờ thật sự như thế này.

Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên nâng tay ôm lấy cổ của hắn, đáy mắt ướt một mảnh: “Con người thật của anh, rốt cuộc là như thế nào?”

“Bây giờ là thật sự.” Đường Học Khiêm cúi đầu hôn nàng, nhu tình mật ý: “Về sau, đều là thật.”

Ngón tay của hắn vuốt ve môi của nàng, nàng nhìn thấy đáy mắt hắn, nhuộm đầy sắc thái tình dục. Hắn bỗng nhiên cạy mở môi của nàng, ngón tay thon dài không lưu tình chút nào ở trong miệng nàng quấy, treu chọc lưỡi của nàng, bắt buộc cùng múa.

Bỗng nhiên mãnh liệt va chạm làm cho Kiều Ngữ Thần mất thanh âm, bản năng nữ tính bảo hộ mình bắt đầu bị kích khởi, Kiều Ngữ Thần quá sợ hãi: “Đi ra ngoài a ——!” Hôm nay không dùng biện pháp tránh thai....

Đường Học Khiêm bỗng nhiên cười rộ lên, Kiều Ngữ Thần không dám tin nhìn hắn.

“Kiều Ngữ Thần, nhớ kỹ giờ khắc này, em chỉ có thể là của anh—”

Theo thanh âm của hắn vang lên, Kiều Ngữ Thần chỉ cảm thấy trong cơ thể một trận lửa nóng bỗng nhiên nổ tung, chất lỏng cực nóng gần như tổn thương thân thể của hắn, nháy mắt làm nàng không còn ý chí suy nghĩ được nữa. Cao trào trong nháy mắt ập đến, Đường Học Khiêm cúi đầu, cắn thật mạnh vào xương quai xanh của nàng, sợi tóc trên trán hắn bị mồ hôi toàn bộ thấm ướt, nàng chỉ nhìn thấy vẻ mặt của hắn, gợi cảm đến bất trị, kinh diễm đến làm lòng người mê mẩn. Giống như quả bóng bằng thủy tinh lung linh đến chói mắt, tất cả hào quang ở một khắc này tận tình phóng thích.

Thì ra, tin tức nho nhỏ này không phải giả dối.

Thì ra, đây mới thực sự là Đường Học Khiêm, ôn nhu mà cường thế, cực kỳ nguy hiểm.

23. Chương 23

Có một quyển sách nào đó đã từng nói: Tình yêu không phải thể hiện lúc ở trên giường, mà là đang cùng nàng triển miên trong dự vọng đang thăng hoa...

Dưới ánh trăng, Đường Học Khiêm lặng lẽ tựa vào đầu giường, Kiều Ngữ Thần bị dáng vẻ cương quyết của hắn kéo sát vào trong ngực ôm nàng gần hơn, ngón tay của hắn mơn trớn đầu vai của nàng, trên vai những dấu hôn cùng dấu răng rắc rắc nhắc nhở hắn vừa rồi đã yêu nàng kịch liệt như thế nào.

Đường Học Khiêm cứ lặng yên như vậy nhìn nàng, trên khuôn mặt tuần mỹ bình tĩnh không chút gợn sóng.

Hắn chưa từng bao giờ không thể khống chế được như thế.

Nhận thức này làm cho Đường Học Khiêm gần như hoảng hốt. Hắn vẫn luôn đậm nhạt, đối với bất kỳ người nào đều theo bản năng bảo trì khoảng cách vừa phải, ở trong lòng hắn dựng nên một bức tường thành cực kì vững chắc, cự tuyệt bất luận kẻ nào tiến vào.

Nhưng bây giờ, hắn phát hiện cô gái có tên Kiều Ngữ Thần này đã làm cho hắn không thể bảo trì lí trí sáng suốt minh mẫn như trước kia nữa.

Đường Học Khiêm nhin không được trong tay dùng chút lực, Kiều Ngữ Thần lập tức không thoải mái rên rỉ một tiếng, Đường Học Khiêm lập tức ngừng lại động tác không có hảo ý, khẽ ngừng đầu tự cảnh tỉnh nên kiềm chế dự vọng của bản thân nếu không hậu quả không thể nào lường trước được.

Từng biểu tình của nàng, một động tác, một thanh âm, đều tác động thật sâu đến cảm giác của hắn. Đường Học Khiêm bỗng nhiên nhúc nhúc: Nhân quả báo ứng a, quả nhiên tới rất nhanh. Trong tay nàng có một sợi tơ hồng, đầu bên này đã găt gao quấn chặt lấy trái tim của hắn.

Hắn là một người rất thích sạch sẽ giải quyết mọi chuyện rõ ràng một cách dứt khoát, trước kia cùng những người đàn bà khác sau khi hoan ái hắn nhất định sẽ tắm rửa, rửa đi tất cả mọi hương vị sót lại ở trên người hắn. Bất cứ lúc nào, lí trí của hắn vẫn luôn luôn mạnh mẽ tồn tại, đó là vũ khí mạnh mẽ nhất của hắn, không giây phút nào rời bỏ hắn. Nhưng hiện tại hắn không tắm rửa, trong tiềm thức muốn lưu lại từng hơi thở của nàng, đó chính là chứng cứ xác thực nhất của hai người, gần như là một bằng chứng về sự quấn quýt triển miên không bờ bến của hai người. Về phần lí trí, Đường Học Khiêm đau đầu thừa nhận, khi hắn ôm nàng trong vòng tay, toàn bộ lí trí được xây dựng xung quanh để bảo vệ hắn, đã bị vứt bỏ mất tăm tích.

Nàng tốt như vậy, hắn không thể tiếp tục lừa nàng.

Đường Học Khiêm thực thanh tỉnh, đồng thời thực đau đầu. Hắn chưa bao giờ làm chuyện mà hắn không nắm được phần thắng, nhưng lần này, hắn không thể chắc chắn được nàng có thể tiếp nhận hay không.

**** *

Kiều Ngữ Thần tỉnh giấc sớm hơn dự định, trận kích tình cuồng nhiệt tối hôm qua đã làm thân thể nàng mệt mỏi không chịu nổi, nhưng thần kinh lại vô cùng hưng phấn trước nay chưa từng có.

Kéo chiếc chăn bằng lông vũ lên đắp trên người, Kiều Ngữ Thần phát hiện thân thể dưới chăn vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, nhin không được mặt đỏ ửng lên: Hắn ôm nàng đi tắm sao?

Đồng hồ báo thức đầu giường tí tách chạy, năm giờ sáng bầu trời vẫn chưa hừng sáng lắm, trên bầu trời bao la vẫn còn mờ mờ ảo ảo. Kiều Ngữ Thần ngồi thẳng lên, ngoài ý muốn thấy một bóng dáng.

Người đàn ông của nàng tối hôm qua một tay day dỗ nàng, lúc này đang đứng tắm gió ở ban công, Kiều Ngữ Thần thấy gò má của hắn, thoáng co nhẹ, nắng sớm bao phủ khắp trên gương mặt của hắn, phác họa thành những đường cong tuyệt hảo trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong làn sương khói mờ ảo lượn lờ, nàng không thể nhìn thấy rõ mặt của hắn.

Kiều Ngữ Thần cả kinh: Hắn đang hút thuốc lá?

Ngoài những tiệc rượu linh đình xã giao, trong cuộc sống thường ngày, Đường Học Khiêm không bao giờ hút thuốc hay uống rượu, tất cả những thú vui khác hắn cũng không chạm đến, đó không phải là cố ý lãng

tránh, mà là tính cách của hắn, trong đầu của hắn chỉ hiện hiện duy nhất một thứ có tên là lí trí. Tất cả những cảm xúc của hắn hẳn hoàn toàn nắm giữ chỉ để lộ cái mà hắn muốn người ta nhìn thấy.

Kiều Ngữ Thần yên lặng nhìn hắn trong chốc lát, sau đó lặng lẽ mặc quần áo tử tế đi tới.

“Anh có tâm sự?”

Nghe thấy thanh âm của nàng, Đường Học Khiêm hơi nghiêng người, có chút kinh ngạc, dập tắt điều thuốc trong tay, hắn biết nàng không thích mùi thuốc.

“Dậy sớm như vậy?” Hắn vươn tay ôm chầm nàng vào lòng, tầm mắt không tự giác dừng lại ở những dấu hôn trên người đã bị che khuất bớt. “... Đêm qua anh không làm em đau chứ?”

Đường Học Khiêm nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng, hoàn toàn không hề che dấu dự vọng của chính mình đối với nàng, biểu tình chuyên chú của hắn thực động lòng người, làm cho người ta cảm thấy không thể đi theo tiết tấu của hắn. Kiêu Ngữ Thần vội vàng nắm thật chặt áo ngủ trên người, theo bản năng trong tiềm thức không cho hắn thấy dấu vết trên người nàng. Rõ như ban ngày, cô gái này đang ngượng ngùng....

Kiều Ngữ Thần nhìn điều thuốc hắn vừa dập tắt, thanh âm đầy hoang mang vang lên: “Anh chưa bao giờ hút thuốc...”

Đường Học Khiêm nở nụ cười, nụ cười nhẹ gần như là bất đắc dĩ. Hắn từ nhỏ đã lớn lên trong thế giới hỗn tạp như thế, đã quen mắt với tất cả mọi thứ xấu xa thối nát, điều này đã làm cho hắn sớm thích ứng cuộc sống có cường độ cao này. Bởi vậy, trong cuộc sống hơn hai mươi năm của Đường Học Khiêm, hắn không sợ qua bất luận kẻ nào hay bất cứ chuyện gì, những âm mưu quỷ kế hiểm độc ở trong mắt của hắn cũng vĩnh viễn chỉ là một trò chơi nhỏ nhỏ, hắn có các loại thủ đoạn, cũng đủ ứng phó nguy hiểm thiên biến vạn hóa.

Nhưng là giờ khắc này, hắn lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi. Cô gái bé nhỏ dịu dàng cẩn thận trước mắt này đã mang đến cho hắn sự sợ hãi mà trước nay chưa hề có. Nếu cuối cùng nàng vẫn quyết định rời đi, hắn thực sự bó tay, không còn cách nào khác.

Đường Học Khiêm cảm thấy thực thần kỳ, gần như không thể nào tin nổi.

Trên thế giới này, rốt cuộc xuất hiện một người, làm cho hắn bó tay không thể làm gì nàng.

“Kiêu Ngữ Thần, anh có lời muốn nói với em.”

Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên bắt đầu khẩn trương. Mỗi khi hắn gọi cả tên lẫn họ của nàng ra, nàng liền không nhận được khẩn trương. Người đàn ông này thói quen nghề nghiệp làm cho hắn tùy thời tùy chỗ đều có thể hình thành một loại cảm giác áp bách, dễ dàng làm cho người ta chân tay luống cuống.

“Vâng...” Kiêu Ngữ Thần sợ hãi nhìn hắn: “Anh nói đi.”

Chân thành bày tỏ!

Đường Học Khiêm cả đêm đều niệm bốn chữ này, đến ngay giờ phút chân chính để đối diện bị xử quyết, hắn mới cảm thấy tâm lý thật sự vẫn còn chưa chuẩn bị đủ, hắn thậm chí có trong nháy mắt muốn đổi ý. Đường Học Khiêm biết nếu như mình không thừa nhận, Kiêu Ngữ Thần đời này sẽ không biết những chuyện hắn từng làm, chỉ một tên Hoắc Vũ Thần, không tạo thành uy hiếp đến hắn, hắn đương nhiên có thủ đoạn hơn tên kia gấp bội để chôn vùi quá khứ đó.

Nhưng bây giờ, hắn không muốn như thế. Hắn muốn sống chung với nàng, giống như những vợ chồng bình thường khác vậy, thành thực trao đổi, không có bí mật, thẳng thắn thành khẩn với lẫn nhau, tín nhiệm lẫn nhau.

Đường Học Khiêm bỗng nhiên vươn tay, mơn trớn những vết hôn bị hắn cắn mút lưu lại dấu vết, đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Kiêu Ngữ Thần, hắn chậm rãi mở miệng: “Nếu anh nói với em, chuyện tối hôm qua, anh không chỉ đối với một mình em, em nghĩ như thế nào?”

**** *

Nếu đây là phim truyền hình, nhất định sẽ phát triển như thế này—

Nữ nhân vật chính vào lúc ban đầu khiếp sợ qua đi, một cái tát bay đến, khóc hô: “Anh, tên hỗn đản này! Làm sao có thể đối với tôi như vậy! Anh không sợ làm tôi thất vọng sao! Ô ô ô ô...”

Vai nam chính thừa nhận một cái tát đau nhức kia, bắt khuất ôm sát nữ chính vào lòng: “Anh sẽ để em đánh đến khi hết giận mới thôi, em đánh đi!”

Sau đó, ba ba ba ba một trận hình ảnh đầy bạo lực.

Lại sau đó, vai nam chính xem đúng thời cơ, bắt đầu thể công nhu tình, cụ thể biểu hiện như sau: Gắt gao ôm nữ nhân vật chính trạng thái đã muốn điên cuồng, ôm lấy nàng liền hướng phòng ngủ đi đến. (nơi đó có giường chứ sao...)

Loại sách lược chiến đấu này, trung tâm chỉ đạo tư tưởng là: Đánh là thân, mắng là yêu, có vấn đề gì giải quyết không được, khiến cho nó ở trên giường hóa thành hư vô đi...

Loại phim truyền hình này luôn luôn bị Đường Học Khiêm khinh bỉ không thôi: Có làm hay không, chỉ biết dùng xoa xoa ôm ôm để giải quyết vấn đề, bọn họ không có đầu óc sao?!

Nhưng bây giờ, Đường Học Khiêm thực bất đắc dĩ thừa nhận: Nếu có thể dùng cách xoa xoa ôm ôm như thế có thể giải quyết vấn đề, vậy thì thật sự là một kết thúc tốt đẹp....

Nhưng dù sao chuyện này không phải đang đóng phim truyền hình a...

Trên thực tế, toàn bộ những tế bào trong não của Kiều Ngữ Thần hoàn toàn không giống như những người khác khi gặp tình trạng ‘Ngoại tình bên ngoài, phản bội hôn nhân’, Kiều Ngữ Thần đời này được bảo hộ rất khá, kinh nghiệm xã hội đương nhiên khiếm khuyết trầm trọng, ở trong mắt nàng, khi kết hôn liền nhất định là an toàn, bởi vì có pháp luật bảo hộ chứ sao... Pháp luật là thần thánh, là vô địch, một khi làm trái pháp luật đương nhiên sẽ bị bắt bỏ tù... Kiều Ngữ Thần là một công dân vô cùng tốt luôn tuân thủ luật pháp, vì thế đương nhiên đem tất cả mọi người tưởng tượng thành những người cũng nghiêm túc tuân thủ như mình, hoàn toàn không hề nghĩ đến người đàn ông bên cạnh mình từ nhỏ lớn lên xem tất cả mọi điều khoản pháp luật như một tờ giấy vụn, hần hoàn toàn là một phần tử cực độ nguy hiểm....

Đường Học Khiêm không yên bất an nhìn Kiều Ngữ Thần, không bỏ sót bất cứ biểu hiện nào trên mặt nàng, nhìn thấu nội tâm đối thủ để suy nghĩ ra phương pháp đối phó tương ứng đó là vũ khí, là kinh nghiệm của Đường Học Khiêm. Nhưng bây giờ, Kiều Ngữ Thần không khóc không có náo loạn, không có thương tâm, không có phẫn nộ, ngược lại cả khuôn mặt đều đỏ ửng lên. Vì thế Đường Học Khiêm buồn bực không thôi: Thật chết người mà, lòng của phụ nữ đúng là như mò kim đáy biển....

Những suy nghĩ trong đầu của Kiều Ngữ Thần hoàn toàn chệch khỏi quỹ đạo, luôn hướng về ánh sáng rực rỡ, suy nghĩ mọi người đều đúng đắn chân chính.

Nàng nhin không được đỏ mặt an ủi hần: “Những chuyện trước kia của anh, em sẽ không để ý đến.... Trước khi kết hôn với em, anh làm những chuyện đó, hoặc anh ở cùng ai em không quan tâm, anh không cần hỏi ý em...”

.....

Đường Học Khiêm thống khổ không thôi, vẻ mặt nhăn nhó: Kiều Ngữ Thần! Em nhất định phải làm thánh mẫu sao? Em có thấy người đàn ông bình thường nào lại nhảm chán đem những chuyện trên giường trước hôn nhân ra hỏi ý lão bà sao?!

Đường Học Khiêm thực sự rất muốn buông tay quên đi mọi chuyện không thêm giải thích, nhưng đòi mạng là, Kiều Ngữ Thần càng làm thánh mẫu, nội tâm của hần khi gần một tâm hồn lương thiện như thế lương tâm lại càng bất an, càng thấy được thực sự có lỗi với nàng, càng muốn thẳng thắn chân thành với nàng hơn.

Đường Học Khiêm thật sự thành tâm, khó khăn mở miệng: “... Không phải như em nghĩ đâu, không phải trước khi cưới, mà là sau khi cưới...”

24. Chương 24

Sau khi cưới?

Kiều Ngữ Thần cứng cả người.

Vừa mới nghe, trong nháy mắt, nàng gần như không hiểu hết ý của hắn. Hắn đứng ở trước mặt nàng, gần như vậy, nàng thậm chí có thể cảm giác được rõ ràng từng hơi thở đem qua hắn lưu lại trên người nàng, nhớ rõ hắn ôm nàng chậm rãi chuyển động cái vật kia..... Tần suất, nhớ rõ khi đạt đến cao trào, chất nóng ấm của hắn tuôn trào như vỡ đê, một khắc trước đó Kiều Ngữ Thần đã tin tưởng vào tình yêu vĩnh hằng, tin tưởng tình yêu có thể kéo dài thiên trường địa cửu.

Nhưng vừa tỉnh mộng, hắn lại nói cho nàng biết, tất cả những chuyện đó của hắn với nàng hoàn toàn không chỉ dành riêng cho một mình nàng.

Một giây trước còn trên thiên đường, một giây sau đã xuống địa ngục.

Kiều Ngữ Thần nắm chặt tay, mồ hôi lạnh như băng dần dần tuôn xuống thấm ướt cả lòng bàn tay. Sự phát hiện này thực vượt xa khả năng nàng có thể thừa nhận, nàng không có kinh nghiệm cùng người khác đối kháng chất vấn, nàng chỉ có thể đem toàn thân sức nặng tựa vào ban công trên lan can, phòng ngừa chính mình đứng không nổi ngã xuống. Rốt cuộc khi đã tìm được giọng nói của chính mình. Kiều Ngữ Thần nói năng gần như có chút lộn xộn.

“Chúng ta kết hôn a... Ý nghĩa của kết hôn không phải là quan hệ một với một sao?”

Đường Học Khiêm lần đầu bị hỏi đến, hắn rất muốn mở miệng giải thích chút gì đó, nhưng hắn phát hiện, hắn thật sự không lời nào để nói. Một bước sai lầm hận cả thiên thu. Hắn đã bước sai một bước, vì thế hắn đã mất hết tất cả hoàn toàn thất bại trong tay nàng.

Hắn nhìn vào đôi mắt của Kiều Ngữ Thần trong veo tinh khiết có thể nhìn thấy đáy, tràn đầy đều là tín nhiệm đối với hắn. Đường Học Khiêm nhắm mắt lại, nàng quá đẹp, quá tốt, tốt đẹp đến mức làm cho hắn luyến tiếc.

“Thực xin lỗi.”

Ba chữ đơn giản nhất, chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của hắn, rốt cuộc xuất hiện làm hắn thật sự bất ngờ.

“Vì sao?” Giọng nói của Kiều Ngữ Thần đầy kinh ngạc, nhưng nàng không khóc, sự thật kinh hoàng làm cho đầu óc nàng hầu như tê liệt, người đang sốc quá độ ngược lại sẽ quên khóc.

“Tại sao phải làm những chuyện thế này?”

Nàng không hiểu, thật sự không hiểu. Nàng vẫn cho là bản tính như gần như xa của hắn đó là thiên tính tự nhiên, nàng luôn tìm ra đủ mọi lý do để tự thuyết phục chính bản thân mình vì hắn giải vây, mẹ đã dạy nàng, tình yêu là cần kinh doanh, giữa tin tưởng nhau mới là điều quan trọng nhất. Vì thế nàng tin hắn gần như không hề có lý do, cho dù bị hắn tổn thương ủy khuất đến cực điểm cũng chỉ trong những đêm dài tĩnh lặng tự mình thôi miên chính bản thân. Sáng hôm sau nàng vẫn là một Kiều Ngữ Thần hết lòng yêu hắn.

Kiều Ngữ Thần không tự chủ nâng tay trái lên, trên ngón vô danh chiếc nhẫn kim cương bằng platin tỏa ánh sáng rực rỡ chói mắt, nàng bắt tay đưa đến trước mặt hắn, trong giọng nói hỗn loạn run rẩy “...Khi anh lên giường cùng người khác, anh vẫn mang nhẫn kết hôn này sao?”

**** *

“Cái đó, em nghe anh giải thích ——”

Khi nói ra những lời này, tâm của Đường Học Khiêm hung hăng trầm xuống. Giải thích, hắn có thể giải thích thế nào? Nói hôn nhân của chúng ta kỳ thật không phải thực sự là ý của anh? Nói cho nàng biết hắn là bị bắt buộc mới cùng nàng kết hôn? Không được, Đường Học Khiêm ở trong lòng quả quyết chối bỏ, hắn không thể đem những chuyện kia nói cho nàng biết. Hắn đã là một người chồng để cho nàng hoàn toàn thất

vọng, hẳn không thể lại để nàng thất vọng về người cha thân yêu của mình, hẳn không thể để bóng tối phía sau của hôn nhân bày ra trước mặt nàng.

Hắn thấy Kiều Ngữ Thần yên lặng nhìn hắn, hẳn thấy trong mắt nàng đối với hắn tràn đầy hy vọng nghe được một câu giải thích hợp lý từ hắn, chờ mong hắn cấp ra một lý do đủ để nàng có thể tha thứ cho hắn. Đường Học Khiêm cụp mắt xuống, thành thực bẩm báo: “Lúc anh kết hôn với em, anh không yêu em.”

Kiều Ngữ Thần không nói lời nào, không hề có biểu hiện gì khác.

Hắn không thương nàng, thật sự nàng đã lỡ mờ cảm nhận được. Hắn luôn như gần như xa, làm cho nàng cảm thấy như thế. Kiều Ngữ Thần đôi khi suy nghĩ có phải là... nàng hy vọng xa vời nhiều lắm hay không, tính tình của hắn vốn dĩ luôn luôn cực kì lạnh nhạt, nếu bắt buộc hắn đưa ra tình cảm chân thật thực sự có ép buộc quá không?

Kiều Ngữ Thần im lặng mở miệng: “Đường Học Khiêm, lúc trước anh hướng em cầu hôn, rốt cuộc vì cái gì?”

Vấn đề này rất khó trả lời.

Đường Học Khiêm lúc này gần như có thể cảm nhận được tâm tình của phạm nhân ở phòng thẩm vấn bị thẩm vấn. Hắn phát hiện hắn tự đưa hắn vào một tình cảnh vô cùng khó giải quyết: Chẳng những thẳng thắn mà còn phải thật lòng. Đây hoàn toàn là hai loại lựa chọn đầy mâu thuẫn, hẳn cần gánh vác tất cả mọi trách nhiệm, trong đó điểm thăng bằng, phải không thể lệch.

“Anh cầu hôn với em, là vì...” Đường Học Khiêm nắm chặt tay, nói ra một câu nói dối: “...Khi đó anh, cần một người vợ có thân phận thích hợp.”

Kiều Ngữ Thần lập tức cảm thấy dưới gần như đau đớn xuất huyết.

Ý tứ của hắn, nàng hiểu rõ rồi.

Hắn hướng nàng cầu hôn năm ấy, hẳn nắm toàn bộ tập đoàn tài chính của Đường Viễn trong tay, một vị tổng giám đốc trẻ tuổi sáng chói, nhân tài mới xuất hiện. Giới doanh nhân trong một đêm chấn động, những lời xì xầm nghi ngờ nổi lên bốn phía. Mặc kệ Đường Học Khiêm đến tột cùng lỗi lạc vĩ đại thế nào, hẳn đều quá trẻ tuổi, mà tuổi trẻ đương nhiên gắn liền với ý nghĩa khiếm khuyết kinh nghiệm, hiện tượng này làm cho giới đầu tư khắp nơi trên thế giới đối với sự tin tưởng dành cho Đường Viễn sinh ra dao động thật lớn.

Hắn phải tạo một hình tượng chín chắn nghiêm túc trước công chúng, hẳn phải có đầy đủ lợi thế thuyết phục những người ở khắp nơi có liên quan đến kinh doanh. Mà lễ đính hôn, chính là thủ đoạn tốt nhất. Hẳn cần bày ra để cho cổ đông nhìn vào: Tư tưởng trách nhiệm, làm việc vững chắc, thuộc loại đàn ông có nghị lực cùng quyết đoán. Tình trạng hôn nhân của hắn có thể làm gia tăng nhanh chóng hình tượng của hắn trước công chúng, tiến tới tăng lên tín nhiệm người đầu tư đối với Đường Viễn.

Kiều Ngữ Thần không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất, chỉ cần nhìn vào gia thế của nàng, chứ đừng nói đến tình yêu mà nàng dành cho hắn, khiến cho phần đông những tiểu thư giới thượng lưu không kịp. Kiều Ngữ Thần là người thừa kế duy nhất của Kiều Thị, trên danh nghĩa nàng chiếm cứ cổ phần lớn nhất công ty Kiều Thị, gần như có thể nói nàng là người duy nhất, nàng cùng ai kết hôn, cũng đồng dạng với được sự hỗ trợ của Kiều Thị ở một bên. Không có gì ngoài bối cảnh gia thế khổng lồ, ưu thế lớn nhất của Kiều Ngữ Thần đó là phong cách riêng biệt độc đáo, tiếng lành nàng đồn xa không có một vết hoen ố, không có bất kỳ một tin tức nhỏ nào để bắt quái có thể làm phiền tung tin đồn nhảm. Trong suốt tinh khiết như thủy tinh, một số gần như là hoàn mỹ. Cho nên nếu lấy nàng với danh phận là thiếu phu nhân của Đường Gia xuất hiện trước mặt công chúng đương nhiên sẽ thu hút mọi tín nhiệm đối với hắn.

Kiều Ngữ Thần nhìn hắn, giống như nhìn một người xa lạ: “...Anh là vì lợi ích, mới cùng em kết hôn?”

Đường Học Khiêm trầm mặc mà chống đỡ. Nếu, đây là giải thích mà nàng có khả năng chấp nhận, như vậy hẳn sẽ không phủ nhận.

Kiều Ngữ Thần gần như là theo bản năng thốt ra: “Đường Học Khiêm, chúng ta ly ——” Hôn....

“Đừng nói hai chữ kia——” Đường Học Khiêm bỗng nhiên tiến lên một bước ôm chặt nàng, đem nàng ôm chặt vào lòng không buông tay “Đừng nói.... Kiều Ngữ Thần, em không thể nói, anh vừa mới yêu em, em

không thể bỏ rơi anh...”

Kiều Ngữ Thần thất thần, nửa ngày sau mới mở miệng: “Anh yêu em?”

“Đúng vậy.” Hắn vùi đầu vào cổ nàng, không một chút phát hiện động tác này ỷ lại đến cỡ nào: “Kiều Ngữ Thần, em đã đoạt lấy trái tim anh.”

Kiều Ngữ Thần bị hắn ôm thực chặt, sau một trận trầm mặc, Đường Học Khiêm chỉ nghe thấy thanh âm bình tĩnh của nàng từ trong lòng hắn phát ra: “Buông.”

Đường Học Khiêm không hề động, thân thể thực cứng ngắc.

Kiều Ngữ Thần rời khỏi ngực của hắn, rời khỏi thế giới của hắn. “...Thực xin lỗi, em làm sao có thể tin tưởng anh?”

Tín nhiệm của nàng đối với hắn, từ nay về sau, chia, cách, đứt, đoạn.

25. Chương 25

Không thể không nói thái độ vô cùng trầm tĩnh của Kiều Ngữ Thần thực sự quá mức không bình thường, thừa nhận sự phản bội mà người bình thường không thể nào nghĩ tới một cách rất bình tĩnh, vẫn bình tĩnh đi quay quảng cáo như thường ngày. Nay còn không đáng sợ, đáng sợ là nàng không có bất cứ biểu hiện một chút dị thường nào, công việc quay chụp quảng cáo thuận lợi dị thường, Kiều Ngữ Thần tươi cười dịu dàng, dễ dàng đạt được sự yêu thích của nhiều người.

Đường Học Khiêm ngẫu nhiên sẽ đến trường quay để dò xét một ít, hắn vốn cho là sẽ nhìn thấy một Kiều Ngữ Thần thất hồn lạc phách, lại không nghĩ rằng thực sự khác xa ngoài dự tính của hắn, Kiều Ngữ Thần bình thường đến mức quả thực không thể bình thường hơn, ăn cơm ngủ quay chụp nghỉ ngơi, làm từng bước không loạn chút nào.

Nhưng chỉ cần hắn muốn dựa vào gần nàng, nàng liền né tránh. Đường Học Khiêm thế này mới phát hiện công phu trốn tránh trên người của Kiều Ngữ Thần quả thực là đệ nhất, khách khách khí khí nói một câu ‘Đường tổng, xin tự trọng’ đã hoàn toàn phá hỏng hắn.

Đường Học Khiêm hỏi hân không thôi, Chung Minh Hiền từng nói qua với hắn: Mỗi khi các lão bà mà phát giận, các nàng ngoan cố hơn so với bất cứ người nào....

Vì thế trong lòng Đường Học Khiêm như có muôn ngàn con kiến bò toán loạn, gần như cảm thấy cả cuộc đời đều bị nàng nắm trong lòng bàn tay, chỉ sợ khi nào nàng bùng nổ, sẽ hoàn toàn mặc kệ sống chết của hắn.

**** *

Đèn rực rỡ sáng lên, cả tòa thành thị đều chìm đắm trong luồng ánh sáng rực rỡ bảy sắc cầu vồng ấy, Kiều Ngữ Thần đi ở ngã tư đường nhộn nhịp, nhìn những người vội vã di chuyển bên cạnh nàng, trong mắt của nàng bình tĩnh không có chút gợn sóng.

Nàng đi ngang qua một cửa hàng bán đồ dùng trẻ con, một đôi vợ chồng trẻ đang ở trong cửa hàng chọn lựa những món đồ chơi cho những đứa bé của họ, Kiều Ngữ Thần đứng ở trước tủ kính, nhìn ngọn đèn ấm áp từ trong cửa hiệu chiếu ra, trong mắt kim lòng không đậu toát ra thần sắc hâm mộ.

Giá trị cuộc sống nhân sinh của nàng giống như sự trôi chảy của tạo hóa, giống như đại đa số những người bạn bên cạnh nàng, không cần dựa vào bất cứ người nào chỉ cần nàng muốn, nàng là có thể dễ dàng đạt được, chưa từng có bất cứ một tiếc nuối nào.

Nhưng cuối cùng nàng lại không đi những con đường bình thường như những người khác, cuộc sống của nàng thuộc loại người hiếm gặp so với cuộc sống của những gia đình bình thường, nguyện vọng mãnh liệt được trở thành Đường Phu nhân lúc trước đã đạt được. Người đàn ông kia cho nàng một cái nhà, cho nàng

toàn bộ những gì nàng muốn, hắn đã làm cho nàng trở thành một Đường phu nhân, người được mọi người hâm mộ nhưng đến cuối cùng, hắn lại nói cho nàng biết, thì ra những gì hắn mang đến cho nàng tất cả đều là giả dối.

Đường Học Khiêm.

Cái tên này gần như chiếm cứ một phần ba của cuộc đời nàng, năm nàng mười sáu tuổi đã gặp hắn, từ đó về sau giao trái tim đặt vào trên người hắn.

Tín nhiệm nàng đối với hắn gần như là vô điều kiện, tin tưởng hắn là người chồng tốt, thậm chí tin tưởng hắn tương lai sẽ là một ba ba tốt. Mỗi khi nàng ảo tưởng một ngày nào đó trong tương lai, hắn sẽ cúi người, dùng thanh âm trầm thấp khêu gợi giáo dục con của bọn họ, mỗi khi nghĩ đến hình ảnh này thì nàng đã cảm thấy cuộc đời này không uống.

Khi tỉnh mộng, dữ dội và tàn nhẫn.

Kiều Ngữ Thần chẳng có mục đích đi ở ngã tư đường náo nhiệt, nàng phát hiện có lẽ nàng thật là rất vô dụng, cho dù đã biết sự thật tàn nhẫn như vậy, nhưng lại không có xúc động muốn điên cuồng phát tiết. Quán bar uống rượu say thì thế nào, kết quả còn không phải là tự làm tổn thương thân mình, lòng của nàng đã bị thương hoàn toàn, có thể bảo vệ chính nàng hiện giờ chỉ có duy nhất thân thể của nàng.

Thân thể.

Kiều Ngữ Thần nở nụ cười, kỳ thật khối thân thể này của nàng, cũng đã vết thương chồng chất.

Nàng thực vô dụng, cho dù biết hắn là nên quên đi tất cả những chuyện kia, thân thể cũng đã bị khắc họa lên rồi, rồi cuộc không thể quay về với quá khứ đơn thuần như trước nữa. Nàng nhớ rõ từng vòng tay ấm áp khi hắn ôm nàng vào lòng, mỗi một bước, nhớ rõ tần suất mỗi một lần của hắn, tiết tấu thuộc về chỉ riêng của một mình hắn đã muốn dung hợp hòa tan vào thân thể của nàng, nàng không bao giờ trở về một cô bé ngây thơ hoàn toàn không biết gì cả.

Trên trời cao bỗng nhiên lất phất những giọt mưa bay, mưa bụi lạnh lẽo rơi từng giọt trên người nàng, nàng hồn nhiên chưa tỉnh, vẫn đang cúi đầu, không nhanh không chậm đi tới.

Đèn đỏ sáng lên, nhưng nàng vẫn không chút phát hiện, như bị mê hoặc một bước đã bước ra khỏi lối đi dành cho người đi bộ, bị người kéo mạnh trở lại.

“Hả?” Kiều Ngữ Thần cuối cùng từ trong thất thần tỉnh ngộ, theo bản năng nói cảm ơn: “Cảm ơn...”

Tay không có như dự đoán sẽ được buông ra, vẫn đang bị nắm chặt không buông.

Kiều Ngữ Thần ngẩng đầu, rơi vào trong một đôi mắt đầy thương yêu.

**** *

Hoắc Vũ Thần không có biểu tình gì đứng ở sau lưng nàng nhìn nàng, bỗng nhiên dùng sức đem nàng kéo vào ô, “Anh đi theo em hơn bốn giờ rồi, chân của anh đã mỏi nhừ, em không thấy phiền sao? Trời mưa cũng không biết kiếm chỗ núp, đèn đỏ sáng cũng không biết dừng lại, em có biết anh đi ở phía sau em thực vất vả hay không a?”

Kiều Ngữ Thần sờ sờ mặt mình, có điểm nghi hoặc: “Bị anh nhìn thấy à?”

“Cũng chỉ có anh có thể nhìn ra.” Hoắc Vũ Thần lấy trong túi ra khăn tay màu trắng, nâng tay lau nước mưa trên trán nàng: “Em có vẻ không muốn đối mặt anh.”

Kiều Ngữ Thần nở nụ cười, theo bản năng vươn tay sờ túi tiền trong áo phộc của hắn, Kiều Ngữ Thần áy náy: “Em nghĩ đến anh sẽ chuẩn bị an ủi em.”

Hoắc Vũ Thần nhìn nàng trong chốc lát, sau đó khép ánh mắt, nhẹ chớp như xua bớt đi cảm tình không nên có, một tay từ túi áo bộ âu phục lấy ra mấy viên chocolate để vào trong tay nàng.

Năm đó, mỗi khi nước mắt nàng sắp rơi, Hoắc Vũ Thần sẽ cho nàng ăn Godiva chocolate, loại kẹo này đặc thù mang theo ngọt ngào theo miệng xâm nhập sâu vào tận đáy lòng, đem chua xót hòa tan, làm cho nước mắt lui bước.

Kiều Ngự Thần mừng rỡ không thôi: “Godiva, anh còn nhớ khẩu vị em thích nhất a?”

Nụ cười của nàng vẫn giống như năm đó, nhưng trong mắt đã bị khắc lên vết thương thật sâu, như sương khí giống như kéo dài không tiêu tan, tổn thương mắt của hắn. Nàng không bao giờ còn là cô bé đơn thuần ngây thơ của năm đó nữa, cuộc sống của nàng một người đàn ông mạnh mẽ xâm nhập, cướp đi toàn bộ ngây ngô của nàng, đem nàng từ một cô gái biến thành một người phụ nữ, nàng đã trả một cái giá quá đắt, năm đó mẹ mất trong lòng hắn lưu lại một miệng vết thương thật sâu, mà bây giờ, người đàn ông kia cho nàng vết thương càng sâu hơn.

Hoắc Vũ Thần bỗng nhiên dùng sức ôm sát nàng, chiếc ô cầm trong tay rơi xuống trên mặt đất, mưa bụi đầy trời từ trên trời rơi xuống, làm ướt toàn thân hắn và của nàng.

Xung quanh trở nên thật tĩnh lặng thời gian vào lúc này giống như đang quay trở ngược lại, giống như năm đó giữa bọn họ không hề có khoảng cách, không có một người tên Đường Học Khiêm xen lẫn vào cuộc sống của bọn họ. Nàng cùng hắn, gần bó không rời, cùng nhau hàn gắn vết thương mất mát của nhau.

Thanh âm của Hoắc Vũ Thần đau đớn cúi đầu vang lên: “...Hắn đưa cho em miệng vết thương, anh sẽ trị liệu thay em.”

**** *

Hoắc Vũ Thần không thích ở biệt thự, không thích ở nhà trệt, chỉ thích nhà trọ cao tầng, thích cảm giác một mình vào ban đêm từ trên cao nhìn xuống muôn vạn ánh đèn lấp lánh ở xa xa. Cuộc sống di chuyển khắp nơi trên thế giới, làm cho hắn đã hình thành thói quen chỉ ở khách sạn cao tầng.

Nắm tay Kiều Ngự Thần trở lại khu nhà trọ cao cấp, Hoắc Vũ Thần đỡ nàng ngồi xuống, nhìn thấy bộ dạng nàng thất hồn lạc phách dường như không hề có ý định thay đổi quần áo, đơn giản khẽ cắn môi đem áo khoác nàng cởi ra, từ phòng ngủ cầm chiếc chăn lông cừu khoác lên người nàng. Kiều Ngự Thần vẫn không nhúc nhích, ...ở trước mặt người đàn ông này nàng không cần che dấu yếu ớt, trong mấy ngày nay, từng cảm xúc chống đối nhau rút cuộc từng giọt từng giọt chảy ra, tuy rằng theo biểu hiện của nàng nhìn thấy không có sai biệt gì lớn lắm, bất quá chỉ là không cười, không nói, không cảm giác.

Hoắc Vũ Thần đi vào phòng ngủ, rất nhanh đã thay đổi toàn bộ quần áo ướt sũng trên người mình, sau khi đem mình lau khô từ tủ quần áo thay ra một bộ quần áo ở nhà. Hiện tại, ngày thường Hoắc Vũ Thần không khéo tà khí đã hoàn toàn biến mất, cả người hắn đều thả lỏng, giờ tay nhắc chân đều tạo cảm giác ôn nhu che chở.

Hoắc Vũ Thần thay quần áo xong đi ra ngoài, Kiều Ngự Thần cùng vừa rồi giống nhau như đúc, không hề động đậy, thậm chí ngay cả biểu tình cũng không có thay đổi qua. Hoắc Vũ Thần đứng ở sau lưng nhìn nàng, nhìn bóng tối của cô đơn đang cắn nuốt nàng từng chút, nhìn cái tên đàn ông gọi là Đường Học Khiêm đem nàng hiện tại biến thành cái dạng này, mà hắn lại thúc thủ vô sách.

Hắn đi tới, đứng ở bên người nàng, cầm lấy khăn lông khô nâng tay giúp nàng lau khô tóc, Kiều Ngự Thần cúi đầu, không có nửa điểm thanh âm.

Từ góc độ này của hắn nhìn thấy, nàng giống như một chú cún con lông xù, bị người tổn thương cũng không dám lên tiếng, toàn bộ để ở trong lòng, đợi cho đêm dài tĩnh lặng một mình len lén liếm láp miệng vết thương.

“...Em thích anh ta ở điểm nào?” Cúi đầu, thanh âm nam tính đánh vỡ không gian yên tĩnh, thanh âm Hoắc Vũ Thần bình tĩnh không có chút cảm giác áp bách nào, “Anh vẫn muốn biết, đến tận cùng em thích anh ta vì cái gì?”

Kiều Ngự Thần giật giật, không nói gì.

“Bởi vì anh ta xinh đẹp?” Hoắc Vũ Thần cười rộ lên, mở ra câu vui đùa không đúng lúc: “Đúng vậy, anh ta rất đẹp, cho dù lấy ánh mắt đồng tính mà nói, sắc đẹp của anh ta có thể nói là quá xuất sắc.”

Kiều Ngự Thần dừng một chút, nhìn không được cãi lại, thanh âm nhu nhu: “Em không háo sắc...”

Hoắc Vũ Thần cười rộ lên, “Như vậy, là vì cái gì? Bối cảnh của anh ta? Gia thế của anh ta? Anh ta có, em cũng có.” Tươi cười trở nên nhạt dần thanh âm của Hoắc Vũ Thần khàn khàn hắn lên: “Nhiều năm như

vậy, anh vẫn không rõ, anh ta đến tốt cùng có điểm nào có thể làm cho em rơi vào tay giặc hoàn toàn như vậy.”

Kiều Ngữ Thần giật giật môi, nhưng không có thanh âm. Cả người nàng đều bị vây hãm trong một không gian yên tĩnh, cự tuyệt bất luận kẻ nào nhìn trộm.

Nàng muốn đáp lại câu hỏi của hắn, lại phát hiện tất cả ngôn ngữ cũng đã bị rơi mất, quên mất, cái người đã tổn thương nàng sâu sắc hiện tại, tận đáy lòng nàng nơi nào cũng có, sâu tận xương tủy, đó không phải có thể dùng ngôn ngữ để kể ra. Nàng thất vọng đối với hắn, lại đối với chính mình tuyệt vọng hơn nhiều.

Hoắc Vũ Thần nhắm mắt, không đành lòng thấy Kiều Ngữ Thần như vậy.

“Kiều Ngữ Thần.” Hoắc Vũ Thần bỗng nhiên cúi người, quỳ một gối xuống ở trước mặt nàng nhìn thẳng vào nàng, thanh âm đau đớn ở không gian yên tĩnh lan tỏa khắp phòng: “....Qua nhiều năm như vậy, ngoại trừ Đường Học Khiêm, người đàn ông khác đối với em mà nói, thật sự đều không có chút ý nghĩa nào sao?”

26. Chương 26

Chủ nhật.

Sau cơn mưa không khí phá lệ tươi mát hơn, cả tòa thành thị giống như được gột rửa bởi một mùi hương thanh khiết thơm ngát.

Một chiếc xe thể thao màu tím bạc đậu khu nhà nhỏ ở vùng ngoại ô, cửa xe mở ra, một bóng người cao ráo xuất hiện ở trong phạm vi tầm mắt mọi người, tuổi trẻ, tuấn mỹ, làm cho người ta đã gặp qua là không quên được.

Một lão bà bà đã lớn tuổi trên tay mang theo giỏ thức ăn cùng nông cụ đang đi từ hướng đồng ruộng bên kia đến. Người đàn ông tuấn mỹ vội vàng đi tới, thanh âm cung kính: “Thím Trần.”

“Hả?” Nghe thấy thanh âm này, thím Trần dừng bước, xoay người nhìn lại, vẻ mặt kinh hãi: “Đường thiếu gia? Tại sao cậu lại tới đây?”

“Chủ nhật, sang đây nhìn thím một chút.” Đường Học Khiêm đi lên phía trước, cầm lấy những thứ trong tay bà. “Để con giúp thím.”

“Vậy làm sao có thể!” Hắn cao sang quyền quý đến thế, bà làm sao dám.

“Không sao.” Đường Học Khiêm khẽ cười, tươi cười thanh nhã: “Coi như là thay Ngữ Thần giúp thím là được rồi.”

**** *

Thím Trần, vốn dĩ mọi người thường hay gọi bà là Trần quản gia, bà là quản gia trước kia của Kiều gia, là người mà Kiều phu nhân đã tạ thế tín nhiệm nhất, cũng là người một tay đem Kiều Ngữ Thần nuôi lớn, thẳng đến khi Kiều Ngữ Thần gả vào Đường gia rời khỏi Kiều gia, Trần quản gia mới chính thức về hưu.

Kiều Ngữ Thần trân trọng bà giống như mẹ của mình, sau khi thím Trần về hưu, Kiều Ngữ Thần từng đem cổ phần công ty tên của mình chuyển sang tên bà, hàng năm đều chia cổ tức hoa hồng, đủ để đảm bảo bà khi trở về nhà có cuộc sống an nhàn tự tại, nhưng Trần quản gia không lấy một xu, bà đối tiền tài vật chất cũng không có suy nghĩ gì nhiều lắm, tuổi tác càng lúc càng lớn, bà chỉ mong sao tuổi già của bà yên vui an tĩnh. Vì thế Kiều Ngữ Thần đã mua một ngôi nhà ở ngoại ô rời xa khu thành thị ồn ào náo nhiệt, hoàn cảnh thanh nhã yên tĩnh, không tranh sự đời. Ngoài ra còn có một số đồng ruộng để canh tác.

Thím Trần đưa mắt nhìn luống rẫy củ cải phát triển tươi tốt của mình, thắng cảnh, lão nhân gia hưng trí bừng bừng cầm vòi phun, thuận miệng hỏi: “Không biết Đường thiếu gia có biết làm thứ này hay không?”

Đường Học Khiêm nhã nhặn trả lời: “Hiểu sơ.”

Thím Trần nảy lên hứng thú, “Có hứng thú thử một chút hay không?”

Đường Học Khiêm nở nụ cười, cởi áo khoác âu phục, cởi bỏ cúc áo sơ mi chỗ cổ tay, đem áo sơ mi xắn lên đến khuỷu tay, sau đó tiếp nhận vôi nước từ trong tay bà. “Được”

Đường Học Khiêm người này có một ưu điểm, ba trăm sáu mươi ngành nghề, cái gì cũng đã thử qua một chút, hơn nữa rất nhiều ngành nghề trong đó hắn làm rất giỏi. Không người nào biết làm sao hắn làm được, hắn tựa như một điều bí ẩn, có bao nhiêu bộ mặt, có thể tùy thời biến ảo, làm người ta đầu vầng hoa mắt.

Đường Học Khiêm đứng ở luống củ cải, ngồi xổm người xuống, đưa tay vén lên lớp lá bao bên trên củ cải, xem xét tình trạng củ cải sinh trưởng.

Thím Trần hưng trí bưng bưng hỏi: “Thế nào?”

“Bây giờ nó đang vào giai đoạn tăng trưởng mạnh, nên tưới thêm nhiều nước, phòng ngừa thiếu nước không tốt lắm.” Đường Học Khiêm bận việc, trong tay không hề nhàn rỗi: “Nếu hơi nước cung ứng không đủ, không chỉ có ảnh hưởng đến độ sinh trưởng, tăng trọng của củ cải, mà chỉ tăng trưởng phần rễ chùm, tính chất thô ráp, bên trong củ cải sẽ xốp, mất chất lượng, Về phương diện khác, nếu nước quá nhiều, nên chú ý để kịp thời thoát nước, tránh bị úng rễ.”

Lật bên dưới tán lá, đưa ra nhận xét, nhắc nhở lượng nước canh sao cho vừa đủ.

Thím Trần chỉ chỉ một mảnh đất củ cải củ bên cạnh, “Đường thiếu gia, bên này, cậu có thể nhìn ra là cái gì vấn đề không?”

Đường Học Khiêm nghe vậy, bước qua ngồi xổm người xuống xem xét. Bên trên mặt lá xuất hiện một đốm đỏ hình chữ V, gân lá hơi biến thành màu đen, cuống lá màu vàng, có xu thế lan rộng khắp toàn bộ bề mặt lá. Đường Học Khiêm nghĩ nghĩ, mở miệng nói: “Là biểu hiện của bệnh khoai hà, gốc nhiễm bệnh ống dẫn biến thành đen, bên trong cuống lá đã bị thối, khi mới bắt đầu phát bệnh không quan sát kỹ sẽ nhìn không thấy rõ bệnh trạng, nhưng gân lá đã biến đen về sau sẽ thối đến tận ruột.”

Thím Trần kinh hãi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Đường Học Khiêm nhìn nhìn, đi trở về đồng ruộng cầm lấy hộp nông cụ của thím Trần, bên trong có các loại dược phẩm dùng cho nhà nông, Đường Học Khiêm nghĩ nghĩ, nhìn thím Trần nhẹ nở nụ cười. “Không sao, đây là bệnh thông thường, dùng 30% thuốc kháng khuẩn mạnh 500 ml, hoặc là 72% kháng khuẩn Techo 3500ml, hay là dùng đồng sunfat 14% 350ml, thêm 47% thuốc tăng trưởng sinh trưởng 900ml, hòa tan sau đó phun sương.” Cầm lấy các loại dược phẩm chất lỏng, Đường Học Khiêm ngắt đầu, “Con sẽ pha chế giúp thím dung dịch, sau đó cứ phun liên tục bảy đến mười ngày là được rồi.”

Thím Trần đứng ở bên cạnh hắn, tinh tế đánh giá người đàn ông này.

Động tác của hắn thực chính xác, người này cho dù làm bất cứ chuyện gì cũng có phong cách riêng độc đáo của hắn, trật tự rõ ràng, thận trọng. Thím Trần nhìn hắn, bỗng nhiên minh bạch, vì sao mỗi lần Kiều Ngữ Thần nói đến người đàn ông này, trong mắt tràn đầy màu sắc rực rỡ.

Không thể không nói, người này, rất có lực hấp dẫn. Trong ngày thường, hắn khoác lên người bộ âu phục cắt may tinh xảo, ngữ điệu nói chuyện không nhanh không chậm, ngay cả tươi cười đều là không xa không gần, cảm giác mười phần đúng mực, nghiễm nhiên là một hình tượng của một nhà doanh nghiệp có tầm cỡ, làm cho người ta cảm giác không thể vươn tay tới. Mà khi hắn xoay người một cái, lại có thể dùng một loại diện mạo xuất hiện ở trước mặt người khác, bình thản cẩn thận, làm người ta say mê.

“Đường thiếu gia.” Thím Trần xoay người, đối diện cùng tầm mắt của hắn, đẩy ra đề tài: “Cậu thông minh như vậy, lại còn có việc cần nhờ vả tôi?”

**** *

Bị người ta vạch trần mục đích, Đường Học Khiêm không phủ nhận, gật gật đầu thẳng thắn thừa nhận: “Đúng vậy, con có việc nhờ vả thím.”

Quản gia tiền nhiệm của Kiều gia nghiền ngẫm cười rộ lên, “Là về Ngữ Thần tiểu thư?”

Tầm mắt của bà quá mức dò xét, Đường Học Khiêm không dám đối diện, hơi lảng tránh. “Vâng.” Thật sự hẳn là vì Kiều Ngữ Thần mà đến.

“Nói đi, cậu muốn tôi giúp cậu cái gì?” Thím Trần ngồi ở bên vệ đường, tươi cười xa xăm: “Nhìn cậu vừa rồi nể mặt nhiệt tình giúp tôi làm việc đồng áng, tôi sẽ tận lực giúp cậu.”

Mặt Đường Học Khiêm bỗng nhiên đỏ, lập tức làm cho thím Trần trở nên ngạc nhiên: Một thằng bé da mặt dày như thế cũng sẽ đỏ mặt? Kỳ tích thế giới a....

Đường Học Khiêm ho khan một tiếng, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm lên hỏi: “Con muốn biết, Ngữ Thần cô ấy.... Rốt cuộc yêu thích con ở điểm nào nhất?”

Mất mặt, mắc cỡ chết người...

Vừa hỏi ra lời, Đường Học Khiêm còn có loại xúc động muốn tìm khối tào hủ đâm đầu vào chết cho xong, đời này hẳn sẽ không hỏi qua loại vấn đề này một lần nào nữa.....

Nhưng thím Trần chỉ cười không nói.

Đường Học Khiêm bị bà cười đến sợ hãi, lại không dám phát tác, chỉ có thể ngoan ngoãn bị bà cười. Hẳn hiện tại hoàn toàn bị người nắm bắt, phàm là người cùng Kiều Ngữ Thần có quan hệ chặt chẽ, hẳn một mực cũng không thể đắc tội, lão bà của hẳn sẽ chạy trốn a...

May mà, Trần quản gia không thử thách hẳn nhiều, thản nhiên mở miệng, thanh âm của xa xăm vang lên.

“Đường thiếu gia, cậu có biết mẹ của Ngữ Thần là người như thế nào không?”

Đường Học Khiêm sửng sốt, ngẩn ngơ một lúc, sau đó hổ thẹn cúi đầu: “Con... không hiểu rõ lắm.” Hẳn chưa bao giờ cố tình tìm hiểu về cuộc sống riêng tư của nàng trước kia, vì thế nàng cũng không nhiều lời về chuyện của mình.

Thím Trần nở nụ cười, đem tất cả nói cho hẳn biết.

“Phía sau của Kiều gia có một khoảng đất rất rộng lớn trống trải, đó là do mẹ của Ngữ Thần mua lại, mẹ của con bé trời sanh tính đậm bạc, không thích trường hợp xã giao, thích nhất là ở trên mảnh đất của chính mình trồng đủ loại rau dưa và trái cây, sống một cuộc sống bình yên thanh nhàn. Trước kia, mỗi ngày chuyện mà Ngữ Thần hay làm nhất chính là đi theo mẹ của con bé tưới nước làm cỏ, đối với Ngữ Thần mà nói, đó là kỉ niệm vô cùng trân quý khi nhớ đến, đó là cuộc sống thực sự của con bé, là sức mạnh để con bé duy trì. Phần lớn thời gian mẹ con bé thường hay ốm đau, nằm liệt giường, Ngữ Thần chỉ có thể ở bên cạnh bồi mẹ, cái gì cũng không thể làm....”

“...Từ sau khi bà bệnh nặng, mảnh đất kia liền xao lảng đi, tuy rằng Ngữ Thần có ý định dùng đủ mọi phương pháp, nhưng không có ai có thể làm cho mảnh đất đó sống lại như trước. Sau đó phụ nhân chết vì bị bệnh, Ngữ Thần không bao giờ bước đến nơi đó một lần nào nữa....”

“Nhưng sau đó, có một người xuất hiện làm cho mảnh đất khô cằn kia lại một lần nữa lại bừng bừng sức sống giống như trước...”

“.....”

Thím Trần nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, thanh âm du dương: “Đúng, người đó chính là cậu.”

**** *

Khi còn nhỏ, Kiều Ngữ Thần mười bảy tuổi thì ở Kiều gia cử hành một buổi tiệc rượu long trọng, Đường Học Khiêm đi theo cha của hẳn đến, cũng tham dự buổi tiệc rượu xã giao này.

Trải qua từ nhỏ đến lớn nhiều năm lẳng đọng lại như vậy, Đường Học Khiêm dưới những tình huống như thế này đã chán nản mỗi một nên lẳng lặng chuẩn bị, bản thân đã muốn luyện đến một trình độ đẳng cấp cao rồi, thừa dịp người khác không chú ý, thân là khách nhân Đường Học Khiêm lặng lẽ mình một cái đi ra đại sảnh, ở trong vườn hoa Kiều gia hít thở làn khí mát mẻ.

Phía sau hoa viên là một mảnh đất rộng lớn hoang vắng, Đường Học Khiêm trong lúc vô tình liếc mắt một cái, thâm đánh giá: Một mảnh hoang vu. Nếu Đường Học Khiêm giống như những người bình thường khác,

nhìn một cái rồi đi, như vậy có lẽ, hắc vĩnh viễn sẽ không cùng Kiều Ngữ Thần xuất hiện bên cạnh nhau. Đáng tiếc, vị thiếu gia Đường Học Khiêm này của chúng ta, tuyệt đối không thể dùng từ 'bình thường' để hình dung....

Đường Học Khiêm đối với những nghi thức xã giao của những buổi tiệc rượu, những lời sáo rỗng cảm tạ với không cảm tạ, thật vất vả chạy ra ngoài rồi, làm sao cũng đã quyết định trước khi kết thúc buổi tiệc kia nhất định sẽ không xuất hiện, kết quả là, Đường Học Khiêm đi dạo ở trong vườn hoa một mình có điểm nhằm chán. Người đang nhằm chán thì đương nhiên thường hay xuất hiện những tư tưởng kì diệu, phương thức tư duy của Đường Học Khiêm có điểm khác người, chuyện hắc cảm thấy hứng thú thường thường người thường rất khó lý giải. Mà trước mắt, hắc thực nhằm chán, trước mắt lại vừa vặn có một mảnh vườn hoang như vậy, Đường Học Khiêm thấy có một gian nhà nhỏ, bên trong đầy các loại chất hóa học, thuốc dành cho nông nghiệp và đủ các loại giống cây trồng bên trong. Đường Học Khiêm lập tức hiểu ngay: Khu đất này xuất hiện vấn đề.

Nói người của Đường gia tính cách khác người, Đường phu nhân Tiêu Tố Tố điển hình là số mệnh tiểu thư, cả đời sẽ không quá tinh thông chuyện gì, nhưng chính là một người phụ nữ hoàn toàn không biết gì như vậy, thế nhưng lại sinh ra một đứa con trai vạn năng...

Đường Học Khiêm, từ nhỏ dựa vào trí óc để ăn cơm, bất cứ thứ gì so với người bên ngoài đều tinh thông hơn một chút, khi trưởng thành thì càng đặc biệt hơn, không chỉ có kế thừa sự quyền rũ độc nhất vô nhị của mẹ hắc, ngay cả vào bếp, trong trường học hay ngồi trên bàn đàm phán, thậm chí còn có cả việc đồng ruộng quả thực chính là một hợp nữ trang di động....

Kết quả là tối hôm đó, Đường Học Khiêm của chúng ta nhằm chán liền đối với mảnh đất hoang vu này nảy sinh hứng thú thật lớn, nhịn không được muốn đem chỗ hoang tàn biến thành bảo vật. Đường Học Khiêm người này có một đặc điểm, một khi đối với việc của người nào đó sinh ra hứng thú sẽ rất có kiên nhẫn, vì thế tại buổi tối đó, Đường Học Khiêm ở dưới ánh trăng bắt đầu tìm tòi nghiên cứu về đặc điểm của mảnh đất này, tìm ra vấn đề mấu chốt, kết hợp với các loại phân hóa học cải tạo lại độ phèn của đất, độ mặn độ dày vân vân, sau đó nghiên cứu một chút ở nơi đây thích hợp gieo trồng loại thực vật nào, tính toán một chút tại... mùa này thích hợp loại giống nào, cuối cùng Đường Học Khiêm đơn giản tìm tờ giấy, đem tất cả đề nghị đều viết ở phía trên.

Trời đất chứng giám, anh bạn Đường Học Khiêm của chúng ta làm việc này tuyệt đối không phải là vì tán gái, thuần túy là sử dụng thời gian nhằm chán, hắc hoàn toàn không hề muốn vì những cử chỉ vô tâm này của hắc lại hoàn toàn bắt giam một tấm lòng hồn nhiên của thiếu nữ ngây thơ kia làm tù binh...

Nhưng mà kết quả chính là: Ngày hôm sau Kiều Ngữ Thần nhìn thấy tờ giấy lưu lại Đường Học Khiêm, theo phương pháp phía trên làm xuống, nhiều ngày sau, không có một ngọn cỏ hoang nào còn, trên mảnh đất trống đầy củ cải...

Lời nói Trần quản gia thắm thía: “Ngữ Thần năm mười sáu tuổi đã đối với cậu nhất kiến chung tình, khi đó chính là thích, niềm xúc động giống như biết bao cô gái bình thường khác, nhưng bắt đầu từ chuyện này cô ấy đã bắt đầu yêu cậu.... Bởi vì, cậu đã làm tan chỗ trống trong cuộc sống của cô ấy.”

.....

“Thím Trần.” Đường Học Khiêm ngồi ở trong mảnh đất củ cải khóc không ra nước mắt, ngẩng đầu, thực ủy khuất thực rối rắm hỏi một chuyện liên quan đến tánh mạng của hắc: “...Hoắc Vũ Thần sẽ như củ cải sao?”

27. Chương 27

Sửng sốt Trần quản gia vốn là một người làm việc nghiêm túc nghe thấy Đường Học Khiêm hỏi như thế, cũng nhịn không được bị một trận bất ngờ.

Bà ngẩng đầu, thấy một Đường Học Khiêm xa lạ.

Ánh mặt trời chiếu rõ nét từng những đường cong trên gương mặt của hần, hần ngồi trên bờ nường, hơi nhếch môi, mỏng manh cùng yên tĩnh không biết tại sao hiển hiện rõ nét trong đôi mắt của hần.

Hần hoàn toàn không giống với vẻ lạnh lẽo hờ hững ngày thường, cự tuyệt mọi người từ tiếp cận từ ngoài ngàn dặm. Hần lúc này giống một người thanh niên thực sự bình thường, cũng cảm thấy kinh hoàng cùng luống cuống. Trên thế giới này, rốt cuộc xuất hiện một người, làm cho lý trí cùng cảm tình của hần tất cả đều rối loạn.

Thím Trần ôn hòa hỏi: “Cậu thực sự để ý chuyện của Hoắc thiếu gia cùng Ngữ Thần tiểu thư?”

“Thím không nên hiểu lầm, con không phải muốn thám thính chuyện riêng của bọn họ.” Đường Học Khiêm khó khăn tìm từ, lĩnh vực này đối với hần mà nói hoàn toàn xa lạ, mỗi một bước của hần đều cẩn thận vạn phần: “Con chỉ muốn biết, nếu năm đó con không xuất hiện, nếu Ngữ Thần từ đầu tới cuối đều cùng một chỗ với Hoắc Vũ Thần, như vậy cô ấy có phải không khổ sở như bây giờ... Có phải sẽ rất hạnh phúc hay không...?”

Hần muốn đem nàng giữ ở bên người, cũng không dám lại bề gãy hạnh phúc của nàng.

Hần rõ ràng nhớ rõ hình ảnh tối hôm đó nhìn thấy, đầy trời mưa bụi từ trên trời giáng xuống, Hoắc Vũ Thần ôm thật chặt Kiều Ngữ Thần, ô trong tay rơi xuống ở một bên, khi nàng ở trong lòng hần run run, tràn đầy khổ sở cùng đau đớn, giọt mưa dừng ở trên mặt hần, chậm rãi theo khóe mắt trượt xuống, hần có loại cảm giác đó là những giọt nước mắt có lỗi. Hoắc Vũ Thần đem nàng ôm chặt, ở bên tai nàng ôn nhu nói nhỏ, giống một người chồng dịu dàng, bao dung tất cả đau lòng cùng tổn thương của nàng.

Vẫn đi theo phía sau Kiều Ngữ Thần, Đường Học Khiêm tại một khắc kia cắn chặt môi dưới, gần như nếm thấy hương vị máu. Mưa to tầm tã rơi xuống, thấm ướt toàn thân hần, hần thối lui đến một góc không người thấy, lặng lẽ nhìn bọn họ ôm nhau.

Thương thế của nàng, là hần cấp. Cho nên hiện tại, hần chỉ có thể đứng ở một góc rất xa, tro mắt nhìn nàng bị người đàn ông khác ôm vào trong ngực.

Lông mi thật dài buông xuống, thanh âm của Đường Học Khiêm tràn đầy đau đớn: “Tôi không biết, tôi như thế này... Đến tận cùng có còn tư cách ôm chặt nàng hay không...”

**** *

“Đường thiếu gia, tôi không biết giữa các người xảy ra vấn đề gì.” Trần quản gia xoa vai hần, ánh mắt hiền lành: “Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, ở trước mặt cậu, Ngữ Thần có thể quên nỗi đau mà mẹ của cô ấy để lại, bởi vì cậu mới chính là hi vọng của cô ấy, cậu có một lực hấp dẫn khiến cô ấy nhịn không được muốn tựa vào, Ngữ Thần từng nói qua, cô ấy hoàn toàn không biết diện mạo chân chính bên trong của cậu là thế nào, cậu cho cô ấy một thế giới mới, làm cô ấy tin tưởng có thể tựa vào. Mà Hoắc thiếu gia làm không được điểm này, hoàn cảnh của Hoắc thiếu gia cùng tiểu thư giống nhau, cùng gặp một nỗi đau giống nhau. Ngữ Thần ở trước mặt cậu ấy sẽ không bao giờ quên những nỗi đau đã từng trải qua, bọn họ cho nhau an ủi, nhưng tình cảm này hoàn toàn không thể biến thành tình yêu, cô ấy có thể đối xử tốt với cậu ấy, bởi vì niềm đau trong tâm cậu ấy cô ấy đã từng trải qua, nhưng đồng thời, cô ấy không thể yêu người giống cô ấy như thế.”

Đối với chuyện tình cảm là xuyên thấu qua một người nhìn đến một thế giới khác của bản thân mà bình thường không thể nhìn thấy, Đường Học Khiêm người đàn ông độc đáo này, cảm giác thần bí cùng sắc thái thiên biến vạn hóa làm cho Kiều Ngữ Thần bị thuyết phục, vết thương kia từ những ánh hào quang của hần gây tổn hại nàng đã tiêu tán hết.

Mà bây giờ, hần cho nàng vết thương mới, điều hần phải làm chính là phải để cho nàng cười rộ lên một lần nữa.

Nàng có thể không cần hần, nhưng hần tuyệt đối không thể không có nàng.

Đường Học Khiêm rốt cuộc nở nụ cười, lần này hần rốt cuộc đã biết nên làm như thế nào, tự tin toàn bộ đã trở lại. Khi ánh mặt trời ngấm nhìn cái cảm tình xảo của hần, tất cả hào quang đều hội tụ ở trên mặt hần, ánh sáng loá mắt trước nay chưa từng có.

“Cám ơn thím đã nói cho con biết những chuyện này.” Hấn đứng lên, cúi người chào thật sâu: “Con sẽ không bao giờ buông cô ấy ra, từ nay về sau, con sẽ mang hạnh phúc đến cho cô ấy.”

**** *

Đoạn quảng cáo hợp tác với YC rốt cuộc đã đến giai đoạn chấm dứt, thân là lão bản Hoắc Vũ Thần mời tất cả các nhân viên công tác ở quán bar cuồng hoan cả đêm, Kiều Ngữ Thần không uống rượu, nhưng thân là nữ nhân vật chính của đoạn quảng cáo vẫn bị mọi người mời vài ly, thế cho nên trên đường về nhà Kiều Ngữ Thần không thể không bị Hoắc Vũ Thần nắm tay dẫn đi, bước chân mới không phiêu du tìm không ra đường.

Kiều Ngữ Thần người này có một ưu điểm, rượu phẩm (tính cách, nhân phẩm sau khi uống rượu) tốt lắm, uống rượu say cũng chỉ ngủ, tuyệt đối sẽ không điên.

Hoắc Vũ Thần nắm tay nàng, nhìn nàng một cái lại một cái gục gặc, nhin không được cười: “Em uống rượu say cũng sẽ không muốn nói chuyện sao?”

“Không muốn.” Kiều Ngữ Thần thật biết điều lắc đầu: “Em muốn ngủ.”

Hoắc Vũ Thần ghé mắt xem nàng, lời nói đầy ẩn ý: “Kiều Ngữ Thần, em có biết một người phụ nữ nói với một người đàn ông là muốn ngủ sẽ khiến cho người kia hiểu lầm hay không?”

Kiều Ngữ Thần nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên tựa vào đầu vai hắn, giọng điệu mềm mại: “Vũ Thần, anh đối với em thật tốt...”

Hoắc Vũ Thần bật cười: “Anh đối tốt với em như thế nào?”

Kiều Ngữ Thần dán sát vào gò má của hắn nhìn hắn cười: “Vũ Thần, anh chưa bao giờ khi dễ em.”

“Đồ ngốc.” Hấn đẩy đầu nàng một chút, “Em tốt như vậy, không có ai muốn khi dễ em.”

“Có a.” Kiều Ngữ Thần tựa vào trên vai hắn, thanh âm mềm mại kỳ lạ: “...Anh ấy sẽ khi dễ em a.”

Hoắc Vũ Thần chậm rãi đi tới bước chân dừng dừng, bỗng nhiên dâng lên đau lòng mãnh liệt, vì thế nhin không được nắm chặt tay nàng. Kiều Ngữ Thần nhú mày, không thoải mái oán giận: “Vũ Thần, anh làm em đau.”

Hoắc Vũ Thần không nói lời nào, buông tay nàng ra, chặn ngang đem nàng ôm vào trong lòng.

Kiều Ngữ Thần bất động, nàng dán tại lồng ngực của hắn, nghe thấy tim đập của hắn. Kiều Ngữ Thần nhắm mắt, ghé vào bộ ngực hắn mơ hồ không rõ mở miệng: “Vũ Thần...”

Bỗng nhiên ánh sáng chói mắt bắn lại đây, bao phủ thân mình hai người, Hoắc Vũ Thần lập tức phản xạ có điều kiện đem nàng ôm sát. Kiều Ngữ Thần không thoải mái vùng vẫy trong lòng Hoắc Vũ Thần, choáng váng chóng mặt xoay người, nhất thời tỉnh rượu.

Một chiếc xe thể thao màu tím bạc quen thuộc đứng ở trước cửa khách sạn, một bóng người quen thuộc từ trên xe đua đi xuống, xoay người đóng cửa xe, từng bước một hướng nàng đi tới.

**** *

Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên cảm thấy một trận sợ hãi.

Đường Học Khiêm.

Tên này đối với nàng mà nói quá mức phức tạp, từ khi nàng gặp được hắn, tất cả mọi thứ của nàng đều bị hắn khống chế. Thân thể cùng tâm, toàn bộ phần bội nàng. Hấn đối với nàng mà nói thần bí đến gần như yêu dị, hấn luôn có các loại phương pháp làm cho nàng tức giận không ra.

Kiều Ngữ Thần theo bản năng muốn chạy trốn, lại bị hấn nhanh hơn kéo tay. Đường Học Khiêm dùng sức một cái, kéo nàng vào lòng.

Kiều Ngữ Thần chấn động kinh hoàng, ở trong lòng hấn giảng co: “Buông ——!”

“Anh yêu em.”

Hắn không e dè Hoắc Vũ Thần ở đó, một lời thề bỗng nhiên phá không mà ra, ngay tại bóng đêm dày đặc âm u như thế này, hắn đem một Đường Học Khiêm chân chính đầy đủ phơi bày ra, mở ra ở trước mặt nàng cho nàng xem.

“Anh biết, con người của anh rất bản, nhưng là....” Hắn đem nàng ấn hướng ngực, nơi vị trí trái tim: “Chỗ này của anh là sạch sẽ, mặc kệ em muốn hay không, anh đều mang nó cho em. Giấu lên nó, trả thù nó, hoặc là hủy diệt nó, tùy em xử trí. Mà anh, vẫn luôn chờ em, chờ một ngày em sẽ trở về nhà.”

Tim chỉ có một, hắn cả đời chỉ cấp một lần. Hiện tại, hắn rút cuộc đánh cuộc tất cả những gì hắn có, quỳ xuống chỉ vì cầu sự tha thứ của nàng.

28. Chương 28

Thực xin lỗi.

Anh yêu em.

Anh chờ em.

Nàng hận hắn lừa gạt nàng, hắn cúi đầu nói ra lời xin lỗi chân thực của hắn. Nàng hận hắn không có tim, hắn mang trái tim giao ra đây phóng tới trong tay nàng/ Nàng do dự không chịu cho hắn cơ hội, hắn trên tinh thần quỳ xuống để đợi nàng về nhà.

Tình yêu khiến người trở nên đơn thuần.

Một người mà trong mắt những người khác đầy hoa lệ rực rỡ như ánh hào quang chói lọi không thể với tay tới, nhưng quả nhiên Đường Học Khiêm ở trước mặt tình yêu rút cuộc đã buông bỏ lớp hoa lệ bóng bẩy ở bên ngoài, dùng phương pháp đơn giản nhất để cho nàng thấy rõ cảm tình hắn đối với nàng. Không cần thủ đoạn lừa dối, không cần âm hiểm, trước mặt tình yêu hắn làm theo bản năng, thẳng tắp đi về hướng nàng, đem tất cả những nhược điểm đều bại lộ ở trước mặt nàng.

Cha hắn từ nhỏ giáo dục hắn: Người đàn ông Đường gia không thể để nhược điểm bại lộ ra bên ngoài, nhất là người thừa kế.

Đứng đầu ở tập đoàn tài chính Đường Viễn hắn thực sự hiểu rõ những gì cha hắn nói. Thời khắc bị vây nơi đầu sóng ngọn gió, chút lơ lửng có thể làm cho vạn kiếp bất phục.

“Kiều Ngữ Thần, anh yêu em.”

Khi nói ra những lời đó, giờ phút này Đường Học Khiêm ôm chặt nàng vào lòng. Từ giờ khắc này, trên tay cô bé này nắm giữ tất cả những lợi thế đối phó hắn, chỉ cần nàng muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể đem hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Đường Học Khiêm cảm thấy thực thần kỳ, thì ra, cảm giác thích một người là như vậy. Không so đo lợi hại, không so đo lợi ích, thậm chí đem mình giao ra, hi vọng nàng có thể nhận. Hắn chưa bao giờ có loại kinh nghiệm này, lý trí của hắn chưa bao giờ rời khỏi hắn, vì thế cho tới bây giờ hắn cũng không biết, thì ra có thể vì một người điên cuồng cũng là một loại hạnh phúc.

Đường Học Khiêm dùng sức bế nàng một chút: “Cảm ơn em, để cho anh đã biết loại cảm giác này.”

Nàng đã dạy hắn yêu một người là như thế nào, dạy hắn ngoài ích lợi ra còn có một cuộc sống thật tươi sáng, nàng đã đem cuộc sống lạnh nhạt cô đơn của hắn trở nên vô cùng ấm áp.

Đường Học Khiêm buông nàng ra, “Anh chờ em.”

Thối lui từng bước, cùng nàng tạo ra khoảng cách, sau đó xoay người đối mặt Hoắc Vũ Thần.

Hoắc Vũ Thần đang nghiêng người dựa vào ngọn đèn đường, ngọn đèn chiếu rọi lên vẻ mặt bí hiểm của hắn, lộ ra ý nghiền ngẫm.

Đường Học Khiêm và hần nhìn nhau trong chốc lát, hơi hơi vuốt cằm sau đó bình tĩnh rời đi.

Hoắc Vũ Thần nhếch môi, bỗng nhiên bước nhanh đuổi theo, giảm thấp thanh âm xuống, ẩn ẩn có ý tứ của uy hiếp: “Đường Học Khiêm, to gan như vậy? Cưng nhiên dám để cho tôi nhìn thấy một màn này.”

Đường Học Khiêm mở cửa xe, sau đó tựa vào cửa xe xoay người đối mặt hần, thanh âm bình tĩnh: “Sau đó thì sao, anh sẽ làm như thế nào?”

“Đường Học Khiêm, anh phải biết tình cảnh của anh hiện tại, những ấn tượng của anh trong lòng Ngữ Thần ghi lại thật sự quá kém.” Hoắc Vũ Thần hai tay dứt ở trong túi quần, biểu tình nhàn nhả: “Anh có tin không, tôi có biện pháp lợi dụng Ngữ Thần cho anh thống khổ cả đời?”

Đường Học Khiêm khẽ cười, tươi cười đậm như sương, gần như nhìn không thấy, “Nếu anh muốn làm như vậy, thì anh cứ làm.” Ánh mắt của hần nhìn về phía Kiều Ngữ Thần, “Là trước đây tôi có lỗi với cô ấy, cho nên bắt luận cô ấy muốn dùng cách nào để đối phó tôi, tôi cũng không chống đỡ.”

Hoắc Vũ Thần thả ra một câu âm hiểm: “Nếu như là tôi muốn đối phó anh thì sao?”

“Giống nhau.” Đường Học Khiêm nhìn hần, thản nhiên đáp lại: “Năm đó rõ ràng tôi không yêu cô ấy, lại cướp cô ấy từ tay anh, cho nên hiện tại nếu anh muốn đối phó tôi, tôi cũng sẽ không chống đỡ.”

**** *

Kiều Ngữ Thần một đường bước chân phiêu du đi vào khách sạn, vừa đi vào cửa thần hồn điên đảo còn thiếu chút nữa bị vấp bệ cửa, may mắn Hoắc Vũ Thần tay mát lạnh đỡ lấy nàng.

“Đầu thực choáng váng?” Hoắc Vũ Thần đỡ nàng ngồi ở trên sofa phòng khách, ngồi xổm người xuống xem nàng: “Em đi tắm trước đi, anh pha nước sẵn giúp em, sau đó pha một ly trà tỉnh rượu cho em uống.”

Kiều Ngữ Thần gật gật đầu, đi theo phía sau hần vào phòng tắm.

Sự thật chứng minh Kiều Ngữ Thần choáng váng xác thực không phải bởi vì uống rượu say, mà là bị mọi người chúc rượu đến mê man, bình thường coi trọng nhất quy tắc đạo đức nam nữ khác biệt, Kiều Ngữ Thần ngây ngốc đi vào phòng tắm liền cởi quần áo ra chuẩn bị tắm rửa, khi Hoắc Vũ Thần pha nước ấm xong quay đầu lại, thì bị dọa hốt hoảng.

“Ách....”

“.... Hả?” Kiều Ngữ Thần nhìn nhìn hần, rồi lại nhìn chính mình một chút, sau đó rút cuộc hoàn hồn, “Thực xin lỗi thực xin lỗi!!! Là em sai lầm rồi!!!” Nắm quần áo lên vội vã mặc vào.

Hoắc Vũ Thần ho khan một tiếng, nhìn không chớp mắt đi ra phòng tắm, sau đó ở phòng khách bên quầy bar tự rót cho mình một ly nước mát uống một hơi.

Kiều Ngữ Thần, em có biết hay không, muốn một người đàn ông có cảm tình đối với em, mà phải làm một chính nhân quân tử thực không dễ dàng gì.

Nửa giờ sau, Kiều Ngữ Thần vừa lau tóc từ phòng tắm đi ra, “Vũ Thần.” Nàng kêu hần một tiếng, biểu tình không có mất tự nhiên, chuyện ngoài ý muốn vừa rồi hiển nhiên nàng không để ở trong lòng.

Hoắc Vũ Thần vừa vặn đã pha sẵn ấm trà giải rượu, bưng ly trà đi về hướng nàng, đem ly trà nhét ở trong tay nàng.

“Uống một chút, em sẽ thoải mái hơn rất nhiều.”

“Vâng.” Kiều Ngữ Thần là một cô bé biết vâng lời.

Hoắc Vũ Thần đứng lên chuẩn bị đi làm chuyện khác, lại bỗng nhiên bị Kiều Ngữ Thần nắm lấy tay, Hoắc Vũ Thần không xoay người, chỉ cảm thấy tay của mình bị nàng kéo đến ngực của nàng, nơi vị trí trái tim, hần cảm nhận được nhịp tim đang đập của nàng.

Thanh âm yếu ớt của Kiều Ngữ Thần vang lên: “Vũ Thần... Chỗ này của em, rất khó chịu.”

Hoắc Vũ Thần không nói lời nào, nhưng Kiều Ngữ Thần biết hắn đang nghe, vì thế nàng giao điều trái tim muốn nói nhất, nói cho hắn nghe: “Em sẽ không tha thứ anh ấy, em sẽ không tin tưởng những lời anh ấy vừa mới nói... Em, tuyệt không muốn tha thứ cho anh ấy.”

Chung quanh một trận trầm mặc.

Thanh âm của Hoắc Vũ Thần bỗng nhiên vang lên: “Là nói thật sao? Đây là lời nói thật lòng của em sao?”

Kiều Ngữ Thần dùng sức gật đầu: “Phải.”

“Vậy chấp nhận anh.”

Kiều Ngữ Thần cảm giác mình nghe lầm: “...A?”

Hoắc Vũ Thần bỗng nhiên xoay người ngược lại nằm đè lên thân thể của nàng, Kiều Ngữ Thần trở tay không kịp bị đẩy ngã trên ghế sofa.

Sofa mềm mại bỗng nhiên thừa nhận sức nặng của hai người, lún xuống một khoảng lớn. Kiều Ngữ Thần bị đau, qua cơn choáng váng ban đầu, kinh hãi phát hiện từng đường cong rõ ràng trên gương mặt của Hoắc Vũ Thần cách nàng chỉ có mấy cm gần gũi.

Gần gũi như vậy, Kiều Ngữ Thần gần như cảm thấy hắn đang hôn nàng.

“Em đã không muốn thương anh ta nữa, vậy hãy yêu anh.” Hoắc Vũ Thần tươi cười ôn nhu, ngón tay mân trớn môi của nàng: “Ngữ Thần, chúng ta từ nay về sau không làm bạn bè nữa, chúng ta làm người yêu đi.”

Kiều Ngữ Thần hoàn toàn tỉnh rượu. Hoắc Vũ Thần ném một quả bom, so với trà tỉnh rượu gì đó hiệu quả hơn rất nhiều.

Người yêu?

Kiều Ngữ Thần không phải là người bình thường hay đối phó những tình huống khó xử như thế này, thông thường làm theo phản ứng bản năng, thốt ra một câu cự tuyệt: “Không có khả năng.”

Hoắc Vũ Thần rất có kiên nhẫn hỏi lại: “Vì sao không có khả năng?”

Vì sao?

Kiều Ngữ Thần nghĩ đến cái lý do thứ nhất chính là: “Bởi vì em là vợ của Học Khiêm a!”

“Cùng anh ta ly hôn.” Hoắc Vũ Thần ngữ điệu bình tĩnh, ẩn ẩn lộ ra giọng nói lạnh thấu xương: “Em không phải đã quyết định không tha thứ anh ta sao? Em không phải nói đây là lời thật lòng của em sao? Vậy thì cùng anh ta ly hôn, sau khi ly hôn em sẽ không còn là Đường phu nhân, em sẽ không ở chung với Đường Học Khiêm, những gì của em không liên quan đến anh ta.”

Đều không liên quan.

Kiều Ngữ Thần lập tức thanh tỉnh. Không còn liên quan gì đến người mang tên Đường Học Khiêm, đây là kết quả nàng có thể nhận sao?

Nhiều năm như vậy, tính toán từng giây từng phút, con số thời gian gần như khổng lồ làm cho người khác khiếp sợ. Nàng cùng người đàn ông kia dây dưa cùng một chỗ nhiều năm như vậy, cái tên này đã muốn sáp nhập vào máu của nàng, chỗ nào cũng có. Nhớ tới hắn, nàng có thể nổi lên đau đớn, loại cảm tình đau thấu xương này, là nàng có thể quên tất cả đấy sao?

Hoắc Vũ Thần nở nụ cười, “Không sao, nếu em hạ không được quyết tâm, anh có một biện pháp.” Hắn cứng rắn tách tay nàng ra, ngón tay lạnh lẽo suông sã tứ phía từ bên dưới áo ngủ của nàng xâm nhập vào bên trong, Hoắc Vũ Thần khê mở môi mỏng, từng chữ rất rõ ràng: “Cùng anh làm một lần, anh sẽ làm em hoàn toàn quên Đường Học Khiêm.”

**** *

Kiều Ngữ Thần toàn thân run run, sự tình phát triển rất quỷ dị, quỷ dị thậm chí làm nàng quên mất hết to.

Khi lý trí bãi công, bản năng liền chiếm lĩnh tư duy. Hơi thở Kiều Ngữ Thần toàn bộ rối loạn, cực độ thất kinh.

Làm thời điểm đó nàng thậm chí nghĩ không ra hẳn là Hoắc Vũ Thần, là bằng hữu tốt nhất từ nhỏ đến lớn của nàng, người đàn ông trước mặt lập tức biến thành người xa lạ, làm nàng sinh ra sợ hãi cực đoan.

Y phục của nàng bị ngăn, thân thể của nàng bị hắn vuốt ve, một người đàn ông đặt ở trên người nàng.

Kiều Ngữ Thần rốt cuộc phát hiện, những chuyện như thế này, đối tượng thay đổi, quả nhiên sẽ hoàn toàn bất đồng. Dưới loại tình huống này, người có thể làm cho nàng cảm thấy cảm giác an toàn, người có thể làm cho nàng cam tâm tình nguyện giao thân xác ra, chỉ có một người.

Tất cả trí nhớ toàn bộ sống lại, đã làm cho nàng ứa hốc mắt.

Nàng nhớ rõ lúc người đàn ông kia ôm nàng ôn nhu như thế nào, nhớ rõ tất cả những lời tâm tình hắn nói đêm hôm đó, nhớ rõ vẻ kinh diễm khi hắn đạt đến đỉnh cao hoa ái, nhớ rõ bóng lưng hắn vào buổi bình minh đứng hút thuốc lặng lẽ, nhớ rõ hắn bắt khuất hướng nàng thẳng thắn nhận sai lầm, ánh mắt kích động bất an.

Kiều Ngữ Thần tuyệt vọng phát hiện: Từ trước đến nay thậm chí ngay cả tương lai thân thể nàng chỉ có thể nhận mỗi một mình hắn.

“Đừng chạm vào em...” Nàng rốt cuộc mở miệng, thanh âm run run, lại cố định: “Anh không nên chạm vào em.”

Đáy mắt nàng một mảnh rõ ràng, khắc sâu hai chữ cự tuyệt.

Hoắc Vũ Thần cứ như vậy nhìn nàng trong chốc lát, sau đó nở nụ cười.

Bỗng nhiên buông nàng ra, thối lui một bước cùng nàng tách ra một khoảng cách an toàn, Hoắc Vũ Thần tươi cười bình tĩnh: “Ngữ Thần, vẫn là khẩu thị tâm phi như vậy a...”

Kiều Ngữ Thần bảo trì cảnh giác nhìn hắn.

“Thân thể là sẽ không nói dối, em hoàn toàn không tiếp nhận được người đàn ông khác.” Người làm nàng an tâm, Hoắc Vũ Thần đã trở lại, ở bên người nàng bảo vệ nàng: “Ngữ Thần, em xem thử có đúng hay không? Đây mới là tấm lòng của em, em yêu Đường Học Khiêm.”

“Anh ——” Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên im bặt.

“Thực xin lỗi, vừa rồi đã dọa em sợ.” Hoắc Vũ Thần ngồi xổm người xuống cùng nàng nhìn thẳng, ánh mắt không có cảm giác áp bách: “Không làm như vậy, em sẽ không thừa nhận thật lòng của em, anh chỉ không muốn em bỏ qua người mà em yêu nhất.”

Bởi vì anh biết, cảm giác bỏ qua, thật là thống khổ.

**** *

“Em không chịu tha thứ cho anh ta, không phải bởi vì đã không còn thương anh ta, mà là ngược lại, em sợ anh ta lại lừa em, em thương anh ta, cũng không dám thừa nhận anh ta thêm nữa. Muốn nghe ý kiến của anh không?”

Kiều Ngữ Thần gật đầu: “Muốn.”

Hoắc Vũ Thần ngồi ở đối diện với nàng, cùng nàng nhìn thẳng, toàn thân đều phát ra một loại cảm giác bình thản nghiêm túc.

“Đường Học Khiêm trước kia đối với em như thế nào, anh không biết, nhưng hiện tại, anh tin tưởng anh ta đã yêu em.”

Kiều Ngữ Thần luống cuống, lắp bắp cả nửa ngày đáp một câu: “Vũ Thần, anh không cần an ủi em...”

Hoắc Vũ Thần bật cười, “Anh không phải an ủi em, mà là phân tích cho em nghe. Đường Học Khiêm đối với em thẳng thắn, đã phạm vào hai sai lầm.”

“Thứ nhất, lí do hần nói hần chọn cuộc hôn nhân này là một lý do rất kém cỏi.”

Kiều Ngữ Thần gãi gãi đầu, ánh mắt long lanh như nước thẳng tắp nhìn Hoắc Vũ Thần, ý tứ rất rõ ràng: Anh trai ơi, nói cụ thể một chút, dễ hiểu một chút đi....

Hoắc Vũ Thần biểu tình nghiêng ngẫm, “Ngữ Thần, anh không biết em hiểu về Đường Học Khiêm bao nhiêu, nếu em nhìn thấy hần trên phương diện công việc em sẽ hiểu một chút, em sẽ biết, hần nói hần kết hôn với em mục đích vì Kiều Thị đây là một chuyện hoàn toàn không có khả năng.”

Kiều Ngữ Thần cúi đầu, đây là nỗi đau trong lòng nàng, “Nhưng đây là chính miệng anh ấy nói...”

Hoắc Vũ Thần bắt đắc dĩ rồi, loại người như Đường Học Khiêm lời nói làm sao có thể tin được chứ, một cái đầu chấm câu cũng không thể tin!

“Nói cho em biết một sự kiện nhé.” Hoắc Vũ Thần hơi nghiêng người về phía trước, thanh âm mềm mại như mặt nước xao động, “Năm Đường Học Khiêm 21 tuổi công ty con lớn nhất của Đường Viễn gặp phải tình trạng quản lí nguy hiểm, toàn bộ tập thể quản lí đều làm phản, muốn rời khỏi công ty chính một mình tung ra thị trường. Ban giám đốc Đường Viễn phái Đường Học Khiêm giải quyết, đồng thời đưa ra một điều kiện vô cùng hà khắc: Tổng bộ không cung cấp thêm nguồn tài chính để duy trì.”

Kiều Ngữ Thần cả kinh: “...Vậy làm sao giải quyết?”

Hoắc Vũ Thần nhếch môi, “Người thường đều cảm thấy không có khả năng làm được, nhưng hần lại làm được. Hần chỉ làm hai chuyện lớn, chuyện thứ nhất hần tấn công vào thị trường chứng khoán lớn nhất trên Wall Street Road Show, hai là tranh thắng thua một ván với VAM. Anh đến bây giờ vẫn không thể tưởng tượng ra, vào năm đó anh ta lấy đầu ra loại dùng khí như thế, một khi thất bại, anh ta sẽ làm mất đi thị trường không thể tưởng tượng... Đường Học Khiêm khi đó chỉ có 21 tuổi, sau khi trải qua chuyện này hần gần như chỉ một đêm đã thành nhân vật nổi tiếng, hồng thâu nghiệp giới, cho nên khi anh ta 22 tuổi tiếp nhận Đường Viễn thì người đầu tư khắp nơi đối với anh ta gần như là toàn tâm toàn ý tính nhiệm. Ngày đầu tiên khi hần vừa tiếp nhận chức tổng giám đốc của Đường Viễn giá cổ phiếu Đường Viễn đạt tới điểm cao nhất trong lịch sử.”

Kiều Ngữ Thần trợn mắt há hốc mồm: “Anh là nói, anh ta...”

“Đúng vậy, anh ta đã nói dối với em.” Hoắc Vũ Thần ôn hòa nở nụ cười: “Lấy lực ảnh hưởng của Đường Học Khiêm ngay lúc đó, lợi ích mà anh ta có khả năng mang đến hầu như đã thuyết phục tất cả mọi người bằng thủ đoạn của anh ta, anh ta hoàn toàn không cần phải mượn sự tiếp sức bất cứ người ngoài nào. Kiều Thị rất mạnh, nhưng hoàn toàn không là gì trong mắt anh ta. Nếu anh ta thật sự có tâm lợi dụng Kiều Thị, cùng em kết hôn một năm, anh ta nên xuống tay với Kiều Thị từ rất lâu rồi mới đúng, nhưng anh ta không làm, anh ta cùng với ban lãnh đạo Đường Viễn cùng Kiều Thị phân biệt rõ ràng, hoàn toàn một chút quan hệ đều không chạm nhau... Vì ích lợi mới cùng em kết hôn? A, anh không biết Đường Học Khiêm vì sao nói dối em những chuyện như thế này, nhưng anh nghĩ anh ta thà dùng cách dối gạt này để lấy cớ cũng không nguyện ý nói ra chân tướng, có lẽ, anh ta có khổ tâm.”

“Thứ hai, anh ta chọn sai thời gian thẳng thắn.” Hoắc Vũ Thần ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt mềm mại: “Một giây còn trên thiên đường, giây sau đã rơi xuống địa ngục, em với loại tâm lí chênh lệch như thế này rất khó tiếp nhận hay tha thứ. Đường Học Khiêm là người tinh thông đàm phán tâm lý học, anh ta đương nhiên biết vào những lúc như thế này thẳng thắn thành thật với em hoàn toàn bất lợi với anh ta. Nếu cứ theo hành động ngày thường của anh ta, anh ta chắc chắn sẽ chia nhỏ tin tức kia thành từng phần nhỏ nhất, từng chút, từng chút ám chỉ với em, như vậy em tương đối sẽ dễ chấp nhận hơn, hoặc là một lựa chọn khác anh ta có thể giấu em vĩnh viễn, lấy thủ đoạn của anh ta, anh ta tuyệt đối sẽ làm được, nhưng anh ta không làm... Ngữ Thần, em không biết em có ảnh hưởng với anh ta như thế nào ư? Khiến anh ta hoàn toàn không thể bảo trì lí trí thanh tỉnh. Anh ta ở trước mặt em, không còn là Đường Học Khiêm cao cao tại thượng, mà là một người bình thường giống như bao người thường khác.”

Hoắc Vũ Thần tươi cười ôn hòa: “Ngữ Thần, vẫn chưa rõ sao? Đường Học Khiêm này đã bị em xoay chuyển trong lòng bàn tay rồi.”

**** *

Kiều Ngũ Thần nghe được tâm thần nhộn nhạo, lắp bắp hỏi: “Anh, tại sao anh lại muốn nói cho em biết những chuyện này?”

Hoắc Vũ Thần đứng lên, sờ sờ đầu của nàng, động tác ôn nhu, “Bởi vì, cảm giác bỏ qua một người, thật là thống khổ.”

Anh đem đau đớn của anh trở thành nhẹ nhàng, đơn giản là không muốn để cho em trở nên giống anh như vậy.

Bắc Đường Lăng có đôi khi sẽ đến khách sạn của Hoắc Vũ Thần nghe hắn dặn dò kế hoạch của công ty, thấy hắn và Kiêu Ngũ Thần cùng ở dưới một cái mái hiên lại chuyện gì cũng không phát sinh, không khỏi thổn thức không thôi.

“Lão bản, anh cứ nhiên không ra tay?”

Hoắc Vũ Thần tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn: “Như thế nào, đối với việc riêng của tôi có hứng thú sao?”

Bắc Đường Lăng nghiêm túc nhìn người lãnh đạo trực tiếp, bỗng nhiên nghiêm trang mở miệng: “Lão bản, tôi cảm thấy anh không bình thường. Đây là bệnh, phải trị!”

“Tôi biết.” Hoắc Vũ Thần khẽ cười, tươi cười ôn hòa, phóng tầm mắt nhìn xuống cả tòa thành thị ngoài cửa sổ: “Đầu óc tôi có bệnh, hơn nữa đã nhiều năm. Đã muốn, hết thuốc chữa.”

29. Chương 29

Hoắc Vũ Thần này nguyên tắc tính tình rất quái dị, đối với Kiêu Ngũ Thần vĩnh viễn là âm áp giống như mùa xuân, đối những người khác còn lại là giống như mùa thu, không lạnh không nóng, về phần đối đãi với Đường Học Khiêm, thật sự là hoàn toàn đông lạnh giống như gió cuối đông giữ sạch đám lá khô.

Ngay lúc Kiêu Ngũ Thần do dự vạn phần, vẻ mặt Hoắc Vũ Thần ôn hòa đề nghị với nàng: Anh ta có yêu em hay không, thời gian là đáp án tốt nhất.

Biểu tình thiện lương, giọng điệu chân thành.

Kiêu Ngũ Thần lập tức tin tưởng.

Xoay người, Hoắc Vũ Thần thu hồi biểu tình thiện lương, âm phong từng trận: Hừ, Đường Học Khiêm, ta liền không tin ghen không chết được người.

Vì thế, người nào đó sắp bị tai họa.

Hai tháng. Suốt hai tháng.

Không có tin nhắn không có điện thoại không có bất kỳ liên hệ, gọi điện thoại cho nàng vĩnh viễn là giọng nói hộp thư, trong vòng một đêm hắn bị nàng tách ra khỏi cuộc sống của nàng.

Trong cuộc đời của Đường Học Khiêm lần đầu tiên ném thử cảm giác ‘mắng không thể mắng trả, đánh không thể đánh trả’. Cảm giác bị động như thế này, đối với người đàn ông luôn luôn nắm giữ quyền chủ động mà nói không thể nghi ngờ là một loại tra tấn tàn khốc nhất.

Đường Học Khiêm hai tháng này đều ngoan ngoãn đợi ở Đài Loan, tất cả nhiệm vụ xuất ngoại toàn bộ giao cho cấp dưới, thật sự muốn hắn tự mình ra mặt, hắn liền phái Chung Minh Hiền xuất mã, Chung Minh Hiền bị hắn điều khiển giống như là nô lệ thời cổ đại, ông chủ Đường Học Khiêm này mỗi ngày đều ngồi tại văn phòng xa hoa xử lý công việc, mỗi ngày ngồi ở một chỗ dùng điện thoại đường dài điều khiển tất cả mọi việc. Chung Minh Hiền thì bị chỉ huy hôm nay bay đến New York, ngày mai đi Tokyo ngày kia chạy tới Berlin, một tuần kéo dài qua bốn đại dương sáu châu lớn nhất.

Chung Minh Hiền tự hứa với máu và nước mắt của bản thân lên án: Cũng phải có một ngày cho đồng bào nghỉ ngơi với, hãy cho ta một ngày nghỉ....

Xem đi, đây là kết quả làm công cho nhà tư bản, lão bản khó chịu thì toàn bộ nhân viên cũng chịu tội thay.

Mà Đường lão bản đầu rồi, mỗi ngày thứ hấn quan tâm nhất chính là điện thoại di động của hấn, cứ cách vài phút đều nhìn một lần xem có tin nhắn nào không, hay có cuộc gọi nhỡ nào không, sợ bỏ qua bất cứ tin tức nào của Kiều Ngữ Thần.

Ngày chờ đợi xử lý gần như dày vò, Đường Học Khiêm có đôi khi vào giữa đêm hôm khuya khoắt đột nhiên đặc biệt yên tĩnh, phản ứng đầu tiên chính là bật ngay điện thoại di động lên nhìn xem, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ tin tức nào trên màn hình, chưa sót cùng mắt mắt dăng lên chồng chất trong nội tâm. Trong đêm tối, hấn vẫn ngủ ở chiếc giường đơn mà hai người thường hay ngủ, nhắm mắt lại tất cả đều là bóng dáng của nàng, đây là sự tù túng ôn nhu nhưng tàn khốc nhất.

Nàng giống như những giọt nước tinh khiết ấm áp, nàng không quán lấy hấn, nàng chỉ đứng ở sau lưng đem tất cả mọi chuyện đều làm thật hoàn chỉnh, sau đó nhìn hấn nói: Em yêu anh! Nàng nuông chiều hấn thành ý lại, làm cho hấn không thể thoát thân. Đối với hấn mà nói nàng càng lúc càng giống như một tình nhân hư hỏng, trên con đường hôn nhân đứt áo ra đi, thời khắc mấu chốt lại cam lòng cùng hấn cắt đứt tất cả mọi quan hệ, nàng lặng lẽ tiêu sái rời đi, bỏ lại một mình hấn vào những đêm dài thắm đẫm tương tư không thể nào lý giải.

Lúc này hấn mới phát hiện, thì ra nàng sớm đã hoàn toàn xâm nhập thật sâu vào bên trong thế giới của hấn, chiếm thành đoạt lũy hoàn toàn không buông tha cho bất cứ một góc nhỏ nào trong tâm hồn của hấn, hấn thất bại thảm hại.

Có khi Đường Học Khiêm vẫn gặp nàng ở những buổi họp mặt gia đình, hoặc những buổi giao tiếp công khai, nàng vẫn luôn như trước nở nụ cười ôn hòa không tranh giành đợi hấn đi đến bên cạnh nàng, nàng chỉ một câu ‘Đường tổng’ đã đem tất cả những lời hấn định nói nghẹn ngang ở yết hầu.

Hai tháng.

Nàng đối với hấn thực hành hoàn toàn chiến lược ‘ba không’: Không quan tâm, không hỏi.

Đường Học Khiêm bi phẫn: Kiều Ngữ Thần, không lẽ em cứ đem anh ném sang một bên một cách lạnh lùng như thế sao....?

**** * * * *

Hôm nay, Đường gia chuẩn bị một buổi tiệc rượu long trọng, nữ chủ nhân Đường gia, sinh nhật Đường phu nhân Tiêu Tố Tố.

Tiệc rượu được tổ chức tại khu vườn hoa trong ngôi biệt thự Đường gia biệt thự ở giữa sườn núi, không khí tươi mát, phong cảnh cả thành phố đều được thu hết vào tầm mắt. Buổi tiệc rượu được trang hoàng đầy đủ không thua gì một khách sạn xa hoa tráng lệ, cao cấp nhất.

Ăn uống linh đình, mùi thơm ngào ngạt lan tỏa chung quanh.

Tiêu Tố Tố luôn luôn không thích những trường hợp công khai náo nhiệt như thế này, lúc trước những buổi tiệc sinh nhật của bà đều chỉ có chồng, con trai bà và người bạn xấu xa là Đỗ Phi Phàm một nhà cùng nhau chúc mừng, lần này thái độ khác thường làm long trọng như thế, đừng nói người ngoài không hiểu, ngay cả Đường Úc cũng thoáng giật mình.

Đường Úc bưng ly nước trái cây mang đến cho vợ yêu, ngồi ở một bên cùng bà nói chuyện phiếm: “Tại sao lại đột nhiên tổ chức sinh nhật?”

Tiêu Tố Tố ngượng ngùng hồ thừa nhận: “Ách, là Học Khiêm...”

Đường Úc hơi trầm ngâm: Đã biết là tên nhóc chết tiệt kia bày trò mà.

Đường Học Khiêm này, thẳng nhãi ranh công phu lừa gạt người vô cùng hoa mỹ, đừng nói là người thường, ngay cả cao thủ như Đường Úc cũng bị lừa con trai này của ông quanh co mấy lượt, còn Tiêu Tố Tố là một người lương thiện không biết tránh né. Đường Học Khiêm chỉ cần dùng thanh âm mềm mại nhu nhược đặc biệt kia của hấn, yếu ớt gọi một tiếng ‘Mẹ...’ Tiêu Tố Tố sẽ nghe hấn không điều kiện.

Đường Úc ho khan một tiếng hỏi: “Học Khiêm lại nói cái gì rồi?”

“Thằng bé nói, em vẫn không vượt qua tâm lý trở ngại giao tiếp với người khác. Học Khiêm nói nếu cứ không tiếp xúc cùng người khác một thời gian dài như thế, sẽ bị một chứng bệnh tâm lý gọi là ‘Ngại cùng người lạ tiếp xúc’, cho nên thằng bé cố ý bày tiệc rượu này cho em.”

Về mặt Tiêu Tổ Tổ hạnh phúc: Con trai thực hiếu thuận a....

Nói hươu nói vượn!

Đường Úc mặt tối sầm: Đường Học Khiêm! Con ngứa da rồi! Dám lừa cả mẹ của con sao!

Tính cách của con trai ra sao, người làm cha như ông là hiểu rõ nhất, tiểu tử Đường Học Khiêm này từ nhỏ luôn mạnh mẽ muốn bảo vệ mẹ của nó, hận không thể bảo tất cả mọi người tránh xa khỏi mẹ của nó, Tiêu Tổ Tổ vốn không thích cùng người xa lạ tiếp xúc quả thực tất cả đều từ hân.

Mà bây giờ, thái độ tiểu tử này khác thường đang có chủ ý gì đây?

Đường Úc suy nghĩ sâu xa ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện con dâu tao nhã nhà mình đang cùng mọi người của tập đoàn YC trong truyền thuyết cùng nhau ở một bên đốt nướng, Kiều Ngữ Thần khẽ mỉm cười cầm cánh gà nướng, Hoắc Vũ Thần phối hợp rưới gia vị lên, động tác hai người thân mật khăng khít.

Đường Úc dường như đã hiểu chút gì đó.

Đối với hôn nhân của đứa con trai, làm cha như ông cũng có lúc bị kinh hoàng. Kiều Ngữ Thần thích Đường Học Khiêm, đây là chuyện mà đa số mọi người đều biết, nhưng Đường Úc rất rõ ràng, đứa con trai của ông chưa từng có cảm tình đặc biệt gì với cô bé con kia, hoặc là nói, Đường Học Khiêm đối với tất cả phụ nữ đều không có hứng thú, nhưng thằng bé vào một năm trước đây, dứt khoát kiên trì kết hôn cùng Kiều Ngữ Thần.

Đường Úc cho tới bây giờ vẫn còn nhớ rõ, trước hôn lễ, ông có tìm con trai nói chuyện, nói ra một câu: ‘Hôn nhân là phải có trách nhiệm, con phải yêu con bé mới được.’ thì thần sắc trong mắt Đường Học Khiêm vô cùng xa lạ. Ba phần lạnh như băng, bảy phần trào phúng.

Khi đó ông mới bỗng nhiên ý thức được: Đứa bé này, thật sự đã trưởng thành. Nó đã chịu đựng nhiều lắm, đã được giáo huấn nhiều lắm, bao gồm những chuyện biết và không nên biết.

Mà bây giờ, nhìn thấy Hoắc Vũ Thần xuất hiện bên cạnh Kiều Ngữ Thần, liên tưởng tới những hành động không bình thường liên tiếp xảy ra gần đây của Đường Học Khiêm, Đường Úc khẽ nhíu mày, nhin không được cảm thán nói: “Tổ Tổ, con dâu của chúng ta rất lợi hại.”

“A? Vì sao?”

Nhưng Đường Úc cười không nói.

Trong lúc hai người đang nói chuyện phiếm, bỗng dưng ngoài cửa xuất hiện một trận xôn xao.

Một chiếc xe thể thao màu tím bạc, đầu vững vàng trước cửa, một người đàn ông tuấn mỹ dị thường xuống xe, mặc bộ u phục dạ hội hiệu Dior Homme. Có người nói Dior Homme là trang phục của nam tước hút máu, kiểu Vamprie tao nhã lạnh lùng, không che dấu nét độc đáo riêng của mỗi người, cùng với tính chất siêu nhiên đặc biệt thoát ly trần thế. Đúng là kiểu dáng kinh điển của các nhà tạo mẫu Dior Homme, chỉ thích hợp với dáng người thon thả mảnh mai như người nghiện, có thể dáng vóc của bạn đủ tiêu chuẩn, nhưng để mặc được Dior Homme phải cần thêm một ít tính chất nữa, Hedi Slimane Dior Homme, là thiết kế riêng cho những người cao gầy nhưng vẫn giữ nguyên tính chất đặc biệt của họ. Bọn họ có nhâm phẩm riêng, nhưng không hiển lộ ra một cách quá đáng, có tài khí cũng không khoe khoang. Tất cả đều được ẩn trong bộ trang phục Dior Homme, thần bí, thâm thúy phóng thích. Dáng vẻ của nam nhân này cũng như thể kết hợp với trang phục Dior Homme hoa mỹ lạnh lùng giống như phép ẩn dụ tao nhã mới có thể luân hồi.

Dior Homme đương nhiên là trang phục mà nam nhân ưa chuộng nhất rồi, đem phong cách u buồn của nước Anh hòa lẫn cùng phong cách tinh tế cao quý của nước Pháp dung hợp cùng một chỗ, quần áo được cắt xén cẩn thận vừa vặn tinh tế, làm cho người đàn ông mặc lên bộ trang phục Dior Homme giống như một đứa bé trai vĩnh viễn cũng không trưởng thành, đôi môi mím chặt lại để lộ ra một tia khinh thường trào phúng cùng kiên nhẫn.

Mà hần mặc vừa vặn, một ít vẻ đơn độc chỉ thuộc về hắc ám hòa hợp với ánh sáng chói chang tạo nên vẻ mị hoặc, lãng mạn cứng ngắc, tinh tế tao nhã, cao quý quý dị không thể nói thành lời.

Người đàn ông xoay người đóng sầm cửa xe, không nhanh không chậm hướng hiện trường tiệc rượu đi tới.

Không khí đột nhiên náo động hẳn lên.

Thiếu chủ nhân đương nhiệm của Đường gia, rốt cuộc đã tới.

**** *

Đường Học Khiêm liếc thấy bóng dáng của Kiều Ngữ Thần, lại bất đắc dĩ vì thân phận Thiếu chủ nhân đặc thù của ngày hôm nay, vừa mới tiến vào hoa viên đã bị đám người vây quanh xông xáo, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn về hướng nàng, nhìn nhìn, tâm Đường Học Khiêm lạnh lẽo, Kiều Ngữ Thần ngay cả nửa ánh mắt cũng chưa cho hần, hoàn toàn xem hần là trong suốt.

Trong lúc Đường Học Khiêm uể oải, Chung Minh Hiên chen vào đám người, ghé vào bên cạnh hần cười đến thần bí: “Tương Tương của cậu đã trở lại...”

Đường Học Khiêm không yên lòng đáp lại một tiếng: “À.”

“Sao...?” Chung Minh Hiên không có hảo ý cười nhẹ: “Cậu lại không phản ứng?”

Đường Học Khiêm vẻ mặt hoang mang: “Tớ nên có phản ứng gì?”

“Lời này mà cũng nói được...” Chung Minh Hiên kéo dài ngữ điệu, tựa tiểu phi tiểu nhìn hần: “Năm đó người ta vì cậu, đã chảy không ít nước mắt nha...” Đường Học Khiêm một năm trước một chân đã đặt vào nắm mồ của hôn nhân, vị tiểu thư Tương Tương kia hai chân thiếu chút nữa cũng đã rơi vào phần mộ này.

“Không nên nói lung tung.” Đường Học Khiêm bình thản đáp lại, trong mắt chỉ có bóng dáng Kiều Ngữ Thần: “Tớ cùng cô ấy không có vấn đề gì.”

Thạch Tương Tương, là con gái một của Thạch gia, bạn chí cốt của Đường gia, cha cô ấy là Thạch Trọng Thành là bạn thân với Đường Úc, cũng từng là trợ lý tổng giám đốc của tập đoàn Đường Viên, đóng góp to lớn. Bởi vì quan hệ giữa hai nhà, nên Tương Tương giống như nửa con gái của Đường gia. Nói Tương Tương xác thực cũng thật là xui xẻo, từ lúc vừa mới bước vào đời, người khác phải đầu tiên quen biết chính là tai họa nhân gian Đường Học Khiêm, Thạch Tương Tương đối với sắc đẹp cực phẩm này hoàn toàn không có sức chống cự. Chưa bao giờ biết một cậu bé nào cũng có bộ dạng xinh đẹp như thế, hơn nữa trên người Đường Học Khiêm khí chất bẩm sinh sắc lạnh, quả thực hoàn toàn phù hợp với tất cả hình tượng ảo tưởng hoàn mỹ trong ngôn tình tiểu thuyết của các cô gái, vì thế Thạch Tương Tương— một cô gái kinh nghiệm sống chưa nhiều, tâm đã hoàn toàn bị thu phục triệt để.

Nàng thích hần, nhưng hần từ đầu đến cuối hoàn toàn không ngó ngang gì tới. Thẳng đến một năm trước, Đường Học Khiêm bỗng nhiên tuyên bố thành thân, giấc mộng thiếu nữ của Tương Tương bị sụp đổ, rừng rưng đi nước Đức.

Đường Học Khiêm đi đến bên cạnh mẹ, “Mẹ.” Gọi một tiếng, sau đó quả nhiên nghe được một thanh âm khác.

“Học Khiêm.”

Đường Học Khiêm xoay người, hơi nhếch khóe môi: “Tương Tương, đã lâu không gặp.”

**** *

Nàng nghĩ đến nàng có thể quên, nàng nghĩ đến chỉ cần thấy người đàn ông này kết hôn, chỉ cần thấy hình ảnh hần và vợ của hần hạnh phúc, nàng là có thể hết hy vọng.

Nhưng mà giờ khắc này rốt cuộc thấy mặt của hần, thấy nụ cười tươi đã lâu không gặp Thạch Tương Tương bỗng nhiên hiểu được, nàng vẫn thương hần. Hần giống như độc dược, dưới vẻ đằm đằm bên ngoài, bên trong hoàn toàn không có tâm, dẫn tới nàng luôn nhịn không được vẫn luôn nhớ mãi.

Dưới ánh đèn mờ ảo, tình yêu tưởng đã qua bất chợt lại dấy lên, Thạch Tương Tương nhịn không được khẽ mở môi mông: “Em có thể... nhảy với anh một bản?”

Trong mắt mọi người, dựa vào quan hệ của nàng cùng Đường gia, hay dựa vào tình bạn của nàng cùng Đường Học Khiêm, đó chỉ là một lời mời bình thường.

Nhưng đối với Đường Học Khiêm mà nói, đây là loại khảo nghiệm.

Khiêu vũ? Đùa giỡn cái gì, không được, tuyệt đối không được!

Hắn hiện tại đang đứng ở kỳ khảo nghiệm gian khổ, chờ đợi lão bà xử lý ở bên trong, vào lúc này nếu có tin đồn về hắn cũng với người phụ nữ khác, Đường Học Khiêm đánh cược Kiều Ngữ Thần nhất định sẽ phán hắn ở tù chung thân, nhất định sẽ cùng hắn ly hôn.

Đường Học Khiêm nhìn về phía Kiều Ngữ Thần, ngoài ý muốn thấy tầm mắt Kiều Ngữ Thần cũng đang nhìn về hướng này, chỉ thẳng tắp nhìn thử xem hắn sẽ làm như thế nào. Đường Học Khiêm của chúng ta từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên dùng ánh mắt chân chó đầu nhập vào tổ chức: Lão bà, yên tâm! Anh là tuyệt đối sẽ không đồng ý!

Kiều Ngữ Thần hừ một tiếng, rất khí thế ngẩng cao cằm lên.

Đường Học Khiêm lập tức nắm chặt cơ hội cho thấy cõi lòng: “Anh không—” Khiêu vũ——

Lý do nha, bằng loại đầu óc này của Đường Học Khiêm, tùy tiện ngẫm lại thì có: Tôi đang rất mệt, lúc trước tôi bị ngã, nên không khiêu vũ đã lâu...

Ngay lúc anh bạn họ Đường đang kích động cõi lòng biểu tình thì một tiếng sét giáng xuống ngang tai. “Học Khiêm, con cùng Tương Tương khiêu vũ một bản đi, đã lâu mẹ không thấy hai đứa khiêu vũ rồi, thật sự chờ mong nha...”

Đường Học Khiêm bi phẫn: Mẹ! Mẹ muốn hại chết con à!!! T__T

Kết quả chính là: Lệnh mẹ không thể trái...

Hôm nay là sinh nhật Đường phu nhân, thọ tinh là lớn nhất, Đường Học Khiêm lúc này nghĩ sao vẫn không thể tìm ra được lý do cãi lời thánh chỉ của mẫu thân đại nhân. Đường Học Khiêm vội vàng ngẩng đầu, phát hiện Kiều Ngữ Thần đã đưa lưng về phía hắn, Đường Học Khiêm bị ai bịt môi: Lão bà tức giận...

Đường Học Khiêm bất đắc dĩ thở dài, nhận mệnh bị Thạch Tương Tương khoác tay, đi vào trong sàn nhảy.

Đường Học Khiêm tận lực nhảy nhẹ nhàng như sương sớm trên đỉnh núi, kỹ thuật nhảy bình thường đến không thể bình thường hơn, không cười cợt, hay mỉa mai, thân thể cứng nhắc khiêu vũ một cách xã giao theo khuôn phép cũ tiếp cận đông cứng. Đường Học Khiêm lo sợ, không ngừng nhìn Kiều Ngữ Thần, không ngừng dùng ánh mắt ý bảo: Anh là bị bắt buộc, anh không phải tự nguyện...

Lúc này, Đường Học Khiêm sẽ không biết, hắn không nghĩ tới vấn đề này. Bộ dạng thật xinh đẹp có đôi khi cũng xác thực không phải một chuyện tốt, thí dụ như hiện tại, Đường Học Khiêm đã muốn tận lực che dấu mũi nhọn, nhưng vẫn bị mọi người chung quanh hiểu lầm, rõ ràng hắn là ‘Không yên lòng, không chút để ý, tâm tư hoàn toàn không có’ chỉ đang khiêu vũ ứng phó, lại bị mọi người đọc thành ‘Cô đơn, gợi cảm, mê hoặc hoa lệ’, tiếng than thở sóng sau cao hơn sóng trước.

Đường Học Khiêm lần đầu tiên nuốt hận: Mẹ! Mẹ tại sao lại muốn đứa con trai của mẹ xinh đẹp hơn ngày thường như vậy! T__T

**** *
**** *
**** *

Kiều Ngữ Thần tay nắm thật sự nhanh. Rõ ràng không nhìn, lại vẫn đang nhìn không được nhìn lại hướng trong sàn nhảy.

Người đàn ông luôn làm nàng tổn thương, vĩnh viễn là tiêu điểm. Bên cạnh hắn vĩnh viễn sẽ không thiếu phụ nữ, thật sự hắn có khả năng khiến cho người ta muốn phục tùng. Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên cắn chặt môi dưới, hắn chói mắt như vậy, nàng làm sao có thể tin nhiệm?

Hoắc Vũ Thần đứng ở sau lưng nàng, ánh mắt thâm thúy chặt chẽ khóa lại nàng, trong mắt bình tĩnh không có sóng.

Đường Học Khiêm sau khi đã hoàn thành điệu nhảy, nắm lấy tay Thạch Tương Tương đi xuống. Hoắc Vũ Thần buông ly rượu trong tay ra, bỗng nhiên ôm thắt lưng Kiều Ngữ Thần đi tới. Kiều Ngữ Thần bị hoảng hốt: “Vũ Thần?”

Hoắc Vũ Thần khẽ cười, “Cho em nhìn thấy tâm của Đường Học Khiêm một lần.”

Nếu chỉ có anh ta có thể cho em hạnh phúc, như vậy anh sẽ mang em trở về bên cạnh anh ta.

“Bác gái, con có thể mời Kiều tiểu thư khiêu vũ một bản không?”

Đường Học Khiêm mới từ trong sàn nhảy xuống dưới, chợt nghe thấy đưa ra một câu sét đánh như vậy, phản xạ có điều kiện, Đường Học Khiêm mở miệng cự tuyệt: “Không thể ——”

“Có thể a ——”

.....

Mọi người lặng yên.

Tiêu Tố Tố vẻ mặt không hiểu, nhìn con trai bảo bối, “Học Khiêm...”

Đường Học Khiêm ở trong lòng âm thầm nghĩ rằng, hít sâu một hơi, cố gắng nở một cái tươi cười: “Không thể... Đó đương nhiên là không thể nào.”

Tiêu Tố Tố nở nụ cười, Hoắc Vũ Thần vui vẻ, Đường Học Khiêm sụp đổ: Mẹ! Mẹ tốt cuộc là giúp bên kia!!!
T__T

**** *
**** *
**** *

Thanh mai trúc mã.

Đường Học Khiêm lần đầu tiên thấy được lực lượng cường đại của bốn chữ này, là ở trong điệu nhảy của Hoắc Vũ Thần cùng Kiều Ngữ Thần.

Hắn và nàng khiêu vũ vô cùng ăn ý, khi nàng xoay tròn trong lòng hắn, hắn vừa đúng lúc ôm lấy eo của nàng.

Nghiêng, lung lay, quay người, xoay tròn. Đường Học Khiêm chưa từng gặp qua Kiều Ngữ Thần như vậy, vừa tinh nghịch, vừa hồn nhiên, vạn vật đều đều quay chung quanh vầng sáng rực rỡ phát ra từ nàng.

Hắn thấy biểu tình Hoắc Vũ Thần, sinh động cẩn thận, một mảnh thâm tình. Hoắc Vũ Thần biết từng cái biến hóa của thân thể nàng, biết từng cái biểu hiện của nàng, hắn luôn phối hợp với tiết tấu của nàng, nàng chính là độc nhất vô nhị của hắn.

Đường Học Khiêm nhìn trong sàn nhảy, hắn và nàng, cảm môi dưới: Hoắc Vũ Thần tình sâu như vậy, tốt đẹp như vậy Kiều Ngữ Thần, người dựa vào cái gì chia rẽ?

Chung Minh Hiên nhìn mặt Đường Học Khiêm không chút thay đổi, đổ thêm dầu vào lửa: “Ai, tớ nghe nói, tiểu Kiều biết khiêu vũ là do một tay Hoắc Vũ Thần dạy dỗ, hay nói về chuyện trước đây của bọn họ tiểu Kiều ở trong nhà Hoắc Vũ Thần...”

Đường Học Khiêm khép ánh mắt lại.

Thừa nhận đi, một thanh âm ở trong lòng hắn nói, Đường Học Khiêm, người ghen tị đến phát cuồng.

Một khúc khiêu vũ đã xong.

Hoắc Vũ Thần ôm Kiều Ngữ Thần đi xuống, Đường Học Khiêm thấy Kiều Ngữ Thần, hồng thành một mảnh, tràn đầy tươi cười. Đường Học Khiêm nắm chặt tay, vẻ mặt hạnh phúc như vậy của Kiều Ngữ Thần từng chỉ thuộc về một mình hắn, mà bây giờ, nàng tốt cuộc muốn rời đi.

Đường Học Khiêm nhắm mắt, trong lòng một mảnh đau đớn. Làm sao bây giờ, hắn phải làm sao bây giờ, nàng tốt cuộc buông hắn ra rồi, nàng muốn rời khỏi hắn. Từ nay về sau, không ai vào mỗi buổi tối ngồi ở đầu giường chờ hắn trở về, không ai vì hắn mà một lòng nghiên cứu cách thức nấu nướng món ăn ngon, hoàn toàn không có ai ôn nhu nhã nhặn như nước một lòng đứng phía sau hắn mà chờ đợi.

Kiều Ngữ Thần bước qua bên cạnh hắn, không ngừng lại, tuyệt tình vô cùng, tựa như một người xa lạ, không hề lưu luyến.

Đường Học Khiêm bỗng nhiên giữ tay nàng lại.

Nàng chấn kinh, nhưng rất nhanh trấn định: “Buông ra.” Trước mặt mọi người, nàng đánh cược hắn không dám làm gì.

Thanh âm Đường Học Khiêm bình tĩnh: “Cùng anh khiêu vũ một bản nhé.”

“Em không muốn.”

Kiều Ngữ Thần hơi hơi giằng co, lại phát hiện hắn càng nắm càng chặt, Kiều Ngữ Thần nhú mày: “Đường Học Khiêm, buông.”

Tâm Đường Học Khiêm bỗng nhiên rất đau. Nàng không bao giờ muốn gọi tên hắn nữa rồi, nàng mang cả danh họ cùng nhau kêu, hoặc là sẽ gọi một tiếng Đường tổng, xa lạ như vậy, phân biệt rõ ràng.

Trong mắt người đàn ông bỗng nhiên hiện lên toan tính mạnh mẽ, một ý niệm trong đầu khoanh khắc thành hình.

Kiều Ngữ Thần kinh hãi ngẩng đầu khi nhìn người đàn ông trước mắt bỗng nhiên ôn hòa cười rộ lên, nàng bị hắn cười đến toàn thân đều nóng lên. Đường Học Khiêm chậm rãi đưa tay tháo dần mấy chiếc cúc áo sơ mi trên khuỷu tay bằng thủy tinh, nàng nhìn thấy ngón tay của hắn lướt qua áo sơ mi, da thịt bên dưới tay áo, một viên lại một viên thủy tinh bị hắn cởi ra, sau đó cởi bỏ cúc áo chỗ cổ tay, đem tay áo sơ mi xắn lên đến khuỷu tay, động tác mê hoặc, rung động lòng người.

Tao nhả rút đi, gọi cảm trở về.

“Khiêu vũ một bản đi.”

Lời còn chưa dứt, hắn bỗng nhiên chặn ngang chỗ ngồi cuối ôm lấy Kiều Ngữ Thần, không để ý tiếng kêu sợ hãi của nàng hướng trong sàn nhảy đi đến, chung quanh không biết đã xảy ra chuyện gì, nên náo loạn thành một mảnh ồn ào.

Những người quen biết Đường Học Khiêm biểu hiện khác nhau.

Tiêu Tổ Tổ kìm lòng không đậu mặt hồng lên, thấp giọng hỏi: “Học Khiêm.... Muốn nhảy điệu nhảy kia?”

Đường Úc sờ sờ cằm: “Ừm, xem tình hình này, tiểu tử này dường như đã mất hết kiên nhẫn rồi.” Lão bà đã không thèm để ý đến hắn, nếu hắn không ra tay thật sự không phải phong cách tên tiểu tử này.

Hoắc Vũ Thần tò mò hiếm thấy: “Điệu nhảy kia?”

“Tiểu Hoắc, cậu có phúc phần để xem rồi.” Chung Minh Hiền nhảy đến bên cạnh hắn, bộ dạng thân mật: “Học Khiêm chưa bao giờ ở trước mặt người bên ngoài nhảy điệu nhảy đó, chỉ nhảy một lần với.... mẹ cậu ấy, sau đó thì....”

“Sau đó?”

Về mặt thần bí Chung Minh Hiền nói cho hắn biết: “Sau đó, từ lúc bác gái nhìn thấy hắn nhảy qua điệu nhảy đó đến tận nửa năm sau, nếu bác ấy nhìn thấy Học Khiêm mặt vẫn còn đỏ ửng, hoàn toàn không dám nhìn cậu ấy....”

Thời điểm mọi người ở đây xì xào bàn tán, Đường Học Khiêm ôm Kiều Ngữ Thần đi tới trong sàn nhảy, một cái búng tay, ra hiệu cho trưởng ban nhạc tại sàn nhảy.

“Lambada.”

Chung quanh bỗng nhiên nổi lên một trận bàn tán đình tai nhức óc.

Lambada, điệu nhảy đến từ La tinh. Điệu nhảy mang ý tứ hàm xúc tình sắc nhất trong các điệu nhảy, từng bị Brazil và nhiều quốc gia liệt vào điệu nhảy cấm, gọi cấm cấm kỵ, làm cho người phạm tội. Bởi vì sắc thái mẫn cảm này cùng với tiết tấu cảm xúc mãnh liệt, có rất ít người chân chính sẽ nhảy điệu nhảy này.

Kiều Ngữ Thần luôn luôn nhu thuận làm sao có thể nhảy điệu nhảy đó, nàng sợ hãi, toàn thân run run: “Đường Học Khiêm ——!”

Người đàn ông từ phía sau lưng mềm nhẹ ôm lấy nàng, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ: “Em từng hỏi anh, bộ mặt thật của anh là như thế nào... Hiện tại, sẽ để em nhận thức một chút về...”

‘Oanh’ hạ xuống, giống như nổ mạnh, âm nhạc mãnh liệt chôn vùi toàn bộ hiện trường.

“Kiều Ngữ Thần...” Gọi tên của nàng, người đàn ông liếm môi dưới, tư thế vô cùng mỉa mai, hướng nàng phát ra lời mời mê người: “Hoan nghênh quang lâm, thế giới của Đường Học Khiêm——!”

30. Chương 30

Ở trong nhận thức của Kiều Ngữ Thần biết, thậm chí là trong nhận thức tất cả những người khác đều biết, thế giới của Đường Học Khiêm cùng hai chữ nhiệt tình này là hoàn toàn không hề có liên quan.

Người đàn ông này là trong trẻo nhưng lạnh lùng, lời nói cử chỉ mười phần đúng mực, ngay cả tươi cười đều là không xa không gần. Chỉ cần một cử chỉ nhỏ như giơ tay nhắc chân đều tao nhã, nhưng bất động thanh sắc tạo nên khoảng cách đem người ta đẩy ra xa đến vạn dặm.

Kiều Ngữ Thần vẫn cho rằng, đối với Đường Học Khiêm mà nói, suy nghĩ và sự phán đoán là tất cả những gì trong cuộc sống của hắn, bình tĩnh cùng du dương là bản năng của hắn. Về phần nhiệt tình cùng xúc động, có lẽ là chưa bao giờ từng xuất hiện trong cuộc sống, hoặc là, chưa từng tồn tại qua.

Cho nên khi Đường Học Khiêm dùng thanh âm mê hoặc của hắn mời nàng thì Kiều Ngữ Thần mờ mịt đến cực điểm: Thế giới của hắn, còn có thể là cái dạng gì đây?

Hắn cười không đáp.

Âm nhạc nuốt hết toàn bộ không gian trong khoảnh khắc, hắn buông tay nàng ra, một cái xoay tròn tiến vào tiết tấu âm nhạc mãnh liệt đang vang lên, phóng ra tất cả mọi nhiệt tình.

Đường Học Khiêm nhảy điệu nhảy Latin với tốc độ nhanh dọa người, tất cả tiết tấu theo từng góc thân thể hắn trượt xuống nối liền nhau rành mạch. Hắn chìm trong điệu nhảy nhanh mạnh, xoay vòng, gần như không có người thấy rõ điểm dừng chân của hắn ở nơi nào.

Vượt xa những bước chân của người thường, động tác mông từ thân thể hắn biểu diễn trở nên mềm mại lạ lùng, động tác triển miên, mê hoặc vô cùng. Một chuỗi hòa âm liên tục vang lên lúc này, Đường Học Khiêm nhảy thật đẹp nâng tay phải lên khe xoay người một đường vuốt ve xuống phía dưới, một cái xoay người rất nhanh nháy mắt thất lưng trượt xuống, bộ quần áo hiệu Dior Homme bó sát người theo động tác kịch liệt của hắn dần dần trượt, nguy nguy hiểm hiểm dừng ngay giữa háng, hắn liếm liếm môi, không hề cố kỵ vươn tay xoa hai khớp trong lúc này, phần hông mãnh liệt đang đưa theo tiết tấu. Loại kỹ thuật nhảy nửa trần trụi nửa không trần trụi như thế này, động tác mang tính chất ám chỉ, hắn tựa hồ không thèm để ý chút nào, đối với những tiếng thét chói tai liên tiếp chung quanh làm như không thấy, ngẩng đầu lên nhảy càng kiêu ngạo hơn.

(Trời ạ, chảy cả mồ hôi, điệu nhảy này ta ko rành, nhưng... Ko dám bình luận, anh này nhảy làm ta nhớ M.J.)

Nóng, thân thể quá nóng, nhưng là, tâm cũng rất lạnh lẽo. Kiều Ngữ Thần, em đã nhìn thấy chưa?

Đường Học Khiêm nhìn không chớp mắt, trong hốc mắt có ảm ướt, phạm vi tầm mắt cảm giác chỉ có bóng dáng ôn nhuận tốt đẹp của Kiều Ngữ Thần, như ẩn như hiện, làm cho hắn nắm bắt không được.

Đường Học Khiêm bỗng nhiên nhắm mắt lại, tư thế múa đơn xinh đẹp hơn, phóng túng giống như đem từng chi tiết ẩn hiện bên trong phơi bày ra. Lắc mông, xoay khớp, xoay tròn, quay người. Hắn vốn hiểu được

điểm nổi bật về tư sắc của hắn, nay hắn lại cố tình khiến cái này phát huy đến mức tận cùng, vì thế cảm giác kinh diễm trong phút chốc dâng trào lên, chấn động tâm can.

Một Đường Học Khiêm xa lạ.

Một Đường Học Khiêm chân thực nhất.

**** *

Chung Minh Hiên ở một bên nhìn xem thốn thức không thôi: Lão đại, lần này cậu thật sự trút hết vốn liếng a!

Đường phu nhân Tiêu Tổ Tổ rút cuộc nhìn không nổi nữa rồi, mặt đỏ kỳ lạ, thanh âm run rẩy thốt lên một câu: “...Thằng bé thật sự là em sinh sao?”

“À, không phải lỗi của em, anh cũng có một nửa trách nhiệm.” Đường Úc nhìn tai họa nhân gian Đường Học Khiêm đang ở trong sàn nhảy, vỗ vỗ cảm phiền muộn vạn phần: “Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là trên người tên tiểu tử đó. Em cũng biết, sinh vật học có một danh từ, gọi là đột biến gen...”

Tiêu Tổ Tổ nhìn Đường Học Khiêm, ngừng tạm một lát, sau đó nghi ngờ mở miệng: “Em chưa từng thấy Học Khiêm nhảy như thế bao giờ...”

“Đúng, đúng.” Chung Minh Hiên nhảy đến, liên thanh phụ họa: “Con cũng chưa thấy qua Học Khiêm múa đơn như vậy.”

“.....”

Mọi người lặng yên.

Hoắc Vũ Thần bưng ly rượu đứng ở một bên, thân hình thon dài thẳng tắp, môi mỏng mím thật sự nhanh, ánh mắt gắt gao nhìn trong sàn nhảy chính là người đàn ông kia.

Đặt ly rượu xuống, thanh âm Hoắc Vũ Thần bình tĩnh chậm rãi vang lên: “Anh ta đang tỏ tình.”

“..... Tỏ tình?”

“Đúng vậy.” Hoắc Vũ Thần chỉ chỉ Đường Học Khiêm, vừa chỉ chỉ Kiều Ngữ Thần đứng ở bên cạnh sàn nhảy: “Anh ta không phải nhảy cho chúng ta xem, anh ta là vì Kiều Ngữ Thần.”

Chung Minh Hiên nháy mắt mấy cái: “Làm sao cậu biết?”

“Nhìn bước chân của anh ta.” Hoắc Vũ Thần ngược cầm, ý bảo nhìn về phía điểm dừng chân của Đường Học Khiêm: “Điệu nhảy Latin vốn là ý nghĩa nam nữ bày tỏ tình cảm, mà tất cả những điểm dừng chân của anh ta tất cả đều hướng về Kiều Ngữ Thần. Anh ta đang thổ lộ với cô ấy, đem tất cả những lời muốn nói hóa thành kỹ thuật nhảy, nhảy cho cô ấy xem.”

Càng gợi cảm lại càng cô đơn, càng nóng tình lại càng mát mát, sau mỗi một lần nhảy đến cao trào, đều chống cự không nổi cảm giác trống rỗng thật lớn bài sơn đảo hải thổi quét mà đến. Mà tất cả tất cả, đều chỉ bởi vì nàng không ở bên cạnh hắn.

Nàng cho hắn cảm giác khắc cốt minh tâm, đau đớn, không tiếng động, khổ sở sâu tận xương tủy.

Đường Học Khiêm thông minh tài trí, nhưng khi nàng xoay người rời đi, hắn một khắc này hoàn toàn vô dụng, nàng làm cho hắn cảm nhận được cảm giác luống cuống trước nay chưa có.

Hắn hối hận, hắn khổ sở, sự chờ đợi của hắn đối với nàng, hắn đối với nàng thúc thủ vô sách, nàng toàn bộ không tin. Vì thế đây là phương pháp xử lý cuối cùng hắn có thể nghĩ đến, đem tất cả cảm tình nàng không tin hóa thành chân thật tồn tại, thông qua kỹ thuật nhảy thiên biến vạn hóa, nhất nhất để cho nàng thấy.

Hoắc Vũ Thần nghiêng ngả nhếch môi: “A, không nghĩ tới Đường Học Khiêm còn để lại một tuyệt chiêu như vậy.”

Chung Minh Hiên nhìn trong sàn nhảy Đường Học Khiêm, lại nhìn Hoắc Vũ Thần đắm chìm ở trong bóng đêm một chút, bỗng nhiên đối với người đàn ông nghiêm nghị bên cạnh này bắt đầu kính nể: “Tiểu Hoắc, cậu quá mạnh mẽ.... Học Khiêm chưa từng sợ qua người nào, nhưng cậu ta rất sợ cậu.”

Hoắc Vũ Thần nở nụ cười, vẻ mặt bình tĩnh: “Kỳ thật anh ta không cần sợ tôi, tôi không quan tâm đến anh ta. Điểm mấu chốt là tôi không dám chạm vào Ngũ Thần, cho nên từ đầu đến cuối trì trệ không tiến, nhưng anh ta dám, anh ta dám làm tất cả những chuyện tôi không dám làm.”

Chung Minh Hiền thở dài: “Nhưng bây giờ anh ta không dám oa một tiếng, tiểu Kiều vĩnh viễn không hề cho hắn có quyền lợi được tha thứ.”

“Phải không?” Hoắc Vũ Thần nghiêng ngả mà cười: “Tôi không cho là như vậy, cho dù Ngũ Thần không tha thứ anh ta, anh ta cũng sẽ không buông tha đâu.”

“Dùng cái gì thấy được?”

“Thí dụ như hiện tại anh ta khiêu vũ.” Hoắc Vũ Thần nghiêng người hỏi Chung Minh Hiền: “Cậu cảm thấy anh ta sau khi nhảy xong sẽ làm gì?”

“Ách, quí một gói thỉnh cầu tiểu Kiều tha thứ?”

Hoắc Vũ Thần cúi đầu cười, thanh âm của chắc chắn vang lên: “Anh ta sẽ không làm như vậy, vĩnh viễn bị động chờ đợi không phải là phong cách của Đường Học Khiêm.”

“Vậy cậu cảm thấy cậu ta sẽ làm gì?”

Hoắc Vũ Thần cầm lấy ly rượu, cúi đầu uống rượu khoảnh khắc cấp ra đáp án: “... Anh ta sẽ tấn công.”

**** *

Hoắc Vũ Thần lời còn chưa dứt, hiện trường âm nhạc lại một lần đạt tới cao trào, nhịp trống rầm rĩ rung động. Nhưng mà ngay tại tiết tấu đạt tới điểm cao nhất khoảnh khắc, âm nhạc cao vút đột nhiên ngưng bật, vũ đạo siêu tốc sống động của Đường Học Khiêm lập tức đông lạnh vì tất cả giai điệu giống như tác phẩm điêu khắc lâm vào trạng thái tĩnh.

Chuyển động cũng tĩnh lặng nháy mắt biến hóa, thay đổi rất nhanh hài hòa kinh người, chế tạo ra một loại cảm giác kinh hãi cùng rung động tuyệt vời.

Cả người Đường Học Khiêm bị ướt đầm mồ hôi, cả người giống như bị ngâm ở trong nước, từ hướng Kiều Ngũ Thần nhìn sang, cả người được bao trùm bởi những giọt nước long lanh, đẹp một cách siêu thực.

Chung quanh mọi âm thanh đều lâm vào trạng thái tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng gió trôi qua, vang sào sạt.

Đường Học Khiêm vượt qua trận choáng váng lúc ban đầu, rốt cuộc chậm rãi ngẩng đầu. Kiều Ngũ Thần thấy biểu tình dưới đáy mắt hắn, mê ly lóe ra, ẩn ẩn lộ ra nụ cười bí ẩn.

Kiều Ngũ Thần trong đầu nhất thời có một tiếng chuông cảnh báo mãnh liệt.

Đường Học Khiêm bỗng nhiên chậm rãi nâng tay trái lên, đầu ngón tay trên không trung trượt ra đường cong duyên dáng sau đó nhắm ngay hướng Kiều Ngũ Thần, làm ra một tư thế mời tiêu chuẩn.

Hắn khẽ mở môi mỏng, rốt cuộc phát ra tiếng mời: “...Kiều Ngũ Thần, lại đây.”

Sau tốc độ khiêu vũ với cường độ cao thanh âm hơi khàn khàn gọi cảm đến cực điểm, tất cả mọi người bị thanh âm của hắn làm cho mê hoặc, chính tề nhất trí thẳng tắp nhìn về phía Kiều Ngũ Thần.

Kiều Ngũ Thần bị dọa đến bước lùi hai bước, theo bản năng muốn chạy trốn tránh xa nơi thị phi này.

Động tác cử chỉ của nàng bị Đường Học Khiêm thu hết vào mắt.

Muốn chạy trốn phải không? Người đàn ông tuấn mỹ nhếch môi cười yếu ớt: Vậy đừng trách anh không khách khí.

Một bước chân lả lướt, Đường Học Khiêm nắm chặt Kiều Ngũ Thần không kịp đào tẩu. Kiều Ngũ Thần chỉ cảm thấy trên tay bị người dùng lực vừa tung, thấy hoa mắt, nàng ngã vào một vòng ôm áp.

Thân hình nam tính nóng bỏng từ phía sau lưng dính sát vào sau lưng nàng, hai tay Đường Học Khiêm gắt gao vòng ở eo của nàng, đem nàng chặt chẽ khóa vào trong ngực.

Hắn dán tại bên tai nàng hỏi: “Muốn đi đâu?”

Kiều Ngữ Thần khẩn trương ý nghĩ nóng lên: “Đi ký tên ly hôn.” Một mình hắn nổi điên phải thì mặc hắn, đừng kéo thêm nàng, nàng không phải là người có da mặt dày kia.

Hai chữ ‘ly hôn’ dễ dàng xúc động đến thần kinh muốn nổi điên của Đường tổng giám đốc.

Ánh mắt Đường Học Khiêm buồn bã, cả trái tim cấp tốc trầm xuống. Nàng không hiểu, nàng vẫn không hiểu những lời hắn đang muốn nói cho nàng biết. Nếu nàng không hiểu, như thế tất cả những chuyện hắn làm không có chút ý nghĩa nào.

Kiều Ngữ Thần chỉ cảm thấy đôi tay đang khóa ở bên hông nàng bỗng nhiên lại dùng sức buộc chặt rồi, vừa định kêu ra tiếng, chỉ nghe thấy thanh âm của Đường Học Khiêm cúi đầu bỗng nhiên vang lên.

“... Em đã không hiểu, anh đây cũng chỉ có thể điên đến khi nào em biết mới thôi.”

**** *

m nhạc một lần nữa rầm rĩ vang lên, đuôi mắt của Đường Học Khiêm thoáng nhìn một bồi bàn đang mang rượu bằng qua sàn nhảy. Vì thế vài giây sau, Đường Học Khiêm một đường lướt nhẹ trượt đi qua, bồi bàn thấy hoa mắt, lại trợn mắt chỉ nhìn thấy ly rượu trên khay đã biến mất.

Đường Học Khiêm một tay ôm eo Kiều Ngữ Thần, hòa cùng âm nhạc mang theo nàng xoay tròn. Tốc độ của hắn quá nhanh, Kiều Ngữ Thần chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, giữa lúc hoảng hốt chỉ cảm thấy một ly thủy tinh mát lạnh ghé sát vào môi mình, tay Đường Học Khiêm hơi dùng sức, chất lỏng lạnh lẽo từng chút một chảy vào miệng Kiều Ngữ Thần.

Cay độc, mát lạnh, chính là hương vị của Whiskey.

Kiều Ngữ Thần bị men cay nồng, trong mắt long lanh ánh nước, bàn tay của Đường Học Khiêm ma xui quỷ khiến chiếc ly lệch sang một bên chất lỏng trong suốt từ bên khóe miệng Kiều Ngữ Thần trượt xuống, những giọt Whiskey trong suốt trong sáng dưới ánh đèn màu dạt lên màu hổ phách mê người.

Đường Học Khiêm đem ly rượu không hướng bên cạnh quăng ra, dán thân thể của hắn vào sát nàng bắt đầu dao động.

Một cái xoay tròn, hắn nhảy điệu Hồ điệp lướt qua, thừa dịp ngọn đèn lướt qua khỏi hai người bọn họ, trong nháy mắt, Đường Học Khiêm bỗng nhiên nghiêng người cúi đầu, đầu lưỡi tìm hiểu lướt qua môi của nàng đem cuốn tiến trong miệng mình chất lỏng Whiskey còn lưu lại ở bên môi nàng.

“Vừa rồi lỡ tay, cái này xem như bồi thường.” Đây là lý do của hắn.

“.....”

Kiều Ngữ Thần bình sinh lần đầu tiên một xúc động mạnh mẽ đến như thế này, hắn, hắn sao có thể không nói đạo lý như thế chứ!

Đường Học Khiêm dán sát ở sau lưng nàng, nàng xinh đẹp, thanh tú mông dính sát vào hạ thân nóng bỏng của hắn, đây là một tư thế rất nguy hiểm, dễ dàng làm nhớ lại đêm nóng bỏng trước đêm chia tay ấy.

“Bước khiêu vũ cơ bản nhất em có biết không? Hai nhanh một chậm, cũng có thể nói là, hai sâu một mỏng...”

Hắn vịn nhẹ vào eo của nàng, phối hợp bước nhảy khiêu vũ của hắn, hai sâu một mỏng, tiết tấu có điểm nhạy cảm giữa hai chân hắn đung vào cái mông của nàng. Loại bước đi quen thuộc này, làm cho nàng nhớ lại tần suất cử động đáng sợ nào đó. ^^__^^

Không khí nhảy mắt ẩm lên, chung quanh tình dục tràn ngập.

“Anh dạy cho em biết điểm trọng tâm của loại khiêu vũ này...” Tay hắn hướng dẫn xuống dưới, dừng lại ở mông của nàng: “Ồ chỗ này, cử động, tựa như... Trước kia chúng ta ở một mình trên giường làm như vậy...”

Hắn am hiểu nhất Latin, cũng giống như vũ điệu mộng ảo trên giường.

Hắn vận dụng tất cả thủ đoạn, chỉ cầu sự tha thứ của nàng.

Đường Học Khiêm dán sát vào môi của nàng, ánh mắt chuyên chú: “Ngữ Thần, trở lại bên cạnh anh....”

Kiều Ngữ Thần hốc mắt đỏ lên, cắn răng cự tuyệt: “Em không dám lại tin anh lần nữa.”

Đường Học Khiêm không nói nữa, chính là không ngừng mang nàng xoay tròn theo nhịp điệu khiêu vũ. Đầu ngón tay của hắn dọc theo từng đường cong trên thân thể của nàng cong một đường xuống phía dưới, âm nhạc đã bắt đầu vào cao trào thì bỗng nhiên cả người hắn bắt đầu dán thân thể của hắn chậm rãi trầm xuống.

“Đường Học Khiêm ——!” Kiều Ngữ Thần bị động tác của hắn sợ hãi, trước mặt nhiều người như vậy, hắn muốn làm gì!

Hắn một đường lướt qua cái cổ trắng nõn của nàng, bộ ngực cao ngất, vòng eo mảnh khảnh, đôi chân thon dài, ngón tay ở mắt cá chân của nàng xoay một vòng, sau đó chậm rãi dán lưng của nàng từ phía sau đứng lên, hai tay nắm chặt eo của nàng không buông ra.

“Anh chỉ mong em trở về.” Hắn mang theo nàng đang đưa eo, thanh âm say mê: “Anh biết là em sẽ biết anh đang làm cái gì.”

Mắt cá chân Kiều Ngữ Thần một mảnh lạnh lẽo, cúi đầu nhìn, chỉ thấy một cái vòng chân tinh xảo đã bị đeo ở chân phải của nàng trên mắt cá chân, giá trị xa xỉ của trang sức bằng đá Thạch Anh chiếu sáng lấp lánh dưới ánh đèn. Kiều Ngữ Thần nhớ tới động tác của hắn vừa rồi giúp nàng mang vòng chân, tại trước mặt nhiều người như vậy, cả người hắn quỳ gối trước mặt nàng.

Nàng biết chính xác, nàng biết hắn đang làm cái gì. Nàng biết, hắn đang quỳ xuống để van cầu nàng tha thứ.

“Vòng chân hàm nghĩa là, kiếp sau còn có thể gặp lại em...” Chân trái rất nhanh bước về phía trước một bước, hắn nhảy một bước dài, cùng nàng mặt đối mặt, để cho nàng thấy rõ tim của hắn: “...Nếu đời này em cũng không thể tha thứ cho anh, anh đây vẫn nguyện đợi em đến kiếp sau, vẫn mong gặp lại em.”

Hắn bỗng nhiên đem tay nàng đưa lên đỉnh đầu, mang theo nàng cùng nhau bước vào một nhịp điệu xoay người khiêu vũ điên cuồng. Trước ánh nhìn chăm chú của mọi người, hắn đang xoay tròn đem chiếc nhẫn kim cương kết hôn từ trên tay nàng cởi ra. Kiều Ngữ Thần khiếp sợ nhìn hắn trần trối, Đường Học Khiêm khép hờ đôi mắt, sau đó bỗng nhiên dùng sức quăng mạnh, nhẫn kim cương kết hôn của nàng từ tay hắn lượn vòng đi ra ngoài, trên không trung trượt ra một luồng ánh sáng đường vòng cung sau đó biến mất ở trong bóng đêm.

“Hôm đó em nói với anh, nhẫn kết hôn bị anh làm mất. Anh biết, anh không có tư cách dùng nó để giữ chặt lấy em...”

Hắn nắm lên tay nàng, từ nay về sau, chỉ còn lại có trên ngón tay của hắn còn mang nhẫn kết hôn. Hắn tựa vào trán của nàng, thanh âm trầm ấm nhẹ nhàng vang lên: “...Ngữ Thần, từ nay về sau, anh là của em, mà em là người độc thân.”

Về mặt hắn nghiêm túc, biểu tình thực động lòng người, hắn nói lời tâm tình thực vô cùng đáng ghét, hắn giống như độc dược, đem vết thương của nàng càng ngày càng chồng chất, làm cho nàng muốn ngừng mà không được.

Chiếc nhẫn kim cương platin đã từng được nàng xem là thứ trân quý nhất trên cuộc đời này, rốt cuộc đã rời bỏ nàng mà đi, trong khoảnh khắc nàng nhìn thấy hắn ném chiếc nhẫn đi, trên gương mặt cố làm ra vẻ lạnh nhạt bỗng dưng dâng lên niềm đau triệt nội tâm, hắn rất đau, nàng cũng đau giống như hắn.

Một giọt nước mắt trong suốt cuối cùng từ trong mắt Kiều Ngữ Thần chảy xuống, nhỏ giọt trên mu bàn tay hắn, không tiếng động trượt xuống.

**** *

Đường Học Khiêm nhảy điệu độ phi thường cao, từng cái động tác đều dừng ở từng khoảnh khắc khi ngọn đèn lần lượt thay đổi, cho nên không ai thấy nước mắt rơi xuống trên mặt Kiều Ngữ Thần, không ai thấy hắn ném chiếc nhẫn đi, không có ai biết ở vũ đạo vừa rồi đã xảy ra tình yêu kinh động như thế nào.

Hoắc Vũ Thần yên lặng nhìn một lát, bỗng nhiên đặt ly rượu xuống, lặng yên không một tiếng động bước rời đi, cả người hòa nhập vào trong bóng đêm dày đặc.

Đường Học Khiêm lừa được mọi người, nhưng không thể lừa được hắn. Hắn thấy vết nước trên mặt Kiều Ngữ Thần, dấu vết quen thuộc như thế. Hắn từng bị hình ảnh rơi lệ không tiếng động như thế của nàng phá tan tất cả sự phòng ngự của hắn, để cho nàng tiến vào chiếm giữ tim của hắn, nước mắt của nàng, là hắn quen thuộc nhất.

Mà bây giờ, nàng đã không muốn sẽ lại rơi lệ ở trước mặt hắn. Tất cả những vui vẻ hay bi thương của nàng đều bị cái tên Đường Học Khiêm kia khống chế được, hắn ở bên cạnh nàng hai tháng, nàng không rơi một giọt nước mắt, mà hôm nay Đường Học Khiêm chỉ mang theo nàng nhảy một điệu nhảy, khiến cho nàng để lại nước mắt. Ủy khuất của nàng, chỉ có tên đó mang đến, cũng chỉ có tên đó mới có thể phá vỡ cho nàng.

Hoắc Vũ Thần nhấn nhẹ chiếc chìa khóa xe, mở cửa xe ngồi vào xe thể thao, lúc đến ngồi vị trí bên người hắn là nàng, mà bây giờ khi trở về là chiếc ghế trống, đêm nay, nàng chắc chắn sẽ ở lại Đường gia.

Đường Học Khiêm.

Hoắc Vũ Thần mặc niệm tên này. Trước kia không rõ Ngữ Thần tại sao phải đổi với tên kia một mực si mê, từ đêm nay về sau, hắn đã bắt đầu hiểu rõ hơn vài phần.

Người đàn ông tên Đường Học Khiêm này cũng không dễ dàng đối với người khác sinh ra hứng thú, cho nên một khi đã động chân tình sẽ dùng tất cả mọi thứ để đạt được, lúc nên mạnh mẽ, anh ta sẽ mạnh mẽ chiếm đoạt, lúc cần mềm mại anh ta sẽ mềm mại, anh ta luôn luôn có cách hiểu tận tâm can của người khác, anh ta không biết quá khứ của nàng, nhưng lại có thể nhìn rõ tương lai của nàng, anh ta đưa ra lời hứa của anh ta, giao trái tim giao cho nàng, chỉ vì đối lấy trong cuộc sống tương lai của anh ta có sự tồn tại của nàng.

Hoắc Vũ Thần nhếch môi lên, vì anh ta, cô bé này cảm thấy hạnh phúc.

Đường Học Khiêm, một người đàn ông không hề xử trí theo cảm tính như vậy, rốt cuộc bị Kiều Ngữ Thần kéo khỏi đỉnh cao của thần thánh kiêu ngạo, từ nay về sau rơi vào hồng trần.

31. Chương 31

Nàng đang khóc.

Một giọt nước mắt lạnh lẽo từ trên tay Đường Học Khiêm chảy xuống, xúc cảm ướt át làm cho Đường Học Khiêm từ trước đến nay luôn bình tĩnh lại có cảm giác tim đập nhanh.

Nước mắt của phụ nữ là thứ gì đó thần kỳ nhất trên thế giới này, có thể dễ dàng hòa tan những gì lạnh lẽo nhất, Đường Học Khiêm từng đối với lời này chẳng thêm ngó tới, hắn chưa bao giờ giao trái tim ra, bởi vậy cũng chưa bao giờ có người có thể làm cho hắn cam tâm tình nguyện dừng lại.

Nhưng bây giờ, hắn bắt đầu tin tưởng lời này. Ngay lúc Kiều Ngữ Thần ở trước mặt hắn cúi đầu rơi lệ một khắc kia, lần đầu tiên hắn cảm thấy ngôn ngữ dường như biến mất, tựa hồ có nói gì cũng không thể bù đắp lại những gì hắn đã từng làm với nàng.

Là ai ở trăm ngàn năm trước đã từng thốt lên một câu: Không phải tình nhân, không đổ lệ.

Chung quanh tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên, tiếng hét chói tai nổi thành một mảnh, mọi người hiển nhiên cũng sẽ không buông tha Đường Học Khiêm gọi cảm mê hoặc như vậy, ngọn đèn đuổi đến nhanh, đem hai người bọn họ xuất hiện dưới tầm mắt mọi người.

Đường Học Khiêm là người có tâm tư linh hoạt đến mức nào, đôi mắt liếc nhanh qua đám người vây quanh ồn ào xao động thành một trận hỗn loạn kia, lúc này quyết định ôm lấy Kiều Ngữ Thần rời đi. Kiều Ngữ Thần không phải là người biết cách che dấu tâm tư, cái gì cũng đều viết ở trên mặt, vào lúc này hắn và nàng cần một khoảng không gian yên tĩnh để giải quyết vấn đề của hắn và nàng.

Đường Học Khiêm xoay người ôm lấy Kiều Ngữ Thần đi xuống sàn nhảy, dùng một giọng nói thực tùy ý miệng hơi hơi hướng về cha mẹ giải thích: “Quần áo của cô ấy bị ướt, con mang cô ấy vào trong thay đổi quần áo.”

Tươi cười ôn hòa, giọng điệu bình thường, chỉ bằng loại biểu tình chuyên nghiệp này của họ Đường cũng đủ để lừa gạt tuyệt đại đa số người, không có ai chú ý tới Kiều Ngữ Thần đang núp tại trong lồng ngực của hắn giả vờ thành chú đà điểu, nước mắt trên mặt không bình thường.

Đường Úc nhìn bóng lưng Đường Học Khiêm bình tĩnh tự nhiên, sờ lên cằm cảm thán nói: “Thật khó cho nó.... Vào lúc này còn có thể tiếp tục như thế...”

Muốn nói Đường Học Khiêm ráp tâm bất lương, đó là khẳng định.

Rõ ràng lâu một còn có phòng thay đồ, bên trong lễ phục cần dùng cái gì có cũng có, nhưng Đường thiếu gia của chúng ta đối với giải pháp này trực tiếp xem nhẹ, ôm người trong lòng lên phòng ngủ lầu ba.

Phòng ngủ hắn và nàng, sắc điệu thuần trắng, đường cong đơn giản, tựa như hắn và nàng, sạch sẽ tao nhã.

Ngôi biệt thự này, chủ yếu là Đường Úc cùng Tiêu Tổ Tổ ở, Đường Học Khiêm và Kiều Ngữ Thần bình thường ở một ngôi biệt thự tại trung tâm thành phố kiểu dáng Châu u, chỉ có mỗi lần khi gia đình tụ hội, vợ chồng Đường Học Khiêm mới có thể ngẫu nhiên ở nơi này.

Trên chiếc giường đôi lớn rộng cỡ King size, lúc trước chỉ có riêng một mình nàng. Nếu hắn qua đêm ở nhà thì sau khi đã giúp nàng trải xong chăn nệm, đợi nàng lên giường nằm ngủ nói với nàng một câu ‘ngủ ngon’, sau đó, xoay người rời đi, sang phòng ngủ bên kia ở trước máy vi tính lật xem văn kiện cùng tư liệu, tiêu hao thời gian suốt cả đêm.

Thời gian lưu chuyển, cảnh còn người mất.

Đường Học Khiêm đứng ở cửa gian phòng từng là của hai người, không khỏi tự mình cười nhạo mình: Đường Học Khiêm, người thật sự là tự làm tự chịu.

Đường Học Khiêm một tay mở cửa phòng ngủ ra, buông Kiều Ngữ Thần đồng thời một cước đá lên cửa phòng, thuận thế đem người áp lên vách tường.

“Ngữ Thần, cùng anh nói chuyện một chút, được không?”

Hắn tựa lên trán của nàng, hơi thở dây dưa. Tư thế nghiêng mình, giọng nói mềm mại, thái độ thật cẩn thận quả thực phá vỡ tác phong của một Đường Học Khiêm âm ngoan lạnh lùng từ trước đến nay.

Kiều Ngữ Thần bị động tác liên tiếp của hắn làm hoa cả mắt, hoàn toàn rối loạn tâm trí, ngay cả ánh mắt đều mông lung, đã không có tiêu điểm, qua hơn nửa ngày mới tìm lại thần trí.

Kiều Ngữ Thần ngẩng đầu, thanh âm khàn khàn: “Anh như thế này... Đã từng làm qua với người nào?”

Khiêu vũ xinh đẹp như vậy, anh còn ôm ai nhảy qua? Tình cảm triền miên như thế này, anh đã từng nói qua với ai? Tầm lòng chân thật của anh, anh từng để cho ai gặp qua?

“Không có.” Giọng nói quyến rũ như nam châm của hắn, thành thực bắt mắt: “Anh chỉ nhảy cùng mẹ anh một điệu nhảy Latin khác, trừ lần đó ra, chỉ có em.”

Kiều Ngữ Thần trầm mặc không nói.

“Ngữ Thần.” Hắn dán sát ở bên môi nàng gọi tên nàng, trong mắt có những đốm sáng tình yêu quang mang không ngừng lưu chuyển: “Anh từng nghĩ, trên thế gian này người anh thực lòng yêu, thực lòng muốn bảo vệ chỉ có mẹ anh; nhưng hiện tại, em đã làm anh thay đổi chủ ý, mẹ anh đã có ba của anh, người anh muốn chăm sóc bảo vệ nhất, chính là em.”

Không đếm được bao nhiêu buổi sáng, nàng vì hắn chuẩn bị bữa sáng; Không đếm được bao nhiêu đêm, nàng thủy chung tựa vào đầu giường chờ hắn về nhà; Không đếm được bao nhiêu lần, hắn có việc không thể phân thân ra, nàng dùng thân phận Kiều Thị ‘giúp hắn giải thích với người bên ngoài’; Không đếm được bao nhiêu giây bao nhiêu phút, đáng về nàng đứng ở phía sau hắn mỉm cười.

Từng giọt từng giọt, tình yêu nàng chảy từng ngày thành dòng sông mệnh mông cuộn cuộn chảy. Cuối cùng, nàng làm cho hắn khi quay đầu đột nhiên tỉnh ngộ: Thì ra giai nhân tốt nhất.

“Học Khiêm...” Nàng bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt đau đớn: “Anh đối với em, hơi quá đáng...”

Hắn thật sự hơi quá đáng.

Đối với nàng bỏ bê lâu như vậy, hắn đã làm cho nàng đối với hắn hoàn toàn tuyệt vọng, cũng vào lúc nàng ảm đạm nhất lại dùng thủ đoạn ngọt ngào nhất làm cho trái tim của nàng không thể không mở ra lần nữa. Hắn biết từng nhược điểm của nàng, hắn biết mỗi một chỗ yếu đuối của nàng, mỗi câu nói của hắn, mỗi sự kiện, đều giáng thẳng vào nơi mềm mại nhất tận đáy lòng nàng, một lần nữa hắn lại làm cho trái tim của nàng trở nên mềm nhũn, hắn luôn luôn nắm giữ trái tim của mọi người làm cho nàng sợ hãi.

Bá đạo, cường ngạnh, không phân rõ phải trái, là tác phong cường đạo điển hình của Đường Học Khiêm.

“Anh biết.” Sự lên án của nàng, hắn thừa nhận toàn bộ. Hắn mơn trớn mặt của nàng: “Ngữ Thần, chúng ta hãy bắt đầu một lần nữa... Anh sẽ lại một lần nữa hướng em cầu hôn, lại một lần nữa mời em làm Đường phu nhân của anh, anh nghiêm túc đó.”

Cầu hôn...

Hắn nghiêm túc.

Một Đường Học Khiêm xa lạ như vậy, cùng bình thường của hắn tưởng chừng như hai người, Kiều Ngữ Thần không phân rõ được thế nào mới là bản chất chân chính của hắn, theo bản năng muốn lắc đầu.

“Không cần cự tuyệt.” Thấy nàng muốn lùi bước chạy trốn, tính cách cường ngạnh từ tận bên trong của Đường Học Khiêm bắt tri bắt giác hiển hiện ra rồi, hắn ôm chặt lấy eo của nàng, kéo nàng gần sát chính mình: “Ngữ Thần, không cần trốn. Em có cảm giác đối với anh, thân thể sẽ không nói dối, thân thể của em thành thực rõ ràng như vậy...”

Kiều Ngữ Thần đỏ mặt, thề thốt phủ nhận: “Em không có!”

“Không có phải không?” Đường Học Khiêm hơi mỉm cười, bỗng nhiên dùng sức ôm lấy nàng đặt ở trên giường, Kiều Ngữ Thần chìm sâu vào lớp chăn mềm mại giữa cái giường đôi to lớn, vừa định đứng dậy, thân hình nam tính nóng bỏng của Đường Học Khiêm không cho phép kháng cự nằm đè lên trên người nàng, một giây sau, nàng bị đoạt đi đôi môi, đồng thời bị đoạt đi sức lực có thể suy nghĩ.

“Em có cảm giác...” Hắn hôn nàng thật sâu, đồng thời không an phận thăm dò vào vạt áo bộ lễ phục của nàng khiêu khích thân thể của nàng: “Ngữ Thần, cho anh một lần cơ hội, một lần là tốt rồi, anh sẽ một lần nữa cho em hiểu được ý nghĩa của hôn nhân...”

Ý loạn tình mê, Kiều Ngữ Thần chỉ là một cô gái non nớt giấy dựa trong tay cao thủ tình trường Đường Học Khiêm. Ngay lúc quần áo hai người hỗn độn chìm sâu vào cơn lốc xoáy của tình dục, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một âm thanh hút không khí không hợp thời.

“Học Khiêm...” Tiêu Tổ Tổ cả khuôn mặt đỏ bừng, lần đầu tiên bắt gian cư nhiên chính là hiện trường gian tình của con trai bảo bối của mình....

Đang chôn mặt vào bộ ngực sữa mút cắn da thịt của Kiều Ngữ Thần, Đường Học Khiêm choáng váng....

Đang nằm ở dưới thân Đường Học Khiêm thừa nhận mút cắn của hắn, Kiều Ngữ Thần choáng váng....

Vẫn là Đường Úc biểu tình trấn định, hơi hơi ho khẽ một tiếng, thanh âm ôn hòa vang lên: “Học Khiêm, con đi ra ngoài một chút, chúng ta muốn cùng Ngữ Thần nói chuyện một chút.”

**** *

Kiều Ngữ Thần đỏ bừng cả khuôn mặt, chân tay luống cuống, ngồi ở bên cạnh Tiêu Tổ Tổ đầu cũng không dám ngẩng lên. Mới vừa rồi bị bắt gian tại trận thật sự là mất hết thể diện a....

Tiêu Tổ Tổ lá gan vốn nhỏ, thỉnh linh thấy một cô bé có lá gan còn nhỏ hơn cả mình, nhất thời có loại cảm giác ‘thật sự rất là người một nhà a...’.

Tiêu Tổ Tổ nắm tay Kiều Ngữ Thần lên, cẩn thận hỏi: “Ngữ Thần, Học Khiêm, nó..... khi dễ con phải không?”

Kiều Ngữ Thần ngẩn người.

Tiêu Tổ Tổ nâng tay xoa tóc của nàng, ánh mắt mềm mại, trân trọng giống như đối với con gái của mình: “Mẹ biết, Học Khiêm dường như khi dễ con, nếu nó làm con thương tâm, con có thể nói với mẹ...”

Kiều Ngữ Thần ngây ngốc : “Mẹ....”

Tiêu Tổ Tổ sợ nàng không tin, vội vàng nói tiếp: “Mẹ nói thật, tuy rằng chúng ta không biết giữa các con xảy ra vấn đề gì, nhưng mặc kệ Học Khiêm nó nghĩ như thế nào, chúng ta sẽ không thiên vị nó, con đối với chúng ta mà nói giống như con gái vậy.”

Đây là lời thật lòng của bà.

Có lẽ là thế giới hoạt động của bà quá mức nhỏ bé, tóm lại Tiêu Tổ Tổ chưa bao giờ thấy qua một cô bé nào tri kỷ giống như Kiều Ngữ Thần. Trên người nàng có một sức hút đặc biệt bẩm sinh, tựa như nước trong, bỏ lại sự kiêu kì ồn ào náo nhiệt của thành thị, lưu lại lớp mặt mộc mạc sạch sẽ tinh khôi.

Thật vô cùng may mắn, Đường gia có thể có một đứa con dâu như cô bé này.

Đường Úc ngồi ở bên cạnh Kiều Ngữ Thần, thanh âm trầm ổn: “Ngữ Thần, chúng ta đều đã nhìn ra, con đang ở đây trốn tránh Học Khiêm.... Ngữ Thần, Học Khiêm là loại người mà con càng trốn tránh, nó sẽ càng đuổi theo, ba không biết tính cách cường ngạnh của nó có thể làm thương tổn con nữa hay không, cho nên chỉ có thể nói cho con biết, đối với Học Khiêm, trốn tránh là không có tác dụng. Thằng bé từng mang ủy khuất đến cho con, Đường gia chúng ta sẽ cho con một cái công đạo.”

Khi ông nói, giọng nói trầm ấm nhưng mạnh mẽ, trên người ông có bóng dáng của Đường Học Khiêm, Kiều Ngữ Thần gần như lập tức hiểu được khí thế quân lâm thiên hạ* của Đường Học Khiêm là di truyền từ đâu, lời của ông đối với Kiều Ngữ Thần mà nói là an ủi hữu lực nhất, hốc mắt Kiều Ngữ Thần nóng lên: “Ba ba....”

Đường Úc khẽ cười: “Ngữ Thần, nếu Học Khiêm ở trên mặt tình cảm thương tổn con, chúng ta làm cha mẹ muốn chịu một số trách nhiệm nhất định. Học Khiêm từ nhỏ nhận nền giáo dục tinh anh nghiêm khắc, ở trên mặt tình cảm chúng ta đã không cho nó cái gì, thế giới của nó, không có hai từ ‘tình yêu’, nó từ nhỏ đem quyền thế cùng ích lợi chơi đùa ở trong lòng bàn tay, là sơ sót của chúng ta, đã làm cho nó không có điểm mấu chốt.”

Cái gì cũng dám đùa, cái gì cũng dám làm, ngạo mạn, một bước kinh tâm, đây từng là cuộc sống của Đường Học Khiêm.

“Tỷ như, năm nó 21 tuổi, nhận nhiệm vụ ban giám đốc của Đường Viễn, giải quyết sự kiện công ty con MBO, kỳ thật đó chỉ một cuộc khảo nghiệm. Nếu nó thắng, nó có thể tiếp nhận Đường Viễn, nếu nó thua, nó phải nhận trừng phạt rời đi. Hơn nữa không chỉ có một mình nó, còn có những người chung quanh nó, những người cùng hợp tác với nó ở hay đi đều là do kết quả bởi quyết định hành động của nó, đây là một khảo nghiệm phiêu lưu, thân là người thừa kế phải vượt qua.”

Nếu suy tính của hần sai thì hồngбет, đó là sự khác biệt của thiên đàng và địa ngục. Tất cả khảo nghiệm, Đường Học Khiêm không có bất kỳ thứ gì để dựa vào, vũ khí duy nhất của đó là bình tĩnh cùng ý nghĩ của hần, dựa vào tất cả ở các loại âm mưu quỷ kế chu toàn ở bên trong lốc xoáy, thắng cuộc đấu trên lộ Wall Street, thắng một trận cá cược với hiệp nghị những người đầu tư, thắng tương lai của mọi người.

“Cuối cùng nó vẫn thắng, vào ngày thành công rực rỡ đó của nó, tất cả mọi người đều say trong niềm vui của chiến thắng, thậm chí Minh Hiên đã khóc, những ngày đó, người ngoài như chúng ta không thể biết được bọn họ làm sao để sống sót qua những ngày đó, nhưng Học Khiêm không say không khóc, nó chỉ ở trước mắt của mọi người khiêu vũ một điệu nhảy Latin....”

Kiều Ngữ Thần sửng sốt: “.... Latin?”

“Đúng vậy a.” Đường Úc nở nụ cười: “Loại khiêu vũ này là nó thích nhất, bởi vì đủ điên cuồng, không cần che dấu chính mình. Khi đó ba liền suy nghĩ, nếu có một ngày, nó sẽ đối với một cô gái nhảy điệu Latin,

như thế nhất định nó sẽ yêu con bé ấy, bởi vì Đường Học Khiêm sẽ chỉ ở trước mặt người nhà đem chân thực nhất của chính mình bày ra....”

“Ngũ Thần.” Đường Úc nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, khẩu khí chân thành: “Con chính là điểm mấu chốt của Học Khiêm, con đã làm cho nó không còn điều gì mà nó làm không được, con đã làm cho nó có ý muốn bảo vệ một người, con đã làm được chuyện mà chúng ta làm không được. Ngũ Thần, chúng ta biết, lấy nhân phẩm cùng gia thế của con, gả cho thằng bé hư đồn nhà ta là ỷ khuất. Nhưng là, chúng ta có thể hay không, ích kỷ mời con tiếp tục canh giữ bên cạnh nó?”

Kiều Ngũ Thần hốt mắt nóng lên: “Ba ba....”

“Không sao.” Đường Úc nắm tay nàng lên, ánh mắt mềm mại: “Nếu con không muốn lại ở lại Đường gia, chúng ta sẽ không trách con; Chúng ta chỉ muốn cho con biết, Đường gia chúng ta, vĩnh viễn sẽ chỉ có một Đường thiếu phu nhân là con thôi.”

Đây là người của Đường gia.

Bọn họ giống nhau có một loại tính cách nắm tâm của một người trong lòng bàn tay, mỗi một câu của bọn họ đều hướng vào nơi mềm mại nhất tận đáy lòng của người khác.

Kiều Ngũ Thần rất muốn nói, Đường Học Khiêm, anh quá độc ác, ngay cả cha mẹ cũng sử dụng đến, làm cho nàng hoàn toàn luyến tiếc rời đi.

Khi bọn họ xem nàng là con gái, bọn họ nghe nàng nói ủy khuất của nàng. Nàng từ nhỏ đã mất mẹ, cha bận việc công sự, nàng chưa từng có được sự đãi ngộ quá như thế: Cha mẹ đều ở bên cạnh con, ngồi nghe hết tâm sự của con gái bé bỏng của cha mẹ.

Mà bây giờ, toàn bộ người Đường gia vì nàng thực hiện giấc mộng. Bọn họ biết tất cả ủy khuất của nàng, bọn họ hiểu biết tất cả khổ sở của nàng, bọn họ bao dung từng tính tình nhỏ nhất của nàng, bọn họ tôn trọng lựa chọn của nàng.

Đường gia làm như vậy, bảo nàng làm sao có thể bỏ đi được?

Nước mắt phá tan phòng tuyến, tất cả ủy khuất rốt cuộc có chỗ để phát tiết ra, nàng rốt cuộc cũng có thể giống như các cô gái khác có đầy đủ cả cha lẫn mẹ, có cha mẹ có thể nói hết.

**** *

Bóng đêm lạnh như nước.

Đường Học Khiêm đứng bên cạnh ban công lộ thiên ở lầu 3 dựa vào lan can bằng đá cẩm thạch, cúi đầu vuốt vuốt nhẫn kim cương kết hôn trong tay.

“... Lúc anh cùng người khác làm tình, cũng mang nhẫn kết hôn sao?”

Nàng từng hỏi hắn một câu, đối với nàng mà nói là tàn nhẫn cỡ nào, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ. Hắn nhớ tới mỗi lần nàng làm việc nhà đều đem nhẫn kim cương từ trên ngón tay tháo xuống, sợ làm hư nó.

Đường Học Khiêm im lặng chăm chú nhìn nhẫn kim cương trong tay, ban đêm gió mang theo hơi lạnh lùa qua từng kẽ tay của hắn, cảm giác lạnh lẽo làm cho hắn nắm chắc chiếc nhẫn trong tay, toàn bộ hình ảnh vô thanh vô tức.

Hắn nhớ tới vừa rồi hắn vung tay ném xuống chiếc nhẫn của nàng, một khắc này trong lòng hắn có biết bao nỗi sợ hãi. Hắn không xác định, có thể còn có được một ngày đeo nhẫn cho nàng nữa hay không?

Đường Học Khiêm phóng tầm mắt ra xa, cả người đắm chìm ở trong bóng đêm dày đặc. Một người luôn thờ ơ như hắn, rốt cuộc cũng có một ngày, có một vấn đề trong cuộc sống làm cho hắn lo lắng.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Đường Học Khiêm vẫn không quay đầu lại. Một giây sau, một ly nước ấm trong suốt nhét vào trong tay hắn, Đường Học Khiêm ngẩng đầu nhìn rõ ràng người tới.

“Ba ba?”

“Toàn bộ buổi tối ba chỉ thấy con tiếp khách nhân uống rượu, uống chút nước lọc sẽ tốt hơn.”

Đường Học Khiêm khẽ cười, nâng tay nhìn nhìn cái chén trong tay.

Đường gia, người đang nói lý ra không dính rượu không dính khói thuốc, lúc bàn công việc có đôi khi uống cà phê, những lúc thường thì chỉ uống nước lọc. Trong ly thủy tinh trong suốt chứa những giọt nước mát lạnh tinh khiết, đơn giản nhất thuần túy nhất, Đường Học Khiêm đôi khi sẽ cảm thấy đây là phong cảnh đẹp nhất trên thế giới.

Mà nàng, trên người nàng luôn luôn hiện hữu khí chất ôn nhuận trong suốt như vậy, là hẳn không tốt, chưa bao giờ để tâm đối với nàng.

Đường Học Khiêm kiềm nén trong chốc lát chung quy nhịn không được, mở miệng hỏi: “Ngữ Thần cô ấy...”

“Con bé không có việc gì, mẹ con đang nói chuyện với con bé.” Đường Úc đứng ở bên cạnh hẳn, giọng điệu bình tĩnh: “Học Khiêm, cuộc sống riêng tư của con, chúng ta luôn luôn không hỏi qua, nhưng có một số việc, hi vọng chính con biết nắm bắt cho thật tốt.”

“Con biết.” Thanh âm của Đường Học Khiêm trầm xuống: “Con đã biết mình làm sai.”

Đường Úc vỗ vỗ vai hẳn, không nói cái gì nữa. Những chuyện riêng tư như thế này, cha mẹ rất khó nhúng tay, lấy tính tình độc lập thờ ơ lạnh nhạt như Đường Học Khiêm mà nói, nếu hẳn không muốn, không ai có thể khuyên được hẳn. Cho nên, chỉ có bản thân hẳn mới có thể hiểu được hẳn đang làm gì.

Đường Úc nghiêng ngẫm trên đầu với hẳn: “Ngay cả cô bé như Ngữ Thần cũng có thể bị con khi dễ đến muốn chạy trốn, con cũng thật sự có đủ bản lĩnh a...”

Đường Học Khiêm hiếm khi lâm vào tình trạng quần bách nói không ra một câu. Một bước sai, hận thiên cổ a....

Đường Úc nở nụ cười: “Tuần sau con có một cuộc triển lãm kinh tế khu vực Châu Á diễn ra tại Thượng Hải, ba đã giúp con thuyết phục Ngữ Thần cùng đi với con rồi, ba muốn con làm sao theo đuổi mang con bé trở về, đó chính là bản lĩnh của con.”

Đường Học Khiêm mừng rỡ: “Cô ấy đồng ý cùng đi với con?”

Đường Úc tựa tiểu phi tiểu nhìn hẳn: “Con theo đuổi lão bà, cũng mang luôn cả mẹ con xuất động, nếu con vẫn không theo đuổi được thì nên nhảy xuống sông Hoàng Phố chết đuối cho rồi...”

32. Chương 32

Du sơn ngoạn thủy là một sự vận động rất tiêu tốn thể lực, Kiều Ngữ Thần sau khi tắm xong chỉ cảm thấy khung xương toàn thân đều rã rời, thâm nghĩ hảo hảo ngủ một giấc.

Lau mái tóc còn nhỏ nước từ trong phòng tắm đi ra, Kiều Ngữ Thần nhìn chiếc giường đơn trong phòng ngủ mà buồn bã. Một cái giường, hai người, ngủ như thế nào?

Không đợi nàng mở miệng, Đường Học Khiêm bưng một ly sữa vào phòng ngủ. Đem sữa nhét vào trong tay nàng, hẳn khẽ cười: “Em mệt lắm rồi, đi ngủ sớm một chút.”

Kiều Ngữ Thần cầm lấy ly sữa ấm áp, nhỏ giọng hỏi ngược lại: “Vậy còn anh?”

“Anh có chứng kiêng lactoza, không chạm vào sữa.”

“Không phải, em không phải nói chuyện này.” Hẳn đã hiểu sai ý tứ của nàng, Kiều Ngữ Thần chỉ có thể da mặt dày tiếp tục hỏi: “Em hỏi tối hôm nay anh ngủ thế nào?”

“Phòng khách.” Hẳn tựa hồ không thêm quan tâm, nhẹ nhàng nói: “Buổi tối anh còn có việc, ở phòng khách là được rồi.”

“Nha....” Nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời có một loại cảm giác mất mát nói không nên lời.

Đường Học Khiêm cẩn thận nhìn nàng một cái, thực quân tử cùng nàng nói ‘Ngủ ngon’, sau đó đóng cửa đi ra khỏi phòng ngủ.

Nàng không có giữ hân.

Đường Học Khiêm đi ra khỏi phòng ngủ, dựa lưng vào trước cửa phòng ngủ của nàng, áp chế dục vọng trong thân thể rục rịch, nhắm hai mắt lại: Cái giá phải trả cho việc làm quân tử, thật sự rất lớn a....

Hắn bây giờ rất để ý cảm giác của nàng, cùng nàng chung sống một phòng lại không thể làm gì, ngay cả ôm nàng vào lòng cũng không được, đối với một người đàn ông đang phát dục mà làm ra vẻ tốt bụng, đây thực sự là một cuộc khảo nghiệm khả năng tự chủ của người đàn ông....

Hắn không thể không động dục những ý tưởng trong đầu, trên thực tế bằng đầu óc cả ngày xoay tròn với tốc độ cao như Đường Học Khiêm, phương pháp xử lý bằng môn tà đạo hắn sớm đã suy nghĩ một đồng lớn. Tỷ như, hắn từng nghĩ tới chuốc rượu Kiều Ngữ Thần sau đó dụ gian, dùng hết tất cả mọi thủ đoạn để cho nàng mang thai đứa nhỏ của hắn, với cá tính lấy gia đình làm trọng của Kiều Ngữ Thần mà nói, để đứa nhỏ có một gia đình đầy đủ, nhất định sẽ nuốt xuống tất cả những ủy khuất ở lại bên cạnh hắn.

Kế hoạch này là nhanh nhất có thể đạt tới hiệu quả, nhưng Đường Học Khiêm cuối cùng chỉ là ngẫm lại mà thôi, không có làm gì cả. Hắn phát hiện đây không phải là kết quả hắn muốn, hắn thích một Kiều Ngữ Thần đầy đủ, sẽ chân chính thương hắn, tin tưởng hắn, cam tâm tình nguyện trở lại bên cạnh hắn, hắn đã mang đến cho nàng nhiều ủy khuất như vậy, không đành lòng lại để cho nàng chịu ủy khuất lớn hơn nữa.

Đường tiên sinh thở ra một hơi, nhịn không được an ủi mình: Từ từ rồi cũng sẽ đến đi, có thể chung sống một phòng, so với lúc trước ngay cả bóng dáng của nàng đều không thấy được mà nói, đã có thể xem là đãi ngộ đặc biệt.... May mắn chính mình tiên hạ thủ vi cường, trước tiên bao tất cả khách sạn.

Suy nghĩ thông suốt và quyết tâm, người đàn ông ngồi ở trên sofa phòng khách mở ra laptop, chờ đợi kết nối webcam trên Internet, thuận tiện đến bên quầy bar tự rót cho mình một ly cà phê. Bưng ly cà phê đi đến trước máy tính, vừa chuyển xong, trên màn hình lập tức xuất hiện hơn mười vị tổng bộ cao cấp của tập đoàn tài chính Đường Viễn, mặc một bộ âu phục màu đen, toàn bộ ngồi ở phòng họp tổng bộ thứ nhất chờ đợi sự xuất hiện của hắn.

“Tổng giám đốc!” Thấy bóng dáng Đường Học Khiêm xuất hiện ở trên màn hình lớn của phòng họp, phó tổng giám đốc tuổi tác đã cao lập tức năn nỉ nói: “Ồ Đường Viễn, quyết sách đầu tư hàng năm đang vào thời khắc mấu chốt, hi vọng ngài mau chóng quay về Đài Loan, những chuyện như thế này không thể không có ngài.”

Trong phòng hội nghị lập tức vang lên một mảnh tiếng phụ họa.

Đường Học Khiêm trong mắt hiện lên tia lạnh lẽo, thả ly cà phê trong tay xuống, ngón tay khẽ nhip lên mặt bàn, thanh âm đều đặn sắc lạnh, nhip nhàng ăn khớp: “Đã nói một tuần sau, tôi sẽ quay về Đài Loan. Chuyện này, tôi hi vọng không có ai lên tiếng bàn thêm gì nữa.”

Khí thế của hắn rất khiếp người, cho dù ở phía xa ngoài ngàn dặm, cũng có loại cảm giác áp bách mãnh liệt, làm cho người ta thở không được, không dám giãy dụa.

Đường Học Khiêm nhìn lướt qua người toàn trường, không tự giác thay đổi tư thế, hai chân giao nhau ngồi nghiêm chỉnh, đây là tín hiệu trạng thái hân tiến vào công việc.

“Chuyện trong công ty cần tôi xem qua, hiện tại có thể bắt đầu nói.”

**** *

Kiều Ngữ Thần lặn qua lộn lại không thể đi vào giấc ngủ.

Ngoài cửa sổ bóng đêm đang dày đặc nhưng nàng không có một tia buồn ngủ, trong đầu toàn những hình ảnh mấy ngày nay hắn vì nàng làm từng li từng tí.

Nàng không thể không có cảm giác, trên thực tế nàng rất có cảm giác, nhưng ngược lại, nàng lại cảm thấy một loại hoảng hốt không chân thật. Nàng từ nhỏ sống ở trong một xã hội thượng lưu, thường thấy một vòng luẩn quẩn của những thanh niên giàu có lấy sự truy đuổi các cô gái làm trò vui, nàng thường tham dự

những buổi tiệc thượng lưu ấy, thường nghe những người đó thổi phồng thành tích vĩ đại của mình, nghe nói người phụ nữ càng khó theo đuổi càng gây hứng thú.

Đường Học Khiêm, Kiều Ngũ Thần mặc niệm tên này: Anh có phải người đàn ông như vậy hay không?

Nàng từng đối với hắn vô cùng tín nhiệm, gần như là tin tưởng hắn vô điều kiện, nhưng là trong vòng một đêm hắn hủy diệt tất cả tín nhiệm nàng đối với hắn, Kiều Ngũ Thần vẫn nhớ loại cảm giác này, tất cả tín ngưỡng ở trong khoảnh khắc ầm ầm sập đổ, toàn bộ thế giới ở trước mặt nàng lung la lung lay, phá tan thành những mảnh nhỏ.

Nhưng là bây giờ, hắn một lần nữa đuổi tới. Thủ đoạn mới lạ mà tinh xảo, tâm tư kín đáo, mỗi một chuyện hắn làm đều công kích trực tiếp vào lòng của nàng, hắn làm tất cả mọi chuyện gần như hoàn mỹ không tỳ vết. Ai đó nói hôn nhân là một canh bạc, nàng đã thua một lần, làm sao dám đánh cược lần thứ hai?

Nhưng, cứ buông tay như vậy?

Kiều Ngũ Thần đem mặt chôn ở trong chăn, thực không cốt khí khinh bỉ chính mình: Nàng yêu hắn, vẫn chưa từng thay đổi.

Sự thật này là nguồn gốc của mọi đau đớn phát ra tận trong tim, hắn tựa như một câu đố bí ẩn nhất, hấp dẫn lấy nàng không tự giác tới gần, làm cho nàng quên mất cảm giác tuyệt vọng mà mẹ đã một lần lưu lại cho nàng, cho dù từng bị hắn làm tổn thương, vết thương vẫn còn đang chồng chất đó nhưng nàng cũng vẫn bị trên người hắn mê hoặc, hấp dẫn trói buộc mọi thứ kể cả hơi thở của nàng, nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng được khi hắn yêu người khác.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng hình lưỡi liềm, đang dần lên cao, ban đêm dày đặc sương mù dần dần dâng lên, tựa như tình yêu giữa hắn và nàng, vẫn châm chích không ngừng, tán loạn giữa hai người.

Đồng hồ ở đầu giường tí tách trôi qua, Kiều Ngũ Thần đầy bụng tâm sự, thật sự ngủ không được. Cầm lấy đồng hồ báo thức xem, đã sắp ba giờ sáng. Kiều Ngũ Thần giật mình: Không biết hắn ở phòng khách đã ngủ chưa?

Đường đường là thiếu gia chân chính của Đường gia, hắn là chưa từng vì ai ủy khuất chính mình, nhưng là vì nàng, nên hắn nhường chỗ ngủ. Kiều Ngũ Thần không phải là người thích chiếm tiện nghi của người khác, nàng cũng không muốn cho hắn hạ thấp tư thái như vậy.

Nghĩ nghĩ, Kiều Ngũ Thần lặng lẽ mở cửa phòng ngủ, vụng trộm nhìn hắn.

Hắn không ngủ.

Không những không ngủ, mà còn bề bộn nhiều việc.

“Đứng ở lập trường công ty đương nhiên phải làm như vậy, ...Năm điều kiện nhiều nhất chỉ đáp ứng hai chuyện, căn cứ theo lời tôi cùng đối phương tiếp tục đàm luận.” Hắn hạ vị trí tai nghe, làm cho thanh âm trở nên rõ ràng hơn. “...Nếu giá cả tiếp tục đi lên, chúng ta liền hủy bỏ mọi chi phí, đồng thời cùng ngân hàng bàn bạc lại, chặt đứt vốn lưu động của bọn họ, để cho bọn họ ngược lại quỳ xuống để van cầu chúng ta.”

Trên bàn văn kiện bất tri bất giác xếp chồng chất, đều là hắn lâm thời dùng bút rất nhanh ghi chép lại tất cả những điểm yếu, cả phê trong tay một ngum chưa động.

m thanh từ cuộc họp qua webcam vẫn nối liền không dứt không gián đoạn, không ngừng có người báo cáo, hắn một bên nghe một bên dùng bút vòng ra trọng điểm, đồng thời nghĩ ra đối sách nói cho thuộc hạ.

Thời gian từng giọt từng giọt đi, hắn vẫn đang làm việc ở bên trong, một đêm chưa ngủ.

Kiều Ngũ Thần lặng lẽ đóng cửa phòng, dựa lưng vào cửa phòng ngủ, nhắm hai mắt lại.

Tim đập thật nhanh, bởi vì rốt cuộc biết hắn đối với nàng thực để ý.

Nàng từng hỏi hắn công việc không vội sao, nàng biết thân phận của hắn đặc thù, ngay tại lúc này gần như không thể phân thân. Nghe được câu hỏi của nàng, hắn cho tới bây giờ đều là cười nói không vội, van đạm

phong khinh dáng vẻ như đã tính toán sẵn, không có một dấu vết nói dối. Vì thế nàng gật gật đầu, không hoài nghi gì nữa.

Cho tới bây giờ, nàng mới hiểu được, hần đang nói láo. Hần bẽ bộn nhiều việc, nhưng lúc hần làm việc, hần cũng không cho nàng thấy.

Đường Học Khiêm, Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên có loại cảm giác: Cái tên này, nhất định cùng nàng dây dưa cùng một chỗ.

**** * * * *

Đài Loan. Tám giờ sáng.

Quảng cáo Đường Viễn do YC phụ trách chính thức hoàn thành giai đoạn chế tác hậu kỳ, Hoắc Vũ Thần tự mình đến tổng bộ Đường Viễn, đem hiệu quả quảng cáo cho người của Đường Viễn xem qua.

Thư ký mang theo Hoắc Vũ Thần đẩy ra cửa ban công văn phòng tổng giám đốc, Hoắc Vũ Thần tiến vào văn phòng, không thấy bóng dáng của Đường Học Khiêm, chỉ nhìn thấy đôi mắt gấu mèo 0.0 sâu và đen của trợ lý Chung Minh Hiên.

“Tiểu Hoắc... Mặc kệ cậu có chuyện gì.... Trước hết để cho tớ về nhà ngủ một giấc rồi nói sau....”

Thanh âm của Chung Minh Hiên hữu khí vô lực giống như linh hồn lướt qua không có sức sống, Hoắc Vũ Thần nhìn sang, chỉ nhìn thấy một anh bạn họ Chung đang hấp hối.

“Đường Học Khiêm đâu?” Hoắc Vũ Thần lúc nào cũng xem Đường phu nhân như mẹ ruột, cho nên đối với Đường tổng giám đốc cho tới bây giờ đều là không khách khí gọi thẳng cả tên lẫn họ....

“Tên đó là một lão bản đại gian đại ác...!”

Nhắc tới tên người này, Chung trợ lý hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, toàn bộ tổng bộ Đường Viễn cao thấp bị người đàn ông kia từ xa truyền mệnh lệnh về không chế chỉ chút hơi tàn, mỗi người hận không thể cắn hần một chút.

“Vào thời điểm cuối năm như thế này, cậu ta lại mang theo lão bà đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy nói chuyện yêu đương!!!” Chung Minh Hiên lại thay thế chức vị tổng giám đốc của hần trong lòng oán trách không thôi, nhin không được đem tất cả tội trạng của ác nhân Đường Học Khiêm này toàn bộ chiêu cáo thiên hạ: “Cậu ta chỉ làm việc mỗi buổi tối, khiến cho mọi công việc của chúng tôi ở đây đều chuyển sang buổi tối, cậu có từng gặp qua công ty nào, hay những quản lí cấp cao nào phải trực đêm không?!!”

Hoắc Vũ Thần hơi hơi trầm tư: “Kiều Ngữ Thần ở cùng hần?”

“Đúng vậy a, Học Khiêm vì tiểu Kiều nha.”

Anh bạn họ Chung đôi mắt khê đảo một vòng, nảy ra ý hay, bạo gan nói tiếp: “Tiểu Hoắc, cậu không biết sao, Đường Học Khiêm người kia có bao nhiêu hư đồn a... Vì muốn lừa đem tiểu Kiều trở về trong tay một lần nữa, tên kia ngay cả Phật tổ cũng dám hối lộ!! Một mối nhân duyên dù trả giá đắt bao nhiêu cũng đáng a! Còn có chuyện khác.... bala bala bala... Tóm lại chỉ cần lừa chết tiểu Kiều không đền mạng...”

Lời này không thể nghi ngờ là đổ thêm dầu vào lửa.

Hoắc Vũ Thần nhất thời nổi giận: Phản thiên, tưởng như vậy sẽ đem người lừa đi được sao, khi dễ nhà mẹ đẻ của Kiều Ngữ Thần chúng ta không có người phải không?!

So sánh với Đường Học Khiêm, Hoắc Vũ Thần cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, đầu óc vừa chuyển, quỷ kế tà ác hơn lập tức xuất hiện. Một giây sau, Hoắc Vũ Thần bấm vào điện thoại Kiều Ngữ Thần: “Ngữ Thần, là anh. Anh có lời muốn nói với em...”

Cùng Hoắc Vũ Thần đấu, Đường Học Khiêm rất khó chiếm được tiện nghi, hơn nữa hiện tại toàn bộ tâm hần đều bị Kiều Ngữ Thần chiếm cứ, tính như thế nào đều là nhất định phải thua.

Chung đồng học vui sướng khi người gặp họa, trong đầu không biết tại sao lại hiện lên danh ngôn của Mao chủ tịch: Đấu với trời, đó là chuyện vui vô cùng, đấu với nhau, đó là chuyện vui vô cùng, cùng người đấu, đó là chuyện vui vô cùng!

33. Chương 33

Tô Thuấn Khâm Tổng Triều từng ở tại ‘Thương Lăng đình’ tràn đầy tán thưởng lâm viên Tô Châu như thế này:

‘Nhất kính bão u sơn, cư nhiên thành thị gian.’

Ánh sáng mặt trời dâng lên, vạn vật thức tỉnh, Giang Nam độc nhất vô nhị nước chảy từ trên núi xuống khu lâm viên nghênh đón hai vị khách nhân đến từ Đài Loan.

Lâm viên là do kiến trúc nên, nước từ trên núi chảy xuống, hoa và cây cảnh do tổ hợp mà thành một cái tác phẩm nghệ thuật tổng hợp lại, giàu có tình thơ ý họa, núi non trùng trùng điệp điệp đạt tới cảnh giới ‘Mặc dù từ nhân làm, uyển từ thiên mở’ (‘Tuy do nhân tác, uyển tự thiên khai’ – đều được tạo ra bởi con người, nhưng giống như trời tạo.). Núi non sông nước nguyên thủy, quanh co uốn lượn nối đuôi nhau, phía trước có một khúc sông quanh co nối dài uốn lượn theo vách núi, có mái đình nghỉ mát đón gió đượi trăng, bên trong có một phòng đọc sách được ngăn cách nhau bởi một bức tường hoa, núi non làm cửa sổ, giống như tranh như họa, sự yên tĩnh hiếm hoi, giữa cuộc sống nhộn nhịp.

Điểm khiếm khuyết duy nhất đó là, men theo lối đi ven hồ, hành lang quanh co khúc khuỷu dẫn dắt người ra phía sau, Kiều Ngữ Thần không tự giác nắm chặt tay Đường Học Khiêm, nghiêng thân mình cười nhẹ nhàn: “Có biết Trần tiên sinh theo Chu tiên sinh nói qua nơi này tuyệt nhất là gì hay không?”

Đường Học Khiêm giờ phút này trong đầu chỉ nghĩ làm cách nào để lừa lão bà vào vòng tay của mình, không đáp hồi lại: “Nếu đáp đúng, có phải sẽ có thể có thưởng hay không?”

Kiều Ngữ Thần đánh cược hần không hiểu văn thơ nhã nhặn, ý cười càng thêm sâu sắc: “Sai cũng sẽ bị trừng phạt.”

Trong mắt người đàn ông nhất thời hứng thú mười phần, khẽ mở môi mỏng, đọc lên đáp án của hần: “Nhật nguyệt hạ thuyền kiều hạ quả, y hương nhân ảnh thái thông thông...”

(Ngày buổi trưa bức tranh thuyền dưới cầu quá, quần áo hương bóng người rất vội vàng...)

Kiều Ngữ Thần nhất thời ngạc nhiên: “Anh biết?”

“Dương Châu gần Tây Hồ. Thay đổi hình tượng, trước đây đã xác định, thống nhất với nhau lập nên một khu công viên sinh thái quốc gia.” Để thay đổi hình tượng vùng về của hần, Đường Học Khiêm cúi đầu, ở bên tai nàng thì thầm, hơi thở ấm áp phả vào tai nàng. “Quyển sách em hay để đầu giường tên là ‘Thuyết Viên’ anh có lướt qua một lần...”

Kiều Ngữ Thần: “.....”

Lướt qua một lần liền nhớ rõ ở, người này hoàn toàn không phải người.....

Bản sắc gian thương của Đường tiên sinh lộ ra, được một tắc lại muốn tiến một thước, muốn hỏi báo: “Em mới vừa nói qua, đáp đúng, sẽ có thưởng.”

Kiều Ngữ Thần nhất thời quần bách: “....Anh muốn cái gì?”

Đường tiên sinh cười tủm tỉm, liếm liếm môi, phi thường không khách khí lập tức kéo nàng vào lòng, bịt kín tiếng kinh hô của nàng hôn lên môi nàng, đầu lưỡi dùng sức đi phía trước tìm tòi, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu nhấm nháp một phen, sau đó thu tay lại.

Đường Học Khiêm đem nụ hôn này trở thành một kỉ niệm quan trọng khó quên: Không dễ dàng a! Những ngày thấy được ăn không được, rốt cuộc đã có chút ánh mặt trời! Anh bạn họ Đường lập tức suy nghĩ làm thế nào mới có thể lừa Kiều Ngữ Thần chơi nhiều trò chơi này thêm một chút, dù sao hần đều có thể trả lời, chuyện này đương nhiên không quan trọng, quan trọng là đáp đúng có thưởng a...

Chung quanh vang lên tiếng cười thiện ý, các du khách đều hướng bọn họ quảng đến ánh mắt đầy ý cười, Kiều Ngữ Thần quả thực muốn lập tức đẩy ra hắt sau đó tuyên bố ‘Tôi không biết anh ta!’, Nàng sao có thể quên mất, người này không biết xấu hổ, cho dù đến chết cũng tuyệt đối không biết xấu hổ....

Đường Học Khiêm ho khan, thu hồi dự vọng bất lương đang rực rạch trong lòng, nắm tay nàng đi lên phía trước. Muốn ăn sỗ sang cũng phải chừng có mực, đây là nguyên tắc cơ bản nhất về đùa giỡn....

Bóng hoa, lá, cỏ cây, bóng mây in dưới nước, tiếng gió, tiếng nước, tiếng chim hót líu lo, mùi hoa thoang thoang trong gió, nét đẹp vô hình, nét đẹp thực sự hòa quyện vào nhau, giao hưởng thành khúc nhạc.

Núi có ngọn, nước có nguồn, mạch và nguồn nối liền nhau, hòa lẫn trong khu sinh thái thật sinh động. Khu Du lịch Giang Nam xưa hoàn toàn không giống nay, nhưng nay lại không khác xưa là mấy, khu rừng nguyên sinh này mặc dù đỉnh đài lâu các, núi đá ao hồ, rất nên thơ lãng mạn cho tình yêu đôi lứa, phong cảnh luôn luôn tươi mát. Nơi đây gần như tượng trưng cho tính chất đặc thù riêng của một dân tộc. m nhạc trọng giai điệu, thi họa trọng bút ý, hoa và cây cảnh trọng tư thái. Cối xay dùng sức gió, mới có thể nhả nài không nhìn không nghe, chống lại sự quyến rũ tinh thể của thiên nhiên mới tạo nên những lời thơ nhạc, những nét bút tuyệt vời tràn đầy tinh hoa như thế.

Đường Học Khiêm cho đến giờ phút này mới phát hiện, đối với sở thích phong nhã nhìn non ngắm nước, Kiều Ngữ Thần gần như có một bản năng thiên phú tự nhiên.

Lầu các thấp thoáng, nàng thốt ra: “Tiểu Hồng đình ngoại Tiểu Hồng đình, Tiểu Hồng đình bờ, cao liễu vạn thiên thanh.” Ngâm khúc đó vừa xong, nàng đọc lên khúc thơ của Chu Thục Chân: “Lục dương ảnh lý, Hải Đường đình bờ, Hồng Hạnh đầu cành.” Rừng trúc dày đặc, nàng cười đột nhiên nói: “Thương tùng thúy trúc chân giai khách, Minh Nguyệt Thanh Phong thị cố nhân.”

Ngữ Thần cười thản nhiên, dư âm còn vang vọng bên tai.

Nàng chỉ vào một gốc cổ thụ ngoài cửa sổ, nói cho hắn biết độ tuổi của gốc cổ thụ già, nàng dẫn hắn xem khu vực cổ thụ ba năm trên núi, một khu rừng trúc rậm rạp, nói cho hắn biết rừng trúc già cần cỗi nằm như những bức tranh nguyên thủy, nàng nắm tay hắn dạo khắp khu lâm viên quốc gia, khu những cây cổ thụ già lâu năm như Tùng Bách, nói cho hắn biết cái gì gọi là ‘Đẹp như tranh vẽ’.

Qua nhiều khúc quanh, những cây cầu quanh co uốn lượn, nàng nhìn trong ánh mắt của hắn, nói nhỏ nhẹ: “Em muốn nói cho anh biết, cuộc sống của anh thật mệt mỏi. Kỳ thật, anh không cần mệt mỏi như vậy.”

Nàng ôn nhu thanh tú giống như cảnh thiên nhiên tươi mát, bản tính bình thản tự nhiên giống như dòng suối mát lành. Có nàng ở bên cạnh, lúc ấy có lẽ không có cảm giác mê mông xa xăm, đột nhiên quay đầu lại mới có thể phát hiện: Sau ánh đèn mờ ảo, giai nhân là tốt nhất.

Đường Học Khiêm từng đối thưởng ngoạn ngắm phong hoa tuyết nguyệt như thế này vốn hoàn toàn không có chút hứng thú, thế giới của hắn vốn không cần non xanh nước biếc, không cần vui vẻ tình tự, văn nhã thi thơ, hắn chỉ cần mọi lúc đều cần nhất là phải giữ được tỉnh táo, thông dong ứng đối các loại nguy cơ đột phát.

Hắn cho là cuộc sống của hắn vẫn luôn như thế, mạo hiểm lại tịnh mịch, lặp lại đơn điệu mãi như thế.

Cho đến giờ phút này, đến khu du lịch non xanh nước biếc thế này, hắn nhìn thấy bóng dáng của Kiều Ngữ Thần trước mắt hắn rõ ràng như thế, người như từ trong tranh vẽ bước ra, cảnh như thơ, Đường Học Khiêm mới chính thức hiểu được: Có nàng bên cạnh hắn, thế giới của hắn thì ra là có thể hoàn toàn bất đồng.

Nàng cho hắn nhiều điều tốt đẹp đến như thế, mà hắn đối với nàng lại hoàn toàn ngược lại.

Trong lòng vang lên tiếng nổ lớn, hắn tiến lên một bước ôm nàng vào lòng: “Ngày kỉ niệm kết hôn một năm trước anh lỡ hẹn, đến tận cùng cho em bao nhiêu khổ sở?” Chuyện như thế nàng vẫn âm thầm chịu đựng, khi nàng rời nhà ra đi, đến tận cùng đã có bao nhiêu tổn thương?

Ánh mắt Kiều Ngữ Thần buồn bã: “Anh sẽ không biết.”

Đường Học Khiêm không nói gì thêm, chỉ thu tay lại ôm chặt nàng nơi cuối hành lang quanh co khúc khuỷu, thật lâu sau không nói gì. Thật lâu về sau, hắn rút cuộc mở miệng nói nhỏ ——

“Tòng thử vô tâm ái lương dạ, nhâm tha minh nguyệt hạ tây lầu.”

(Từ nay về sau mỗi đêm triền miên, mặc cho ánh trăng rơi xuống lầu Tây)

Bài thơ thất tuyệt nổi tiếng của Lí Ích ‘Tả tình’

Tâm của Kiều Ngữ Thần xao động: Hắn biết, hắn biết tất cả đau đớn của nàng.

Nàng nghe tim của hắn đập, khẽ hỏi: “Như thế này xem như lời xin lỗi của anh sao?”

Hắn ôm chặt nàng: “Anh chỉ hi vọng còn kịp.” Kịp bù lại những thiệt thòi mà anh đã nợ em, kịp để giữ lại đoạn tình yêu này của chúng ta.

Kiều Ngữ Thần không thềm nhắc lại.

**** *

Liên tục một tuần, Đường Học Khiêm mang theo Kiều Ngữ Thần du sơn ngoạn thủy, ở non xanh nước biếc phong cảnh hữu tình hắn thổ lộ tình yêu, hắn biết nàng biết, nhưng nàng không đáp lại hắn. Giống như lúc trước hắn đối xử với nàng như thế, nhận tất cả của nàng, nhưng không đáp lại một chút nào.

Trong lúc Đường Học Khiêm bất an không yên, vào buổi tối của ngày du ngoạn cuối cùng ở Giang Nam, sau khi quay về khách sạn, Kiều Ngữ Thần ở phòng khách gọi hắn lại.

“Học Khiêm, em có chuyện muốn nói với anh.”

Đường Học Khiêm nhất thời tim đập dồn dập: Giờ phút tuyên án đã đến!

Cũng không quá mức kinh hoàng, người đàn ông lúc này vô thức vô cùng: “Muốn..... nói cái gì....?”

Kiều Ngữ Thần trở về phòng lấy ra một phần văn kiện, ngồi trên ghế sofa đối diện hắn, đem văn kiện trong tay đặt ở trên bàn thủy tinh đẩy đến trước mặt hắn.

Thanh âm của Kiều Ngữ Thần ôn hòa trước sau như một: “Đáp án của em.”

Tầm mắt Đường Học Khiêm rơi xuống trên văn kiện kia, nhất thời tim ngừng đập.

“Đơn xin ly hôn.”

Quyền lợi nghĩa vụ, tất cả điều rõ ràng. Đây là một tờ đơn ly hôn đầy đủ mọi điều kiện. Kiều Ngữ Thần đem tờ cuối cùng lật lên, chỉ vào một chỗ: “....Tất cả mọi thứ ở Đường gia em không lấy một xu. Anh nên xem thử, nếu như không có vấn đề, ký tên ở đây là được rồi.”

Chữ ký của nàng, đã được kí rõ ràng ở phía trên. Đường Học Khiêm không đưa tay tiếp nhận văn kiện, chỉ hơi giật mình nhìn xấp giấy kia, ánh mắt cứng nhắc.

“Em.... vẫn là quyết định phải đi?”

Kiều Ngữ Thần gạt đầu, thanh âm bình tĩnh: “Học Khiêm, có một số việc, không phải anh muốn văn hồi là có thể văn hồi.” Nàng chỉ vào lồng ngực của nàng, vị trí trái tim, “Lời xin lỗi của anh, đã tới không kịp...Chỗ này của em, không dám mạo hiểm thêm....”

Hắn không tin quyết định của nàng, thanh âm tràn đầy do dự: “Nhưng em đã nói, em nói anh sống thật sự mệt mỏi, em có thể cho anh không mệt mỏi như thế...” Hắn nghĩ đến lời này của nàng là quan tâm, là không muốn buông tay vẫn đau lòng vì hắn.

“Em đã chờ anh.” Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn phía ánh mắt của hắn đau thương vô cùng: “...Học Khiêm, em đã chờ anh. Không phải một ngày, không phải một năm, là tám năm. Từ lúc em mười sáu tuổi đến bây giờ, suốt tám năm, em cố gắng hòa hợp với anh, cố gắng trở thành vợ của anh, là do anh không quan tâm em...”

Những ngày hắn không trở về nhà, nàng thực sự không dám thử chờ đợi thêm một lần nữa. “Lần này đi Giang Nam, đó là dấu chấm dứt trong trí nhớ của em và anh.” Kiều Ngữ Thần cúi đầu, thanh âm thấp đi: “Học Khiêm, em không muốn chia sẻ người em yêu với người phụ nữ khác, cho nên em rút lui ra khỏi...”

Hắn hiểu được.

Đường Học Khiêm nhắm mắt lại: Nàng ngại hấn, đã không hoàn chỉnh.

Hấn rất muốn nói cho nàng biết, hấn không phải không hoàn chỉnh, tim của hấn là sạch sẽ, hơn hai mươi năm trong cuộc đời của hấn, chỉ duy nhất một mình nàng vào chiếm giữ trái tim của hấn, thế giới của hấn cũng chỉ sẽ có một mình nàng.

Nhưng chung quy hấn cũng không nói nên lời, hấn hiểu được sự mong muốn của nàng đối với một người chồng, nàng không phải người có thể phân chia thể xác và tâm khác nhau. Nàng theo khuôn phép cũ, nhu thuận ôn nhu, nàng là sạch sẽ, thế giới nhỏ bé của nàng luôn xinh đẹp thuần khiết, nàng chung quy không tiếp nhận được thế giới đã bị nhuộm đen như hấn.

Đường Học Khiêm ngẩng đầu, nhìn nàng thật sâu: “Chúng ta... Trở về không được sao?”

“Thực xin lỗi.” Nàng đón nhận tầm mắt của hấn, nhìn vào mắt của hấn: “Tâm chỉ có một, trước kia cho anh, mà bây giờ, em đã không nghĩ sẽ đem nó cho anh thêm lần nữa.”

**** *

Đường Học Khiêm không thêm nhắc lại.

Hấn nói qua, cho dù nàng đối với hấn thế nào, hấn cũng sẽ không buông tay. Cho nên hiện tại, hấn không phản kháng, không, nàng muốn đi, hấn chỉ có thể buông tay nàng ra.

Hấn cầm lấy bút máy màu đen trên bàn, tầm mắt nhìn về phía chỗ kí tên, hấn biết, chỉ cần hấn kí vào ba chữ này, hấn và nàng từ nay về sau sẽ trở thành người xa lạ.

Một chấm một vượt qua, hấn viết xuống chữ ‘Đường’, những hình ảnh ngày xưa thoáng chốc vút qua trong đầu hấn như một khúc phim quay chậm.

— Cuối mùa thu là bầu trời bao la, cao xa mà xanh thẳm, có một ngọn gió ấm ấp thổi vào gian phòng, hấn nói hấn mệt chết đi, vì thế nàng ngồi ở phòng khách đàn dương cầm cho hấn nghe.

— Mưa phùn rơi đầy trên sân, nàng ngồi hóng gió nơi ban công, xem những đóa hoa anh đào tung bay trong gió sớm, xem ánh mặt trời chiều ngã về tây, thường thường ngồi xuống chính là cả một ngày, chỉ vì chờ hấn hứa hẹn một câu ‘hôm nay anh sẽ về nhà’.

— Lúc đêm khuya, hấn tránh né cùng nàng ngủ chung, thường thường ở phòng làm việc bận rộn đến rạng sáng, nhưng là nàng vẫn sẽ chờ đến nửa đêm, pha cho hấn một tách cà phê đen, đau lòng nhìn hấn nói ‘Uống cà phê không tốt cho dạ dày...’, Sau đó đổi chén sữa ấm áp cho hấn.

Bị hấn cướp đi thứ quý giá nhất của đời con gái, nàng vẫn cắn răng vượt qua không than trách, bị hấn một lần lại một lần thất ước, nàng cũng chỉ sẽ vì hấn tìm lý do giải vây; thế giới của nàng từng chỉ xoay tròn vì một mình hấn, nàng đau lòng hấn không hiểu, nàng đau lòng hấn sống vất vả như thế, nàng hết sức muốn trở thành Đường phu nhân để cho hấn được vui vẻ.

Cả đời này, có mấy người có thể, cho người cảm tình như vậy?

Nàng đợi hấn, từ đầu tới cuối đều là thiệt tình, là hấn không tốt, đối với nàng tổn thương lại tổn thương.

Khoan, khoan, khoan, hấn vừa vung bút định viết thêm hai chữ ‘Học Khiêm’, trong lòng bỗng nhiên co rút đau đớn vạn phần.

Giáo dục từ nhỏ nói cho hấn biết, tình yêu không phải do người khác nắm bắt lấy, bởi vậy hấn vĩnh viễn cùng tình yêu chỉ gặp thoáng qua.

Nàng gặp hấn thì hấn đối với nàng không có hứng thú. Nàng thích hấn thì hấn chỉ xem nàng là khách qua đường. Nàng yêu hấn thì hấn muốn nàng là người không cần hao tâm tổn sức. Cuối cùng, nàng ngừng yêu hấn thì hấn lại yêu nàng.

Yêu không có sai, sai chính là bước đi của hấn vĩnh viễn chậm nửa nhịp.

Không phải nàng không cho hấn cơ hội, là thế giới này quá tàn nhẫn.

Tình yêu cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ, danh sĩ khuynh thành thì như thế nào?

Chỉ còn một chữ ‘Khiêm’ cuối cùng. Hắn hiểu được, chỉ cần hắn viết xong chữ này, hắn đã hoàn toàn mất đi nàng.

Bàn tay nắm bút máy bắt đầu run run, nhưng nói dối để dối ý thì không phải chuyện mà Đường Học Khiêm biết làm, hắn có thể làm, chính là viết xong chữ này.

Từ nay về sau, nàng sẽ thuộc về người đàn ông nào? Từ nay về sau, nàng sẽ mỉm cười với ai?

Kiều Ngữ Thần, từ nay về sau, tay em sẽ bị ai nắm lấy?

Độ ấm từ lòng bàn tay em sẽ được ai sưởi ấm?

Trời tối em sẽ ở đầu giường chờ ai?

Lúc ban đêm em sẽ lại vì ai phân thân đứng dậy?

Du lịch Giang Nam lần sau em sẽ từ chối ai? Sơn Thủy Lâm Viên, cười khuyếch thành? Trên thế giới này, em còn có thể lại đau lòng vì ai?

Bí mật của thân thể em chỉ có anh biết được, đau đớn trong lòng em có anh hiểu nhất, nhưng là từ nay về sau, anh đã làm mất đi tư cách ôm em.

Một giọt nước mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng bỗng nhiên rơi xuống, chặn nét chữ ký tên cuối cùng của Đường Học Khiêm.

Nước mắt của hắn, trong suốt thấy đáy, tựa như như khói như mây, chặt đứt một đạo phòng tuyến cuối cùng, trở tay không kịp choáng váng lan rộng ra. Hắn rất sợ bị cự tuyệt, hắn là thật sự sợ hãi nàng từ nay về sau xoay người, cho nên hắn nhắm hai mắt lại, nước mắt lạnh lẽo thấm ướt lông mi thật dài, theo mắt chảy dài rơi xuống trên mặt đất, mở ra đầy đất bị thương.

Năm đó tuổi hắn còn rất trẻ, không hiểu được như thế nào đi yêu một người, đem cảm tình nàng đối với hắn trở thành chuyện đương nhiên. Mà bây giờ, hắn rút cuộc hiểu được như thế nào là yêu, nhưng nàng đã không chịu lại cho hắn cơ hội.

Đường Học Khiêm thông minh tài trí ở một khắc này hoàn toàn vô dụng: Đã sử dụng hết gió thổi buồm lên cao nhưng nàng đã không còn ở bên cạnh hắn, hắn nên làm cái gì bây giờ.

34. Chương 34

Mua một tặng một đưa kết thúc

Nước mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng rơi trên tờ giấy ly hôn, nét bút màu đen dần dần trên giấy theo vết nước lan rộng ra. Chữ kí nhòe nhoẹt vết nước, như là một câu sấm hối không kịp nói ra khỏi miệng.

Kiều Ngữ Thần gần như là một giây sau liền ngẩng đầu, trong mắt khiếp sợ không thể dùng ngôn ngữ hình dung. Nàng biết: Đường Học Khiêm người này là người luôn nắm bắt thời cơ vì đạt được mục đích có thể thiên biến vạn hóa không gì làm không được; Nhưng nàng càng hiểu được Đường Học Khiêm chưa bao giờ khóc.

Người đàn ông này vĩnh viễn đều là lạnh lùng đạm mạc không hề nhìn lại, dường như ngoài ích lợi đối với người nhà ra, bất luận cái gì cũng không có thể khơi mào hắn nửa điểm hứng thú.

Bên trong tao nhã, hàm súc, bình tĩnh. Vô luận là cùng đối thủ giao phong, hay là cùng bằng hữu nói đùa, thái độ của hắn vĩnh viễn lạnh nhạt, che khuất tâm tư, mang một chút cao ngạo không quá rõ ràng.

Người bên ngoài luôn cho là không ai có thể gây thương tổn đến cho hắn, mà không biết rằng người càng khó thương tổn một khi bị thương mới là đau thật sự.

Kiều Ngự Thần đứng dậy đi đến trước mặt hắn, chậm rãi nửa quỳ ở trước mặt hắn, nâng tay đẩy ra tóc trên trán hắn ra, rồi cuộc thấy rõ biểu tình nơi đáy mắt hắn.

“.... Anh khóc?”

Một giọt lệ vẫn còn ngấn nước trong đôi mắt hắn, giống như nước hồ bị đóng băng, Vẻ mặt của hắn thời gian dài dừng lại ở một độ cong mềm mại, bình tĩnh mà bi thương, bên trong có vô tận quyền uy.

Sau đó, nàng nhìn thấy môi hắn nhếch lên, ghép thành một câu nói.

“Kiều Ngự Thần, anh yêu em...”

Hắn chậm rãi mở miệng nói ra ba chữ ‘Anh yêu em’, đây là câu nói cả đời này hắn chỉ nói một lần duy nhất, có lẽ cũng là một lần cuối cùng, nói ra khỏi miệng nháy mắt có xúc động gần như muốn rơi lệ, hắn hiểu được từ nay về sau sẽ không còn có cơ hội nói ba chữ này rồi, tình yêu của hắn tới quá muộn, tình cảm của hắn không bù lại được thương tổn hắn đã mang đến cho nàng.

Đường Học Khiêm ngẩng đầu, lông mi thật dài, khuôn mặt xinh đẹp, trong thanh âm có một sự tín ngưỡng tràn đầy.

“Ngự Thần, anh yêu em... Yêu đến mức không nghĩ qua, chỉ biết luôn tin tưởng sẽ ở bên em vĩnh viễn...”

Từ lúc nào bắt đầu thích nàng, hắn đã không thể tính toán. Chỉ là không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn lại thói quen ở nhà tìm bóng dáng của nàng, hắn lại thói quen ôm nàng đi vào giấc ngủ, hắn lại có thói quen trong công việc trong lúc làm việc với cường độ cao, lại muốn nghe giọng nói của nàng, hắn lại có thói quen ngoài công việc hắn tưởng niệm nụ cười của nàng.

Thói quen là yêu tình cao cấp nhất, sâu tận xương tủy. Nhiều năm như vậy, khi nàng vẫn đứng phía sau hắn, giống như cây thuốc phiện thấm thấu từng chút một tiến vào thân thể hắn, nàng đem hắn làm hư, nàng làm cho hắn rời không được nàng.

Thời gian lưu chuyển, cảnh còn người mất.

Hiện tại, cho dù hắn chiếm được toàn bộ thế giới, cũng đã mất đi nàng, thì cũng đâu có tác dụng gì. Năm đó hắn không hiểu như thế nào đi yêu một người, vì thế hiện tại, nàng tàn nhẫn quay đi muốn hắn dùng cả cuộc đời để hoàn lại.

**** *

Kiều Ngự Thần chưa bao giờ biết, một người đàn ông khóc lên có thể xinh đẹp như thế.

Đồng tử màu sáng trong suốt như nước, xúc cảm lạnh như băng đá cảm thạch, hắn làm cho người ta cảm giác chính là đơn giản như vậy. Chưa đến nửa đêm, đối diện với mặt sông hay ngọn gió xào xạc dưới tàng cây nước trong như thế, hắn có nửa phần trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Trên mặt hắn không có nước mắt, chỉ là trong mắt có khúc chiết lệ quang, trong suốt thấy đáy, ngẫu nhiên rớt xuống, nghe thấy tiếng nước mắt rơi nhẹ trên mặt giấy yếu ớt, tình thuần, kinh tâm động phách.

Nàng cũng không biết, thì ra hắn cũng có thể chân thật như thế.

Đối với người, đối với sự việc, đối với cảm tình, Đường Học Khiêm từ trước đến nay thu phóng tự nhiên. Hiểu được đối thủ rõ ràng và tùy cơ ứng đối, toàn bộ thế giới thất lạc trong hơi thở người này. Bên trong bình tĩnh, đầm tiếu nhân gian có dâng lên phong vân không thể buông tha, thời điểm cần ra tay tuyệt không nương tay, nếu đem cuộc sống người này so sánh với chiến trường, như vậy hắn am hiểu nhất một sự kiện là: Lưỡi mác không tiếng động, không đánh mà thắng. Kiều Ngự Thần từng cảm thấy: Không ai có thể nhìn đến toàn cảnh thế giới của người đàn ông này.

Mà bây giờ, nàng rốt cuộc phát hiện, nàng rốt cuộc tin tưởng, chính mình thấy được.

Một Đường Học Khiêm yếu ớt, một Đường Học Khiêm đã trút bỏ toàn bộ lớp vỏ nguy trang, một Đường Học Khiêm chân thực nhất.

Tim đập thành thạch, nàng rốt cuộc hơi hơi ngồi thẳng lên, nghiêng mặt để sát vào hắn, hôn lên đôi môi mỏng đậm mọng kia.

Cảm giác cùng hân hôn môi, tốt đẹp như thế.

Nàng đánh bạo nâng tay vòng ở cổ của hắn, dọc theo đường cong duyên dáng môi hắn chậm rãi lướt qua, xúc cảm mềm mại, là hơi thở quen thuộc của nàng. Nàng hơi hơi mở mắt, đập vào mi mắt nàng là nét mặt nhìn nghiêng với những đường cong như được điêu khắc tỉ mỉ, Kiều Ngữ Thần nhất thời hé môi cười rộ lên.

Từ nay về sau, hắn không hề thần bí khó lường, hắn là người mà nàng có thể chạm tay tới, đời này hắn sẽ là người nhà của nàng.

Ý thức được nàng đang làm cái gì với chính mình, Đường Học Khiêm theo bản năng nghiêng đầu, môi mỏng cùng mặt nàng ở trong không khí chạm nhẹ qua.

“Không cần đồng tình với anh.”

Nàng không thể đối với hắn như vậy, nàng biết hiện tại chỉ cần nàng vẫy tay một cái, hắn sẽ nhin không được đi tới.

Kiều Ngữ Thần đời này theo khuôn phép cũ, nhu thuận nghe lời, chưa từng có khi dễ quá người nào, từ trước đến nay chỉ có bị người nào đó khi dễ. Không nghĩ tới bình sinh lần đầu tiên khi dễ người lại là cao cao tại thượng giống như huyền thoại Đường Học Khiêm, cái này cũng chưa tính, nàng lại còn đem hắn khi dễ đến khóc! Kiều Ngữ Thần quả thực có loại cảm giác tâm kinh động phách: Trời ạ, đây là công tích vĩ đại đến mức nào a....

Cảm giác khi dễ hắn thật sự quá tuyệt diệu, Kiều Ngữ Thần đây là lần đầu tiên ném đến ngon ngọt này, món ăn ngon tới tay tại sao lại đúng, ngồi ở trên đùi hắn cả người dán lên hắn: “Anh còn chưa có kí xong, tiếp tục ký a. ..”

Nếu như là bình thường Đường Học Khiêm, đã sớm hắn là phát giác ý cười của Kiều Ngữ Thần, nhưng là anh bạn họ Đường của chúng ta bị tờ giấy ly hôn trước mặt uy hiếp, thể xác và tinh thần đang hứng chịu đả kích thật lớn, vì thế chỉ số thông minh cũng đi theo cấp tốc đạt đến trình độ thấp nhất trong lịch sử.

Đường Học Khiêm cầm lấy bút máy, vô cùng thống khổ, muốn viết xong một chữ ‘Khiêm’ cuối cùng, Kiều Ngữ Thần lại lên tiếng. Nàng dán tại môi của hắn thổi khí như lan: “Anh không nhìn điều khoản chi tiết quy tắc? Em đem cổ phần công ty Kiều Thị trên danh nghĩa của em tặng cho anh một nửa thế nào?”

Đường Học Khiêm quay đầu đi: “...Anh không cần.” Hắn ngoài nàng ra cái gì cũng không cần.

“Nhưng lần đó anh có nói qua, anh cùng em kết hôn vì lợi ích.” Nàng cố ý trêu hắn: “Không thừa cơ hội này tranh thủ, từ nay về sau trên người em anh sẽ không tìm được ích lợi nữa đâu.”

“Anh không cần!” Tính tình thiếu gia của Đường Học Khiêm rốt cuộc bị nàng gọi lên đến đây, chặt chẽ đem nàng khóa vào trong ngực: “Em lại ép anh nhận mấy thứ kia cần thận anh——”

Kiều Ngữ Thần nháy mắt mấy cái: “Cần thận anh làm gì em?”

Đường Học Khiêm: “.....”

Đường Học Khiêm buồn bực đến mức muốn mang nội thương, hắn thật đúng là không biết nên làm gì với nàng bây giờ.

Ly hôn đến loại trình độ này coi như là có bản lĩnh rồi, chỉ thấy nhà gái ép buộc nhà trai nhận lấy tài sản ly hôn hàng tỉ, mà nhà trai lại chết sống không cần, việc này nếu ở cổ đại, Kiều Ngữ Thần tuyệt đối sẽ đặt danh hiệu ‘Đệ nhất hưu phu’.

**** *

“Anh như vậy là đang luyện tiếc em, có phải hay không?” Thái độ Kiều Ngữ Thần rốt cuộc mềm hoá, nhìn ánh mắt của hắn cười thật tươi: “Anh rốt cuộc cũng sẽ luyện tiếc em....”

“.....?”

Tâm tình của Đường Học Khiêm thay đổi rất nhanh, tuy rằng hắn biết lòng dạ của đàn bà như kim dưới đáy biển, nhưng tính tình của Kiều Ngữ Thần trước nay chưa hề xằng bậy, Đường Học Khiêm chưa bao giờ sẽ đem nàng cùng những từ ‘đùa giỡn lừa gạt người’ liên hệ tới.

Đường Học Khiêm không hổ là người am hiểu xử lý chuyện ngoài ý muốn, nhìn Kiều Ngữ Thần đang vòng quanh cổ của hắn, uốn lượn một bộ tham luyến bộ dáng của hắn, nhất thời rộng mở trong sáng, hoàn toàn hiểu rõ.

Lấy lại tinh thần, Đường Học Khiêm nghiêng người cầm lấy sắp văn kiện ly hôn trên bàn, từng tờ từng tờ xem thật kỹ, rồi cuộc mặt đen xuống.

Đây là lừa gạt.

Nhìn như đầy đủ, kỳ thật chỉ có vài tờ trước cùng vài tờ cuối cùng là làm ra vẻ như thế, chính giữa đều là giấy trắng, tuyệt đối là sản phẩm giả mạo kém chất lượng.

Thanh danh một đời của hắn a! Cứ nhiên liền hủy trên sản phẩm giả mạo kém chất lượng này!

“Kiều Ngữ Thần!”

Kiều Ngữ Thần chôn ở bộ ngực hắn cười khúc khích: “Học Khiêm, anh trở nên ngốc nghếch...” Còn không phải ngốc một chút...

Đường Học Khiêm một phen nhéo ở eo Kiều Ngữ Thần, nhéo mạnh làm nàng kinh hô.

Đường tiên sinh nghiêng răng nghiêng lợi: “Ai dạy em?”

Kiều Ngữ Thần thực không có nghĩa khí cung khai ra chủ mưu: “... Vũ Thần.”

Đường Học Khiêm: “.....”

Hảo thẳng thắn, nàng thẳng thắn đến mức làm cho Đường Học Khiêm cho dù có một bụng hỏa cũng chỉ có thể tự làm chết ngạt chính mình....

Đường Học Khiêm nheo mắt lại: “Anh ta còn dạy em cái gì?”

Kiều Ngữ Thần ho khan một tiếng, hảo tâm đề nghị: “Anh vẫn là không nên biết thì tốt hơn, nếu không anh sẽ tức chết...”

Đường Học Khiêm: “.....”

Hít sâu một hơi, Đường tiên sinh bắt khuất tìm cho ra chân tướng: “Em nói đi, anh cam đoan sẽ không tức giận.”

Kiều Ngữ Thần nhìn vẻ mặt hắn thề sống thề chết, biểu tình nhất quyết muốn tìm cho ra câu trả lời, phun ra đáp án: “Anh ấy nói anh là hồ giấy, anh ấy nói không đem anh làm cho khóc tuyệt đối không thể tha thứ cho anh....”

Đường Học Khiêm trong lòng thầm rửa: Họ Hoắc, cậu không phải là người....

Không được, Ngữ Thần cùng loại đàn ông giống như phụ nữ này ở cùng một chỗ, quá nguy hiểm. Đường Học Khiêm rất có ý thức nhận thấy nguy cơ, ôm chặt Kiều Ngữ Thần nhanh chóng tẩy não cho nàng: “Về sau em không được nghe lời của anh ta.”

Kiều Ngữ Thần làm khó: “Nhưng em tin tưởng anh ấy a.”

Đường tiên sinh phi thường khó chịu: “Độ tín nhiệm em đối với anh ta là bao nhiêu?”

“Trăm phần trăm.”

Đường Học Khiêm: “.....”

Thật là một đáp án tàn khốc.....

Đường Học Khiêm đóng hạ ánh mắt, thử hỏi: “Vậy đối với anh thì sao?”

“.....” Kiều Ngữ Thần không nói.

Đường Học Khiêm phi thường có giác ngộ tiếp tục hướng tổ chức dựa vào: “Nói đi, anh cam đoan không tức giận.”

“.....” Kiều Ngữ Thần vẫn là không nói lời nào.

Đường Học Khiêm bắt đầu đoán: “80%?”

“.....” Rõ ràng cao.....

“.....70%?”

“.....” Vẫn còn cao.....

Đường Học Khiêm dần dần nhịn không được: “60%?”

Kiều Ngữ Thần: “.....59%.”

Đường Học Khiêm: “.....”

Cách tiêu chuẩn bình quân còn kém một phần... Rất thê thảm...

Kiều Ngữ Thần đẩy hẳn ra: “Anh nói anh sẽ không tức giận...”

“Anh không tức giận...” Đường Học Khiêm đưa ra một nụ cười không đáng tin ôm chặt nàng: “Về sau anh sẽ cố gắng đem độ tín nhiệm của em đối với anh từng phần từng phần nâng cao.”

A, ít nhất cũng nên đạt tiêu chuẩn.....!

**** * * * *

Tất cả đều phát sinh ở khoảnh khắc quay đầu.

Thì ra, tình yêu hạnh phúc đơn giản như thế. Gần nhau, luôn luôn gần nhau, thẳng đến vĩnh viễn.

Thì ra, đồng thoại là tồn tại.

Thì ra, nếu bạn thật sự đem sinh mệnh bỏ vào, thế giới này cũng sẽ không bạc đãi bạn.

Người đàn ông tuần mỹ vòng tay ở eo mảnh mai của nàng, đem nàng kéo về hướng chính mình. Hắn cúi đầu, để ở trán của nàng.

“Cám ơn em.”

Cám ơn em còn đuổi theo để cho anh tham gia vào cuộc sống của em, cám ơn em đang ở đây, ở trong biển người mệnh mệnh yêu anh, cám ơn em, để cho thế giới vốn dĩ đơn điệu tịch mịch của anh trở nên lung linh loá mắt như thế.

Kiều Ngữ Thần nâng tay lau nước mắt còn ẩm trên mi hắn, thấy rõ một mảnh thâm tình nơi đáy mắt của hắn. Hắn rốt cuộc không hề như gần như xa, hắn rốt cuộc trở nên có độ ấm, hắn rốt cuộc không hề thần bí khó lường làm cho nàng nắm bắt không được. Rốt cuộc, hắn là chồng của nàng.

Kiều Ngữ Thần cười rộ lên, tươi cười trong suốt, hình thành một loại tinh khiết long lanh nhất.

“Em đã trở về.”

Đường Học Khiêm nhếch môi cười yếu ớt, gương mặt xinh đẹp bị lấy dấu vết nhu tình, khoảnh khắc kinh diễm. Hắn cúi đầu, hôn lên môi của nàng.

“Hoan nghênh em trở về nhà.”

35. Chương 35

Say công tử (1)

Đường Học Khiêm thay đổi, thật sự thay đổi.

Hắn không hề nhìn như ôn hòa kì thực cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, cả người hắn trở nên có độ ẩm, có thể chạm tay đến. Toàn bộ cao thấp Đường Viễn đều miễn cảm phát hiện lão bản nhà mình có biến hóa, nhất là các quản lí cấp cao thường cùng hắn giao tiếp trực tiếp.

Trước kia các quản lí cấp cao của Đường Viễn đều nhất trí cho rằng, cùng Đường Học Khiêm bàn luận thực sự là một chuyện vô cùng đau đầu. Nên nói cái gì, nên nói như thế nào, một chữ cũng không thể sai. Hắn có khuynh hướng chuẩn bị tất cả mọi chiến lược, lại am hiểu tất cả mọi chi tiết trong kinh doanh, nên đương nhiên có thể dễ dàng phát hiện chỗ sai lầm cùng hàm hồ trong báo cáo của mọi người, hắn có thể trong thời gian ngắn nhất phán đoán tầm quan trọng của các sai lầm này, sắc bén chỉ ra những điểm trọng yếu nói trúng tim đen của mỗi người.

Mà bây giờ, hắn thay đổi, ánh mắt sắc bén như trước, nhưng cách diễn tả từ miệng hắn bất giác trở nên mềm nhũn. Hắn hiểu được tâm lý làm sao không thương tổn đối phương đồng thời đem vấn đề sai sót nêu ra, có một chút liên ngừng lại nhắc nhở cùng chỉ điểm, tinh tế sắc bén nắm chắc nâng cao một bước.

Trước kia Đường Học Khiêm không thường cười, cho dù ở trường hợp nghênh đón mọi người không thể không đưa ra khuôn mặt tươi cười để tiếp đón, hắn cũng chỉ có một chút thần nhiên cười yếu ớt, ba phần đùa cợt, bảy phần đậm mực, chỉ có lúc hắn đang ở cùng người bạn Chung Minh Hiền mới có thể thấy hắn lộ ra một chút tươi cười thật lòng.

Mà nay, hắn luôn không tự chủ hơi hơi nhếch lên khóe môi, khóe mắt đuôi lông mày, đầy sức sống lấp lánh. Dáng vẻ gần gũi cười nhẹ nhàng trong phút chốc sẽ vạn phần làm say lòng người.

Kiều Ngữ Thần gần đây thường xuyên đến tổng bộ Đường Viễn chờ hắn tan tầm, Đường Học Khiêm không có giờ giấc cố định tan việc, thường thường một hội nghị chấm dứt cũng đã là lúc muôn nhà đều sáng đèn. Một khi hắn làm việc như đang đắm mình trong đó, là không biết mệt mỏi, Đường Viễn đã từng là toàn bộ tánh mạng của hắn.

Một buổi tối ngày nào đó hắn ở phòng bếp nấu cơm, khi lơ đãng cười nói với nàng: Có lúc anh vẫn cho là anh chỉ là vì Đường Viễn mà tồn tại...

Lúc ấy trong lòng nàng căng thẳng, không nói gì, chỉ là đi lên phía trước, từ phía sau lưng ôm hắn. Hắn ngừng tạm, bàn tay của hắn phủ trùm lên tay nàng, lòng bàn tay hắn vô cùng lạnh lẽo, cái loại cảm giác hầu như không có độ ẩm này làm nàng đau lòng. Đối với quá khứ của hắn, nàng không biết, có lẽ trên thế giới này hoàn toàn không người nào biết được. Trong suốt hơn hai mươi năm trong đời hắn luôn là tiêu điểm dị thường vĩ đại của mọi người, cái loại ‘không thể có nhược điểm’ này, trong cuộc sống một mình hắn kiên trì lâu như vậy. Lâu đến mức làm cho nàng muốn giữ chặt tay hắn, nói cho hắn biết, anh sẽ không chỉ có một mình.

**** *

Sáu giờ tối, Đường Học Khiêm vẫn còn đang bận rộn trong công việc không thể thoát thân, một phần định giá kế hoạch đầu tư tiền triệu đặt ở trước mặt hắn, không đếm được số người trong tay chờ vào sự quyết định khởi công của hắn mà ăn cơm.

Kiều Ngữ Thần im lặng ngồi ở một bên, từ trong văn phòng hắn cầm lấy quyển sách tiếng Đức tinh tế lật xem. Tính cách Kiêu Ngữ Thần thiên hướng về yên tĩnh, trầm tĩnh như nước, chỉ cần trong tay có quyển sách, ngồi xuống là có thể ngồi cả một ngày.

Không biết qua bao lâu, thanh âm nam tính trầm thấp bỗng nhiên vang lên: “Kiêu Ngữ Thần, đến phòng riêng của anh ngủ một lát đi.”

Kiều Ngữ Thần ngẩng đầu, nghi hoặc khó hiểu: “Em không buồn ngủ.” Sớm như vậy tới phòng ngủ, nàng cũng không phải là heo a...

Đường Học Khiêm vui đùa ở bên trong một đồng văn kiện nước ngoài, đầu cũng không ngẩng, thanh âm không cho cự tuyệt: “Vậy đi qua đọc sách.”

Kiều Ngữ Thần không biết dây thần kinh hắn lại là suy nghĩ thế nào, mở trừng hai mắt nói: “Em không quấy rầy anh a.”

Đường Học Khiêm đóng hạ ánh mắt, thanh tú quay mặt đường cong rõ ràng, nhìn không ra cảm xúc gì dao động.

“Thật không đi sao?”

Kiều Ngữ Thần cúi đầu đọc sách: “Không đi.”

“Vậy lại đây!”

Người đàn ông bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, ôm lấy eo của nàng đem nàng mang vào trong lòng. Hắn để sát vào môi của nàng, gần từng chữ: “Em quấy rầy đến anh.”

Kiều Ngữ Thần nín thở: “Anh không nói đạo lý...” Nàng một không nói chuyện, hai không chạy loạn, im lặng giữ khuôn phép ngồi ở một bên xem sách của nàng, làm sao quấy rầy đến hắn?

Điển hình của Đường Học Khiêm người này đại biểu là không nói đạo lý, ngón tay dọc theo đường cong phần lưng của nàng một đường tuốt xuống, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng nói: “Em ngồi ở bên cạnh anh, anh chỉ nghĩ về em, làm sao còn nhìn văn kiện được a.”

Kiều Ngữ Thần không nói, mặt cọ hơi ửng hồng vào ngực hắn, ra dáng muốn chạy: “... Em đi phòng nghỉ ngủ thì được rồi.”

Đáng tiếc, đã quá muộn....

Hắn đã cho nàng cơ hội chạy trốn, là chính nàng không cần, vậy không thể trách hắn không khách khí.

Người đàn ông mặc kệ nàng kêu sợ hãi, ôm lấy nàng đặt lên bàn làm việc, văn kiện ào ào rớt xuống đất, Đường Học Khiêm hôm nay quyết tâm công việc, hay việc riêng cái nào mới quan trọng hơn chẳng phân biệt được.

Đưa răng cắn nát thắt trước ngực vấy liền áo của nàng, thân thể mềm mại trắng nõn ẩn hiện sau lớp quần áo hoàn toàn bộc lộ ra ngoài, người đàn ông tinh tế hôn lên. Đây là người hắn yêu nhất, là người hắn muốn lấy lòng nhất.

Đều nói người đàn ông là động vật dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, Kiêu Ngữ Thần vốn không tin, nhưng hiện tại, nàng tin! Ấn tượng mà Đường Học Khiêm làm cho người ta luôn luôn nhìn thấy đó là lý trí, bình tĩnh, công và tư rõ ràng, nhưng gần đây, chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn, hắn tùy thời tùy chỗ cũng có thể nghĩ ra được biện pháp sàm sỡ nàng, khí thế bức người, hoàn toàn không cho phép nàng cự tuyệt. Kiêu Ngữ Thần rốt cuộc cũng thấy rõ bộ mặt thật của hắn: Tuy rằng người đàn ông này là điển hình của sự lạnh lùng, muốn hắn động tâm không dễ dàng, nhưng một khi hắn đã động tâm, đó chính là thiên lôi động đến địa hỏa, hỏa thiêu liên doanh.

Người đàn ông cắn môi của nàng, vừa ngậm vừa mút hôn, nhìn trên đôi môi nàng từ hồng chuyển sang đỏ ửng hắn mới chịu buông ra.

Kiều Ngữ Thần người này có một ưu điểm, sẽ không giống những người phụ nữ khác luôn luôn ỏng eo giả vờ kêu ‘không muốn không muốn’, nàng hiểu rõ hắn, biết hắn một khi đã động thủ chính là không đạt mục đích sẽ không bỏ qua, cho nên nàng cho dù không muốn cũng sẽ không cự tuyệt, bởi vì nàng biết kết quả cuối cùng, nhất định là nàng thua ở trên tay hắn. Huống chi, nàng cũng yêu hắn, nàng hoàn toàn phản kháng hắn không được.

Đường Học Khiêm cười rộ lên, sự thuận theo của nàng làm cho hắn luyện tiết dùng sức mạnh đối với nàng, nàng làm cho hắn trở nên mềm mại, không tự giác thả chậm tốc độ.

Một giây sau, hắn chôn mặt xuống khiêu khích điểm mẫn cảm trước ngực nàng, thanh âm mơ hồ không rõ, gợi cảm nói không nên lời: “Ngữ Thần...”

Gian phòng này là văn phòng ở cao tầng, dưới đất bên ngoài lớp cửa sổ bằng thủy tinh trong suốt ánh đèn đã sáng rực rỡ hẳn lên. Nhà nhà sáng đèn. Một cái xoay tròn, hắn ôm lấy nàng áp lên vách cửa kính, từ phía sau lưng cắn cái cổ trắng nõn của nàng. Đường Học Khiêm thật sự là cao thủ tình trường, mỗi lần làm tình đều lựa chọn rất kỹ vị trí hữu tình nhất. Từ góc độ của bọn hắn hướng ra phía ngoài xem, cả tòa thành

thị đều thu hết vào mắt, cửa thủy tinh trải rộng trong suốt tựa như không có, bọn họ giống như đang đứng trên những đám mây.

Hắn làm cho thân thể nàng lung lay sắp đổ, toàn bộ thế giới ở trước mắt dần dần lay động, hắn mang theo nàng quên quy tắc trần thế, hắn mang nàng tiến vào một lĩnh vực thần bí hoàn toàn xa lạ. Hắn lấy đi đạo đức cùng lý trí trong đầu nàng, mê hoặc nàng khuất phục cho dục vọng nguyên thủy nhất.

Kiều Ngữ Thần rốt cuộc vẫn làm không được tự nhiên với hắn như thế, cúi đầu hút không khí: “Tắt đèn, còn có... đi khóa cửa...”

Đường Học Khiêm làm như không nghe thấy. Ai dám hiện tại tiến vào? Sẽ chiến hắn như cá mực!

Người cho dù thế nào, cũng không thể tự tin như vậy, nhất là những chuyện yêu đương vụng trộm như thế này. Thí dụ như chuyện ‘Nữ chủ nhân trước khi tan sở về sớm muốn cho nam chủ nhân kinh hỉ lại gặp được nam chủ nhân cùng tiểu bảo mẫu ở trên giường quay cuồng’, nguyên nhân cũng là bởi vì đương sự tự tin quá đáng.

Anh bạn họ Đường của chúng ta, hiển nhiên tự tin quá đáng một chút. Ngay lúc hắn không chỗ nào cố kỵ nghĩ muốn tiến lên, xâm nhập chôn sâu vào bên trong nàng, ‘cùm cụp’ một tiếng, cửa ban công bị người đẩy ra.

“Tổng giám đốc, tư liệu ngài muốn đã đến...” Một trợ lý bộ dáng như thanh niên cầm văn kiện đi vào văn phòng, cứ như vậy bị chặn động: “Ách ——!”

Này... Này, này... là xuân cung đồ a!

Tiểu trợ lý dù sao cũng không có năng lực như anh bạn trợ lý đặc biệt Chung Minh Hiền gặp nguy không loạn, không học được cái loại tươi cười cười hắc hắc sau đó nói ‘các người tiếp tục a’ phản ứng kịp thời ngay tại hiện trường, lần đầu gặp được trường hợp lửa nóng bỏng của lão bản hiển nhiên bị chặn động không nhẹ, ngay cả chạy trốn cũng quên, cứ ngây ngốc không nhúc nhích như thế đứng ở một bên, cầm trong tay văn kiện vội tới cản Đường Học Khiêm ký tên rút trên đất.

Đường Học Khiêm ngay khi tên phá rối này tiến vào đã thu hồi thần trí, nhưng đã không thể ngừng lại kịp cũng không thể ngăn cản nên cứ giả vờ như không biết tiếp tục dẫn tới, để cho chính tên kia biết khó lui ra ngoài, ai ngờ vị trợ lý này lại là một cậu bé trai ngây ngô thuần khiết như thế, khi bị chặn động ngay cả đi đường cũng sẽ không biết.

Đường Học Khiêm thực bất đắc dĩ, không thể không dừng lại. Ngắc đầu, ý vị thâm trường nhìn trợ lý nhà mình liếc mắt một cái, chậm rãi nói: “Tôi muốn nói, cậu muốn đứng ở chỗ này xem tôi và lão bà của tôi sao?”

Tiểu trợ lý đương nhiên vẫn còn muốn sống vội vã chạy đi ra ngoài.

Đường Học Khiêm vui mừng, trong lòng suy nghĩ lần sau nhất định phải nhắc nhở bộ nhân lực tài nguyên, khi đề bạt trợ lý tổng giám đốc nhất định phải thẩm tra trọng điểm ‘năng lực đề kháng kinh hoàng, đề kháng đả kích’ mới được.

Anh bạn họ Đường hưng trí bừng bừng đang muốn tiếp tục thì lại bị người nặng nề đẩy ra.

Kiều Ngữ Thần mặc quần áo tử tế giống như không muốn sống chạy ra ngoài, lưu lại một câu: “Em về nhà!” Nàng nhanh chóng chạy trốn, hoàn toàn không cho hắn một chút thời gian phản ứng. Kiêu Ngữ Thần hận không thể lập tức rời khỏi Địa Cầu bay lên Hỏa Tinh: Hắn làm mất thể diện, nàng cư nhiên cùng hắn cùng nhau làm mất thể diện như thế! Nàng nhất định bị hắn tẩy não rồi, ô....

“.....”

Đường Học Khiêm bị nội thương không thôi, trơ mắt nhìn nàng chạy trốn, lần đầu tiên cảm nhận được ‘Con vịt tới tay mọc ra cánh bay đi’ là loại cảm giác gì.

**** *

Chuyện làm cho Đường Học Khiêm bị nội thương không chỉ là chuyện này, sau lại hắn mới biết, Kiều Ngữ Thần nói muốn về nhà, không phải trở lại ngôi biệt thự nhỏ của hai người hắn và nàng, mà là quay về nhà chồng! Chú ý, là nhà chồng, không phải nhà mẹ đẻ...

Đường Học Khiêm sau khi tan tằm đi ô tô đến nhà cha mẹ, Kiều Ngữ Thần chết sống không chịu cùng hắn trở về, lôi kéo tay Tiêu Tổ Tổ nói muốn ngủ cùng mẹ. Nàng không có cái gan to như hắn, nàng bị hắn làm cho sợ tới mức không nhẹ, nàng hiện tại cũng ngượng ngùng nhìn hắn.

Hai vợ chồng Đường Úc đồng loạt nhất trí nhìn về phía Đường Học Khiêm, trong ánh mắt tràn đầy đều là trách cứ, ý tứ rất rõ ràng: Tiểu tử người, tại sao lại khi dễ con dâu nữa rồi!

“.....”

Đường Học Khiêm ủy khuất đến cực điểm: Hắn rõ ràng là muốn yêu thương nàng a..... Tuy rằng thủ đoạn có điểm thô bạo một chút...

Liên tục một tuần, Kiều Ngữ Thần đều ở tại nhà của vợ chồng Đường Úc, rốt cuộc, ngoại trừ Đường Học Khiêm, còn có một người đàn ông khác cũng chịu không nổi. Ngày nào đó Đường Học Khiêm trước khi tan việc nhận được một cú điện thoại, Đường lão cha ở đầu điện thoại bên kia nghiêm túc nói: “Chuyện của bản thân con, con còn không biết giải quyết sao?”

Đường Học Khiêm thời gian này bận choáng váng đầu, đang trên máy bay khắp nơi trên thế giới để dự hội nghị, một nhắc nhở này mới nhớ tới, lão bà còn ở lại nhà cha mẹ không chịu trở về. Trong đầu vừa chuyển, Đường Học Khiêm là người đàn ông khôn khéo bậc nào, đối với tâm tư lão cha nhà mình nhất thời hiểu rõ, nhin không được cười ra tiếng: “Mẹ bị Ngữ Thần chiếm đoạt, ba ba cũng chịu không nổi rồi?”

Này con thô nhỏ chết tiệt kia.... Không có việc gì tại sao lại thông minh như vậy chứ!

Điện thoại bị cắt đứt một cách vô tình, Đường Học Khiêm nghe thấy trong điện thoại một tiếng tút dài, vì thế để điện thoại xuống, không che dấu được ý cười trong mắt.

Trương Ái Linh từng đem đàn bà chia làm hai loại, khi rời khỏi nhà là hoa hồng trắng, ở nhà là hoa hồng đỏ thắm.

Mà Kiều Ngữ Thần... Đường Học Khiêm cười, rõ ràng trong hay ngoài đều là hoa hồng trắng.

Một Kiều Ngữ Thần không muốn làm đóa hồng đỏ thắm, đối với hắn mà nói cũng tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì. Ừm, Đường Học Khiêm suy nghĩ sâu xa: Vấn đề thoát nhìn hình như có điểm lớn một chút a...

Hắn thấy qua bộ dạng kim lòng không đậu của nàng, từng gặp qua bộ dạng nàng bị hắn mê hoặc nỡ rộ như đóa hồng đang khoe sắc rực rỡ, nhưng nàng vẫn sống thật cẩn thận, sợ chọc hắn tức giận, hắn chưa thấy qua thiên kim nhà giàu có nào có thể nhẫn nại chịu đựng được so với nàng.

Người đàn ông đã về gần đến nhà, đang ngồi ghé vòng vo nửa vòng. Hắn vuốt vuốt nhẫn kim cương kết hôn trong tay, trong mắt hiện lên một tầng tầng quang ảnh.

Đường Học Khiêm hai nắm tay chống cằm cười: Xem ra hắn nên nghĩ một biện pháp, đem nàng hảo hảo dạy dỗ một chút mới được.

36. Chương 36

Say công tử (2)

Từ những ngày đầu tiên vừa mới bắt đầu, từ cũ đón người mới đến. Trong vòng một năm thời khắc quan trọng nhất đã đến.

Thân phận Đường Học Khiêm đặc biệt, tập đoàn tài chính Đường Viễn cùng khách hàng lớn, các công ty cung cấp lớn, các khách hàng quan trọng hợp tác, chính phủ.... Những người phàm là có làm ăn liên quan trong giới kinh doanh, đều phải dựa vào hần ra mặt chuẩn bị. Lúc bận nhất, Đường Học Khiêm giống như diễn viên được ăn khách nhất mỗi một ngày đều phải bay đến vài nước trên thế giới.

Kiều Ngữ Thần cũng bề bộn nhiều việc, vội vàng đi theo giúp cha mình đến tham dự các loại trường hợp giao tiếp.

Vì thế Đường Học Khiêm buồn bực không thôi: Kiều Ngữ Thần, em theo giúp cha em, chồng em làm sao bây giờ?

Từ chuyện lần động tình không may mắn xảy ra ở văn phòng. Kiều Ngữ Thần đã muốn sợ hần. Vừa vặn lúc này, cha của nàng lại nhớ nhung đứa con gái bảo bối, nên một cú điện thoại được gọi đến đã làm tâm địa Kiều Ngữ Thần mềm nhũn, hiểu tâm lập tức bị gọi lên tràn đầy, thừa dịp Đường Học Khiêm ra ngoại quốc đàm phán liền từ nhà chồng trực tiếp về nhà bên cạnh cha mình.

Đường Học Khiêm về nhà, lúc đêm khuya, gối đầu một mình khó ngủ.

Hần biết da mặt Kiều Ngữ Thần mỏng, hần không ngại, ngược lại cảm thấy thực đáng yêu. Nhưng là, mỏng đến ảnh hưởng cuộc sống vợ chồng, thì không được!

Đường Học Khiêm nghiêng người cầm lấy tấm ảnh chụp kết hôn của hai người ở đầu giường, ngón tay thon dài lướt qua hình ảnh nàng trong khung mặc bộ áo cưới màu trắng, trong lòng mềm nhũn. Xoa xoa huyết thái dương đau nhức, người đàn ông nở nụ cười, ba phần nghiêng ngẫm, bảy phần sủng ái.

Kiều Ngữ Thần, em nói anh trưởng thành trở nên xinh đẹp em cũng đâu chỉ là một bình hoa? Đường Học Khiêm nhìn nàng trong bức ảnh, đôi môi không tự chủ hơi hơi nhếch lên: Có lẽ hần nên nhanh chóng nghĩ biện pháp để cho nàng biết, chồng của nàng tuyệt đối không dễ bị quên lãng như thế đâu.

Kiều Ngữ Thần trốn tránh tất cả mọi xã giao có mặt Đường Học Khiêm, nhưng không thể trốn buổi tiệc rượu hàng năm của tập đoàn tài chính Đường Viễn.

Mỗi năm một lần, Tập đoàn Đường Viễn có mở một buổi dạ tiệc, là lời cảm ơn của toàn bộ nhân viên cấp cao của Đường Viễn đối với công nhân viên của công ty. Bản thân là người lãnh đạo công ty, Đường Học Khiêm hiển nhiên hiểu được lợi dụng các loại cơ hội mượn sức lòng người như thế nào, hần có đoàn đội của hần, đây là lợi thế quan trọng để hần có dũng khí dấn thân vào các cuộc chinh phục thử thách công ty lực hướng tâm, là trụ cột của tất cả mọi thành công. Đoàn đội của hần vô cùng tín nhiệm hần, thuộc hạ của hần đối với hần trung thành không hai, đây là lợi thế quan trọng nhất để hần có thể sống yên ổn trong chiến trường kinh doanh ngập mùi thuốc súng này.

Kiều Ngữ Thần hiểu được tầm quan trọng trong đó, cho nên dù như thế nào vạn lần trong những trường hợp như thế này không bao giờ đùa giỡn hay sơ suất. Vào ngày hôm đó nàng chủ động trở lại bên cạnh Đường Học Khiêm, ở ngôi biệt thự nhỏ đã chuẩn bị sẵn lễ phục dạ hội, trang điểm tinh xảo, một lúc sau nàng để tài xế chở nàng đến dưới lầu của tổng bộ Đường Viễn.

Thời gian bất tri bất giác chỉ đúng năm giờ, tổng giám đốc trẻ tuổi Đường Viễn cùng ban quản lý cao cấp của Đường Viễn đúng giờ từ cao ốc tổng bộ đi ra. Đường Học Khiêm lúc này vẫn chưa thoát khỏi trạng thái tập trung trong công việc chậm rãi bước đến, phía sau có hai ba vị quản lý cấp cao vẫn đang cung kính báo cáo gì đó, thần sắc Đường Học Khiêm bình tĩnh, môi mỏng mím chặt lại, thỉnh thoảng mở miệng hỏi vài câu.

Bỗng nhiên, đôi mắt người đàn ông khẽ lướt qua, dư quang khéo mắt bỗng tập trung vào hình bóng của một người phụ nữ đang đứng gần đó. Một giây sau, người đàn ông tuần mỹ vội đưa tay làm một tư thế ra hiệu im lặng, “Suyt..... Không cần nói nữa.”

“Tổng giám đốc?” Các nhân viên cấp cao ở phía sau nghi hoặc khó hiểu.

Hần không nói lời nào, chính là biểu tình khoảnh khắc mềm mại, những đường cong trên mặt vốn dĩ căng thẳng đột nhiên thả lỏng.

Theo tầm mắt của hần nhìn qua, mọi người nhất thời hiểu rõ.

Bộ lễ phục dạ hội màu lam nhạt hiệu Chanel, Karl Lagerfeld thiết kế cá tính ở trên người Kiều Ngữ Thần lại có thể thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn: Thanh tao, nhã nhặn giản lược, tuyệt đẹp, phong phạm cổ điển cùng hiện đại hòa lẫn vào nhau làm nổi bật. Trong tay nàng mang theo túi xách vô cùng tinh xảo khéo léo, im lặng đứng ở bên cạnh xe chờ hần xuất hiện. Cả người tay nàng trầm tĩnh như nước, ôn nhuận như ngọc, có nàng ở cạnh bên, toàn bộ khu thành thị náo nhiệt bỗng chốc như bị đẩy lùi về phía sau, nơi nàng đứng bỗng dưng trở nên đẹp nổi bật tuyệt vời.

Tuyệt đại có giai nhân, nhất chú ý khuynh nhân thành, lại chú ý khuynh nhân quốc.

Người đàn ông cười nhẹ nhàng, thỉnh linh bỗng nhiên từ phía sau lưng ôm chặt lấy eo của nàng, thanh âm say mê ở bên tai của nàng than nhẹ.

“Bình sinh sẽ không tương tư, mới có thể tương tư, liền hại tương tư...”

Nguyên triều Từ lại tư ‘Chiết quế lệnh’.

Hắn như thế này này, Kiều Ngữ Thần không có sức chống cự nhất. Thì ra, nàng nhanh trí định đưa đẩy sang đề tài hần không am hiểu phong nhã văn thơ, không hiểu tình thơ ý họa, sau lại nàng mới phát hiện: hần biết, không chỉ có biết, còn là một trong những cao thủ. Trước kia hần là thâm tàng bất lộ, vốn dĩ không động tâm nên hần không thêm xuất đầu lộ diện, hoặc chơi đùa với loại không gọi nổi sự hứng thú của hần, nay hần động tâm, vì thế một mảnh ái mộ chỉ vì nàng.

Bị hần ôm lấy eo, Kiều Ngữ Thần không có biện pháp xoay người, chỉ có thể đỏ mặt nhắc nhở hần: “Người của anh đang nhìn...”

Đường Học Khiêm hơi hơi quay đầu, tầm mắt đảo qua, ánh mắt sắc bén, các vị nhân viên cấp cao của Đường Viễn lập tức ngừng nụ cười trên mặt, đều thông minh đều tự thôi lui.

Đường Học Khiêm rất hài lòng thuộc hạ của hần thức thời như thế, xoay người nhốt Kiều Ngữ Thần lại nhẹ giọng hỏi: “Em là theo anh trở về?”

“Bằng không anh cho là sao?” Nàng sẽ không nói đùa, nàng cũng không nói dối, thành thực là một trong những nguyên nhân làm cho hần say đắm càng sâu.

Đường Học Khiêm cười ôm chặt nàng, khi hé môi đó là lời ngon tiếng ngọt: “Thiên nhai nơi xa có cùng thì chỉ có tương tư vô tận...”

Người đàn ông này thật đúng là....

Kiều Ngữ Thần đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý khi cùng hần cùng một chỗ sẽ mất mặt bất cứ lúc nào, nàng xem như đã hiểu rõ rồi: Đùa bỡn thì từ ca phú đối với hần mà nói dễ dàng tựa như chơi cổ phiếu, chỉ cần hần muốn, mọi lúc có thể dùng lời tâm tình lừa người chết không đền mạng....

Kiều Ngữ Thần cúi đầu đếm những lát gạch trên nền: Nhưng cố tình, nàng thật đúng là vô cùng thích bộ dáng này của hần, ô....

**** * * * *

Tiệc rượu cuối năm của Đường Viễn vô cùng đồ sộ, hoa lệ, long trọng.

Đường Học Khiêm đại biểu là nhà tư sản lên đài phát biểu, khí thế kia, tư thái kia, thực sự làm cho mỗi người thần hồn điên đảo một phen.

Phát biểu, này đó chỉ là hình thức, trọng điểm đêm nay, là uống rượu! Mọi người Đường Viễn xoa tay, một năm một lần cơ hội đùa giỡn tiêu diệt lão bản, sao có thể buông tha chứ!

Nhưng là trải qua kinh nghiệm mấy năm nay, mọi người Đường Viễn cũng coi như đã nhìn ra, mục tiêu tấn công trực tiếp đối với Đường Học Khiêm, khả năng thành công không lớn. Đường Học Khiêm người này, từ nhỏ đã chu toàn ở trong vòng giao tế, trình độ đánh Thái Cực trong tiệc rượu có thể nói là đệ nhất, một ly rượu rõ ràng là hướng hần kính đến, bị hần hòa với hòa với không hiểu liền qua tay rồi, cho nên chiến tích năm rồi cho tới bây giờ đều là hần một đối với n người. Đơn thương độc mã đối đầu với thật nhiều người....

Điều này thực sự khơi dậy sự hào hùng từ quảng đại nhân dân quần chúng cùng chung mối thù nhất trí đối địch!

Nói mọi người của Đường Viễn thực khôn khéo, dưới sự ảnh hưởng của Đường Học Khiêm mấy năm nay, tất cả đều luyện được một bộ thủ đoạn khôn khéo đưa đẩy. Thí dụ như hiện tại đi, tất cả mọi người đã nhìn ra: Đường Học Khiêm người này không có nhược điểm, nhưng là người ở bên cạnh hẳn làm cho hẳn có nhược điểm.

Kiều Ngữ Thần chính là nhược điểm của hẳn: Kiêu Ngữ Thần sẽ không uống rượu, da mặt mỏng, lại không biết cách cự tuyệt.

Đối với nàng, Đường Học Khiêm lại hiểu biết hơn ai hết. Khi Kiêu Ngữ Thần uống rượu say cùng những người khác bất đồng, thể chất của nàng quyết định sau khi nàng say rượu sẽ không phun, tất cả men say đều ẩn ở trong người, ở bề ngoài nhìn nàng thật biết điều như vậy, uống rượu say chỉ biết ngủ, kỳ thật loại thể chất này lại vô cùng tổn hại đến sức khỏe, cứ tích lũy ở trong cơ thể không tiêu tán đi, mỗi lần uống rượu sẽ làm nàng khó chịu không thôi.

Đường Học Khiêm lại vô cùng không muốn nàng chịu khổ như thế.

Vì thế, ly rượu trước mặt mọi người nhất trí hướng về phía Kiêu Ngữ Thần thì không có ngoại lệ, đều bị Đường thiếu gia của chúng ta đỡ lấy.

Đến một ly uống một chén, cho dù là thương tổn thân thể như thế nào cũng không sao, Đường Học Khiêm rất rõ ràng, mục tiêu của bọn người kia là hẳn, không thể trêu đùa hẳn được mọi người sẽ quay sang tấn công Kiêu Ngữ Thần. Đường Học Khiêm cuối cùng cũng đã hiểu thông suốt câu mà người xưa thường hay nói: “Nhất khổ sở mỹ nhân quan.” (Ái mỹ nhân thật khó qua)

Sự thật chứng minh lực lượng tập thể là vô cùng mạnh mẽ, Đường Học Khiêm dù có tưu lượng ngàn chén không say, cũng ngăn không được quần chúng nhân dân một vòng, một vòng lại một vòng luân phiên oanh tạc, những chuyện thế này, thông minh tài trí của Đường Học Khiêm không dùng được, lấy một địch chúng sau, rốt cuộc không hề nghi ngờ, say.

Chung Minh Hiên lái xe đưa hẳn và Kiêu Ngữ Thần về nhà, đem hẳn dìu vào nhà xong, anh bạn họ Chung rất là cảm khái nói: “Tôi quen biết cậu ta lâu như vậy, cũng không gặp qua cậu ta say....”

Một câu nói làm cho Kiêu Ngữ Thần vốn dĩ đang cảm thấy tội lỗi mười phần bỗng chốc từ tận tâm can cảm thấy nghiệp chướng càng thêm nặng nề.

“Tiểu Kiêu, hảo hảo chiếu cố hẳn.”

“Vâng, anh cũng lái xe cẩn thận.”

Minh Hiên sau khi khai báo vài câu liền lái xe về nhà.

**** *

Đường Học Khiêm trong ngày thường làm cho người ta cảm giác hơi gầy, nhưng dù mảnh mai thế nào cũng thủy chung là người đàn ông hàng thật giá thật, sức nặng chừng trăm cân toàn bộ đặt ở trên người Kiêu Ngữ Thần, gánh nặng này vẫn là rất nặng....

Kiều Ngữ Thần luống cuống tay chân đem hẳn đặt ở trên sofa phòng khách, mệt mỏi thở hổn hển vù vù, không tự giác nhìn hẳn nằm trên ghế sa lon.

Nói thật, hẳn thật sự rất được.

Gương mặt với những đường cong rõ ràng, rất cảm động. Khi uống rượu say hẳn không có khí thế bức nhân trong ngày thường, cả người an ổn bình tĩnh, làm cho người ta tìm lòng không dẫu muốn ôm lấy.

Nhìn nhìn, Kiêu Ngữ Thần bỗng nhiên đầu đầy mồ hôi, không phải không thừa nhận Đường Học Khiêm người đàn ông này thật là có năng lực: Khi thanh tỉnh thẳng tắp đứng lên chính là một chữ ‘suất’ (đẹp), khi uống rượu say nằm úp sấp mềm nhũn chính là một chữ ‘dụ hoặc’ cái gọi là ‘hồng nhan chết người không đền mạng’, lấy vẻ tuấn tú hơn người này của hẳn, nếu là thân phận con gái, không biết sẽ gây ra bao nhiêu vấn đề cho xã hội a.....

.... Nhưng mà cho dù là thân nam nhi, vấn đề xã hội gặp phải hần cũng không thiếu =____=||||

Nếu không phải người đàn ông này xử sự đưa đẩy khéo léo, lấy thái độ sinh hoạt cá nhân của hần vừa qua mà nói, nhất định sẽ luôn đứng đầu các trang bìa của các tờ tạp chí bất quai.

Kiều Ngữ Thần nhìn hần trong chốc lát, rốt cuộc thu hồi thần trí trở về.

“Anh ngủ một lát, em đi pha trà tỉnh rượu cho anh uống.”

Vừa định rời đi, lại đột nhiên bị hần bắt được tay. “Ách???” Kiều Ngữ Thần không rõ cho nên, vừa định mở miệng hỏi, cũng đã bị hần dùng lực lôi kéo, kéo xuống trở lại.

Kiều Ngữ Thần thét lớn một tiếng, thành linh xảy ra trời đất quay cuồng làm nàng mất thăng bằng, trợn mắt, chỉ thấy khuôn mặt điên đảo chúng sinh kia đã dán tại trước mặt mình.

Trong mắt của hần không có tiêu điểm, tác dụng của rượu làm cho cả người hần nhìn qua càng thêm gợi cảm mờ mịt.

“Ngữ Thần...” Hần kêu nàng, thanh âm mị hoặc: “Anh rất nhớ em...”

Một người đàn ông, một người đàn ông uống rượu say, một người đàn ông tuần tú uống rượu say.

Trong đầu Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên vang lên tiếng chuông cảnh báo mãnh liệt. Nàng có dự cảm, buổi tối này, nàng nhất định sẽ không qua....

**** * * * *

“... Học Khiêm?”

Nàng cẩn thận phụ giúp hần, không nghe hần trả lời, Kiều Ngữ Thần thở ra một hơi, may mắn, may mắn, hần say.

Con người a, chính là không nên lời lỏng cảnh giác, Kiều Ngữ Thần vừa định đứng dậy, bỗng nhiên bị người mạnh mẽ bả vai xuống.

Đường Học Khiêm trong ngày thường rất có tự chủ, tuyệt sẽ không giống một vị thiếu gia hay công tử tính tình lung tung bừa bãi, nhưng giờ phút này, hần uống rượu say rất không thoải mái, cả người như lọt vào trong sương mù bay tới thổi đi, Đường Học Khiêm không thường say, cho nên một khi say thì đương nhiên là chuyện không tầm thường, tính tình thiếu gia nổi dậy, chuyện gì đều làm ra được.

Đương nhiên, Đường Học Khiêm dù sao cũng là Đường Học Khiêm, cho dù say như thế nào cũng sẽ không giống người thường khóc rống thất cổ kêu hô ‘Lão tử còn muốn uống....uó...ng!’ như vậy, hần sẽ phát tiết như thế nào đây? Đáp án chính là: Hần thích văn nghệ—

“Ngữ Thần, nhảy với anh một bản...”

Lời còn chưa dứt, ngón tay thon dài của người đàn ông đè xuống cái nút âm hưởng bên cạnh, ‘Oanh’ một tiếng, vũ khúc Latin mãnh liệt thổi quét toàn bộ không gian.

Kiều Ngữ Thần toàn thân đều chấn động mãnh liệt lên. Người khác khiêu vũ nàng không sợ, nhưng là Đường Học Khiêm khiêu vũ đó là một khái niệm quan trọng không thể quên được! Nàng được chứng kiến một lần, sau đó không bao giờ muốn nếm thử lần thứ hai nữa, nàng vốn là tụt huyết áp, thật sự không có nhiều tâm huyết có thể bồi hần điên.

“Học Khiêm, anh say rồi, về phòng ngủ ——”

Loại lời nói lừa tiểu hài tử này đối với Đường Học Khiêm mà nói tựa như gió nhẹ thổi qua... Không có chút tác dụng nào...

Người đàn ông một phen kéo nàng, ôm eo của nàng nhảy vào tiết tấu.

Dàn âm hưởng của biệt thự này thuộc loại cao cấp nhất, ba trăm sáu mươi độ xung quanh phòng toàn bộ là âm thanh sống động vũ điệu Latin độc đáo kia dày đặc tiết tấu gợi cảm, mỗi một nhịp điệu làm người ta rung động tinh thần, giống như thấm sâu vào tận đáy tâm hồn.

Khi Đường Học Khiêm thanh tỉnh nhảy lên điệu Latin cũng đủ mê hoặc lòng người, nay hấn say, lại không chỗ nào cố kỵ. Cả người hấn mềm mại lạ thường, Kiều Ngũ Thần vẫn nhớ cái loại cảm giác kỳ lạ này, cái loại cảm xúc đẹp mê hồn này chỉ có hấn mới có thể diễn tả được.

“Em rất cứng nhắc.” Hấn cúi xuống thì thăm bên tai nàng, thanh âm khàn khàn: “Thả lỏng thân thể của em, anh sẽ dẫn dắt em...”

Kiều Ngũ Thần rất muốn nói: Ta là đứa nhỏ trong sạch a T__T...

Một giây sau, Kiều Ngũ Thần chỉ cảm thấy ngực chột lạnh, cúi đầu vừa thấy, thiếu chút nữa la hoảng lên: “Anh, anh cởi quần áo của em làm gì!”

Người đàn ông nở nụ cười, vung tay ném chiếc áo khoác nhỏ trên bộ lễ phục của nàng xuống đáp hai chữ: “Vương bạn.”

Lễ phục dạ hội trên người Kiều Ngũ Thần chưa kịp đổi, nay bị hấn cởi bỏ áo khoác, chỉ có bộ lễ phục khêu gợi ngang ngực, hai dây áo mỏng manh nguy nguy hiểm hiểm bị hấn đùa bỡn ở trong tay, tùy thời có thể bị hấn cởi ra. Đường Học Khiêm cũng không ép nàng, âm nhạc lại đột kích thì hấn thay đổi loại tư thế, cả người dán sát vào nàng nhảy.

Động tác phóng đảng không kèm chế được, biên độ khoa trương, tiết tấu mãnh liệt, phương thức phóng thích hấn thích nhất, kịch liệt chấn động giống như không có đường lui. Kiều Ngũ Thần nhìn hấn, giống như hấn đang ở trong mộng ảo, hình ảnh hấn cũng ánh đèn âm nhạc hòa lẫn vào nhau, ánh sáng cùng bóng tối đồng thời đem hấn kéo vào, thân thể hấn dần tới bính tĩnh, réo rắt, bất động thanh sắc, mà quay người lại, là hấn có thể ở trong thế giới xinh đẹp của chính mình khiêu vũ. Đường Học Khiêm trong lúc này động cùng tĩnh hoàn toàn tương phản nhau.

Phức tạp, khắc sâu, biến ảo mọi cách, người nàng yêu, lại làm cho lòng người kinh hãi như thế.

Âm nhạc bỗng nhiên cấp tốc hạ xuống, âm phù liên tiếp chấn động đến mức cho đầu người choáng váng hoa mắt. Hấn theo tiết tấu âm nhạc dán sát trên thân thể của nàng trượt xuống, bước nhảy không giống với lần trước trước mặt người khác đơn giản, đầu ngón tay của hấn mang theo ý tứ hàm súc khiêu gợi. Một cái vung tay, đai an toàn trượt xuống, bộ ngực nàng cao ngất đứng thẳng bại lộ ở trước mặt hấn, nàng cuống quýt đưa tay định che lại, lại bị hấn vươn tay đưa ra sau lưng, đồng thời vươn đầu lưỡi ở trước ngực của nàng nhẹ nhàng mút một cái, khiêu khích không nhẹ không nặng, tán tỉnh vừa đủ, cả người nàng chấn động, nơi cổ họng tràn ra thanh âm của ngọt ngào.

Hấn mang theo ý cười trượt xuống dưới, không buông tha bất kì điểm mẫn cảm nào trên người nàng, nàng chịu không nổi loại khiêu khích của hấn như thế này, thân thể bắt đầu nóng, vội vàng muốn kéo hấn đi, lại chỉ thấy cả người hấn vừa xoay nhẹ, linh hoạt chuyển tới phía sau nàng, nhẹ nhàng hôn lên đường cong uyển chuyển sau lưng nàng.

Kéo xuống lễ phục của nàng, ngón tay nhẹ nhàng kéo nội y của nàng, xương quai xanh hình con bướm xinh đẹp của nàng bại lộ ở trước mắt hấn. Ánh mắt khi Đường Học Khiêm trong thoáng chốc trở nên thâm trầm tối tăm, nhẹ nhàng cắn lên xương quai xanh xinh đẹp trước mắt, ở phía trên lưu lại dấu răng khắc sâu, như là cả đời dây dưa. Kiều Ngũ Thần ngẩng đầu lên, thở dồn dập.

Trong không gian mờ ảo, hấn mang nàng dần dần tiến sâu vào nhịp điệu thế giới âm nhạc, tiến vào lĩnh vực không biết.

Tay hơi dùng sức, hấn đem nàng áp lên vách tường màu trắng, xúc cảm lạnh lẽo cùng lửa nóng da thịt, đối lập rõ nét.

Hấn dán lên môi của nàng, trong mắt tinh quang lóe ra, lúc nói chuyện có hơi rượu thoảng qua, phả lên cổ nàng ấm áp, tựa như hôn như không.

“...Em đang sợ anh sao?”

Kiều Ngũ Thần nuốt nuốt nước miếng, “Không...” Nàng sợ chết rồi, sợ đến mức muốn nói dối...

Hấn cười rõ lên, tươi cười khiêu khích. Khiêu khích là không chỉ có thân thể của nàng, còn lòng của nàng.

Hắn bỗng nhiên ôm chặt lấy thân thể của nàng kéo về hướng chính mình, để cho nàng cảm nhận được bộ vị nguy hiểm, Kiều Ngữ Thần bị kinh hoàng: “Nơi này, không thể ——!”

Ngón tay của hắn thăm dò vào giữa hai chân đang khép chặt của nàng: “... Ừm? Vì sao không thể?”

“Ít nhất, ít nhất phải có giường!” Đây là trong phạm vi cơ bản nàng biết thưởng thức...

Hắn cười đến không thể ức chế, hôn môi của nàng: “Ồ cùng với anh, cái gì cũng không cần.” Hắn mê hoặc nàng: “Ngữ Thần, ôm chặt anh.”

Muốn hắn khách khí đối với nàng ở phương diện này, như thể hoàn toàn là không có khả năng.

Kiều Ngữ Thần bị hắn âu yếm hai chân như nhũn ra, nếu không phải hắn ôm lấy thân thể của nàng, nàng đã sớm mềm nhũn té xuống.

Say hắn hoàn toàn không lý trí đáng nói, nàng sợ điều gì sẽ gặp điều đó, bất cứ tư thế nào trên cơ thể nàng hắn đều trêu đùa qua, quầy bar có rượu, phòng bếp có mặt cùng bơ, về phần phòng ngủ, còn có giường. Vì thế, từ phòng khách đến quầy bar, lại từ quầy bar đến phòng bếp, cuối cùng hắn đem nàng ôm vào phòng ngủ, Kiều Ngữ Thần bị hắn hành hạ đến hấp hối suy nghĩ: Khi tổng vệ sinh nhà chưa bao giờ thấy anh cẩn thận di chuyển khắp nhà như thế đâu...

**** *
**** *
**** *

Ánh trăng rải rác len lỏi vào phòng ngủ, đồng hồ báo thức thời gian chỉ bốn giờ sáng, Kiều Ngữ Thần mệt mỏi ngủ thật say.

“... Ngữ Thần?”

Hắn gọi một tiếng, không có nửa điểm phản ứng, người đàn ông mở to mắt, chống tay tựa người dậy nửa nằm, men say hoàn toàn không có.

Rõ ràng, đã mở mang kiến thức cho nàng.

Bất quá loại trình độ này, mới đủ tính chất giáo dục rung động a. Đường Học Khiêm thực vui mừng mà nghĩ: Nếu tiếng sấm mưa to nhỏ một chút, sẽ không có tác dụng đối với việc dạy dỗ a.

Cái loại tư tưởng ‘phải có giường, có chăn, tắt đèn, khóa cửa mới có thể làm’ này không biết là ai dạy cho nàng, thật sự là nói hươu nói vượn, đắp kín mền tắt đèn khóa cửa, cũng không phải làm ăn trộm, tại sao phải lén lút như thế.

Đầu óc của anh bạn họ Đường cực kỳ chuyển động nhanh chóng: Lần sau, ở trên xe đưa sẽ mang nàng làm một lần đi.

Thời gian trôi qua, theo Đường Học Khiêm uống rượu số lần càng ngày càng nhiều, Kiều Ngữ Thần cũng càng ngày càng gian nan, nhưng là, ánh mắt sắc bén của mọi người đã nhìn ra: Tư tưởng quan niệm của Kiều Ngữ Thần cùng độ dày da mặt tựa hồ là bị dần dần luyện ra...

Thí dụ như, trong thang máy khi bị người nào đó cưỡng hiếp cũng sẽ không phản kháng; Ở trong xe thể thao bị người nào đó âu yếm cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái; Về phần đang ở trong nhà, toàn bộ vòng quanh ba trăm sáu mươi đều không có vấn đề gì ảnh hưởng đến người nào đó...

Một lần nào đó, anh bạn Chung của chúng ta coi như thiện lương rốt cuộc không nhin được, hướng một vị đồng học thánh thời hạnh phúc ở một bên hỏi: “Tớ nói, tiểu Kiều xem như đối với cậu khẳng khẳng một mực rồi, cậu còn muốn đem nàng dạy thành cái dạng gì?”

“À, cái này sao.” Đường tổng sờ vuốt cằm, trầm tư nói: “Đại khái là bệnh nghề nghiệp, cậu có biết chúng tôi chơi trò sáng lập đại học quốc gia, bình thường đều vừa dạy vừa thực hành không...”

37. Chương 37

Công chúa tiểu muội (1)

Khí trời tốt.

Trên bầu trời xanh thẳm có những áng mây trắng mềm mại lượn qua, sáng sủa không có một tia u ám, trong không khí giống như cũng mang theo hương vị ngọt ngào.

Một chiếc máy bay 747 đúng giờ xuất hiện ở trên không trung sân bay, dần dần vàng vọt dừng ở trên đường băng sân bay. Hơn mười phút đồng hồ sau, đường đi trong sân bay tràn đầy những hành khách vừa xuống máy bay, trong đám người, một cô bé với diện mạo ngọt ngào hơn người thu hút ánh mắt của mọi người.

Hôm nay, con gái Thạch gia từ nước Đức trở về Đài Loan.

Kiều Ngữ Thần trăm triệu thật không ngờ, cô gái nàng cũng không quen biết trở về, sẽ ở trong tương lai không lâu, cuộc sống hôn nhân an bình hạnh phúc của nàng nổi lên sóng gió ba đào.

Thạch Tương Tương kéo theo chiếc valy nhỏ, trên lưng còn đeo một cái ba lô con thỏ thật to, lúc đi đường đầu con thỏ lay động theo thân thể của nàng nhoáng lên một cái, tăng thêm vài phần trẻ thơ đáng yêu.

Mới vừa đi ra sân bay, Tương Tương đã nhìn thấy người quen, bên môi lập tức nở rộ nụ cười sáng lạn.

“Đường bá bá, Đường bá mẫu...!”

Vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc này, Tiêu Tổ Tổ vội vàng xoay người, quả nhiên, người bà chờ đã đến.

“Tương Tương, bên này.”

Tiêu Tổ Tổ hướng nàng vẫy tay, cho dù ở trường hợp công chúng, Tiêu Tổ Tổ cũng là tao nhã ngại ngùng, vạn sẽ không cùng những người khác nói chuyện lớn tiếng như vậy, động tác khoa trương. Đường Úc đứng ở bên cạnh bà, vòng quanh bảo vệ của bà, trầm ổn im lặng cùng bà.

Tương Tương một đường nhảy đáp lại đây, buông rơi hành lý ôm cổ dì Tổ Tổ, hưng phấn mà xoay một vòng vòng: “Bá phụ, bá mẫu cư nhiên tự mình đến đón cháu sao?”

Tổ Tổ bị nàng ôm xoay một vòng như vậy, cơ bản đã muốn phân không rõ Đông Nam Tây Bắc rồi, Đường Úc vội vàng ôm eo của bà, cười nói: “Tương Tương, bá mẫu bị nhiệt tình của con hù đến rồi, ở nước Đức lâu như vậy đi học biết cái này thôi sao?”

“Nào có, người nước Đức thật sự nghiêm túc, ở công ty ba ba con nói chuyện đều bị cấm dùng cái từ này Vielleicht (‘đại khái, ước chừng’ ý tứ của), làm việc công tác giống như người máy.” Tương Tương cười thật ngọt ngào: “Nhưng nơi này thì khác nha, bá phụ bá mẫu là người quan trọng nhất của con, nhiệt tình với hai người chắc không sao...”

“Con bé này.” Đường Úc cười sờ sờ đầu nàng: “Miệng ngọt như vậy.”

Đường Úc phân phó thuộc hạ đem hành lý của Tương Tương nâng lên xe, xoay người nhìn Tương Tương nói: “Bác đáp ứng ba ba của con chăm sóc con thật tốt, ba con thực sự rất luyện tiếc khi con rời khỏi ông ấy.”

Tương Tương thở dài: “Aiz, ba ba con, ông ấy luyện nữ tình kết thực nghiêm trọng...”

Đường Úc bật cười, “Để cho ba ba con nghe thấy ông ấy sẽ thương tâm đến chết mất.” Tuy rằng thành ngữ luyện nữ tình kết xác thực nghiêm trọng một chút, nghe nói cha và con gái, ở giữa cảm tình mẹ và con gái càng thân cận hơn một chút, Đường Úc thành linh nhớ tới cảm tình của đứa con trai nhà mình cùng Tổ Tổ không khỏi sờ lên cằm cảm thán này thật đúng là có đạo lý a.

Tương Tương kéo tay Tiêu Tổ Tổ cười như người thân trong gia đình, nhưng ánh mắt thường thường di chuyển xung quanh, sự chờ mong trong ánh mắt con bé thoát khỏi tầm mắt của Tiêu Tổ Tổ, nhưng chạy không khỏi ánh mắt Đường Úc.

Đường Úc thản nhiên nở nụ cười, giống như vô tình nhắc tới: “Học Khiêm bề bộn nhiều việc, cho nên không có tới.”

“Nha...” Trong thanh âm lập tức hiện lên cảm giác mát mát nồng đậm. Vài giây sau, Tương Tương mới phát giác cái gì, vội vàng quay đầu nhìn Đường Úc, nhìn đến trên mặt ông trêu tức tươi cười, Tương Tương hé ra mặt cười nhất thời đỏ bừng.

“Bá phụ, cháu không phải, ý tứ kia...” Tương Tương đỏ mặt, lắp bắp nói không nên lời.

“Sao?” Tiêu Tổ Tổ rút cuộc đã phát hiện không khí chuyển biến, vội vàng nhìn về phía chồng: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có, không có việc gì.”

Đường Úc ngừng cười, tiến lên choàng tay qua vai vợ, kéo bà cùng nhau vào xe. Tâm tư Tương Tương ông đương nhiên nhìn ra được, nhiều năm như vậy bọn họ đều hiểu được trong lòng đứa nhỏ này đang suy nghĩ gì, nhưng chỉ mình nàng có tâm còn người kia hoàn toàn không có ý. Nay người kia chẳng những đã kết hôn lại còn hết mực yêu thương vợ, nên hoàn toàn không có khả năng đáp lại đối với cảm tình của những người phụ nữ khác.

Đường Úc yên lặng thở dài: Đường Học Khiêm, con thật sự là làm bậy không ít.

Cảm tình đời sau của bọn họ, làm trưởng bối sẽ không tiện nhúng tay can thiệp.

“Tương Tương, buổi tối bác trai và bác gái tự mình xuống bếp đãi tiệc tẩy trần cho con, có vợ chồng Minh Hiền cũng sẽ lại đây cùng nhau náo nhiệt.”

“Cảm ơn bác trai!” Tương Tương thụ sủng nhược kinh, dừng một chút, lại nhịn không được cẩn thận hỏi: “...Chỉ có vợ chồng anh Minh Hiền đến thôi sao?”

Đường Úc nhìn nàng một cái, trong ánh mắt có ý cười nhìn thấu tâm tư nàng: “Học Khiêm cũng sẽ đến.”

Tương Tương không nói, xoay người len lén cười.

Đường Úc nghĩ nghĩ, giống như vô tình bổ sung một câu: “Còn có Ngũ Thần, Học Khiêm chắc chắn sẽ mang con bé cùng đến. Con gọi Học Khiêm một tiếng anh trai, Ngũ Thần là có thể xem như là chị dâu của con.”

“Nha.”

Tương Tương lên tiếng, sau đó không nói gì nữa. Chính là ôm chặt ba lô con thỏ trong tay, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

**** *

Bên trong phòng họp số một của tổng bộ tập đoàn tài chính Đường Viễn đèn đuốc sáng trưng, tập đoàn tài chính Đường Viễn khu X thủ tịch đưa vào hoạt động đang hướng CEO của tổng công ty tình huống công tác của quý một.

“...Mọi người im lặng.”

Ngồi ở vị trí chủ tọa bàn hội nghị người đàn ông xuất kỳ bất ý bỗng nhiên đánh gãy đối phương đang nói chuyện thao thao bất tuyệt, ánh mắt sắc bén bắn xuyên qua, cảm giác áp bách thật lớn, tất cả nói đối đều ở trước mặt hắn không chỗ nào chạy trốn.

“Tôi chỉ hỏi anh một vấn đề.”

Đối phương xoa xoa mồ hôi lạnh, hắng giọng một cái, bình tĩnh ứng đáp: “Tổng giám đốc mời nói.”

Ánh mắt đảo qua mặt của đối phương, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn, Đường Học Khiêm ưu nhã mở miệng: “Quý trước có một số công ty hải ngoại đều tranh nhau giành giật thị trường khu X ý đồ dùng tài sản gây dựng lại nền kinh tế, vì sao chỉ có một mình anh quyết định đem bộ phận nghiệp vụ của tập đoàn tài chính Đường Viễn đóng băng tại khu thị trường này?”

“Là như vậy.” Vội vàng giải thích, “Thị trường này thực đặc biệt, tư chất của nó thuộc về thị trường của các nhà tư bản không hoàn thiện, cho nên chính phủ chủ đạo lực lượng rất mạnh. Gần đây chính phủ các quốc

gia đang có ý định cải tạo lại thị trường y dược nơi này, toàn bộ giá cả liên quan đến y dược đều được điều động hạ xuống, nếu chúng ta còn giống như trước như vậy, chỉ sợ sau này sẽ rất khó khăn...”

“Khó khăn?” Người đàn ông không khách khí trả lời lại một cách mỉa mai: “Nếu khó khăn, vì sao còn có nhiều đối thủ cạnh tranh của chúng ta như vậy thừa dịp chúng ta tiêu cực ứng đối tích cực chiếm trước thị trường? Bọn họ đều dần dần chiếm cả sao! Chẳng lẽ chỉ có anh mới biết phân tích sao?”

“Tổng giám đốc, anh nghe tôi giải thích...”

“Giải thích? Được, tôi cho anh cơ hội, anh giải thích tôi nghe thử xem.” Người đàn ông tuần mỷ đem báo cáo trước mắt đi qua thật mạnh, “Thị trường khổng lồ mấy triệu dân cư, anh dùng cách thức tiêu cực như thế để đối phó? Nếu anh không đem đến đáp án cho tôi hài lòng, ngày mai anh nên chủ động nộp đơn xin từ chức!”

Hai giờ sau, một câu của Đường Học Khiêm. “Hôm nay đến đây thôi, tan họp.” Rốt cuộc làm cho các vị nhân viên quản lý cấp cao tạm thời thoát ly khổ hải.

Chung Minh Hiền thu thập văn kiện trong phòng hội nghị xong, gõ cửa ban công tổng giám đốc.

Thanh âm nam tính quen thuộc vang lên: “Mời vào.”

Minh Hiền đẩy cửa đi vào, tươi cười trêu tức: “Cậu lại tùy tiện hù dọa người...” Người không biết hấn thực sẽ bị hấn hù chết.

“Chuyện vừa rồi ở hội nghị?” Người đàn ông đầu cũng không ngẩng, lật lật mấy tờ văn kiện trong tay, thuận miệng đáp: “Anh ta không thể đảm nhận trách nhiệm công tác mà anh ta hiện có, tớ đã cho anh ta cơ hội, đáng tiếc anh ta không biết nắm lấy, thật sự không dùng được.”

“Aiz.” Chung trợ lý thở dài: “Lão bản quá thông minh, làm thuộc hạ cũng không dám ngốc...”

Đường Học Khiêm cười nhẹ, từ chối cho ý kiến.

“Lão bản, cười một chút đi.” Minh Hiền đem văn kiện sửa sang lại tốt cho hấn, cười xấu xa trêu hấn: “Tối hôm nay ba mẹ còn muốn cậu qua đó ăn cơm, nếu cậu mang bộ dáng nóng nảy như sao Hỏa này qua bên ấy, cẩn thận hù dọa cô bé ấy chạy trốn mất.” Nghĩ nghĩ, nhìn bộ dạng Đường Học Khiêm thờ ơ, Minh Hiền buồn bực: “Aiz, cậu có biết bữa cơm tối hôm nay là vì Tương Tương trở về?”

“Ừm.” Đây không phải vô nghĩa sao, hấn làm sao có thể không biết, Đường Học Khiêm bình thản trả lời: “Không chỉ có muốn đi qua ăn cơm, còn nhận được thánh chỉ của mẹ tớ, muốn tớ đi qua tự tay làm bữa tối.”

“Ai nha má ơi...” Chung đồng học cảm thán thật to: “Thế nhưng điểm danh muốn cậu tự mình động thủ a...” Đây là đãi ngộ như thế nào a!

Đường Học Khiêm bắt đầu dĩ thử dài, xem văn kiện trong tay rất nhanh, sau đó kí tên mình trên đó: “Nghĩ cũng không cần nghĩ, nhất định là Tương Tương quán quít lấy mẹ tớ làm ra chuyện này.”

“Cũng không thể trách cô ấy a!” Chung Minh Hiền thân là thân nam nhi, nhưng vẫn duy trì bản tính nam nhi thương hương tiếc ngọc: “Cô bé nhà ấy thích cậu nhiều năm như vậy, không dễ dàng bỏ qua a!”

“Không nên nói lung tung.” Bộ dạng Đường Học Khiêm như trước thờ ơ, miệng thốt lên bình thản: “Tớ cùng cô ấy không có vấn đề gì.”

Ngước nhìn cổ tay, thời gian trên đồng hồ dần dần chỉ hướng bốn giờ.

Đường Học Khiêm đứng lên, cầm áo khoác Tây phục trên sofa cùng chìa khóa xe trên bàn, “Tớ đi đón Ngũ Thần, nên đi trước đây, cậu nhớ tối nay đến cùng nhau dùng bữa tối nhé.”

Ban đêm mùa đông luôn đến nhanh như vậy, trời tối xuống, bóng đêm tràn ngập, ngoài cửa sổ màu sắc rực rỡ của những ngọn đèn theo gương mặt tuần mỷ nhìn nghiêng của Đường Học Khiêm lướt qua, lưu lại những tia sáng kỳ dị.

Hấn dừng xe trước một cửa hàng bánh ngọt cao cấp kéo cửa ra đi vào, quản lý cửa hiệu nhìn thấy hấn, lập tức tự mình chào đón, “Đường thiếu gia tới rồi.”

Người đàn ông nở nụ cười thân nhiên xuất ra thẻ vàng: “Giống như trước đây.”

Quản lý cửa hàng cười rộ lên: “Đã biết.”

Chocolate M&M tinh xảo được đóng gói ở tinh xảo xinh xắn trong hộp, đưa tới trong tay Đường Học Khiêm. Quản lý cửa hiệu cười đến ý vị thâm trường: “Đường thiếu gia mỗi ngày thật đúng là đúng giờ a.” Nếu hắn không đến được, cũng nhất định sẽ để cho trợ lý lại đây mua.

Đường Học Khiêm nở nụ cười, cầm qua hộp bánh ngọt đóng gói tinh xảo nhỏ, nói rõ ‘Cám ơn’.

**** *

Chiếc xe thể thao màu bạc vững vàng đậu trước một viện Phúc lợi ở ngoại ô, Đường Học Khiêm kéo cửa kính thủy tinh trên xe xuống, tựa tay lên chờ đợi một người xuất hiện.

Mỗi lần đợi nàng tan việc, hắn đều sẽ cảm giác bất khả tư nghị. Hắn chưa từng nghĩ tới trong cuộc sống của hắn sẽ xuất hiện cảnh tượng như vậy: Để một đồng công việc ngập đầu sang một bên, chỉ vì chờ một người về nhà.

Hắn là người thừa kế của Đường gia, vận mệnh xuất hiện ở một khắc sinh ra này đã được quyết định. Siêu việt, không ngừng siêu việt, thẳng đến đứng ở cao cấp nhất, ngạo thị chúng sinh.

Từ lúc còn nhỏ bắt đầu, hắn thường thường đứng ở tầng cao ốc cao nhất của tổng bộ công ty tập đoàn tài chính Đường Viên. Từ góc độ này nhìn xuống, toàn bộ cuộc sống của nhân loại đều xem rất rõ ràng. Hắn nhìn thấy từng nhóm người muôn hình muôn vẻ của cộng đồng ở cùng nhau, múa may quay cuồng trong những cuộc đấu tranh giành quyền lợi. Trong các loại trường hợp, nhân tính thiện lương, luôn là thứ đầu tiên bị lãng quên.

Lúc mới bắt đầu, hắn bị vòng xoáy hắc ám cuốn xoay quanh trong sự sợ hãi. Sau lại, dần dần xem nhẹ. Đáy lòng rõ ràng chán ghét, tính trẻ con trên mặt cũng đã hiện lên vết cười.

Thời gian lưu chuyển, cậu bé tuần tú trưởng thành thiếu niên tuần mỹ, tươi cười tao nhã mềm mại như tơ, nhưng ý cười không đến được đáy mắt. Trong đôi mắt xinh đẹp có những ẩn khuất, hỗn hợp đậm đặc, còn có đùa cợt không chút để ý.

Thẳng đến khi bên cạnh hắn xuất hiện một cô gái tinh thuần như mặt nước, nàng quán quân ở bên cạnh hắn, bổ khuyết tất cả những ám áp không trọn vẹn trong cuộc sống của hắn. Thậm chí cuối cùng, làm cho người chưa bao giờ biết để tâm đến chuyện gì khác ngoài kinh doanh như hắn rơi vào hồng trần.

Chỉ chốc lát sau, trong phạm vi tầm mắt của hắn xuất hiện bóng dáng quen thuộc kia. Khóe miệng Đường Học Khiêm mỉm cười, trong đầu bỗng nhiên lướt qua một câu ngạn ngữ: Trữ không biết khuynh thành cùng khuynh quốc, giai nhân nan lẫn nữa.

(Yên Tĩnh so với khuynh thành khuynh quốc, ít giai nhân nào đạt được)

Kiều Ngữ Thần mới vừa đi ra khỏi viện phúc lợi, đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, đậu ở ven đường.

“Tiểu Kiêu, thật hạnh phúc a, lão công có rảnh sẽ tự mình đến đón cô.”

“Không có...”

Các đồng nghiệp trêu ghẹo nàng. Cáo biệt xong, Kiêu Ngữ Thần xuyên qua đám người, mở cửa xe ngồi vào.

Một hộp bánh ngọt tinh xảo lập tức xuất hiện ở trước mắt nàng, Kiêu Ngữ Thần cười rộ lên: “Anh đi mua? Cám ơn...”

Nàng vừa định lấy, lại thấy tay của người đàn ông co rút lại. Đường Học Khiêm nhìn nàng, trong mắt có ý cười: “Không phải cho không, em lấy cái gì để đổi?”

Kiều Ngữ Thần cắn môi dưới nhìn hắn.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên trêu nàng như thế, thì nàng nhất thời ngây ngốc cho là hắn muốn nàng trả tiền, vì thế nàng lập tức cầm lấy ví tiền đem tiền cho hắn, tức giận đến mức hắn chỉ có thể xuống xe thông khí.

Cái này thật sự không thể trách nàng, nàng gả cho hắn một năm, trước khi hắn động tâm cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng có tư tưởng hứng thú trêu đùa, một người bình lặng lạnh nhạt, mới làm cho nàng nghĩ hắn vĩnh viễn sẽ chỉ có thể như thế.

Mà bây giờ... Kiều Ngữ Thần nghiêng người về phía trước, ở bên môi hắn hạ xuống nụ hôn nhẹ, “.... Như vậy được chưa?”

Người đàn ông một phen ôm eo của nàng, không chút khách khí phun ra hai chữ: “Không được.”

“Ai! Anh ——” Kiều Ngữ Thần trừng hắn: Gian thương, càng ngày càng lòng tham không đáy.

Đường Học Khiêm ôm eo của nàng dùng sức kéo vào trong lòng, đáp trả lại nàng là nụ hôn nóng bỏng. Cường ngạnh, không cho cự tuyệt, hắn một khi động thủ chính là vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn.

“Ừm...” Kiều Ngữ Thần bị hắn bức ra một chuỗi thở khê, nhin không được nghi ngờ: Hôm nay, hắn làm sao vậy?

Tuy rằng trước kia hắn cũng sẽ trêu nàng như vậy, nhưng sẽ không dùng sức như vậy. Kiều Ngữ Thần nhìn người đi đường lui tới ngoài xe, mặc dù biết cửa sổ thủy tinh trên xe của hắn đều là từ bên ngoài nhìn không tới bên trong, nhưng... Kiều Ngữ Thần vẫn có cảm giác như bị người nhìn thấy rõ. =____=||||

“Học, Học Khiêm...” Nàng đẩy hắn: Tốt xấu gì bọn họ cũng đang ở nơi công cộng, muốn tuân thủ đạo đức chung. >____

38. Chương 38

Công chúa tiểu muội (2)

“Náo nhiệt một chút, cùng nhau đến nướng đi, con đi chuẩn bị một chút thức ăn.”

Đường Học Khiêm một bên đề nghị, một bên cởi áo khoác tây phục, đem tay áo sơ mi cuộn tới chỗ cổ tay, đi vào phòng bếp mở ra thực phẩm đông lạnh, xem xét nguyên vật liệu có thể dùng. Dừng dừng, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lại đi ra ngoài.

Trong vườn hoa, mọi người uống trà nói chuyện phiếm, đều tự cười hưởng thụ thời gian hoàng hôn, ánh mắt Đường Học Khiêm đảo qua, nhất thời buồn cười: Tất cả mọi người nhàn nhã ngồi trò chuyện, chỉ có Kiều Ngữ Thần, đang trồng hoa....

“Em đang ở đây làm gì chứ?”

“A?” Kiều Ngữ Thần ngẩng đầu, nhìn thấy là hắn, liền lại cúi đầu xuống, cầm cái xẻng nhỏ lấy đào đất đủ loại hoa: “Có lẽ người làm vườn nhà anh ban ngày chưa kịp làm xong, em giúp nha, dù sao không có việc gì làm, cùng nhau làm việc đi.”

Aiz, thua nàng.

Đường Học Khiêm kéo nàng, lấy ra khăn tay màu trắng tùy thân trong túi tiền, tinh tế lau khô sạch sẽ bùn đất dính vào trên tay nàng: “Nếu để cho Hoắc Vũ Thần của em nhìn thấy em ở nhà của anh trồng hoa làm việc, nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.”

“Sẽ không.” Ngữ Thần nở nụ cười, “Vũ Thần từng oán giận, anh ấy cái gì cũng biết, chỉ là đối với các loại hoa cỏ cỏ, dưa và trái cây đồng ruộng không có hứng thú.”

Đường Học Khiêm trong lòng vừa động: “Em dạy cho anh ta?”

“Vâng.” Nàng gật gật đầu, “Trước đây em đã dạy anh ấy, nhưng người kia bản thân thích sạch sẽ, đối với mấy loại bùn đất phân mấy thứ này cũng không thích tiếp xúc, em dạy anh ấy vô đất ương giống, đáng tiếc tâm của anh ấy không ở phương diện này, mấy thứ em đưa anh ấy đều không sống sót, ngoài cây Tiên Nhân Chưởng.”

Đường Học Khiêm giống như vô tình hỏi: “Vậy anh ta cũng sẽ không biết trồng cải củ?”

“.....” Trên trán Kiều Ngữ Thần lặn xuống ba hàng hắc tuyến, cười đẩy hắc một phen: “Loại đồ vật này chỉ có anh tinh thông...”

Có người họ Đường nào đó yên tâm rồi, cẩn thận thở ra một hơi: Thật tốt quá, chỉ có một mình hắc biết trông cái củ, đây là họa lớn trong lòng hắc bao nhiêu ngày tới nay a.

Đường Học Khiêm vươn tay khoác ở bả vai Kiều Ngữ Thần, hướng phòng bếp đi đến.

“Giúp anh đi.”

“Ách...” Kiều Ngữ Thần chần chờ.

Đường Học Khiêm nhướn mày: “Không muốn?”

“Không phải.” Đường nhiên không phải, Kiều Ngữ Thần chợt dạ cười: “Không phải một bữa cơm, lấy trình độ của anh, còn muốn em hỗ trợ?” Hắc rất có khả năng, tiêu chuẩn phòng bếp không phải ngày một ngày hai, tốc độ nhanh đến mức nàng hoàn toàn phản ứng không kịp nữa, càng khỏi nói đuổi kịp tiết tấu của hắc, nàng hoàn toàn giúp không được gì a.

Đường Học Khiêm thở dài: Người phụ nữ của Đường Học Khiêm, tại sao lại ngốc như vậy a.

“Kiều Ngữ Thần, em chưa từng nghe qua một câu?”

Kiều Ngữ Thần tò mò: “Cái gì?”

“Lấy việc công làm việc bất hợp pháp.” Đường Học Khiêm mặt không đỏ hơi thở không gấp giải thích cho nàng nghe: “Thí dụ như, trong văn phòng ngoại trừ làm việc riêng còn có thể làm chút việc tư; Lại thí dụ như, những nơi như ở phòng bếp ngoài nấu cơm ra còn có thể làm chút khác chuyện...”

Kiều Ngữ Thần ở bên hông hắc néo một phen, Đường Học Khiêm nhìn nàng lại đỏ mặt cười, nhin không được cười theo.

**** *

Đường Học Khiêm tự mình xuống bếp, thành phẩm đương nhiên không giống người thường.

Một đám người vòng quanh lửa than nướng thức ăn đủ loại màu sắc hình dạng, vui vẻ hòa thuận. Đường Học Khiêm tắm ướp trình độ có một không hai, hưng trí lên chỉ có hắc biết làm điểm tâm đồ ngọt phải làm sao, đến đây liền lấy vật phẩm đã hoàn thành cái gì cũng không nói liền hướng miệng Kiều Ngữ Thần đưa.

“Đủ đủ.” Kiều Ngữ Thần miệng bị hắc ép ăn đến no căng: “Anh cho em ăn gì thế?”

“Thứ tốt.” Hắc cười cười: “Thuận tay làm, sản phẩm của Đường thị, đảm bảo có chất lượng.”

Kiều Ngữ Thần liếm liếm môi, ưm, thật sự ăn thật ngon.

Đường mỗ trong lòng người lại vừa động, nàng ăn mấy món này giống con thỏ, Đường Học Khiêm vội vàng xoay người hít sâu: Nàng thích ăn mấy món hắc làm, hắc chỉ thích ăn nàng, chắc, thực khảo nghiệm định lực của hắc.

Bộ dạng hai người ngọt ngào mật mật, tự nhiên là có người không nhìn được.

Tương Tương ôm lấy tay Tiêu Tổ Tổ: “Bác gái, ba con có nhắc đến chuyện con đến Đường Viễn để học tập hay không?”

“Chuyện này a.” Trả lời là Đường Úc, chỉ vào Đường Học Khiêm nói: “Con muốn vào ngành nào, nói với Học Khiêm một chút, để cho an bài nó giúp con.”

“Con đi theo Học Khiêm được không?”

“.....”

Một câu, làm cho tất cả mọi người yên lặng.

Kiều Ngữ Thần im lặng nướng thịt trong tay, trên mặt không có một tia gợn sóng.

“Không được.” Đường Học Khiêm rút cuộc ngẩng đầu, thản nhiên cười, miệng cũng là không cho cự tuyệt: “Chuyện của anh tương đối nhiều, cũng có vẻ phức tạp, không thích hợp với em.”

“Em sẽ không làm phiền anh, em sẽ đi theo làm trợ lý của anh nha, ba em cũng nói có thể...”

Đem tên Thạch Trọng Thành mang ra, Đường Học Khiêm thật đúng là không thể nói ‘không’. Lại không nói đến Thạch Trọng Thành là một trong những trưởng bối hắn tôn kính từ nhỏ, nói riêng về quan hệ của ông ta và Đường Úc, thế nào cũng không cho phép Đường Học Khiêm nói ‘không được’ lần thứ hai.

Chỉ là vào Đường Viễn làm trợ lý, cũng không phải làm tổng giám hoặc tổng giám đốc phụ nhân, hắn thật sự không có lý do cự tuyệt.

“Học Khiêm, con an bài một chút đi.” Đường Úc rút cuộc hạ quyết định.

Đường Học Khiêm đóng hạ ánh mắt, cup mắt, nói một từ: “Được.”

Tương Tương nở nụ cười, lơ đãng đem lời nói chuyển hướng Kiều Ngữ Thần: “Kiều tiểu thư, về sau tôi có chỗ nào không hiểu muốn hỏi Học Khiêm, sẽ chiếm dùng một chút thời gian của anh ấy, cô bỏ qua cho nha.”

Kiều Ngữ Thần vội vàng tỏ thái độ: “Không sao.”

Đường Học Khiêm giương mắt nhìn nàng, chỉ thấy vẻ mặt Kiều Ngữ Thần khoan dung, nàng nói sẽ không để ý chính là thật sự sẽ không để ý, Đường Học Khiêm ở trong lòng thở dài: Rõ ràng nàng cực kỳ có quyền lợi để ý nhất, chỉ cần nàng tỏ thái độ không muốn, cho dù là Đường Úc cũng sẽ không áp đặt ý nguyện gì, nhưng nàng cố tình lại không sử dụng đặc quyền của nàng.

Tương Tương tiếp tục cười nói: “Nghe nói Kiều tiểu thư làm lão sư ở phúc lợi viện, đều không có chính thức công tác đấy sao?”

Kiều Ngữ Thần như là không nghe ra trào phúng trong lời nói của nàng, thản nhiên tiếp nhận lời của nàng: “Không có, tôi làm rất vui vẻ, công tác không có giá cả phân chia cấp bậc.”

“Nghe nói cô tinh thông ngoại ngữ, vậy đối với tiếng Đức nhất định rất thông hiểu?”

“Không có, tôi không biết gì cả.”

“Vậy làm sao có thể, không hiểu tiếng Đức thì làm sao trợ giúp Học Khiêm.”

“Không biết a.” Kiều Ngữ Thần nở nụ cười: “Tiếng Đức cường thịnh trở lại, nhưng Học Khiêm cũng đã rất giỏi, anh ấy cần một người vợ chứ không cần một thông dịch viên.”

Câu trả lời thật sự rất hay, đem khiêu khích trào phúng hóa thành không tranh sự đời, Đường Học Khiêm mỉm cười: Thật sự là đúng với tính cách của nàng cho phép, không nóng không lạnh, từ một mực bình thản.

Tiêu Tố Tố hoàn toàn không nhìn ra chiến hỏa lan tràn, gật gật đầu cười: “Ngữ Thần giống như con gái của Đường gia, thật biết điều thực nghe lời.”

Tương Tương mắt húng, ôm lấy tay Tiêu Tố Tố hỏi: “Bác gái, trước kia bác cũng nói xem con như con gái của bác mà.”

“Sao...” Tiêu Tố Tố hơi bất ngờ, dường như bà có nói qua, nhưng ý tứ hoàn toàn không giống nhau a....

Tương Tương tiếp tục hỏi: “Con đây cùng cô ấy có gì không giống nhau?”

“Này...” Tiêu Tố Tố không phản bác được, giống như xin giúp đỡ nhìn về phía chồng. Đường Úc ho một tiếng, nhất thời cũng bị hỏi khó rồi, hai người phụ nữ, hai bên cũng không thể đắc tội. Lại nói tiếp, thế giới hiện tại của trẻ con tại sao lại phức tạp như thế a....

“Cô ấy cùng em khác nhau là...” Đường Học Khiêm rút cuộc ngẩng đầu, trong mắt dần dần bị lấp một tia lãnh ý, hắn nhìn về phía Thạch Tương Tương, miệng đạm mạc: “Em chỉ có thể gọi là bác gái, cô ấy có thể kêu mẹ.”

**** *

Toàn trường trầm mặc.

Chung Minh Hiền lặng yên cúi đầu nướng thịt, trong lòng một trận cảm khái: Đường Học Khiêm, cậu thật sự là không lên tiếng thì thôi, khi lên tiếng thì hết nói nổi!

Câu nói kia của hắn, nhìn như bình thản, kì thực phân lượng rất nặng, tương đương hạ cảnh cáo đối với Tương Tương: Dù cho em, có làm gì, đối Đường gia mà nói từ đầu đến cuối vẫn là người ngoài, mà Kiều Ngũ Thần thì khác, nàng chân chính là người của Đường gia.

Đường Úc thở dài: Thằng bé Đường Học Khiêm này, vẫn như cũ, có người khi dễ người của hắn, hắn nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tương Tương tuy nói tính tình không tốt, nhưng đúng là vẫn còn là một cô bé, thật sự không phải đối thủ của Đường Học Khiêm, thành linh bị hắn cảnh cáo một câu như vậy, nhất thời rối loạn tâm thần, một đầu đâm vào phòng núp.

Đường Úc ho một tiếng, nhìn Đường Học Khiêm nói: “Con bé vẫn còn nhỏ, con không cần ra tay quá nặng.” Lấy các loại thủ đoạn âm thầm giảo hoạt hàng năm hắn đối phó với các nhân vật lừng lẫy, Tương Tương làm sao là đối thủ của hắn, hắn chính là mặc kệ nàng, nếu còn thật sự, ai biết hắn sẽ đem con bé chỉnh thành cái dạng gì.

“Hai mươi tuổi rồi, cho dù còn nhỏ cũng đã đến lúc phải nên lớn lên.” Hắn không để ý tới, vẻ mặt đạm mạc. Không khí lâm vào cục diện bế tắc, rốt cuộc có người đứng lên.

“Em vào xem cô ấy.”

Đường Học Khiêm kinh ngạc nhìn Kiều Ngũ Thần đứng dậy đi đến bên trong phòng, kéo nàng lại: “Em đi thật à?”

“Vâng, bỏ Tương Tương một mình ở bên trong không tốt.” Kiều Ngũ Thần kéo tay hắn xuống, nở nụ cười: “Cách nói chuyện với anh quá nặng, anh đại khái không biết, đôi khi... anh rất biết cách đả thương người.”

Kiều Ngũ Thần đi vào phòng ngủ, chỉ nhìn thấy Tương Tương một mình nằm lì ở trên giường, nằm úp sấp mặt hướng xuống đóng chặn nệm, vẫn không nhúc nhích.

Kiều Ngũ Thần ngồi xuống ở mép giường, nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ: “Em thích anh ấy, thực thích anh ấy, đúng hay không?”

Tương Tương không để ý tới nàng.

“Học Khiêm mới vừa rồi nói quá nặng, hắn là tổn thương đến em...”

Tương Tương buồn buồn hỏi lại: “Cô là đến xem tôi, chê cười đấy sao?”

“Không phải.” Nàng không giận, bộ dạng thật yên lặng: “Tôi chỉ là không đành lòng thấy người cũng giống như tôi trước đây.”

Nghe vậy, Tương Tương ngồi dậy, tò mò nhìn nàng. Kiều Ngũ Thần nở nụ cười, thanh âm như nước nhẹ nhàng chậm rãi chảy ra đến: “Em thương anh ấy, em vì anh ấy làm rất nhiều việc, ở trước mặt anh ấy em thu hồi tất cả khổ sở cùng thương tâm, thậm chí để cho anh ấy thấy em là một người hoàn mỹ. Nhưng cuối cùng em phát hiện, cho dù em làm bất cứ chuyện gì, anh ta cũng không thèm nhìn em liếc mắt dù chỉ một lần, anh ta sẽ nhìn em cười, đối xử tốt với em, nhưng sẽ không yêu em, em rơi lệ anh ấy sẽ đưa khăn tay cho em lau nước mắt, nhưng anh ta sẽ không cho em thương tâm, em không có cách nào đối với anh ta, chỉ có thể cuốn lấy anh ta, ...Tôi nói như thế, đúng hay không?”

Tương Tương nhất thời giật mình, ngây ngốc nhìn nàng: “... Cô biết những chuyện trong lòng tôi sao?”

“Đúng vậy, tôi biết.” Nàng cười nhẹ, không chút nào giấu diếm quá khứ của nàng: “Bởi vì tôi từng trải qua...” Thống khổ, “So với em càng nhiều hơn.”

Không có ai biết Kiều Ngũ Thần cùng Tương Tương nói chuyện gì, chỉ biết là khi trở ra, Tương Tương như là thay đổi một người khác, không âm ỉ không làm khó. Cuối cùng lúc bọn họ rời đi, Tương Tương thật sự nhìn không được còn gọi một tiếng ‘Chị Ngũ Thần’, nhất thời như sét đánh.

Đường Học Khiêm thật sự tò mò, về nhà, đi vào phòng ngủ, hắt từ phía sau ôm thân mình Kiều Ngữ Thần lại, cắn lỗ tai của nàng nỉ non: “Em nói với con bé ấy cái gì?”

“Không có gì.” Nàng cầm tay hắn, mặc cho hắn vùi vào gáy nàng hôn say đắm, “Em chỉ kể một chuyện xưa mà thôi, lúc trước em có xem qua một quyển sách.”

“À?” Đường Học Khiêm hứng thú mூời phần.

Kiều Ngữ Thần nở nụ cười nhẹ, êm tai nói tới.

**** *

Nàng kể chuyện xưa là như vậy: “Lúc trước có hai người, người con gái kia đã yêu người đàn ông, nàng cuốn lấy hắn, để cho hắn yêu nàng, nhưng là sau lại cũng không từ giã đã ra đi...”

Nàng là ánh mặt trời trong cuộc đời tịch mịch của hắn, về sau cho dù gặp được bao nhiêu người duyên dáng xinh đẹp hơn nàng, hắn đều không cần, hắn chính là không thích.

Sự đặc biệt nhất của thời gian là ở chỗ nó không bao giờ quay ngược lại.

Vì thế thời gian nàng rời đi bảy năm, trở thành một người phụ nữ giàu có nhất quyền rữ nhất. Một người đàn ông, chỉ dựa vào trí nhớ một mình sống quá bảy năm, là muốn có dũng khí. Thế gian có bao nhiêu nam tử, ở trước mặt của dòng thời gian e sợ bước đi. Sợ tịch mịch, sợ thất bại, tùy ý tìm một nữ tử, cho dù không yêu cũng có thể ở chung, kết hôn, sống cuộc sống giống như lừa mình dối người.

“Nhưng là anh ta thì không. Anh ta nói: Gặp qua thứ tốt nhất, cái khác đều biến thành có thể chấp nhận.” Thanh âm của Kiều Ngữ Thần trong veo như nước: “Nhân vật nam chính kia nói: Tôi không muốn từ có thể chấp nhận.”

“Tôi thường thường sẽ nhớ người đàn ông kia một thân một mình trôi qua bảy năm. Tôi sẽ tưởng tượng một mình anh ta đi ở ngã tư đường ở phần hoa thành thị có biểu tình cô đơn như thế nào, ta sẽ tưởng tượng anh ta khi cô độc trở nên lạnh như băng, anh ta sẽ trải qua cuộc sống cô tịch dẫu vào đây trong nhà như thế nào, ta sẽ tưởng tượng anh ta mỗi lần từ buổi kết thúc của một phiên tòa, anh ta lại trở về với đơn côi. Mỗi lần anh ta đang trong tòa căng thẳng xử lý vụ án nhưng không quên đưa mắt dò tìm bóng dáng năm xưa...”

Từ một người thiếu niên bần hàn trong treo nhưng lạnh lùng biến thành đàn ông một mình chống lại với mọi thứ danh cùng lợi, dần dần đều tới tay. Mở ra, chiếc BMW màu trắng, bắt đầu vào ra các nơi dành cho giới thượng lưu.

Nhưng không có nàng, cho dù cuộc sống có xa hoa rực rỡ đến đâu cũng không có tác dụng.

Đường Học Khiêm bỗng nhiên trầm mặc xuống, ôm chặt người trong lòng: “Em thích câu chuyện xưa này chỗ nào?”

“Bảy năm, anh ta đợi cô ấy bảy năm.” Nàng không giấu diếm, thành thực bẩm báo: “Em đã qua tuổi thơ dùng sắc thái đồng thoại đối đãi với thước đo thời gian của cảm tình, cho nên nhân vật nam chính kia ở trong lòng em không phải là người đàn ông hoàn mỹ, không phải tình nhân hoàn hảo, mà là một nhân vật mang khuynh hướng tự hủy hoại mình. Cho dù bên ngoài tràn ngập sắc lạnh ngoài mạnh mẽ dữ dằn, bên trong lại mềm mại đến gấp trăm lần như thế, giống như vung roi lên tự hủy diệt cuộc sống chính mình.”

(HD: nghe giống Bên Nhau Trộn Đời quá ^^~)

Đường Học Khiêm bình thản nói: “Em thích anh ta?”

“Đúng vậy, em thích.” Nàng gật đầu: “Bởi vì em cùng anh ta, cùng trải qua sự trống vắng bảy năm, thậm chí so với anh ta còn lâu hơn, loại cảm giác này em hiểu.” Nàng nhìn hướng hắn, “.... Tất cả những người phụ nữ yêu anh, đều biết. Em chỉ hiểu biết nhiều hơn so với các cô ấy một chút, bởi vì em ở gần anh nhất, bị anh tổn thương sâu sắc nhất...”

Ba trăm sáu mươi lăm đêm, chỉ một mình, lại tương đương thành phần giấy, cực lớn con số đến gần như hư ảo.

Sớm và tối, thật sự là vật vĩnh hằng duy nhất trên đời này.

Ở trước mặt thời gian, tất cả đều lui ra phía sau, tất cả đều thần phục, tất cả lời thề đều trở nên không còn có tác dụng.

Chỉ vì nó không thể sửa đổi, sinh sôi không ngừng, khi bạn mới nhận biết nó, bạn sẽ cho rằng nó rất đẹp.

Kỳ thật là, nó chỉ làm người ta tịch mịch. Nó là loại tra tấn mãn tính, lấy giày vò làm điểm mấu chốt làm vui thú, nhìn người ở trước mặt nó từng chút một già đi, thời gian lấy đó làm lạc thú để sinh tồn.

Vì thế lúc ấy, trong khoảng thời gian gặp được Kiều Ngữ Thần, một trận đánh giằng co bởi vậy bắt đầu.

May mắn, nàng thắng.

Đường Học Khiêm đem nàng ôm đến để nhẹ trên giường, thoát đi quần áo của nàng, môi hôn lên thân thể của nàng.

“Ngữ Thần.” Hắn nhìn nàng, muốn nhìn rõ vết thương trong mắt nàng: “Em thật lợi hại...” Nàng cũng không nói rõ trong lòng nàng đau và đau, nàng chỉ biết dùng biện pháp khác làm cho hắn luyến tiếc.

Nàng thuận theo âu yếm của hắn, mở ra thân thể để cho hắn tiến vào, “Học Khiêm, về sau, anh đừng cho em nhận loại cảm giác này một lần nữa...”

“... Cảm giác gì?”

Nàng ngẩng đầu lên, khi hắn tiến vào trong nàng nháy mắt cấp ra đáp án: “101% dùng là thâm tình....”

Thâm tình trăm lẻ một phần trăm.

Bao nhiêu ngày về sau, mỗi khi Đường Học Khiêm một người đứng ở văn phòng nhìn xuống cả tòa thành thị, đều đã nhớ tới những lời này nàng nói với hắn, nhớ tới nàng khi nói những lời này trong mắt nổi lên mong đợi, nhớ đến khi cùng nàng ở một góc của thành thị, nhớ tới ước định của bọn họ ‘không rời không xa’. Những lời này của nàng, sẽ ở không lâu trong tương lai, làm cho hắn trong lúc gặp khó khăn, tiến lùi không được.

39. Chương 39

Đánh giáp lá cà (1)

Tương Tương đến cũng không mang đến sự phiền toái như trong tưởng tượng của Đường Học Khiêm, Kiều Ngữ Thần dùng một câu ‘Thương thể của anh ta làm em tổn thương một lần, sẽ có người an ủi em; Thương thể của anh ta tổn thương em vô số lần sẽ không còn có người đồng tình với em’, hoàn toàn thu phục được tâm cô bé lỗ mãng kinh nghiệm sống chưa nhiều này.

Nàng đi theo bên người Đường Học Khiêm, thu hồi cổ tình gây sự đối với hắn, đem lực chú ý đều chuyển dời đến công việc, luôn mang theo laptop nhỏ tùy thân, chà chà chà viết viết viết. Trong lúc lơ đãng tổng hội có người giều cột nàng dùng phương pháp học tập không hợp thời, nàng cũng không giận. Đường Học Khiêm mang theo nàng, dạy nàng tất cả các loại kĩ xảo mà nàng không biết, giúp nàng mở ra thế giới thần kỳ tràn ngập sức quyến rũ cùng giết chóc.

Nàng dần dần phát hiện, nếu không khiêu chiến điểm mấu chốt của người đàn ông này, hắn quả thật đối với nàng không tồi. Tâm tư hắn tinh tế sâu sắc, có khi chỉ là một ánh mắt, hắn sẽ biết nàng đang suy nghĩ gì, nhìn ra nàng ngượng ngùng mở miệng, hắn lại giả vờ như cái gì cũng không biết, đem ý tưởng của nàng giúp nàng thực hiện.

Ngày như nước chảy đi qua, Thạch Tương Tương ở tổng hội một lần lại một lần mà nghĩ đến câu nói tới hôm đó Kiều Ngữ Thần nói qua với nàng.

“Anh ấy sẽ đối với em tốt, đối với em cười, khi em khóc, anh ấy sẽ dùng khăn lau những giọt nước mắt em đã rơi, nhưng anh ấy chỉ không yêu em... Đối với anh ấy, anh ấy chính là anh ấy, em không chỉ có yêu, mà còn yêu rất sâu sắc.”

Tương Tương đôi khi lại nhịn không được suy nghĩ, đến tột cùng khi phải thừa nhận quá nhiều cảm giác thân thiết với hấn như thế này, mới có thể bình thần nói lên những lời như thế. Nàng nhớ rõ buổi tối kia Kiều Ngữ Thần lúc nói chuyện, đáy mắt có dày đặc sương mù, tựa như nước mắt, toàn bộ bị nàng che dấu, nháy mắt, có thể tiêu tán không thấy, đã lừa gạt được ánh mắt của mọi người.

Một lần nào đó thời điểm rảnh rỗi, nhắc tới Kiều Ngữ Thần, Minh Hiên giảm thấp thanh âm xuống, rất cảm khái nói cho nàng biết: “Em cho là làm phu nhân của Đường Học Khiêm dễ làm như vậy à? Ngữ Thần bị bao nhiêu ủy khuất mới khiến cho hấn động tâm, Học Khiêm người kia, khi bộ dáng hấn trở nên âm ngoan, em sẽ không biết như thế nào đâu...”

Vì thế, Thạch Tương Tương mấy ngày đều tinh tế nhăm nháp ý nghĩa của những câu nói này, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt kính sợ yên lặng nhìn lên người đàn ông mà nàng thích kia, Minh Hiên nghĩ, đơn giản an bài nàng chứng kiến một lần bộ dáng Đường Học Khiêm khi mở tầng hội nghị cấp cao.

Vì thế, ba giờ sau ——

Khi Tương Tương đi ra khỏi phòng họp chân mềm nhũn đi không được.....

ToT

Ba ba, người đàn ông kia con không cần, đáng sợ....

**** **

Thời gian giống như nước chảy đi qua, ngày trôi qua hạnh phúc đến làm cho người quên mất tất cả.

Cùng Kiều Ngữ Thần yêu nhau thật sự là chuyện động lòng người, bởi vì nàng đối với tình yêu không hề giữ lại, cùng nàng ở chung lại hạnh phúc, cá tính của nàng, quyết định của nàng không tranh sự đời, sẽ không cùng người âm ỹ, cũng không biết âm ỹ như thế nào.

Đường Học Khiêm thỉnh thoảng lại ôm nàng hỏi: Nếu khi đó anh không động tâm đối với em, em sẽ làm sao?

Nàng thản nhiên cười: Rời khỏi, vẫn là qua đi như vậy.

Hấn nghi ngờ ‘Hả?’ một tiếng.

Kiều Ngữ Thần cười sờ sờ mặt của hấn, lơ đãng: Anh không thích cuộc sống của em, em đã qua nhiều năm như vậy, sớm đã thành thói quen.

Nàng nói nàng sẽ không lừa mình dối người, bởi vì nàng hiểu rất rõ ràng: Nàng sẽ không lại đối với người khác tốt như đối với hấn vậy.

Vì thế Đường Học Khiêm ở trong nháy mắt kia cảm thấy đem cả cuộc đời đều thiếu nợ cho nàng.

Càng cùng nàng ở chung, hấn càng không rời được nàng.

Nàng cũng không cùng hấn đàm luận đề tài cảm tình giữa bọn họ, nàng thích ở biệt thự. Tại phòng xem phim, xem nhưng bộ phim kinh điển của nước ngoài, hấn ngay từ đầu cũng không quá để ý, từ sau khi hấn cùng nàng xem hết một bộ phim, hấn mới cảm giác được: Nội tâm của nàng che dấu thâm trầm cùng mặt ngoài bình tĩnh không thể đánh đồng.

Nàng xem «Anna Karenina», nhìn đến Anna cảnh sanh non, cô ta phát sốt, hai gò má chấy sạch đỏ bừng, người chồng ở riêng nhiều tháng chạy tới xem cô, đưa tay xoa hai má của cô, cô ta kháng cự đem gương mặt tránh nghiêng về một bên, Anna nói: Tôi sẽ không bao giờ sợ anh nữa, tôi sắp chết.

Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên chỉ vào màn hình nói nhỏ: “Học Khiêm, anh xem. Những người có chỗ dựa là cái chết, cho tới bây giờ đều là vô địch thiên hạ.”

Nàng xem «Phiêu», trong loạn thế giai nhân kia một lần cuối cùng ở trong gió nhìn lên toà trang viên mười hai cây sồi, sau đó xoay người rời đi, bả vai mảnh mai nâng thật sự cao, cái tư thế này Beith Gia Lệ đã nói qua, không nói gì cũng làm cho người khác cốt minh tâm.

Kiều Ngữ Thần đem hình ảnh này dừng lại, một mình nhìn thật lâu, lâu đến quên mất bên người còn có chồng ở cùng, thẳng đến hần bỗng nhiên ôm chặt nàng, nàng mới giật mình bừng tỉnh, nhìn màn hình nói một câu bình luận: “Có một loại kiên cường, tên của nó gọi là Nữ nhân.”

Tối hôm đó, hần ôm nàng ở tại biệt thự chiếu phim riêng của gia đình, tận tình yêu nàng, bên tai không ngừng vang lên những lời thoại tiếng nước ngoài truyền ra từ trên màn ảnh. Hần nhận thức nàng quá sớm một chút, nhưng yêu nàng quá muộn một chút, trong thời gian này, đã giải thích những cái gọi là nhân sinh của con người. Nàng có đầy đủ thời gian đi theo thói quen của hần, hần lại không thích cuộc sống của nàng, nhưng hần không có cơ hội để trải nghiệm cuộc sống mà không có nàng, vì thế khi hần dần dần bắt đầu chân chính hiểu biết nàng thì hần không tự chủ được bắt đầu hoảng hốt.

Có lẽ đây chính là tư vị của tình yêu, một bước, tâm hoảng hốt.

**** *

Đường Học Khiêm vĩnh viễn nhớ rõ tai nạn bắt đầu chính là cái buổi tối kia, một buổi tối có làn sương mù dày đặc làm tim người đập nhanh. Dần dần sắc trời tối xuống, làn sương mù bỗng nhiên tràn ngập, ở ngoài ba thước liền thấy không rõ lắm.

Đó là một ngày chủ nhật, hần không có đi bất kỳ địa phương nào, cùng nàng ở nhà qua một ngày. Chạng vạng, nàng đi vào thư phòng của hần, lấy đi chén cà phê bên cạnh hần, thay đổi thành ly nước lọc, lúc xoay đi, bỗng nhiên bị hần kéo tay, bị hần ôm đến trên đùi, cả người dựa lưng về phía hần.

Hần từ phía sau lưng chôn ở cần cổ của nàng, cái gì cũng không nói, chính là hai tay vẫn đang ở trên máy vi tính không ngừng thao tác, cả người nàng bị hần ôm sát ở trong lòng. Trong lòng Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên buồn cười, nàng hiểu được, hần kỳ thật cái gì cũng không cần nàng làm, hần chỉ là tịch mịch muốn nàng ở cạnh bên.

Đều nói tâm tính của người đàn ông có một nửa là tâm tính của trẻ con, Kiều Ngữ Thần vốn không tin, xem bộ dạng Đường Học Khiêm trước kia, thấy thế nào đều là siêu việt, thành thực cùng bình tĩnh, mà bây giờ, nàng tin, bởi vì người đàn ông này khi vui vẻ thật đúng là không phải vui vẻ bình thường....

Nàng nhìn hướng màn hình, A, thật phức tạp, hình như là cái gì sản phẩm phối hợp phương thức cùng sách lược thị trường, nàng không khỏi hỏi: “Đây là cái gì?”

Hần tà tà cười: “Cơ mật của công ty Đường Viên.”

“.....”

Nàng vội vàng đem tầm mắt dời đi, nhìn cơ mật công ty hần, không tốt không tốt.

Đường Học Khiêm liền thích xem dáng vẻ khẩn trương của nàng, “Không dám nhìn a?”

“Ách?” Nàng thật thành thực: “Vẫn là không nhìn tốt hơn.” Giữa vợ chồng có cái nên làm có việc không nên làm, nàng vẫn luôn nhớ câu đầu tiên phép lịch sự của những người có tri thức....

“Ngốc.” Đường Học Khiêm chính là nhin không được trêu nàng, “Cho em xem cũng không nhìn, em có biết hay không mỗi ngày có bao nhiêu gián điệp kinh tế tốn bao nhiêu cái giá muốn lấy mấy thứ này của anh đó.”

Nàng không để ý tới hần, nhìn đồng hồ báo thức, bốn giờ rồi, “Có đói bụng không? Em đi nấu cơm.”

“Để anh đi.” Hần đem tầm mắt rút ra khỏi máy tính, rồi cuộc nhìn về phía nàng, tươi cười tán tỉnh: “Muốn ăn cái gì? Tùy ý công nương lựa chọn, bao gồm có anh ở bên trong....”

Kiều Ngữ Thần đỏ mặt, khẩu vị của nàng không lớn như vậy...

Hai người ôm nhau đi về hướng phòng bếp, tẩy rửa làm làm, xào nấu nấu, thỉnh thoảng còn bị hấn cưỡng chế nhận hôn môi, một bữa cơm làm cho Kiều Ngữ vừa hạnh phúc vừa rối rắm: Thời gian bọn họ làm một bữa cơm, đứa nhỏ nhà người ta cũng đã được sinh ra đời, hiệu suất này thật đúng là...

Lúc ăn bữa tối, Đường Học Khiêm thuận tay mở ra TV LCD ở phòng khách, thanh âm của «Tin tức buổi chiều» nhất thời truyền ra.

“...Theo nguồn tin đáng tin cậy vừa mới nhận được, một chiếc phi cơ XX, ở sân bay XX phát sinh sự cố máy bay bị rơi, một chiếc Boeing 747 rớt xuống sân bay XX khi trượt ra đường băng, máy bay cháy rụi đồng thời phát sinh nổ mạnh, số nhân viên thương vong trước mắt chưa thể thống kê được, nguyên nhân sự cố bước đầu kết luận vì thời tiết sương mù dày đặc, làm cho...”

Kiều Ngữ Thần nhin không được thương cảm, nhất thời không nói.

Đường Học Khiêm vội vàng chuyển kênh, đổi đến kênh phim hoạt hình dành cho trẻ em.

Tâm tư nàng tinh tế, không biết lại sẽ nghĩ cái gì. Đường Học Khiêm đang muốn an ủi nàng vài câu, nhưng không ngờ điện thoại di động bỗng nhiên vang lên.

“Alo?” Hần trả lời, có chút kinh ngạc: “...Ba ba?”

Thanh âm của Đường Úc ở đầu điện thoại bên kia rất sâu xa: “Học Khiêm, lập tức tới bệnh viện.”

Đường Học Khiêm trong lòng cả kinh: “Thân thể của mẹ không thoải mái?”

“Không phải.” Đầu điện thoại bên kia hiển nhiên không muốn nói chuyện nhiều: “Vừa rồi, sự cố máy bay xảy ra một chút chuyện.”

“.....” Đường Học Khiêm nhất thời có cảm giác bất an: “Sau đó thì sao?”

“Chú Trọng Thành của con ở trên đó...”

**** *

Bệnh viện.

Phòng giải phẫu ở bệnh viện tầng thứ 8 của tòa cao ốc, cuối hành lang thật dài là hai cánh cửa lớn đóng thật chặt, trên tường có một bảng chữ đỏ nhấp nháy ‘Phòng giải phẫu’ ba chữ đỏ tươi lấp lánh nhìn thấy ghê người.

Mùi thuốc gây tê đậm đặc kích thích mỗi một dây thần kinh, Tiêu Tổ Tổ ngồi ở trên ghế dài màu trắng, bên người ôm Tương Tương. Nam chủ nhân Đường gia đứng ở một bên, biểu tình nghiêm túc, không có một tia dao động. Một loạt người mặc âu phục màu đen đứng ở hành lang bên kia, bọn họ là cấp dưới tâm phúc của Đường gia, lúc này biết người cùng một nhà của chủ nhân gặp tai nạn, vì thế nghiêm chỉnh huấn luyện thối lui đến một bên không đến quấy rầy.

“Ba con sẽ không có chuyện gì.” Cầm tay Tương Tương, Tổ Tổ an ủi nàng nói, vừa nói xong, chính mình lại nhin không được vành mắt đỏ ửng lại muốn rơi lệ.

Trần thể mê hoặc, so ra kém sinh tử một lần ranh.

Cuối hành lang bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó vang lên thanh âm cung kính nhịp nhàng của mấy người đàn ông mặc âu phục đen: “Thiếu gia.”

Đường Học Khiêm gần như là chạy như bay đến, lúc xuống xe tay lại có chút run run, thiếu chút nữa lấy không ra chìa khóa xe.

Hần đi thẳng vào vấn đề: “Tình huống Thạch thúc thúc thế nào?”

“Còn chưa biết.” Thần sắc Đường Úc bình tĩnh, nhưng thanh âm của ông như già đi rất nhiều: “Đêm qua chú ấy còn gọi điện thoại nói chuyện với ba, nói cho ba biết đêm nay máy bay của chú ấy sẽ về Đài Loan.”

Đường Học Khiêm xoa xoa huyệt thái dương: “Tại sao lúc này bỗng nhiên trở về?” Bằng không cũng sẽ không gặp được loại sự tình này.

“Bởi vì, chú ấy nói...” Đường Úc nhìn về phía hần, gần từng tiếng nói cho người trước mắt: “Chú ấy biết Tương Tương trở về là vì con, chú ấy nói chú không thể để cho Tương Tương quấy rầy con, không thể để cho tính tình nàng tùy hứng đùa giỡn, quấy rầy cuộc hôn nhân của con cùng Ngũ Thần, cho nên chú ấy quyết định trở về đem con bé về.”

“.....”

Đường Học Khiêm yết hầu cử động, không phát ra được thanh âm nào.

Trọng Thành thúc thúc đối với hần tốt như vậy, từ nhỏ đã đối với hần rất tốt, tự tay dạy dỗ hần rất nhiều điều, khi hần phạm sai lầm bị cha trách phạt, ông sẽ giúp hần nói chuyện, còn có thể vụng trộm an ủi hần. Nay, cuối cùng cuối cùng, hần đã làm gì được cho ông.

“Chúng ta không phải bác sĩ, hiện tại cũng không làm được gì.” Đường Úc nhìn về phía Tương Tương, dùng ánh mắt báo cho biết: “Đối với Tương Tương, con nên chăm sóc con bé một chút...”

“Con đã biết.”

Hần gật gật đầu, hiểu được trách nhiệm của chính mình.

Kiều Ngũ Thần im lặng thối lui đến một bên, tựa vào bên tường lẳng lẳng chờ, cùng bọn họ cách ra một đoạn ngắn khoảng cách.

Nàng hiểu được, những chuyện như thế này, nàng không thích hợp ở đây.

Kết quả giải phẫu cũng được tuyên bố, Bác sĩ gật gật đầu thăm hỏi tỏ vẻ ‘chúng tôi đã tận lực’, sau đó nói kết quả: Không có nguy hiểm tánh mạng, cũng không có dấu hiệu thanh tĩnh.

Thế sự xác thực khó lường, hiện ra chứa nhiều diện mạo, biến ảo như những đám mây trắng trên bầu trời cao. Chuyện như vậy, chúng ta bình thường cho nó một cái tên là vô thường, có khi cũng sẽ kêu nó bằng một cái tên khác: Vận mệnh.

Đường Học Khiêm đóng ánh mắt, khi mở mắt thì đã không còn ánh kích động lóe ra. Tối đen một mảnh, trấn định thâm trầm.

Đi đến trước mặt Tương Tương, hần quì một gối, cùng nàng nhìn thẳng, thanh âm bình tĩnh: “Về sau, anh sẽ bảo hộ em.”

Hần nhất định sẽ đối với nàng, làm tròn trách nhiệm một huynh trưởng.

Ngay cả đối với người đàn ông trước mắt đã không có những ý nghĩ không an phận, nhưng trong lời nói kiên định hữu lực như thế từ trong miệng hần nói ra, vẫn làm cho cô gái mới hai mươi tuổi động dung. Rốt cuộc là người từng có qua cảm tình đặc thù, Tương Tương rốt cuộc để cho nước mắt tuôn trào, từng giọt từng giọt nước mắt toàn bộ rơi xuống trên mu bàn tay hần, một câu không thể nghe thấy ‘Cám ơn anh’ kinh sợ đến trong lòng hần.

Đường Úc nghĩ nghĩ, bỗng nhiên xoay người đi đến bên người Kiêu Ngũ Thần, nhìn nàng giải thích nói: “Ngũ Thần, Đường gia chúng ta cùng Thạch gia quan hệ, có lẽ con sẽ không hiểu rõ lắm, hi vọng con không nên hiểu lầm Học Khiêm.”

“Con sẽ không.” Kiêu Ngũ Thần vội vàng đứng vững, gật đầu tỏ thái độ: “Con hiểu.”

Đường Úc vỗ vỗ vai của nàng, trong mắt biểu lộ lời cảm ơn.

**** *

Đường Học Khiêm người này có một đặc điểm, cũng không dễ dàng cấp ra hứa hẹn, một khi cho, liền nhất định sẽ thực hiện, cho dù là không từ thủ đoạn.

Mà lại càng không nói là, Thạch Tương Tương —— A, không, xác thực nói là toàn bộ xí nghiệp Thạch thị, phía sau thật sự rất cần Đường Học Khiêm hứa hẹn.

Thạch Trọng Thành đã từng đảm nhiệm chức trợ lý tổng giám đốc cho Đường Úc, chớ xem thường chức vụ này, ‘trợ lý tổng giám đốc’, đổi lại từ xưa một chút, chính là ‘trọng thần tâm phúc’, trên đối ban giám đốc,

dưới đôi tầng quản lý, gần như đều cần ông, cơ mật Đường Viễn, tin tức quan trọng, thậm chí là tấm màn đen giao dịch, hần cơ bản đều rõ ràng. Có thể thấy được người có thể trường kỳ đảm nhiệm chức vụ này, nhất định là người mà Đường gia cực kì tín nhiệm.

Thạch Trọng Thành xác thực đáng giá tín nhiệm, Đường gia lấy tâm đối với ông đối đãi, ông cũng hoàn lại bằng nhiệt tình. Hàng năm kinh nghiệm công tác làm cho ông có nhân mạch trụ cột nhất định, lấy tài năng của ông vẫn gò bó ở Đường Viễn thực sự rất ủy khuất cho ông, Đường Úc cũng không cương quyết để lưu ông lại, muốn cho ông có một công ty riêng biệt của riêng mình. Ông chỉ là cười cười, ông hoàn toàn không có dã tâm giống như người của Đường gia, cưới vợ sinh con gái, cuộc sống này vui vẻ không lo, chỉ thế thôi đã đủ ông thỏa mãn.

Thăng đến vài năm trước vợ vì bệnh mất, vì không muốn thấy cảnh thương tâm, ông mới dẫn theo con gái rời đi chốn thương tâm đến nước Đức, từ nay về sau tự lập công ty riêng.

Cùng tập đoàn tài chính Đường Viễn so sánh với nhau, công ty Thạch thị không thể không nói là không lớn lắm, tọa lạc tại miền Tây nước Đức, nghiệp vụ không lớn, môn quy rất nhỏ, nhưng có một đặc sắc: Phương diện nghiệp vụ thực tình tế.

Lão bản của nó không có dã tâm, ý định dựng nên công ty này cẩn thận phương hướng phát triển tinh vi. Xí nghiệp Thạch thị tuy là công ty đưa ra thị trường, nhưng cùng Đường Viễn trăm triệu không thể đánh đồng, ngay tại chỗ cũng coi như không hề ảnh hưởng thị trường, nhưng danh tiếng tương đối khá, cùng người cộng sự hợp tác kinh doanh khắp nơi quan hệ khá tốt, có một chút lực ảnh hưởng, nếu đối một lão bản có dã tâm, hơi dung một ít hoa chiêu, sự nghiệp ở tương lai không thể đo lường.

Nhưng mà lão bản của nó bỗng dưng bị tai họa bất ngờ, người thừa kế của nó là Thạch Tương Tương lại chỉ là tiểu nha đầu, không có một chút kinh nghiệm nào nắm đại cục trong tay. Dưới tình huống như vậy, không thể tránh khỏi, các loại tình thế đều liên tiếp đã xảy ra.

Đại cổ đông đa số người nắm giữ cổ phiếu quan trọng nghe đồn, tầng quản lý tiến hành MBO uy hiếp, bên ngoài lại có những người ác ý vốn có ý định muốn thu mua kêu gào, giống như chỉ trong một đêm, toàn bộ đều giáng thẳng xuống đầu.

Thạch Tương Tương hoàn toàn vô lực chống đỡ.

Phía sau, người có khả năng giúp đỡ nàng, chỉ có Đường Học Khiêm.

Lĩnh vực này đối với hần mà nói lại rất quen thuộc, mà trong nhân mạch Thạch Trọng Thành lại có đại bộ phận đều cùng Đường gia có quan hệ, nói cách khác, hộ khách Thạch thị cùng thương nghiệp cung ứng phần lớn đều phải cùng Đường Viễn giao tiếp, một câu của tổng giám đốc đương nhiệm Đường Viễn, phân lượng trong đó không cần nói cũng biết.

Hần nói qua, hần sẽ bảo hộ nàng, hần liền nhất định sẽ làm được.

Đường Học Khiêm mấy ngày này loay hoay tối trời tối đất, chuyện Đường Viễn, chuyện Thạch gia, tất cả đều phải do hần làm quyết định. Kiều Ngũ Thần không sai biệt lắm mỗi ngày đều ở trong phòng tổng giám đốc tư nhân của hần nghỉ qua đêm, không có biện pháp, hần loay hoay hoàn toàn không về nhà được. Nàng đau lòng hần, chỉ có thể buổi tối mỗi ngày đều ở văn phòng cùng hần.

Hôm nay, Kiều Ngũ Thần gọi hần lại: “Ngày mai anh có rảnh hay không?”

“Không có.” Hần đáp khẳng định, ánh mắt một chút cũng không rời xấp văn kiện. Đại khái sau khi suy nghĩ một chút cảm thấy không ổn, lại thêm vào một câu: “Em có việc?”

“Vâng, muốn mang anh đến gặp một người.”

Học Khiêm nghĩ nghĩ, nhanh chóng làm quyết định, “Như vậy đi, buổi chiều tối anh có rảnh, chiều tối được không?”

“Có thể!” Nàng trong mắt tỏa sáng, bởi vì vui vẻ, nhìn xem Đường Học Khiêm giật mình.

Đi tới ôm lấy nàng, nâng người của nàng lên hôn nàng, hần sờ sờ mặt của nàng, “Mấy ngày nay anh bề bộn nhiều việc, đại khái đã rất lâu không cùng em....”

“Em hiểu.” Nàng không cho hắn thêm phiền toái, ôm lấy cổ của hắn thừa nhận nụ hôn của hắn: “...Ngày mai, anh không được quên nha.”

**** *

Kết quả chiều tối ngày hôm sau, hắn thất ước. Đây không phải lần đầu tiên thất ước, cũng chỉ là lần đầu tiên thất ước sau khi yêu nàng.

Kiều Ngữ Thần đứng ở chỗ hẹn gọi điện thoại cho hắn, lại bị phụ tá của hắn tiếp, đối phương ở trong điện thoại nói cho nàng biết: Ban giám đốc lên Thạch thị xảy ra một chút vấn đề, tổng giám đốc hiện tại đang cùng bọn họ đàm phán.

Đế điện thoại xuống, nụ cười trên mặt Kiêu Ngữ Thần, rốt cuộc dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Một mình cầm một bó hoa bách hợp, nàng đi vào nghĩa trang,. Sắc trời của buổi hoàng hôn dần dần tối xuống, nghĩa trang bị vây vùng ngoại thành, gió thổi qua, lá cây xào xạc vang lên, xen lẫn tiếng kêu của chim rừng, người nhát gan một chút thậm chí không dám tới gần.

Cả tòa nghĩa trang bao phủ ở bên trong màu xám, Kiêu Ngữ Thần dọc theo thềm đá đi từng bước một hướng về phía trước, rốt cuộc ở trước một mộ bia dừng lại.

Đem hoa bách hợp đặt ở trước mộ bia, lấy khăn tay ra tinh tế lau lau trên mộ bia dính chút tro bụi, Kiêu Ngữ Thần quỳ gối trước mộ bia, mấp máy môi.

“... Mẹ, hôm nay là ngày giỗ của mẹ, con đến thăm mẹ đây.”

Mỗi lần tới nơi này, nàng sẽ trở nên rất khó qua, luôn luôn nói rất nhiều những lời muốn nói, đại khái vì trên thế giới này, trừ bỏ mẹ ra, không ai nghe nàng nói những lời này nữa.

“Mẹ, Học Khiêm còn không có...” Nàng cúi đầu, đáy mắt một mảnh ủy khuất: “Con biết, anh ấy chưa từng đến gặp mẹ, con không biết có phải là bởi vì con không tốt hay không...”

Nàng vẫn cho là mình rất miễn cưỡng, nàng vẫn thuyết phục chính mình không cần nghĩ lung tung, thẳng đến Thạch gia xảy ra chuyện, thẳng đến nàng tận mắt thấy bóng dáng hắn vì bọn họ bỏ ba, nàng mới rốt cuộc thanh tỉnh: Không phải nàng miễn cưỡng, thật sự có vấn đề tồn tại.

Đây là một kết luận trong lòng của nàng, nàng chưa từng nói chuyện này với bất kỳ người nào, mà nay, nàng rốt cuộc nhận không nổi nữa, nàng không ai có thể nói, chỉ có thể nhìn mẹ nói.

“Mẹ, Học Khiêm yêu con, nhưng là anh ấy không thích mẹ, cũng không thích ba ba, không thích bất luận kẻ nào của Kiều gia, không thích ‘Kiều Thị’, con không biết đây là vì sao...”

Không phải nàng đa tâm, mà là sự thật xảy ra trước mắt.

Nàng vẫn cho là tâm tính hắn lạnh nhạt, mới xem nhẹ gia đình của nàng, sau lại nàng mới dần dần phát hiện, không phải, không phải như vậy. Hắn đối với cấp dưới của hắn tốt lắm, thậm chí đối với người nhà của bọn họ đều tốt lắm, Kiêu Ngữ Thần đã từng suy nghĩ cho rằng thân là một người quản lý nhất định phải có ‘công tâm kế’, nhưng nàng dần dần phát hiện, không phải, hắn là thật sự đối với bọn họ rất tốt, hắn đem đoàn đội của hắn trở thành người một nhà, hắn cẩn thận chiếu cố mỗi người trong đó. Hắn đối nhà dì Đỗ tốt lắm, đối Thạch gia tốt lắm, duy chỉ có đối Kiều gia hưng trí thiếu thiếu.

Đương nhiên, không phải nói hắn đối Kiều gia chẳng quan tâm, ngược lại, hắn làm được tất cả một người con rể phải làm, thậm chí vượt qua người thường có thể làm. Ngày lễ ngày tết, sinh nhật chúc thọ, hắn đều đã đưa lên tâm ý trước tiên, hắn chú ý tới tất cả nghĩa vụ cần hắn làm tròn, hơn nữa hoàn mỹ hoàn thành.

Nhưng là, hắn không có tâm.

Kiều gia hoàn toàn không ở trong lòng hắn, tựa như lúc trước hắn không thương nàng giống nhau, hắn làm được tất cả, duy chỉ có không đem tâm giao ra đây.

“Thạch gia xảy ra chuyện, người kia cố gắng đi bảo hộ, nhưng là hắn chưa từng có hỏi qua chuyện của ba ba...”

Trong gió, thanh âm của Kiêu Ngữ Thần dần dần nhỏ đi xuống.

Nàng không chỉ một lần nhớ tới Hoắc Vũ Thần từng nói qua một câu: Đường Viễn ở dưới sự lãnh đạo của Đường Học Khiêm, cùng Kiều Thị phân biệt rõ ràng.

Quả thật lúc trước Hoắc Vũ Thần nói cho nàng biết những lời này là vì đánh mất nghi ngờ của nàng, nhưng là nàng nhưng dần dần nhận ra ý tứ gì khác.

Thật là phân biệt rõ ràng, quả thực rất Sở Hân hai ranh giới rồi, ngược lại làm cho sự lạnh nhạt của hân càng nổi bật hơn. Kiều Ngữ Thần cảm thấy bất an, loại bất an này thậm chí làm cho nàng sợ hãi, nàng cảm thấy nàng đứng trên một sợi dây thừng ở vách núi đen, một bên là chồng, một bên là người nhà, nàng không biết có thể có một ngày như vậy hay không, hai bên đồng thời xé rách nàng.

**** *

Thẳng đến lúc đêm khuya, Kiều Ngữ Thần mới từ trong thương cảm bừng tỉnh, giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, cư nhiên đã sắp mười một giờ.

Nàng đứng lên, chân đã muốn đã tê rần, cùng mẹ nói lời tạm biệt, sau đó mờ mịt mà thẳng bước đi xuống.

Nàng có tâm sự, cho nên không ngồi xe về nhà, một đường chậm rãi đi trở về. Lúc về đến nhà, đã muốn hơn mười hai giờ.

Lấy ra cái chìa khóa mở cửa, vừa mới chuyển giặt mình, cửa bỗng nhiên từ bên trong được mở ra.

“À?” Kiều Ngữ Thần ngẩng đầu.

Đường Học Khiêm, đứng ở gần nàng trong gang tấc, trong ánh mắt mang theo điểm hung ác gắt gao nhìn nàng, vẻ mặt tiêu tụy, vẻ mặt là không yên tĩnh.

“Vì sao không tiếp điện thoại? Vì sao trở về trễ như vậy?”

“.....” Kiều Ngữ Thần vẻ mặt mờ mịt.

Hắn đột nhiên có vẻ mỗi một nôn nóng, không có hỏi lại cái gì, chỉ là bỗng nhiên đi tới hôn nàng, hôn đến cuồng dã nhiệt liệt.

Ngôn ngữ tái nhợt vô lực, mà tình thâm ý trọng cũng là thật sự, một người quả thực không thể thừa nhận nó, đường ra duy nhất lại chỉ bất quá là ôm lấy lẫn nhau.

Hắn sau khi xử lý xong mọi chuyện, đột nhiên nhớ tới cùng nàng ước hẹn, mở xe đi ra ngoài liều mạng tìm nàng, lại phát hiện biến người mờ mịt, nàng không tiếp điện thoại của hắn, bỗng nhiên trong lúc đó không có liên hệ. Một khắc này, lòng bàn tay của hắn tràn đầy mồ hôi lạnh.

Từng trải qua làm cho hắn hiểu được, nàng cũng không tức giận, nàng chỉ biết rời đi.

Hắn đem nàng ôm chặt, lửa nóng hôn chà đạp đôi môi của nàng, gần như muốn cắn xuất huyết đến mới bằng lòng dừng tay.

“Là anh đã sơ sẩy...” Hắn cắn vành tai của nàng, không ngừng hôn: “Em có thể nói với anh, em có thể phát giận đối với anh, nhưng, em không thể cái gì cũng không nói liền biến mất không thấy gì nữa...”

Trong lòng Kiều Ngữ Thần rối cuộc âm áp.

Nàng rối cuộc vòng ở cổ của hắn, đáp lại nhiệt tình của hắn.

Hắn nằm ở nàng bên tai hỏi: “Người em muốn giới thiệu anh nhận thức, là ai?”

“Một người bạn.” Nàng đúng là vẫn còn quá yêu hắn, vẫn là lựa chọn nuốt xuống tất cả ủy khuất cùng bất an: “Một người bạn từ nước ngoài trở về, chỉ dừng lại một đêm, cho nên nói chuyện lâu chút, điện thoại đi động của em hết pin, cho nên không nhận được cuộc gọi của anh.”

Hắn nhẹ tay vén những sợi tóc lòa xòa trên trán nàng, dưới ánh sáng, hắn thấy rõ trên mặt nàng có một ít dấu vết, nhất thời trong lòng hung hăng căng thẳng: “...Em lại khóc rồi?”

Nàng không thềm nhắc lại.

Vì thế hắn cũng không hỏi lại, chính là bỗng nhiên bế bổng lấy nàng đi vào trong, thẳng tắp đi lên lầu hai đá văng cửa phòng ngủ ra, đem nàng nhẹ nhàng đặt lên chiếc giường đôi, hắn để nàng lên, cùng nàng dây dưa cùng một chỗ.

Giống như chỉ có như vậy, mới có thể chứng minh sự tồn tại của nàng.

Một khi bùng nổ, tình dục sống lại là không ngăn chặn được. Vai của nàng nhỏ bé, xương quai xanh hình con bướm lạnh thấu xương muốn bay, mái tóc dài rối rung ở trước ngực, ở dưới ánh trăng trên giường, nàng vì hắn rên rỉ, lấy thanh âm, hấp dẫn hắn tìm tòi nghiên cứu vô số loại khả năng của thân thể. Giờ khắc này, hắn bị mị hoặc. Hắn vốn chỉ nở rộ ở trong thế giới chính mình, diễm tuyệt nhân gian, nhưng thời gian đều đặn nhanh chóng lưu động, hắn gặp được nàng, nàng dần dần làm cho hắn nghiện xương thành tro.

Bị nàng bắt tù binh, là số mệnh của hắn. Ở trước mặt tình yêu, lưới trời tuy thưa, hắn không chỗ có thể trốn.

**** *

Một đêm tình dục quá độ đó là ngày hôm sau khi Đường Học Khiêm ở trên bàn đàm phán lần đầu tiên đánh chi trận không hề có sự chuẩn bị.

Chung Minh Hiên vùng trộm thấy trên văn kiện của hắn trống rỗng, không khỏi nghiêm nghị bắt đầu kính nể: Lão đại, thật không hổ là lão đại, đều không cần làm ký hiệu trước tiên có thể cùng người đàm phán!

Đơn giản đối thủ không xảo quyết, khi hắn ở trong phạm vi khống chế, bản lãnh hù dọa người của Đường Học Khiêm cao nhất đẳng, lấy khí thế thượng áp đảo đối phương, hiểm hiểm qua một cửa, lúc đi ra khỏi phòng họp chính mình cũng nhin không được vỗ vỗ nhíp tim đập sắp nhảy đến 180 nhíp.

Trở lại văn phòng tổng giám đốc thì chợt phát hiện Tương Tương đã ở đó, Đường Học Khiêm nhìn nàng nở nụ cười: “Có việc?”

Tương Tương vẻ mặt kích động, cầm phân văn kiện trong tay: “Có, có người muốn thu mua nhà của em...”

A, việc này a, bình thường.

Đường Học Khiêm cùng Chung Minh Hiên hiển nhiên cũng chưa đem chuyện này nhìn xem quá nghiêm trọng, lấy tình huống hiện nay của Thạch thị, người muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của quả quyết không phải ít, bọn họ sớm có chuẩn bị tâm lý, cho nên sẽ không quá khiếp sợ. Chẳng qua, trải qua một thời gian trước khi Đường Học Khiêm nhúng tay vào, ngoại giới cơ bản đều thấy rõ một sự thật: Sau lưng của Thạch gia, có toàn bộ Đường Viên đang chống đỡ. Dưới loại tình huống này, lại vẫn có người dám tiến đến hạ chiến thư, có thể thấy được có chút thực lực cùng gan rất to.

“Anh xem thử.” Minh Hiên cầm ước thư muốn thu mua trong tay nàng, lật ra vài trang, nhất thời không có thanh âm.

“Công ty nào?” Đường Học Khiêm cảm thấy tò mò, người hiện nay dám công nhiên cùng Đường Viên đối nghịch, đáng giá hắn nhận thức.

Chung Minh Hiên cùng Thạch Tương Tương đồng thời trầm mặc.

Đường Học Khiêm ngẩng đầu nhìn hắn liếc mắt một cái, nghi ngờ nói: “Minh Hiên?”

Chung Minh Hiên rất cuộc hoàn hồn, đem văn kiện đưa tới, thanh âm ấp úng, gần như không mở miệng được: “...Là nhạc phụ của cậu.”

.....

Đường Học Khiêm đang lật những tờ văn kiện trong tay, bỗng nhiên cứng đờ, ‘chà’ một chút thay đổi sắc mặt.

40. Chương 40

Đánh giáp lá cà (2)

Chạng vạng.

Một chiếc xe thể thao màu bạc dừng lại trước ngôi biệt thự màu trắng, cửa xe mở một người đàn ông tuấn mĩ dị thường xuống xe.

Tháo xuống chiếc kính râm hiệu Montblanc màu nâu nhạt, người đàn ông ngẩng đầu, làm ra một tư thế nhìn lên. Biệt thự màu trắng trước mắt, thuần khiết vẻ Đông Phương, tọa lạc tại ngoại ô, yên lặng hòa nhã, lại trang nghiêm to lớn. Dưới bầu trời màu lam đang chuyển dần sang u ám, chung quanh là những gốc cổ thụ hoang dã, theo hắt nhìn nghiêng, đuôi mắt mơ hồ nhìn sang, nhà này khí thế rộng rãi, kiến trúc giống như vương giả, một bức tranh cổ thời Trung Cổ giống như hơi thở quý tộc từ phía đối diện thổi quét mà đến.

Người đàn ông yên lặng nhìn một lát, sau đó đóng hạ ánh mắt, đã hạ quyết tâm.

Một tay đóng sầm cửa xe, hần bước chân ra, nghênh đón một trận chiến tranh sắp đến.

“Đường, Đường thiếu gia?!”

Nghe được chuông cửa vang lên, đi ra đón khách quản gia Kiều gia sau khi nhìn thấy người đến, trải qua không nhịn được bất ngờ kinh hô. Sau đó theo bản năng hướng phía sau hần nhìn lại: “Ngũ Thần tiểu thư đâu?”

“Cô ấy chưa có tới.” Hần cười thản nhiên, nhất quán là bất động thanh sắc: “Hôm nay, là tôi đến một mình.”

“A...” Quản gia có điểm chấn kinh. Vị thiếu chủ nhân Đường gia này, chưa từng có một mình tới nơi này.

Người đàn ông mở miệng, chỉ ra ý đồ đến: “Tôi nghĩ cùng ba ba bàn một chút chuyện, không biết có tiện hay không?”

“Có thể, tôi mang ngài đi gặp Kiều tiên sinh.”

Quản gia vội vàng dẫn đường, vừa đi vừa nhin không được đối với hần cảm thán nói: “Lão gia mới vừa rồi còn đang nói..., hôm nay có thể sẽ có khách quý tới bãi phỏng, không thể tưởng được thật sự bị ông ấy nói đúng a.”

“Phải không?” Khóe môi hần khẽ nhếch, làm ra một cái mỉm cười nhẹ, ánh mắt lại trong phút chốc lạnh như băng xuống.

Qua nhiều năm như vậy, hần vẫn cố gắng lảng tránh, hoặc là nói là trốn tránh mọi chuyện, nay, rốt cuộc, rốt cuộc trốn không thoát. Hần ngẩng đầu lên, thấy mây mù trên bầu trời mệnh mông một mảnh.

Biết rõ vô căn cứ lại còn toàn lực ứng phó, đây là toàn bộ nhân loại vĩ đại cùng bi tình.

**** *

Khi Đường Học Khiêm bước vào lãnh địa trang nghiêm của Kiều gia này, đương nhiên chủ nhân của nó đang ở hoa viên chăm sóc hoa cỏ. Hoa viên Kiều gia một năm bốn mùa đều là biển hoa, Đường Học Khiêm mỗi lần đi vào nơi này, luôn luôn trong nháy mắt hoảng hốt như vậy.

Thật đẹp, hần thậm chí có thể xuyên thấu qua lực lượng sinh mệnh phi phạm đang ẩn chứa trong những đóa nở rộ kia không thể che dấu được.

Đường Học Khiêm không tự giác nhớ tới Kiều Ngũ Thần mỗi ngày ở nhà một mình lật tới lật lui hoa cỏ, hơi thở luôn luôn bình thản theo làn hương quanh thân tỏa ra, bàn tay mềm nhẹ lướt trên những cánh hoa kia, đẹp như một bức họa, làm cho người ta say mê.

“Lão gia, Đường thiếu gia đến đây.”

Thanh âm của quản gia cắt đứt ảo tưởng của Đường Học Khiêm, đưa hần kéo về sự thật.

Sự thật chính là, hần sẽ đối mặt đối thủ hần không mong muốn đối mặt nhất.

Nếu đem thương trường so sánh giang hồ, như vậy Kiều Chấn Đình khi còn sống, hơn phân nửa ở giang hồ chém giết. Gió tanh mưa máu, anh lừa tôi gạt, trong bao nhiêu mưa gió, vẫn giống như Thái Sơn lù lù bất động như cũ.

“À....”

Nghe được thanh âm của quần gia, người trước mắt dừng tay lại, chậm rãi xoay người, mang theo một loại khí phách quân lâm thiên hạ. Thấy rõ ràng người tới, ông ta nhẹ nhàng cười, thanh âm hơi có vẻ già nua có một cổ cảm giác hữu lực hùng hậu khác áp bách.

“Quả nhiên là khách quý đến thăm.”

Quần gia cùng nữ hầu đem trà cùng điểm tâm dâng lên, theo thứ tự đặt trên bàn đá ở hoa viên.

“Đều đi xuống đi.”

Chỉ là một mệnh lệnh ngắn gọn, chỉ thấy mọi người ở Kiều gia đây đều cúi đầu, cung kính xưng ‘Vâng’ sau nhanh chóng rời khỏi.

Trên mặt Đường Học Khiêm hiện lên một nụ cười nhẹ bình thản, tiến lên cung kính vuốt cằm: “Ba ba.”

Kiều Chấn Đình hơi nhướng mày, mang theo uy nghiêm của kẻ bề trên nhìn người đàn ông tuần mỹ trẻ tuổi trước mắt này, hiện lên mỉm cười.

“Đối với ta mà nói, hoặc là nói, đối với Kiều gia mà nói, cậu thật sự có thể xem như khách quý.”

“Không dám.” Đường Học Khiêm dừng một chút, “Là con sơ sót, lâu như vậy không có tới vấn an ngài.”

“Vậy sao?” Ông ta cười rộ lên, tươi cười lại không đạt đến đáy mắt: “Thì ra chỉ là sơ sót....”

Đường Học Khiêm từ chối cho ý kiến.

Tầm mắt đảo qua, nhìn đến chuyện mới vừa rồi. Ông vẫn chưa có hoàn thành, Đường Học Khiêm tiến lên một bước, ngồi xổm xuống ở bên cạnh ông, cầm lấy bao tay mang vào, sau đó cầm lấy công cụ cắt xén tỉa cành tiếp theo mà nhạc phụ vẫn còn tỉa dang dở, đưa tới trước mặt Kiều Chấn Đình.

“Ba ba muốn này đi, dùng để trồng xen vào thượng phẩm.”

Kiều Chấn Đình hơi hơi có chút hứng thú: “Cậu cũng biết cái này?”

“Hoa hồng xanh, truyền thuyết không tồn tại chỉ tồn tại ở bầu trời hoa.” Hắn hơi hơi chuyển động cành trong tay, hoa hồng xanh xanh tươi xanh biếc ở trước mắt hắn đẹp để nỡ rời, “Tương truyền nếu có thể vào lúc hoa hồng xanh nở hoa ước một ước nguyện, nguyện vọng tốt đẹp gì đều có thể thực hiện.” Dừng một chút, Đường Học Khiêm bỗng nhiên điểm điểm phác thảo dưới môi: “Đáng tiếc, dù xinh đẹp, cũng là hoa có độc.”

Kiều Chấn Đình trong mắt biểu lộ hứng thú, giọng điệu cân nhắc không chừng: “Cậu không biết là nó giống như cậu sao?”

Đường Học Khiêm một tay đem đóa hoa trong tay tiện tay cầm xen ở trong chậu, tư thái thanh thản, bình tĩnh tao nhã, xoay người, tươi cười chưa biến: “Ba ba, con không hiểu ý của ngài.”

“Không, cậu biết.” Kiều Chấn Đình ở bên cạnh cái bàn đá ngồi xuống, nhẹ nhàng thưởng thức một ngụm trà, “Học Khiêm, cậu không chỉ có biết, hơn nữa còn là thâm tàng bất lộ.”

Đường Học Khiêm chỉ là đứng ở một bên, bên môi treo một nụ cười nhạt không có độ ấm, không nói gì, bởi vì biết nhạc phụ của hắn nhất định còn có lời muốn nói.

Kiều Chấn Đình dùng một loại ánh mắt dò xét chiêm lấy bóng dáng của hắn, tươi cười rốt cuộc nhạt hẳn đi.

Người thanh niên này, đối với ông mà nói đến tốt cùng là tốt là xấu, ngay cả chính ông vẫn không nhận xét rõ ràng lắm. Cả đời ông rất ít khi làm ra chuyện để làm chính mình hối hận, duy chỉ có cùng Đường gia — À, không, chính xác là, là cùng Đường Học Khiêm có quan hệ, ông không thể phán đoán quyết định này của ông là đúng hay sai.

Người đàn ông tên Đường Học Khiêm này tựa như hoa hồng xanh, quý dị thần bí, thâm trầm khó dò, bề ngoài nhìn như đậm mạc vô hại bên trong kì thực sóng ngầm mãnh liệt, cho dù không đối diện tránh ở sau lưng là có thể đùa giỡn tất cả mọi thủ đoạn.

Kiều Chấn Đình không chỉ một lần suy nghĩ: Ngừ Thần mà ông yêu thương nhất làm sao có thể yêu người đàn ông nguy hiểm như vậy.

“Học Khiêm.” Ông chậm rãi mở miệng, trong thanh âm không có một tia dao động: “Cậu hôm nay đến, là vì Thạch gia?”

Rốt cuộc chỉ ra đề chính, Đường Học Khiêm cũng không lảng tránh, gật đầu thừa nhận: “Đúng.”

“A.” Kiều Chấn Đình phát ra một tiếng mỉa mai ngắn gọn, trong mắt tràn ngập châm chọc: “Con rể của ta, lần đầu tiên một mình vấn an ta, lại còn là vì người khác.”

“Ba ba.” Hắn đứng thẳng người, thái độ khiêm tốn cung kính: “Xin tha thứ cho con đối với Thạch gia có trách nhiệm.”

Kiều Chấn Đình đặt ly trà xuống: “Học Khiêm, trách nhiệm nặng hơn nữa cũng so ra kém thân tình.” Ông nhìn hắn một cái, giọng điệu ôn hòa: “Học Khiêm, ta và cậu, mới là người một nhà.”

Đường Học Khiêm lặng lẽ nắm chặt quyền, hỏi vấn đề hắn không nguyện ý đối mặt nhất: “Ba ba, đối với Thạch gia, ngài là tình thế bất buộc?”

“Cậu cho là sao?” Kiều phụ thản nhiên hỏi lại, ánh mắt lợi hại: “Toàn bộ Kiều Thị sang năm chiến lược kế hoạch đều muốn quay chung quanh thu mua thành công Thạch thị làm cơ sở triển khai, cậu cho là cậu thuận miệng nói mấy câu có thể để cho ta nhượng bộ?”

Người đàn ông tuấn mỹ đóng hạ ánh mắt, sự thật rất hung mãnh, hắn chỉ có thể phản kích.

“Ba ba, nếu con nói cho ngài, con cũng sẽ không nhượng bộ thì sao?”

**** *

“Cho nên lúc này đây, Kiều gia thật sự chuẩn bị đối phó cậu?”

Bên trong phòng làm việc tổng giám đốc Đường Viễn, nhìn người đàn ông sau bàn công tác đang lật xem văn kiện, Chung Minh Hiền tà tà tựa vào trên sofa, thời điểm vấn đề biểu tình buồn rầu.

“A.” Người đàn ông lên tiếng, “Hắn là đi.”

“Cái gì gọi là hắn là?” Minh Hiền nằm nghiêng ở trên sofa, thân mình về ngã xuống phía sau, thanh âm có điểm bất đắc dĩ: “Học Khiêm, cậu sẽ buông tha sao?”

Người đàn ông không ngừng tìm đọc tư liệu, trả lời câu có câu không trò chuyện: “Buông tha cho cái gì?”

“Thạch gia a, Thạch thúc thúc khi nào thì tỉnh lại cũng không biết, hiện tại lại có đối thủ cường đại như vậy thế tới hung hăng, không lẽ cậu muốn một mình người bảo vệ cho nó sao.” Đường Học Khiêm chưa bao giờ là nhà từ thiện, hiểu được tiến lui đúng mực. Càng chủ yếu là, với thị trường tư bản mà nói, công ty đối chủ chính là quyền lợi vấn đề, chỉ cần công ty phát triển tốt hơn, đối chủ cũng không trái với đạo đức.

Càng là quan trọng hơn là, lúc này đây, đối thủ của hắn, là cha lão bà của hắn....

“Không biết.”

“Ách?” Minh Hiền hoảng sợ, thẳng tắp ngồi dậy: “Cậu nói cái gì?”

“Tớ nói.” Đường Học Khiêm không có ngừng hạ động tác, miệng vẫn đậm phong khinh: “Tớ sẽ không buông tay.”

Vì thế Chung Minh Hiền thật sự bị dọa đến nhảy dựng lên: “Cậu, cậu, cậu..... Người kia là nhạc phụ của cậu a!” Là cha của lão bà hắn a! “Cậu muốn làm như thế nào?”

“Tớ không biết.”

“.....”

Minh Hiền nghĩ nghĩ, thật cẩn thận hỏi: “Vậy tiểu Kiều biết chuyện này không?”

“Không cần nói cho nàng biết.” Người đàn ông ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén: “Không cho phép để cho cô ấy biết chuyện này.”

Nếu như nói, hần và Kiều Chấn Đình còn có ý tưởng gì đó là nhất trí mà nói... Chính là Kiều Ngữ Thần. Ngay trong hoa viên của Kiều gia, Kiều phụ nói cho hần biết như vậy: Chuyện trên thương trường, không nên nói, cũng không để cho Ngữ Thần biết.

Một khắc này, Đường Học Khiêm bỗng nhiên hiểu được, vô luận người đàn ông này lãnh huyết tàn khốc cỡ nào, tình thương của cha đối với Kiều Ngữ Thần, thật sự khắc sâu.

Đường Học Khiêm một lần nữa cúi đầu công tác: “Tớ sẽ nghĩ biện pháp không cho cô ấy biết.”

Ngay thời điểm hần vừa nói xong câu đó, bỗng nhiên, trong văn phòng phòng nghỉ gian tư nhân, cửa từ bên trong được mở ra, đem bên trong phòng làm việc hai người đàn ông nhất tề chấn trụ.

“Em..... đang ở phòng của anh muốn ngủ, muốn đợi anh trở về.” Kiều Ngữ Thần đứng ở cạnh cửa, sắc mặt tái nhợt nói không nên lời: “Thực xin lỗi, các anh nói chuyện, em vô tình nghe thấy được...”

**** *

SENS&BUND cách thức tiêu chuẩn nhà ăn.

Có khác với bình thường cách thức tiêu chuẩn nhà ăn xanh vàng rực rỡ hoa lệ không khí cổ điển, SENS&BUND lấy đường cong lưu loát, sắc thái tao nhã, vì toàn bộ không gian rót vào cảm giác hiện đại mới mẻ người. Tiếng Pháp, sâm banh, xì gà cùng thức ăn tinh xảo, có cộng đồng ngợp trong mùi vàng son. Có người Pháp từng đánh giá như thế này, đi vào SENS&BUND, tựa như đi vào một xã hội thượng lưu Paris ban đêm.

Mà buổi chiều tối hôm nay, nhà này nhà ăn nghênh đón hai vị cũng không xa lạ. Quản lý mắt sắc, vội vàng tự mình nghênh đón.

“Đường tiên sinh, Đường phu nhân.”

“Vị trí giống như trước đây.”

Đường Học Khiêm ngắn gọn mở miệng, quản lý phòng trọ vội vàng dẫn đường, dẫn tới khắp ngõ ngách gần cửa sổ. Góc phía trên có một chùm đèn treo, trên đèn treo có từng đóa hoa đỏ au mở ra, dùng ánh đèn màu đỏ để thấp lên, quý khí mà tái nhợt, tản mát ra một loại tư tưởng dị quốc mị hoặc.

Tất cả chức vị quản lý bên trong khách sạn này, phần lớn đều có vài năng lực phần sát ngôn quan sắc. Tỷ như hai vị khách nhân trước mắt này, trong sổ tay đặc biệt của khách sạn có ghi chép lại. Đường Học Khiêm thuộc loại đối bất kỳ vật gì đều thực soi mói, nhưng chỉ cần cùng Kiều Ngữ Thần cùng một chỗ hần liền trở nên thực tùy ý, vì thế trong lòng quản lý khách sạn nghĩ như vậy: Thu phục Đường phu nhân trước, Đường tiên sinh tự nhiên không là vấn đề.

“Kiều tiểu thư, đây là thực đơn, xin ngài xem qua. Hôm nay đặc sắc của chúng tôi có...” Bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu.

Ngoài ý muốn, luôn luôn vì người khác suy nghĩ Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên mở miệng: “Thực xin lỗi, ta không đói bụng.”

“.....”

Có điểm tế nhị.

Ngẫm lại đúng vậy a, đi vào nhà ăn nói không có khẩu vị, này tự nhiên là chuyện rất không để cho người ta có mặt mũi. Nhưng mà trên thực tế Kiều Ngữ Thần quả thật không đói bụng, vừa rồi ở văn phòng nghe được, đã làm cho nàng hoàn toàn không có tâm tư, làm sao còn nuốt trôi cơm. Đi đến nơi này, hoàn toàn là bị người đàn ông lấy ‘không ăn cơm chiều sẽ đau bụng’ mạnh mẽ tha đến.

Đường Học Khiêm ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, rất rõ ràng, cả người nàng đều mất hồn mất vía.

Hắn bỗng nhiên thực đau lòng: “Không ăn cơm không được, em sẽ chịu không nổi, hay là uống chút này nọ đi.”

Quản lí nhà ăn vội vàng lên tiếng trả lời phụ họa: “Đúng đúng, Kiều tiểu thư, Đường tiên sinh nói rất đúng a.”

“Vậy làm phiền anh, cho tôi Chateldon, cái khác anh ấy quyết định đi.”

“.....”

Không có cách nào, Đường Học Khiêm chỉ có thể mở ra thực đơn, tận lực chọn lựa những món mà nàng thích ăn.

Không khí có điểm trầm mặc.

Đường Học Khiêm đau đầu phát hiện, Kiều Ngữ Thần cũng không nói dối, càng sẽ không biết qua loa, nàng có nói không muốn ăn, chính là thật không muốn ăn.

Thức ăn đặt ở trước mặt nàng một ngum cũng không có nhúc nhích, chỉ là một mình trầm mặc uống Chateldon.

Đường Học Khiêm bắt đắc dĩ rồi, cái món gọi là Chateldon gì đó xa xỉ dù thế nào, trân quý có dinh dưỡng đến thế nào, bản chất chung quy chính là bình nước khoáng a! không hề no bụng a....

“Ngữ Thần.” Hắn cầm tay nàng nhìn về phía nàng: “Có một số việc, về sau anh sẽ giải thích với em. Hiện tại ăn một chút gì, nhé?”

Nhưng lúc này đây, nàng không muốn nghe hắn nữa, cố chấp muốn hắn cấp ra lý do: “Anh bây giờ có thể nói.”

Người đàn ông thấy quật cường trong mắt nàng, sáng quắc thiêu đốt lên như vậy, đâm bị thương ánh mắt của hắn.

“Ngữ Thần...”

“Em muốn về nhà.” Nàng cúi đầu: “Em nhớ ba em.”

Tâm Đường Học Khiêm hung hăng bị chấn động.

Nàng cái gì cũng không hỏi, liền đứng ở phía đối lập của hắn. Đường Học Khiêm đóng hạ ánh mắt: Không thể như vậy. Ít nhất, nàng cấp cho hắn một cơ hội giải thích.

Hắn bỗng nhiên đứng lên, mặc kệ ánh mắt kinh dị chung quanh, thẳng tắp hướng chiếc Piano màu trắng đặt trong nhà ăn cái kia cái đi đến.

Piano to lớn bản Sonata bỗng nhiên vang lên.

Toàn bộ bên trong phòng ăn chợt im lặng xuống, đều xoay người đi truy tìm nơi phát ra thanh âm này. Chỉ nhìn thấy một cái hình dáng rõ ràng ngồi ở chiếc trước dương cầm, ngón tay thon dài ở trên phím đàn đen trắng toát ra.

m phù giống như thuộc về hắn, hắn giương tay lên, ngay lúc đặt xuống thanh âm vang lên ầm ập, đem tất cả thanh âm hạ bút thành văn. Thanh âm giống như nước chảy từ hán đầu ngón tay chảy ra, cấp tốc xoay tròn, lại đang ở nơi khúc quanh bỗng nhiên phanh lại, rót thành một dòng suối sạch sẽ, thẳng tắp trôi tiến vào trong lòng người.

Những khách nhân đều hướng nơi thanh âm phát ra nhìn lại. Anh ta là ai vậy?

Chỉ mặc áo sơ mi trắng đơn giản, không có thắt caravat, cũng không có cổ ý tân trang chính mình, nhưng quanh thân hắn đều toát ra hơi thở quý tộc đặc hơn, phảng phất giống như là bẩm sinh, theo toàn thân hắn từng cái góc đều chảy ra một cỗ ầm ập cùng hoa lệ, hấp dẫn lấy mỗi một ánh mắt dừng lại nhìn chăm chú, không thể từ trên người hắn dời đi.

Hùng hồn, cứng cáp, toàn lời nhạc tràn ngập không khí bi kịch của Hy Lạp cổ.

Beethoven «Bi thương».

(Thuyết văn: trung viết: bi, đau vậy. ‘quảng nhĩ’ trung viết: sảng, đã thương vậy.)

Đây là vận mệnh, Kiều Ngữ Thần, em hiểu hay không. Nàng không hiểu, nơi phát ra tất cả bi thương của hần.

Hần khảy đàn tốc độ nhanh đến làm cho lòng người kinh sợ, tần suất siêu việt. Như những hạt mưa ngọc châu rơi xuống trên mặt đất, bất an cùng xôn xao, sợ hãi cùng khổ sở.

Cùng cha nàng là địch, hần khó xử đến mức độ nào, nàng có biết hay không? Trên thế giới này đề làm khó nhất, chính là đề lựa chọn: Hai chọn một.

Hần không biết nên cùng nàng giải thích như thế nào. Nếu hướng Kiều gia thỏa hiệp, thế tất nhiên buộc hần hướng Thạch gia ‘Bất trung’; nếu lựa chọn cùng Kiều gia đối lập, không hề nghi ngờ, hần chính là ‘Bất hiếu’.

Từ xưa đến nay, Thượng Đế tạo nên con người, cho tới bây giờ đều không cần đường, mà là lấy đau đớn làm nguyên liệu chủ yếu, xúng lẩy tịch mịch, khó xử, điên cuồng giống như hoa hồng, làm người ta mang cả vết thương cùng hương thơm tinh khiết của nó.

Vết thương của hần, chính là trung hiếu không thể làm tròn.

Khúc dương cầm cuối cùng, lấy một đoạn hiển thị rõ độ mạnh yếu, cao âm lú lo chấm dứt. Người đàn ông tuần mỹ ngẩng đầu lên, hần hình dáng theo ngọn đèn rõ ràng quay mặt nghiêng qua, làm cho ngời ở góc Kiều Ngữ Thần rõ ràng nhìn thấy: Trên mặt hần vô cùng cấp bách cùng luống cuống.

41. Chương 41

Đánh giáp lá cà (3)

Một chút bữa tối trầm mặc chấm dứt, nhưng khách nhân khác chung quanh hiển nhiên không nhận thấy được đây là sự trầm mặc không tên giữa hai vợ chồng, Lúc Đường Học Khiêm cùng vợ rời đi, quản lí nhà ăn cười thành một đóa hoa loa kèn, liên tục nói ‘hoan nghênh lần sau quang lâm’: Ngoan ngoan, nếu vị Đường tiên sinh này mỗi ngày đều tới nơi này hẳn ra một khúc, buồn bán nhất định sẽ đạt danh thu gấp bội.

Trầm mặc. Từ đường nhà ăn về đến nhà, như cũ là một mảnh trầm mặc. Vô luận Đường Học Khiêm có ý định tìm đề tài gì, Kiều Ngữ Thần cũng không trả lời, cuối cùng đơn giản nhắm mắt lại tựa vào chỗ ngồi phía sau ghế.

Đường Học Khiêm nắm chặt tay lái, môi mím thật sự nhanh. Hần vận lần không ngờ, nàng luôn luôn ôn hòa, nhưng lại sẽ làm ra phản ứng kịch liệt như thế. Hần nghĩ đến, nàng ít nhất sẽ nghe hần giải thích. Hần không kỳ vọng nàng sẽ giúp hần đi thuyết phục cha của nàng, nhưng hần vẫn có tự tin, nàng có thể hiểu được hần.

Nàng dùng trầm mặc làm ra chống cự, dần dần làm cho hần sợ hãi. Đối với Kiều Ngữ Thần, hần kỳ thật không có một chút nắm chắc, hơn nữa sau khi hần yêu nàng, nàng vẫn là ôn hòa, nhưng đồng thời, có thể nói ra ‘Người có tử vong làm chỗ dựa, cho tới bây giờ chính là thiên hạ vô địch’ Lời này, chứng minh trong lòng nàng cũng có một mặt kịch liệt.

Đường Học Khiêm lặng yên lái xe, nhìn vào kiếng chiếu hậu đã thấy nàng nhắm mắt im lặng mất buồn ngủ. Người đàn ông khẽ chớp ánh mắt: Hần tuyệt đối không thể, để cho nàng rời khỏi bên cạnh hần.

Xe dừng lại ở trong tiểu hoa viên biệt thự của hai người, Kiều Ngữ Thần vừa định mở cửa xuống xe, nhưng không ngờ bị người đoạt trước một bước. Đường Học Khiêm rất nhanh đề xuống khóa xe bên trong, chính bộ toàn bộ xe bị khóa.

“Mở cửa.” Kiều Ngữ Thần tim đập dần dần nhanh hơn, một loại khẩn trương không hiểu làm cho nàng hoàn toàn không muốn một mình đối mặt hắn: “Để cho em xuống xe.”

Đường Học Khiêm nhìn về phía nàng: “Ngữ Thần, chúng ta nói chuyện một chút.”

Cảm giác được hắn tới gần, tim Kiều Ngữ Thần như nổi trống, hơi thở của hắn quá mạnh mẽ, nàng muốn chạy trốn.

Người đàn ông thấy mắt của nàng là một mảnh rối loạn, trong lòng căng thẳng, xúc động mãnh liệt làm cho hắn tìm lòng không đậu nghiêng người hướng về phía trước, một phen ôm eo nhỏ của nàng, cúi người hôn lên đôi môi hơi có vẻ tái nhợt của nàng.

Nàng cứng đờ. Hắn làm sao có thể, làm sao có thể ngay tại lúc này còn đối với nàng làm loại sự tình này!

“Buông ra!” Nàng bắt đầu giãy dụa, trốn tránh nhiệt tình của hắn, nàng không muốn ngay tại lúc này cùng hắn dây dưa cùng một chỗ.

Kháng cự Đường Học Khiêm tuyệt đối là một chuyện không sáng suốt, nhất là khi hắn một lòng dự đoán được thời điểm.

“——!”

Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên trời đất quay cuồng, chỉ cảm thấy cả người bỗng nhiên bị hắn ôm lấy, khi vừa mở mắt, nàng đã ngồi ở trên đùi của hắn. Không gian bên trong xe nhỏ hẹp, khiến cho nàng cùng hắn kề nhau gần gao, bộ vị chính mẫn cảm của hắn nhất đang đâm vào mông của nàng.

“Đường Học Khiêm...!”

Ngay lúc Kiều Ngữ Thần muốn dùng lời lẽ chính đáng cự tuyệt hắn, bỗng nhiên bị hắn mạnh mẽ kéo vào trong lòng, nghe thấy tim đập của hắn. Một giây sau, một câu giây dụa lướt qua bên tai nàng.

“Ngữ Thần, anh không muốn...”

Nàng dừng lại, chỉ nghe thấy hắn đau đớn nói nhỏ.

“Cùng người thân của em đứng ở mặt đối lập, đó là chuyện mà anh không nguyện ý nhất. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, anh sẽ không làm như vậy.”

Kiều Ngữ Thần rũ rèm mi xuống, thật lâu không nói gì. Thật lâu sau, nàng rốt cuộc đánh vỡ trầm mặc, hỏi ra một vấn đề chôn sâu tận đáy lòng: “Học Khiêm, anh có phải không thích ba em hay không? Không thích Kiều gia? Không thích mọi người ở Kiều gia, mỗi một sự kiện...”

Cho nên hắn mới vẫn như vậy, phân biệt rõ ràng.

Quả nhiên, thấy tâm tư hắn tinh tế, hay là hỏi ra vấn đề này.

“Không phải không thích.” Hắn giấu diếm tất cả mọi chuyện ân oán, thổ lộ tiếng lòng hiện tại: “Anh là sợ hãi.”

“....Sợ hãi?” Thanh âm của nàng có nhiều sự không xác định. Hắn... cũng có chuyện sợ hãi?

Hắn ôm nàng, tựa như bảo vật trân quý nhất trong cuộc đời của hắn: “Đúng vậy, anh rất sợ ba em.... Bởi vì anh biết, trên thế giới này người có thể đem em từ bên cạnh anh mang đi, chỉ có ba em.”

Mới trước đây, hắn chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình sẽ yêu một người; Càng không nghĩ tới, hắn sẽ dốc hết tất cả đi thực hiện một đoạn cảm tình này. Từ nhỏ đến lớn, hắn chỉ tin tưởng trí tuệ cùng lý luận.

Nhưng hắn không biết, sau thế kỷ 20, tất cả người đứng sau kết cấu chủ nghĩa, cùng người đứng sau chủ nghĩa hiện đại đều đang lặp lại luận chứng: Khi trí tuệ cùng lý luận đã cùng đường, thời đại chung của bản năng cùng thân thể đem một lần nữa buông xuống.

Mà bây giờ, bản năng cùng thân thể của hắn, cũng đã rời không được nàng.

“Ngữ Thần.” Hắn ôm chặt nàng, trên mặt xinh đẹp tràn đầy ánh sáng: “Em có biết không, hiện tại anh có bao nhiêu cảm kích ba em, năm đó đem em giao cho anh.”

Chính là bởi vì cảm kích, mới sợ hơn. Bởi vì hần rõ ràng, trong tay hần đã không có lợi thế gì có thể tới đối kháng, mà Kiều Chấn Đình, lúc nào cũng có thể đem năng thu hồi đi.

Trong lòng nàng vừa động, giọng điệu rốt cuộc trở nên mềm nhũn: “Anh sẽ làm thương tổn ba em không?” Tuy rằng nàng cũng không hỏi đến công việc của hần, nhưng là biết giới bên ngoài đánh giá hần, đó là nói về ‘bình tĩnh’ cùng ‘cường ngạnh’. Kiều Ngữ Thần nhắm mắt lại: “....Anh có không?”

“Sẽ không.” Hần đáp khẳng định, cấp ra lời hứa của hần: “Anh hứa với em, chỉ áp dụng chiến thuật phòng ngự, sẽ không tiến công.”

Ánh sáng rải đầy cả tòa hoa viên.

Thanh âm của hần vẫn còn nói ở tai, nội tâm của nàng một mảnh chìm nổi. Đêm nay, Kiều Ngữ Thần ở trong khuỷu tay Đường Học Khiêm mất ngủ, nhìn gương mặt tuần mỹ nhìn nghiêng hần, nhớ tới gương mặt già nua của cha, Kiều Ngữ Thần mở to mắt một mình đến hừng đông.

Từ ngày đó về sau, Chung Minh Hiên mỗi khi nhìn đến bóng dáng Kiều Ngữ Thần xuất hiện ở văn phòng Đường Học Khiêm, luôn nhìn không được hướng người lãnh đạo trực tiếp dùng ánh mắt kính sợ.

Quá mạnh mẽ! Dưới loại tình huống này lại còn có thể ổn định tâm lão bà! Nếu thay đổi là hần gặp được loại sự tình này, không biết phải làm tiểu nhân cúi thấp bao nhiêu năm mới có thể đổi lấy lão bà đại nhân tha thứ a....

Bất quá nhìn ra, Kiều Ngữ Thần ở trong lòng Đường Học Khiêm phân lượng vẫn là rất nặng. Mọi người quen thuộc tác phong Đường Học Khiêm đều rõ ràng, thủ đoạn từ trước đến nay của Đường Học Khiêm lúc này đây tất cả đều là vô dụng, hần một mặt đứng ở giới tuyến phòng ngự, bị động chống cự lại. Mà bị động, luôn luôn bị hần coi là cấm kỵ.

“Lão đại... Cậu đây là đang đốt tiền a...” T_T

Anh bạn Chung đối với tiền của người dân cảm tình đó là tương đương thâm hậu a, nhìn những đồng bạc trắng bóng đi ra, chỉ vì bảo hộ một công ty nhỏ như vậy, thật sự là đau lòng a!....

Đường Học Khiêm chỉ là cười cười, trong tươi cười có một nỗi nói không ra lời cùng không thể nề hà.

“Học Khiêm, đây là thực đối trá.” Hần không tin lấy sức phán đoán của Đường Học Khiêm, sẽ nhìn không ra vấn đề mấu chốt.

Đường Học Khiêm ngẩng đầu, trong mắt có ánh sáng chuyển động: “Tớ biết, nhưng đôi khi, cuộc sống cần đối trá.”

Không có chuyện gì, hần không ngừng tự nói với mình, tất cả đều đã là quá khứ.

Nhưng là, này cuối cùng là mình thôi miên. Hần và Kiều Ngữ Thần, đều đang an ủi mình, trốn tránh, ai cũng không muốn đối mặt sự thật.

Ban đêm, hần ở phòng xem phim cùng nàng xem «The Edge of Love», bỗng nhiên điện thoại vang, nàng tiếp nhận, chính là ‘Alo’ một tiếng sau cả người liền cứng đờ.

Ngắn gọn trả lời vài câu sau nàng vội vàng đem điện thoại buông, Đường Học Khiêm từ phía sau lưng vòng ở eo của nàng, hôn phía da thịt sau lưng của nàng hỏi: “Là ai?”

“....Ba em.”

Đường Học Khiêm đem thân mình nàng quay tới, ánh mắt ôn hòa, để cho thời điểm nàng có thể đối mặt hần trầm tĩnh lại.

“Tuần sau, là sinh nhật ba ba em đúng không? Lễ vật anh đều chuẩn bị xong.”

Kiều Ngữ Thần rốt cuộc thở ra nhẹ nhàng thật to, nàng sợ hần không chịu đi.

Đáy mắt nàng trong nháy mắt lợi lỏng làm cho hần đau lòng, “Ngữ Thần.” Hần xoa lông mày của nàng, thấy đuôi lông mày nàng căng thẳng cong lên không yên tĩnh, hần cố gắng muốn vượt lên nó: “Anh cam đoan, em lo lắng chỉ là phương diện của công việc, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng cuộc sống của chúng ta.”

Giờ khắc này, Đường Học Khiêm thật sự quyết định cố gắng thực hiện lời hứa của hắn, đáng tiếc phù hoa trần thế đã muốn thí nghiệm thiên chi kiêu tử này.

Khi hắn ôm nàng hôn môi thì trên màn ảnh điện ảnh vừa vặn phóng tới một màn này —— Kaitlin đứng ở vào trong nước biển lạnh đến xương, nhìn Willa nói: Em mang thai, nhưng em không thể sinh hạ đứa bé này, anh có tiền hay không?

The Edge of Love, bên cạnh tình yêu, hắn và nàng chưa kịp cảm nhận hết hàm nghĩa khắc sâu trong đó.

Người phụ nữ này là ánh sáng rực rỡ trong cuộc đời của hắn, hắn rất tin tia sáng này vĩnh viễn sẽ không tắt.

Nhưng là, hắn quên mất, còn trẻ thời đại học thuyết ‘thuyết tương đối’, hắn thích nhất một câu đó là: Ánh sáng, dưới tác động của vật thể nặng cũng sẽ gấp khúc.

**** *

Thọ yến của Kiều Chấn Đình, được cử hành trong biệt thự của Kiều gia. Chỉ điểm ấy mà nói, hai nhà Đường Kiều vẫn có điểm giống nhau, cũng không thích ẩm ỹ phù hoa, đều đối với hai chữ ‘gia đình’ này có tình yêu đặc biệt.

Màn đêm buông xuống, xe, mỹ nhân tươi mát, các nhân vật lịch sự nổi tiếng của giới thượng lưu, gần như cùng một lúc đồng loạt xuất hiện bên trong đại sảnh yến hội ở tầng trệt của biệt thự Kiều gia.

Kiều Ngữ Thần mặc bộ lễ phục Valentino màu lam nhạt, những đường cong ẩn hiện tinh tế và tao nhã, tinh xảo dịu dàng, không cần trang điểm cầu kì cũng đã toát lên khí chất đoan trang thanh lịch tự nhiên.

Nàng đứng bên cạnh cha, một tác cũng không rời, cùng cha nói chuyện hàn huyên cùng với các nhân vật nổi tiếng của giới kinh doanh.

Hàn huyên gián đoạn, chủ nhân Kiều gia nghiêng người nắm lấy tay cô con gái.

“Đi ăn một chút gì, được không?”

Kiều Chấn Đình yêu thương nhìn nàng từ lúc buổi yến hội bắt đầu nàng vẫn chưa ăn gì, chỉ ở bên cạnh ông làm cho ông vui vẻ.

Kiều Ngữ Thần lắc đầu: “Không sao, trước lúc con đến đây đã ăn một ít, bây giờ chỉ muốn ở cùng ba ba là được.”

“Lại nói vậy.” Kiều phụ nhìn về phía bụng của nàng, bên dưới bộ lễ phục dạ hội đường cong ở phần bụng dọc theo thân thể nàng hơi lõm xuống, vừa thấy đã biết là đói, “Ngữ Thần, con thật sự không thích hợp nói dối.”

Mặt nàng hồng, khoác tay của cha, nũng nịu: “Con chỉ muốn ở cùng ba ba.”

Kiều phụ lộ ra vui mừng tươi cười.

Tầm mắt Kiều Chấn Đình đảo qua, tầm mắt cuối cùng dừng ở trên người Đường Học Khiêm, hắn đang ở trong vườn hoa, chu toàn giao tiếp bên trong đám đông khách mời, giúp Kiều gia tiếp đón tiếp đãi khách, bên môi vẫn luôn luôn nở nụ cười bình thản, nụ cười, cử động gờ tay nhắc chân đều biểu lộ sự tao nhã quý phái, hoàn mỹ thuyết minh thân phận con rể Kiều gia.

Kiều phụ nhìn con gái nói: “Đến cùng Học Khiêm đi.”

“.....”

Kiều Ngữ Thần có chút cứng nhắc, thần kinh nàng hiện tại có chút quá nhạy cảm, chỉ cần ở trong một không gian có ba ba và chồng của nàng, cả người nàng đều cảnh giác với mức độ cao, rất sợ sẽ xảy ra trường hợp đánh giáp lá cà ngay lúc đó.

“Ngữ Thần?”

“Dạ?” Nàng phản ứng lại, vội vàng gật đầu: “Vâng.”

Đường Học Khiêm đang ở trong vườn hoa, với một đám đông vây chung quanh Trên mặt Đường Học Khiêm vẫn tươi cười, nhưng trong lòng buồn bực không thôi: Không biết vì sao, chỉ cần mình xuất hiện ở những trường hợp xã giao, không đầy 5 phút lập tức sẽ bị trở thành động vật quý hiếm vây lại nhìn ngó....

Khụ, không thể không nói là, đồng dạng cảnh tượng cũng sẽ phát sinh ở trên người mẹ của hắn... Quả nhiên là mẹ con...

Vài vị danh môn khuê tú có lá gan khá lớn tiến lên mời khiêu vũ, nhất nhất đều bị hất cự tuyệt, không phải là tư thái cao ngạo, mà là không có thói quen. Hắn cúi đầu, nhìn lòng bàn tay của mình, bỗng nhiên phát giác thì ra hắn đã quen chỉ muốn nắm lấy tay nàng.

Mọi người thấy Kiều Ngữ Thần đi tới, đám đông bắt đầu ồn ào yêu cầu vợ chồng Đường thị khiêu vũ. Lúc này đây, Đường Học Khiêm không hề cự tuyệt, hướng nàng chậm rãi đưa tay phải ra, trong mắt tràn đầy ánh sao sáng.

Một khúc khiêu vũ đã hoàn, Kiều Ngữ Thần bị các bạn bè mời rượu, Đường Học Khiêm đứng ở bên người nàng, cười cười nói nói trong lúc đó không dấu vết liền toàn bộ thay nàng uống cạn. Vừa bất động thanh sắc, lại nhẹ nhàng đem không khí lần lượt chuyển hướng.

Một màn này, hoàn toàn rơi vào mắt mọi người trong đại sảnh.

Người đàn ông trung niên cười với chủ nhân Kiều gia: “Kiều tiên sinh thật là có một gia đình mỹ mãn làm người ta cực kỳ hâm mộ a.”

“Đâu có....” Kiều phụ nhướn mày: “Thật để cho ngài chê cười rồi.”

“Không đùa đâu, đây chính là mọi người đều công nhận a.” Người đàn ông trung niên nhìn ra bên ngoài lại nói: “Có một cô con gái nhu thuận nghe lời, còn có một đứa con rể làm người ta ca ngợi như thế...”

Kiều Chấn Đình nở nụ cười bí ẩn: “...Con rể?”

“Còn không phải sao!” Nhiều người đàn ông trung niên đang tham dự đề tài, đều phụ họa: “Lão Kiều à, con rể của ngài, hiện tại không biết có bao nhiêu người hâm mộ a!”

“Đúng vậy a, lão Kiều, hiện tại Đường Học Khiêm là hòn ngọc quý mới của giới doanh nghiệp, giá trị tương lai của anh ta không thể đo lường thế nào....”

“Lão Kiều, ta cũng nghe nói vậy, thọ lễ Đường thiếu gia đưa ngài là bản kế hoạch chiến lược hạng mục X mà Kiều Thị đang tiến hành, phần thọ lễ này giá trị ẩn chứa bên trong của nó tương đối cao a...”

Mọi người đều biết, hạng mục X ở Kiều Thị đó là quân bài không chắc chắn lắm, đã lâu chưa khai thác được, nếu kéo dài có thể sẽ trở thành tâm phúc đại họa của sự phát triển công ty trong tương lai. Mà Đường Học Khiêm, tuy rằng là một phần tử của Kiều gia, nhưng rốt cuộc vẫn là người ngoài, đối với vận hành cụ thể của Kiều Thị cụ thể cũng không rõ ràng, nhưng hắn dựa vào sức quan sát cùng lực thẩm thấu, lấy góc độ của một người ngoài vẫn có thể đưa ra một phần dự án kế hoạch cao tầng, thực sự có thể giúp một bước rất lớn trong dự án này.

Kiều Chấn Đình cũng không nói thêm nhiều lời: “Học Khiêm nhận được sự chú ý của các vị trưởng bối, phần đại lễ kia của thằng bé, rốt cuộc có thể có bao nhiêu tác dụng, còn rất khó nói.” Tiểu tử đó diễn trò công phu có thể nói là đệ nhất, làm không tốt chỉ là cảm giấy vụn để ứng phó mọi chuyện.

Thọ yến tiến hành tương đương thuận lợi.

Kiều Chấn Đình, Đường Học Khiêm. Chỉ cần là tên của hai người này, cũng đủ làm cho các vị của giới thương nghiệp hay chính trị đều thể bỏ qua. Hai người kia, một người là người đã lâu năm trong giới kinh doanh, trải qua bao nhiêu mưa gió vẫn như cũ lù lù bất động, người còn lại đó chính là hòn ngọc quý mới của giới doanh nghiệp hiện nay, những năm gần đây thông qua một loạt hành vi thủ đoạn đem tập đoàn tài chính Đường Viên lần lượt tiến lên đỉnh cao chói vót của giới kinh doanh, tuy rằng kinh nghiệm còn thấp, nhưng đã có màu sắc của huyền thoại.

Vì thế, mỗi người cũng không tự giác cực kỳ hâm mộ Kiều Ngữ Thần. Vô cùng may mắn, nên nàng có thể đồng thời có được hai người nhà xuất sắc như vậy.

Bất tri bất giác, thời gian dần dần trôi qua, đến giai đoạn cuối cùng của buổi tiệc đêm nay: Cắt bánh ngọt.

Trong tiếng chúc phúc của các vị quan khách, Đường Học Khiêm đem xe bánh ngọt đẩy lên đài, sau đó phong độ thối lui đến phía sau chủ nhân, nhường tiêu điểm cho chủ nhân của yến hội đêm nay. Kiều phụ cùng Kiều Ngữ Thần cùng nhau nắm chiếc dao cắt bánh lên, nhắm ngay tầng cao nhất của chiếc bánh cắt mạnh xuống——

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một trận xôn xao.

“Để cho tôi vào! Tôi muốn gặp Kiều tiên sinh!”

“Thực xin lỗi, tiểu thư không có thiệp mời, chúng tôi không thể để cho tiểu thư đi vào.”

“Tôi thật sự có chuyện muốn tìm Kiều tiên sinh...”

“.....”

Ngay cả bánh ngọt vẫn chưa cắt xong, Kiều Chấn Đình để dao xuống, thanh âm hơi lạnh: “Bên ngoài có chuyện gì?”

“Lão gia.” quản gia vội vàng vào nhà, cung kính vuốt cằm: “Có một vị Thạch tiểu thư, nói muốn vào tìm ngài bàn chút chuyện.”

Kiều Chấn Đình giận dữ, lại là con bé kia! Liên tiếp đến Kiều Thị tìm ông, hiện tại cư nhiên tìm tới nơi này!

“Họ Thạch phải không?” Thanh âm chủ nhân Kiều gia lạnh như băng: “Cô ta xem nơi này là chỗ nào! Muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao?!”

**** *

Kiều Ngữ Thần lúc nghe họ ‘Thạch’ này liền run run, nay nhìn đến vẻ mặt tức giận của cha dùng dùng ra khỏi cửa, Kiều Ngữ Thần tức thì sợ tới mức hồn phi phách tán.

“Ba ba!” Nàng khoác cánh tay của cha nàng, dùng sức kéo ông ở lại: “Ba ba, để con giải quyết! Hôm nay là sinh nhật của ba ba, tất cả mọi người ở đây vì ba ba, nếu ba ba không vui tất cả mọi người sẽ khó xử.”

Lão nhân này đúng là vẫn rất yêu cô con gái, ông có cảm giác cả người Ngữ Thần đang run rẩy.

Làm cha nên vẫn mềm lòng, vỗ vỗ tay nàng, không nói thêm gì nữa.

“Ba ba, con đi ra ngoài giải quyết chuyện này.” Đường Học Khiêm tiến lên một bước, cung kính nhìn nhạc phụ nói: “Con sẽ phái người tiễn bước cô ấy. Ba ba, sẽ không cần kinh động ba ba, sẽ không quấy rầy tiệc tối của người.”

Kiều Ngữ Thần nhìn hẩn, trong mắt có kinh hoảng rõ ràng như vậy. Đường Học Khiêm nắm nhẹ tay nàng, sợ hãi của nàng rõ ràng như vậy, hẩn không biết, thì ra áp lực của nàng đã lớn như vậy.

“Không có chuyện gì.” Hẩn thì thầm với nàng: “Anh sẽ không để cho em phải khó xử.”

Xoay người, Kiều Ngữ Thần nhìn bóng lưng của hẩn từng bước một đi ra ngoài.

Ngoài phòng.

Các nhân viên an ninh của Kiều gia chân tay đã luống cuống rồi, mặt mỗi người đều lộ vẻ khó xử.

Vốn, nếu đột nhiên có người xông vào như thế này, bọn họ chỉ cần phụ trách đem người áp đi là được rồi, cấp dưới của Kiều gia đều là trải qua tầng tầng huấn luyện nghiêm khắc, đối mặt với con bé chưa dứt sữa như thế này tuyệt đối không là vấn đề.

Nhưng là, thật không ngờ vấn đề, lại đến đây.

Thạch Tương Tương nhất thời sốt ruột, sửa miệng thốt ra một câu ‘Tôi muốn đi vào tìm anh Học Khiêm!’, Nhất thời làm cho toàn bộ cấp dưới của Kiều gia mắt choáng váng.

Anh Học Khiêm? Đường Học Khiêm?!

Con rể của chủ nhân Kiều gia, Chồng của Kiều gia tiểu thư, đương nhiệm tổng giám đốc của Đường Viên, vô luận là thân phận nào trong ba thân phận trên đây đều cường đại đến mức làm cho người không thể bỏ qua, vạn nhất cô bé con trước mắt này thực sự có quan hệ cùng Đường Học Khiêm....

Mới nghĩ như vậy, bọn thuộc hạ của Kiều gia lập tức không biết làm sao bây giờ, âm thầm nuốt nuốt nước miếng hết đường xoay sở, vừa không thể đuổi nàng đi, lại không thể để cho nàng đi vào.

Đúng lúc này, Đường Học Khiêm rốt cuộc đã tới.

Mọi người đồng loạt cung kính nói: “Đường thiếu gia.”

Đường Học Khiêm nói với bọn họ: “Nơi này để tôi giải quyết, không cần đem chuyện này làm lớn chuyện, ba ba sẽ mất hứng.”

“Dạ, Đường thiếu gia.”

Tương Tương lập tức liền nhào đầu về phía trước, ôm lấy hán không chịu buông tay.

“Học Khiêm.” Nước mắt lập tức chảy xuống, nàng là tín nhiệm hán như vậy: “Có phải anh không quan tâm chuyện Thạch gia nữa phải không? Có phải anh chỉ biết giúp đỡ chị Ngữ Thần thôi phải không? Kiều tiên sinh âm thầm lập tức thuyết phục ban giám đốc Thạch thị bán ra 20% cổ quyền, là 20% a! Học Khiêm, không thể nào anh không biết chuyện này...”

Đường Học Khiêm lập tức luống cuống.

Đúng vậy, hán biết, hán làm sao có thể không hiểu. 20%, đó chỉ là bước thứ nhất, 50%, đó mới là bước thứ hai.

“Tương Tương.” Hán đỡ lấy vai của nàng, nâng tay lau nước mắt của nàng, giọng điệu ôn nhu: “Anh không bỏ mặc em, vẫn không quên lời anh đã hứa với em, anh nói rồi, anh sẽ bảo hộ em, anh sẽ cố gắng làm tròn trách nhiệm của anh. Nhưng hôm nay là lễ mừng thọ của ba ba anh, nơi đây không phải chỗ nói chuyện, anh đưa em về nhà trước được không?”

“Không được!” Nàng nghe không vô lời của hán, chỉ cần nghĩ đến khả năng hán có thể rời khỏi phía nàng, nàng liền thất kinh, nàng ôm chặt hán không buông. “Chị Ngữ Thần có ba ba, em cũng có ba ba vậy... Em cũng thật hy vọng có thể cùng ba ba nói chuyện, anh biết em đối với công ty hoàn toàn không có hứng thú!” Nàng nhìn về hướng hán, nước mắt ứa khuất chảy xuống: “Em cũng là vì ba em, mới có thể làm như vậy...”

“Anh biết, anh biết mà.” Đường Học Khiêm ôm chặt nàng, giống như một người anh trai đáng tin cậy, vỗ nhẹ lưng của nàng, “Đừng khóc rồi, anh sẽ giải quyết chuyện em đang lo lắng...” Hán đang an ủi nàng, muốn đỡ nàng về nhà trước, nhưng không ngờ phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng già nua gầm lên ——

“Đường Học Khiêm ——!”

Buông Tương Tương ra, Đường Học Khiêm xoay người, trong phạm vi tầm mắt là một đám người đông nghìn nghịt. Không biết khi nào thì Kiều Chấn Đình đã ra đại sảnh đứng ở trên bậc thang, các tân khách cũng cùng đi theo ra, đồng loạt dùng ánh mắt khác thường nhìn hán.

Kiều Chấn Đình thấy trong bóng đêm, bóng dáng Đường Học Khiêm cùng con bé của Thạch gia đang ôm cùng một chỗ, nhất thời giận tím mặt. Như thế này là sao? Đường Học Khiêm, cậu giải quyết vấn đề đều là tự mình dùng thân thể đẩy sao!

“Ba ba!” Kiều Ngữ Thần kinh hoảng trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh, giữ chặt tay của Kiều Chấn Đình: “Ba ba! Ba nghe con giải thích, Học Khiêm với Tương Tương là anh em...”

Kiều Ngữ Thần không nghĩ tới, giải thích của nàng ngược lại làm cho cha nàng càng nổi giận hơn. Trong mắt ông, con gái của ông bị ỷ khuất, lại còn phải nén giận nói giúp cho chồng, Đường Học Khiêm đem con gái Kiều gia như ông làm cái gì!

“Ba ba, chuyện không phải như ba nghĩ.” Đường Học Khiêm tiến lên một bước, đẩy mắt một mảnh sạch sẽ thản nhiên: “Con sẽ giải thích.”

“Được, tôi cho cậu một quả cơ hội giải thích.” Kiều phụ đề nén tức giận, chỉ vào Tương Tương: “Dem cô ta đuổi đi! Tôi sẽ tin tưởng cậu.”

Đường Học Khiêm không nói gì, chỉ nắm chặt quyền.

“Ba ba!” Kiều Ngữ Thần tiến lên một bước đứng ở trước mặt cha, giọng điệu khẩn cầu: “Ba ba, không cần như vậy! Tương Tương là bạn của Học Khiêm, cũng là bạn của con, chuyện này ba không nên truy cứu nữa được không?”

“Ngữ Thần.” Kiều Chấn Đình kiềm chế lửa giận, nhìn về phía con gái: “Con có biết hay không Học Khiêm khi giúp đỡ người ngoài... Trong công việc đều như thế này, hiện tại ngay cả việc tư đều như vậy...”

Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên im lặng.

Nàng nói không nên lời, lời của cha nàng mà nói... đâm đến chỗ đau của nàng.

“Kiều tiên sinh, anh Học Khiêm không phải giúp đỡ con.” Tương Tương thấp giọng thỉnh cầu nói: “Con chỉ muốn bảo vệ thứ mà ba ba con trân quý nhất, cho nên xin ngài cùng con nói một chút được không?”

Nàng không có ý tứ mạo phạm, đáng tiếc Kiều Chấn Đình lúc này đang đứng ở giai đoạn thịnh nộ, nàng nói gì cũng chỉ là gia tăng thêm sự tức giận của ông.

“Cô theo tôi bàn?” Ông khinh miệt nhìn nàng, lấy một loại tư thái từ trên cao nhìn xuống: “Cô dựa vào cái gì theo tôi bàn?! Cô nghĩ rằng Kiều Chấn Đình tôi sẽ cùng một con bé chưa dứt sữa bàn công việc sao?! Tôi nói cho cô biết, cho dù là ba cô từ trong bệnh viện tỉnh lại, cũng không còn tư cách theo tôi bàn!”

“Ba ba!”

Lời của ông quá đáng, Kiều Ngữ Thần vội vàng ra tiếng ngăn lại. Ý thức được cha nói những lời này, Kiều Ngữ Thần gần như là phản xạ có điều kiện nhìn Đường Học Khiêm, nàng hiểu rất rõ giá trị của người đàn ông họ Thạch đang nằm trong bệnh viện kia, nàng càng hiểu được nội tâm của hân thủy chung đối với chuyện xảy ra Thạch thúc thúc gặp phải ôm một phần tâm tình áy náy.

Nhưng đã không còn kịp, Kiều Ngữ Thần tuyệt vọng thấy: Đáy mắt Đường Học Khiêm một mảnh lạnh như băng, đen sâu không thấy đáy, một cơn tức giận ào ạt giống như cơn bão tuyết đang dâng lên trong mắt hân.

“Cô ấy không tư cách phải không?” Người đàn ông tuấn mỹ rút cuộc đánh vỡ trầm mặc, ngắt đầu, chậm rãi mở miệng: “...Tôi sẽ cùng ông bàn.”

42. Chương 42

Xung đột vũ trang (1)

Vợ chồng chung sống lâu, làm cho nàng đối với tính tình tác phong của hân so với người bên ngoài càng hiểu rõ hơn ba phần. Lông mi, ánh mắt đều run rẩy, đều có thể để cho nàng nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hân.

Nàng tin tưởng hân mỗi một câu cũng không phải thuận miệng nói ra được, hân cho tới bây giờ cũng không phải là người tùy hứng làm bậy, mỗi một bước bước ra, mỗi câu nói nói ra, đều là hân tính toán tinh vi rồi mới quyết định.

Mà lần này, nàng rõ ràng, hân rút cuộc vẫn phải quyết định, đứng ở mặt đối lập của nàng.

Toàn trường lâm vào tĩnh mịch giống như trầm tĩnh.

Câu nói kia của Đường Học Khiêm, đơn giản vài lời, tựa như thanh kiếm đã ra khỏi vỏ, trong phút chốc chặt đứt tất cả những quan hệ ẩn sâu nhất bên trong. Thái độ của hân đã chứng minh tất cả, mặc dù vẫn đang mâu thuẫn khó xử, hân vẫn rất dứt khoát lựa ra lựa chọn.

Ngay cả Kiều Chấn Đình đều không dự đoán được sự tình lại phát triển trở thành tình trạng như thế. Đường Học Khiêm, luôn cho ông cảm giác là một người luôn trong trạng thái lạnh lùng trầm tĩnh, không nóng tính, cũng không vượt qua giới hạn cho phép, lại không nghĩ rằng người này, thời điểm nên kịch liệt càng quyết tuyệt như thế.

Thanh âm của Kiều Chấn Đình thực cứng nhắc: “Tôi chỉ cho cậu một lần cơ hội, thu hồi lời nói cậu vừa mới nói.”

Dù sao cũng là người lão luyện trong tất cả các trường hợp kinh doanh lớn bé, một giây sau liền lo lắng đến đại sự. Hôm nay ở đây, tất cả những người thuộc giới thượng lưu, giới chính trị, kẻ quyền thế, tin tức giới truyền thông, vô số màn ảnh âm thầm nhắm ngay bọn họ, nếu quả thật cùng hắn ngay mặt lên xung đột, quan hệ hai nhà Đường Kiều từ hoàn cảnh ‘cường cường liên hợp’ hoàn mỹ biến thành ‘cường cường đối lập’ mưa bom bão đạn. Nếu để trưởng bối như ông hạ thế uy nghiêm một chút, Đường Học Khiêm tự nhiên sẽ hạ thấp tư thái theo, bọn họ đều là người am hiểu sâu trò chơi quy tắc, mặc cho ngầm tranh được người chết ta sống đó cũng là chuyện nhà mình, nếu đem bày ra trước mặt mọi người, như thế hai bên sẽ đồng chịu thiệt thòi.

Đạo lý này, cùng với quan hệ lợi hại trong đó, Đường Học Khiêm hiển nhiên biết.

Trường hợp vừa rồi hết sức căng thẳng, sau khi hắn bị buộc đến điểm mấu chốt bị bắt làm ra phản kích như vậy, cùng nhạc phụ ở trước mặt toàn bộ công chúng là địch, là luống cuống của hắn.

Tương Tương hiển nhiên cũng bị hù đến rồi, vừa rồi trong mắt Đường Học Khiêm hiện lên ý lạnh như băng, sắc bén lướt qua lòng của tất cả mọi người, bao gồm nàng ở bên trong.

Tương Tương kéo kéo tay áo của hắn, thanh âm rất nhỏ: “Anh Học Khiêm, quên đi....”

Người đàn ông từ trong thất thần bừng tỉnh.

Về thô bạo lạnh lẽo vừa rồi vô tình phát ra, Đường Học Khiêm hiểu được quyết định trong lòng nhạc phụ. Xác thực, trước mặt nhiều người công khai đối đầu như vậy, hậu quả sẽ gánh không chịu nổi. Đây là lợi thế, cũng là sự thật. Bề ngoài nhìn như vui vẻ hòa hợp, nhưng bên trong sát khí gợn sóng, vốn là bản sắc của chiến trường.

Đường Học Khiêm vừa định mở miệng làm theo ý tứ của nhạc phụ, lại không dự đoán được một thanh âm đột ngột bỗng nhiên vang lên——

“Không cần.”

**** *

Nháy mắt, mọi người ồ lên.

Dáng vẻ Kiều Ngữ Thần thật yên lặng, lạnh nhạt cũng giống như ngày thường, nhưng lời nàng vừa nói ra... lại làm cho mọi người khiếp sợ.

“Ba ba.” Kiều Ngữ Thần hơi nghiêng người, nhìn sâu vào ánh mắt Kiều phụ nói: “Ba ba không cần phải nhượng bộ, cũng không cần thiết phải nhân nhượng ai.”

“Ngữ Thần——” Kiều phụ tựa hồ cũng bị kinh hoảng, giọng điệu có chút không xác định.

Kiều Ngữ Thần xoay người nhìn quần gia nói: “Mở cửa, đưa hai người bọn họ đi ra ngoài.”

Đường Học Khiêm trong lúc nhất thời thất thần.

Chung quanh một mảnh râm rĩ, dư luận lập tức xôn xao, Kiều Ngữ Thần quả quyết, làm cho địa vị Kiều gia lập tức vượt qua mặt Đường gia.

Chỉ có nàng trong mắt một mảnh bình tĩnh, coi như tất cả đều cùng nàng không liên quan.

Đúng vậy, vốn dĩ cũng không có nhiều kinh thế hãi tục như vậy, ở thời gian giữa đồng trống thuận đi cũng tốt đi ngược chiều cũng tốt, chung quy chỉ là không nhiều không ít, hoàn toàn luôn vẫn sẽ xảy ra trong cuộc sống của mỗi người.

Cố tình thế gian lại gần như quên đi tất cả, khoác lên tình yêu một lớp vỏ bọc óng ánh đầy màu sắc, làm cho tất cả trở nên kỳ quái. Chung quanh không biết tình yêu, lưu luyến, gia đình, tình nhân hay thâm giao, tất cả chẳng qua chỉ là lớp vỏ bề ngoài mà thôi.

Chỉ có nàng không phải, nàng nhìn giống như ôn hòa, kì thực thanh tỉnh vô cùng.

Hắn lập tức biết ý tưởng trong lòng nàng chính là thế, hắn lựa chọn thuận theo.

“Thực xin lỗi.”

Đường Học Khiêm xuất kỳ bất ý bỗng nhiên nói hai từ xin lỗi, thái độ cúi đầu nhân nhượng đến cực độ, sau đó trong tiếng ồ lên của mọi người xoay người, mang theo Tương Tương rời khỏi tầm mắt của mọi người.

Mở cửa xe ngồi vào đi, khởi động động cơ.

Tương Tương rút cuộc không nhận được: “Anh, anh thật sự đi?”

Hắn không nói lời nào, chỉ là trầm mặc mau chóng đuổi theo.

“Chị Ngữ Thần giống như rất tức giận...” Dù sao tuổi còn nhỏ, không có quá nhiều kinh nghiệm xã hội, cũng không có nghĩ đến trong thời gian ngắn như vậy sẽ có trường hợp đánh giáp lá cà xuất hiện như thế này, Tương Tương hối hận: “Anh hãy trở về đi, em sẽ đến đó xin lỗi...”

Người đàn ông trầm mặc, ngoài cửa sổ cảnh vật chạy như bay gần như làm mờ hồ ánh mắt của hắn. Đột ngột, hắn bỗng nhiên giật giật môi.

“Nàng là vì Kiều gia.”

Tương Tương khó hiểu: “Cái gì?”

“Ngữ Thần là vì danh dự Kiều gia, vì danh dự của ba ba.” Đường Học Khiêm trong mắt bình tĩnh như hồ nước vào đông, không có một tia dao động: “Vừa rồi ba ba đã nhượng bộ, nếu anh theo ý của ông lưu lại, sẽ làm cho mọi người cho rằng, trong lòng của ba ba ngấm sợ hãi anh, như vậy sẽ phá hư uy nghiêm của Kiều gia.”

Hắn lái xe, một tay tựa vào trên cửa kính xe chống cằm, khớp xương rõ ràng, một loại cảm giác lạnh thấu xương.

“Cô ấy đang nói cho anh biết đáp án.”

Tương Tương khó hiểu: “Đáp án gì?”

Đường Học Khiêm không thêm nhắc lại, nhưng ánh mắt âm trầm hẳn đi, một mảnh thâm thúy.

Hắn biết, biết tất cả những gì nàng muốn nói cho hắn biết.

Ngay tại vừa rồi, nàng dùng tư thái của nàng rõ ràng nói cho hắn, nàng sẽ không bán thân tình, thà rằng tình yêu nghiền xương thành tro, cũng sẽ không để cho người thân của nàng thoái nhượng một phần.

Hắn thế mới biết, cái gì là điểm mấu chốt trong sinh mệnh của nàng không thể đụng chạm đến.

Một người đàn ông có đáng giá trở thành người đứng đầu hay không, khi ở thời khắc quan trọng cần phải có ý chí quyết đoán mạnh mẽ, chỉ là, giữa hắn và nàng còn có những thâm tình, mà thế giới thâm tình này đều rất quan trọng với bọn họ lại không thể hòa hợp cùng nhau. Mà hắn, không thể nghi ngờ đã xúc phạm không nhẹ đến phần nàng không thể thừa nhận.

**** *

Trong vườn hoa, yên tĩnh không tiếng động. Đám đông đã toàn bộ thối lui, lưu lại khoảng không trống trải không biết làm thế nào, kèm theo không khí lưu động, tại... đêm khuya này lưu lại đáng kể gào thét.

Một bóng dáng già nua hiền hậu dần dần xuất hiện dưới ánh đèn mờ nhạt của hoa viên, thấy bóng dáng con gái đang ngồi trên mặt cỏ, lão nhân nhìn không được giật giật môi.

“Ngữ Thần.” Kiều phụ xoa đầu vai con gái: “Kỳ thật con không cần làm như vậy, đây là chuyện thương trường chúng ta, không liên quan gì đến con.”

Kiều Ngữ Thần ngẩng đầu, thản nhiên hô lên: “Ba ba.”

“Sao?” Kiều phụ ngồi xuống, bồi ở bên người của nàng.

“Ba ba, từ nhỏ đến lớn, ba không để cho con chịu qua một tia ủy khuất, thậm chí sau khi mẹ rời đi, ba cũng vẫn một mình ở bên cạnh con.” Nàng nhìn thẳng đường chân trời ở phương xa, trong mắt biểu lộ một cố kiên quyết không tiếng động: “...Cho nên, con cũng vậy, sẽ không để cho ba ba vì con phải chịu ủy khuất.”

Kiều phụ nở nụ cười, ông rất cuộc không uống phí thương nàng.

Kiều Ngữ Thần cúi đầu, nhắm mắt lại: “Học Khiêm nhất định cũng biết chúng ta thủy chung sẽ có một ngày này...”

Thời gian qua hần và nàng vẫn luôn đang lừa mình dối người, thậm chí mỗi khi ân ái, cũng giả vờ rung động, an ủi lẫn nhau, lừa gạt lẫn nhau, đối với tương lai sợ hãi, đối với chiến tranh sợ hãi.

Cuối cùng đã tới không thể tự mình tiếp tục gạt mình thêm nữa.

Hần đầu tiên vùng kiếm, quyết định trong lòng hần nàng nhìn thấy rõ ràng, cho dù lúc này đây giải quyết hòa bình thì thế nào? Sớm hay muộn sẽ có một ngày tiếp tục xung đột vũ trang.

Trong nháy mắt đó, Kiều Ngữ Thần làm ra quyết định phản kích.

Nàng cho hần chỉ có lòng của nàng, mà linh hồn của nàng, vẫn đang ở trong tay nàng.

“Ba ba, con yêu anh ấy.” Nàng thẳng thắn thành khẩn nhận cảm tình đối với hần, nàng biết rõ, chỉ có đem tất cả sự sợ hãi thẳng thắn nhìn vào nó, mới có thể chân chính không sợ hãi.

Nàng thương hần, nhưng là, “Con cũng yêu ba ba vậy.”

Kiều Ngữ Thần đưa tay, mơn trớn những đóa hoa kiều diễm, động tác ôn nhu, lại mang theo vẻ dứt khoát nào đó.

“Ba ba, con đã nghĩ qua... Là Học Khiêm đầu tiên lựa chọn ‘trung’, bỏ qua ‘hiếu’, như vậy, Hãy để con làm tròn trách nhiệm chữ Hiếu.” Nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt của cha: “Không cần lại vì con đem tất cả đều che lấp, con cùng Học Khiêm... cũng đã quyết định, đem tình yêu hòa lẫn cùng tình thân.”

Kiều phụ vui mừng: “Ngữ Thần, con không hối hận?”

“Không hối hận.” Nàng nở nụ cười: “Nếu vì chồng mà ngay cả cha cũng không cần, đây mới thực sự là chuyện con sẽ phải hối hận sự.”

Kiều phụ sờ sờ đầu nàng, nàng tựa vào đầu vai của cha.

Rốt cuộc đi tới một bước này, nàng tưởng, quả thực dứt khoát. Mỗi một chữ, đều giống như đâm nát trên mũi dao.

Nàng dùng nhiều năm như vậy tự tay kinh doanh tình yêu, tốc độ sụp đổ chỉ cần 5 phút. Ở trước mặt sự thật, mạnh mẽ đã trở lại đồng thoại cũng chỉ có thể cúi đầu.

**** *

Một trận chiến tranh, rốt cuộc cũng đã có mùi thuốc súng tràn ngập màn sân khấu.

Kiều Thị bắt đầu chính thức thông báo với bên ngoài tuyên bố ác ý quyết định thu mua, vượt qua ban giám đốc trực tiếp tiếp xúc cùng tầng cổ đông, giá cả tràn đầy lực hấp dẫn, muốn đa số các cổ đông đem toàn bộ cổ phiếu trong tay bán tháo cổ phần công ty Thạch gia. Đường Viên không cam lòng yếu thế, rút vào một số tiền lớn để gia nhập thị trường chứng khoán, lập tức nâng cao giá cổ phiếu của đối phương, tràn đầy giới 30% hấp dẫn muốn ước cổ đông tuyệt bút trong tay tuyệt bút tài chính nhập cổ phần thành phố đề cao Thạch thị, Đường Học Khiêm chính thức ngay mặt đáp lại trận chiến này, mạnh mẽ viện trợ nguồn tài chính đem giá cổ phiếu cao đến một độ cao không thể đuổi kịp, cổ đông của Thạch thị ai cũng không chịu hướng Kiều Chấn Đình bán tháo cổ phần công ty.

Đây vốn là một trận giết chóc đầm máu.

Cổ đông, hộ khách, thương nghiệp cung ứng, chính phủ. Ích lợi mọi người khắp nơi, trong vòng một đêm đã thành đối tượng để hai phe tranh đoạt, ai có thủ đoạn ai có thể thắng được tiên cơ.

Trợ lý Đường Viễn Chung Minh Hiền ánh mắt nhìn người lãnh đạo trực tiếp quả thực có thể dùng từ kính sợ để hình dung, không thể trách hần, thật sự là hành vi của Đường Học Khiêm rất quý dị.

Ban ngày, người đàn ông này bắt động thanh sắc chạy ở bên trong các loại thủ đoạn, ở thị trường tư bản cùng Kiều gia xung đột vũ trang không thể buông tha; buổi tối, hần mỗi ngày lại đi ô tô đến Kiều gia, sau mỗi một lần bị cự tuyệt đều đã chờ ở ngoài cửa Kiều gia, ở trong xe thể thao một mình đợi cho đến rạng sáng.

Chung Minh Hiền có khi đầu đầy mồ hôi hỏi hần: “Cậu rốt cuộc đang làm gì đó? Lập trường của cậu rốt cuộc ở nơi nào?”

Hần chỉ là trầm mặc, một lát sau đáp một câu: “Tớ cũng không biết.”

“Cậu không biết?” Minh Hiền bắt đầu dè.

Hần lắc đầu, “Tớ không muốn cùng với ai đối nghịch, tớ chỉ muốn...”

Nhưng những thứ không thể buông tay còn nhiều lắm.

Kính trọng đối với Thạch gia.

Còn có, cảm tình đối với nàng.

Hần vẫn muốn, nếu, nếu chuyện này vẫn tiếp tục như thế, nói không chừng sẽ không giải quyết được gì, Kiều gia sẽ không chấp nhất đối với phí tổn siêu việt này nhiều lắm, hần nghĩ, đến lúc đó, nàng sẽ trở lại.

Hần mỗi ngày chờ ở ngoài cửa của Kiều gia, nhìn về hướng phòng ngủ của nàng, ảo tưởng nàng đang ở bên trong tấm rèm cửa kia đang len lén nhìn hần. Nàng từ ngày đó không hề về nhà, hần nghĩ, không sao, nàng không trở về nhà, vậy hần sẽ ở nơi này mỗi ngày để cho nàng thấy hần.

Hần bấy giờ mới hiểu được, nàng thâm tình, nhưng cũng bạc tình. Cái này không phải tên là tiếc nuối, đây là tất nhiên.

Người gặp được tất nhiên là thực cô độc, không có lựa chọn khác, chỉ có thể nhận.

Ai bảo hần một khi động tâm liền trao cả vốn lẫn linh hồn.

Hần nghĩ đến rất tốt đẹp, luôn cho rằng thời gian sẽ mang đến sức sống mới, lại không dự đoán được, nhân quả tuần hoàn luôn luôn không phải chỉ lấy ý chí của con người có thể dời đi.

Một ngày nào đó trong tin tức, truyền ra một tin tức oanh động—

“...Ban giám đốc Kiều Thị chủ tịch kiêm thủ tịch chấp hành sáng nay đột phát bệnh tim được khẩn cấp đưa vào bệnh viện, tình thế trước mắt chưa thể dự đoán trước được điều gì, tất cả mọi chuyện của công ty Kiều Thị rất có thể từ nay sẽ do cô con gái một tiếp nhận, trong đó khiến người chú ý nhất đó là gần đây, Kiều Thị và Đường Thị, hai tập đoàn lớn đang cùng nhau tranh đoạt một dự án, theo tin tức đáng tin cậy, hôn nhân hai nhà Đường Kiều trước khi đối kháng đã vỡ tan...”

43. Chương 43

Xung đột vũ trang (2)

“Kiều tiểu thư, lệnh tôn là điển hình quá độ mệt nhọc dẫn đến suy tim, bệnh suy tim bình thường sẽ rất khó phát hiện, hơn nữa bệnh tình phát triển tương đối thông thả, và người bị bệnh tim bệnh trạng không có biểu hiện rõ rệt ra bên ngoài, cho nên người bị bệnh suy tim sẽ rất dễ dàng bị người bệnh bỏ qua. Lệnh

tôn lao động với áp lực quá nặng, áp lực tâm lý lớn, thói quen khó sửa, cho nên mới đột phát bệnh trạng ngất xỉu.”

Bác sĩ mặc áo bào trắng nói lời thăm thía: “Kiều tiểu thư, tôi không thể không đề nghị lệnh tôn buông công tác tiến hành điều dưỡng, nếu không một khi đến ngay cả thuốc cũng không thể xoay sở không chế, có thể sẽ khiến cho trái tim lâm vào tình trạng vô cùng nguy hiểm, có thể đột tử bất cứ lúc nào.”

.....

Vẫn còn nói ở tai, từng chữ, từng chữ như những mũi dao bén nhọn đang đâm sâu vào tim của nàng.

Kiều Ngữ Thần tựa vào ven giường bệnh, cầm tay cha mình thật chặt. Phòng bệnh rộng lớn, chỉ có thanh âm của cửa dịch truyền từng giọt từng giọt chắt lỏng nhỏ xuống, yên lặng đến mức làm cho lòng người run sợ.

Trong tâm lý của tất cả các cô gái, người cha là thứ gì đó mạnh mẽ thiêng liêng vô cùng luôn tồn tại trong lòng các nàng, không có sức lực nào có thể phá vỡ hình tượng ấy. Nàng từ nhỏ thấy qua Kiều gia trải qua mưa gió nhiều năm như vậy, cho dù gặp bất cứ việc hung hiểm nào, khí thế vẫn luôn trải rộng như trước, đây là ba nàng một tay chống đỡ một góc trời. Khí thế mạnh mẽ không gì có thể công phá nổi, khí thế bức người, cha vẫn giống như trước đây, vẫn kiên cường mạnh mẽ như trong trí nhớ của nàng nhiều năm như vậy.

Mà bây giờ, một người cổ chấp cứng rắn không nhận thua bỗng nhiên ngã xuống đất không dậy nổi, Kiều Ngữ Thần khi nhìn cha đổ rồi ngã xuống trong nháy mắt, khắc cốt铭心 tâm nhó kỹ một loại cảm giác tên là ghê người.

Cha mẹ đã từng là toàn bộ thế giới mà nàng có thể ỷ lại, mà bây giờ, nàng chỉ còn lại có ba ba còn ở bên người. Người cha cứng rắn của nàng bỗng đứng ngã vào vườn hoa ở trước mắt nàng, trong một khắc kia, toàn bộ thế giới ầm ầm sập đổ, tuyệt vọng cùng trống rỗng, làm cho nàng thất thanh kêu lên.

Nàng chưa từng nghĩ tới, nếu cha ngã xuống, nàng làm sao bây giờ, khoảng trời riêng một tay ông gầy dựng sẽ làm sao bây giờ.

Năm nay, nàng hai mươi sáu tuổi. Ở nàng hai mươi sáu tuổi một ngày này, nàng bị sự thật mãnh liệt đẩy mạnh đến một chiến tuyến tàn khốc.

Một tiếng gõ cửa nhẹ, bốn người đàn ông trung niên mặc âu phục cẩn thận đẩy cửa phòng bệnh ra, giọng nói đầy vẻ an ủi: “Ngữ Thần.”

Kiều Ngữ Thần chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt có chút sưng đỏ, nhìn vài vị người quen trước mắt, gật gật đầu.

Bốn vị này, chính là bốn vị quản lý cấp cao nhất ở Kiều thị. Tổng giám đốc chủ tịch tài vụ, Tổng giám đốc phòng Thương mại dịch vụ, Tổng giám đốc phòng kế hoạch và nhân sự cũng với thư ký ban giám đốc. Bốn người hợp thành một tầng lớp chỉ huy cường đại, bền vững, là tâm phúc trọng thần của thủ tịch tổng giám đốc chấp hành Kiều Thị, là bốn người bọn họ.

Kiều Ngữ Thần rất hiểu chuyện, rót cuộc mở miệng: “Con cần làm cái gì, xin cứ việc nói.”

Nghe được nàng nói như vậy, mọi người nhất tề nhẹ nhàng thở ra.

“Chúng ta vốn nghĩ đến.... Lấy quan hệ của tiểu thư cùng Đường Viễn, muốn tiểu thư đáp ứng không dễ dàng.”

“Không có chuyện đó xảy ra.” Nàng bình tĩnh nói: “Con là người của Đường gia, đúng vậy, nhưng trước đó, con là người của Kiều gia.”

Lòng tin của mọi người chấn động mạnh. Lập trường của nàng, quả thực vô cùng sắc bén.

“Ngữ Thần, có lẽ tiểu thư cũng đại khái hiểu được chuyện của chúng ta và Đường Viễn đang cùng nhau tranh chấp một dự án.” Tổng giám đốc tài vụ mở miệng, lời nói thăm thía: “Nói thật, chúng ta không thể thua.”

Kiều Ngữ Thần trong lòng căng thẳng: “....Cái gì gọi là không thể thua?”

Thư ký ban giám đốc đem tư liệu trở mình cho nàng xem: “Mỗi một công ty đều có uy hiếp, chúng ta cũng không ngoại lệ, Kiều Thị không phải thập toàn thập mỹ, vì sao chúng ta không có Thạch thị là không thể? Bởi vì lấy thực lực tinh xảo chính nó có thể ngăn chặn chỗ hổng uy hiếp củ chúng ta, đây chính một trong những nguyên nhân là chúng ta không thể thua.”

“Cái nguyên nhân thứ hai là.” Tổng giám tài vụ lật ra sổ tư liệu trong tay, ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng: “Trong dự án lần này, phí tổn mà chúng ta đầu tư đã vượt xa khỏi tính toán của chúng ta mong muốn, nếu cuối cùng vẫn chấm dứt thất bại, chúng ta đem trả giá rất nặng cho mọi phí tổn phải thất bại.”

“Cho nên, chúng ta chỉ có hai lựa chọn.” Thủ tịch phòng kinh doanh đem kết quả nói cho nàng biết: “Chúng ta biết quan hệ của tiểu thư và tổng giám đốc đương nhiệm cho nên, tiểu thư có thể thuyết phục hấn buông tay không chỉ cần Đường Học Khiêm không nhúng tay, vấn đề của chúng ta sẽ giải quyết dễ dàng; thứ hai, chính là chúng ta cùng hấn ngay mặt đối kháng, dùng các loại thủ đoạn công kích, bao gồm gián điệp kinh tế ngầm hoạt động.”

Kiều Ngữ Thần không do dự.

“Ngay mặt tiến công đi.” Nàng giải quyết dứt khoát: “Ba tôi cho tới bây giờ cũng không hướng đối thủ quỳ gối nhượng bộ, cho nên tôi cũng vậy.”

**** *

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng chiều còn sót lại rơi đỏ phía chân trời, một quả cầu lửa đỏ rực rỡ đang đốt cháy một góc trời, tựa như máu đỏ tươi .

Quản gia gõ nhẹ cửa, đi đến bên người nàng, do dự nửa ngày rốt cuộc vẫn phải mở miệng: “Ngữ Thần tiểu thư...”

Bộ dạng hấn áp a áp ứng làm cho Kiều Ngữ Thần nhin không được ngẩng đầu nhìn hấn, “Không cần lo lắng cho con, con không sao.”

“Không phải, là cái kia...” Quản gia luôn mãi do dự, rốt cuộc vẫn phải nói lời nói thật: “Đường thiếu gia luôn luôn ở bên ngoài bệnh viện, sáng sớm hôm nay đã tới đây rồi, có lẽ là đọc tin tức biết đến, chúng ta không cho phép ngài ấy tiến vào, ngài ấy ở bên ngoài đợi một ngày...”

Kiều Ngữ Thần ngẩn ra, thoáng chốc thất thần.

Hấn vẫn ở đó.

Nhưng thân phận khó có thể vào.

“Bảo anh ấy đi đi.” Nàng cúi đầu: “Nơi này không có chuyện cần anh ấy quan tâm.”

Muốn nàng gặp hấn như thế nào? Nàng không có một tâm lý mạnh mẽ để thừa nhận.

Wittgenstein nói qua, đối với vấn đề gì đó không thể đàm luận phải bảo trì trầm mặc. Đây là đúng, bởi vì chúng ta có nhiều chuyện không thể nói thành lời. Tại nơi hoàn cảnh hoang vu cô độc này, cảm tình không đáng giá một phần. Yêu thì thế nào? Tình yêu lúc này chỉ là một chướng ngại ở trước mắt, hoàn toàn không thể nghe thấy nhịp tim đập của lẫn nhau, cho dù nghe thấy được cũng vô pháp hiểu được, hiểu được cũng khó mà trả lời.

Lịch đại Đế hậu trong thời xưa, giang sơn mỹ nhân cân nhắc ở bên trong, cuối cùng bị quẳng đi vì không có ngoại lệ là nữ nhân. Như vậy chuyện xưa tuy rằng khuôn sáo cũ, lại sinh sôi không ngừng, bởi vì nó là sự thật.

Nàng ở trong lòng đang muốn nói với hấn: Anh đã có quyết định, xin mời không cần tiếp tục đến dẫn dụ em phản bội.

Bởi vì em yêu anh, mà tình yêu không giống với thời gian, nó phá hủy con người, phá hủy từ bên trong. Càng khó lường, càng âm trầm.

Quản gia lúc này nóng nảy.

Đường Học Khiêm. Hai chữ kiên cường, tựa như người của hấn, nhìn như khiêm tốn, kì thực vô cùng cố chấp.

“Ngữ Thần tiểu thư.” Không đếm được đây là lần thứ mấy quân gia gõ cửa tiến vào, quân gia lau hạ màu hô trên trán: “Đã sắp mười giờ tối rồi, Đường thiếu gia còn ở ngoài, ngài ấy nói không cho ngài tiến vào cũng không sao, ngài nhất định phải cùng tiểu thư ở đây.”

Kiều Ngữ Thần giương mắt, bên ngoài đã là một mảnh tối đen.

Hấn cho tới bây giờ cũng không phải là một người lãng phí thời gian, còn lần này, hấn cần gì phải làm như thế.

Một thanh âm nói cho nàng biết: Cô xem, chuyện cảm tình này thật không thể dùng đạo lý để nói. Nó không liên quan đến lý trí, thậm chí trái với bản năng, thông minh như hấn cũng không có cách tránh khỏi số mệnh này.

Kiều Ngữ Thần bỗng nhiên mềm lòng, rót cuộc đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ xốc lên một góc rèm cửa sổ, bóng người cô tịch dưới lầu lập tức ánh vào ánh mắt của nàng.

Hấn tựa vào trước cửa xe thể thao, ở trong gió đêm trầm mặc đứng vững, mặc cho lạnh như băng. Ngọn gió đêm lạnh lùng thổi tung bay góc áo khoác của hấn. Đây là một tư thế thực bị động thực bất đắc dĩ, hấn vốn dĩ không từng đợi người khác, nhưng hấn đã có thói quen đợi nàng.

Tình yêu đã đi đến cuối con đường, đây là thật, nhìn tư thế của hấn như thế đã biết.

Từ trên cao nhìn xuống, đều là chờ đợi.

Kiều Ngữ Thần rót cuộc cầm lấy điện thoại di động, khởi động máy, nhấn nhẹ dãy số của hấn.

“Ngữ Thần?!” Thanh âm của hấn rất nhanh truyền đến, xen lẫn vào tiếng gió đông, có loại một loại âm điệu thê lương.

“Học Khiêm.” Nàng đứng ở cửa sổ nhìn hấn dưới lầu, thấy hấn tiếp nhận điện thoại trong nháy mắt, thân thể khẽ run run một chút, vì thế nàng trầm mặc thật lâu sau, chỉ nói ra một câu: “Bên ngoài gió lớn, trở về đi...”

“Chúng ta nói chuyện một chút!” Hấn thực sự lo lắng, sợ nàng cứ như vậy cắt đứt điện thoại của hấn: “Ba ba ngã bệnh anh biết em rất khổ sở, để cho anh ở bên cạnh em ——”

“Em không cần.” Nàng hơi có vẻ nhanh chóng đánh gãy lời của hấn: “Em không thể để cho anh ở đây bên cạnh em, không thể để cho anh ở ngay loại thời điểm này xuất hiện ở bên cạnh em.” Nàng cúi đầu, “....Anh cũng biết cảm tình em dành cho anh, anh sẽ thuyết phục em buông tha cho, anh thật sự lợi hại, anh sẽ làm cho em phản kháng anh không được.”

Đường Học Khiêm lập tức mất tiếng.

Thật lâu sau, hấn hỏi nàng: “....Em đã muốn nhận định, là anh hại ba ba biến thành như vậy, có phải hay không?”

Nàng không đáp.

Trầm mặc đáng kể tràn ngập hai người. Chỉ có tiếng hít thở của nhau truyền vào trong lòng lẫn nhau, như là một hồi đánh giăng co, chỉ chờ một quả đấm.

Kiều Ngữ Thần rót cuộc ngay mặt đáp lại lời của hấn.

“Học Khiêm, anh đối với em ra sao cũng được, nhưng tuyệt đối, em không thể anh chạm đến ba ba em dù chỉ một chút. Trừ phi anh rút lui, nếu không chúng ta hẹn gặp nhau trên thương trường.”

Trước hôm nay, nàng chỉ là Kiêu Ngữ Thần; nhưng từ hôm nay trở về sau, nàng đã không chỉ là một mình nàng, mà là đại biểu cả tòa gia tộc rộng rãi phía sau.

Nói đã đến nước này, tất cả hiểu được không có lầm.

Nàng nhẹ nói “Hẹn gặp lại”, đang muốn cúp điện thoại, lại chợt nghe hấn nói một câu: “Chờ một chút!”

Nàng chần chờ cầm điện thoại.

Thanh âm của Đường Học Khiêm cứng rắn như sắt: “Anh không biết mình có thể rời khỏi hay không, cũng không biết anh rốt cuộc nên làm như thế nào...”

Hắn từng chữ cứng rắn, cô tịch lại ôn nhu, trong đêm nay, rốt cuộc trút xuống tất cả.

“.... Anh chỉ biết một chuyện.”

Đáy mắt Kiều Ngữ Thần bắt đầu hiện lên sương mù: “....Cái gì?”

Hắn thản nhiên nở nụ cười, mềm mại đáng yêu mà tiêu tụy.

Đây là tình yêu sao? Khi mãnh liệt giống như thủy triều, kinh đảo vỗ bờ, làm lòng người rung động; Xoay người một cái, nó lại bất động thanh sắc sát thương, giống như tồn tại giống như không thực, ám tiền đả thương người.

“Anh không xuống tay được.” Hắn nói, gần từng tiếng nói ra nhọc điểm: “Kiều Ngữ Thần, đối với em, anh không có khả năng xuống tay được....”

44. Chương 44

Trời cao biển rộng (1)

Từ ngày ấy ở dưới lầu bệnh viện cùng Kiều Ngữ Thần thông qua điện thoại sau, Đường Học Khiêm vẫn chưa về nhà, cũng không đến công ty, mà là suốt ba ngày đều đến một bệnh viện khác, im lặng ngồi bên cạnh canh giữ trước giường bệnh Thạch Trọng Thành, yên lặng không nói.

Không có người biết hắn đang suy nghĩ gì.

Hắn trước kia thường thường như vậy, trầm mặc không nói là bản năng bẩm sinh của hắn, đây là một loại bị sự thật huấn luyện ra tư thái bảo hộ, hắn ở trong không gian lặng yên xây dựng các loại chính sách phòng ngự, sau đó bình tĩnh phóng ra.

Nhưng là, từ sau khi hắn đem cảm tình giao ra, đã không còn thấy hắn như thế này một lần nào nữa. Hắn mất đi màu sắc tự vệ, cô gái mang tên Kiều Ngữ Thần đó đã làm hắn trút bỏ đi lớp vỏ bọc trầm mặc cuối cùng.

Buổi tối ngày thứ ba, Đường Học Khiêm bỗng nhiên đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ phòng bệnh, hít một hơi dài thuốc lá, từ trong làn khói mờ ảo, hắn đưa mắt nhìn về phía xa xa.

Bỗng nhiên liền phát hiện, từ cửa sổ nhìn xuống, thì ra vạn vật trên đời chỉ như làn khói thuốc mỏng manh, chỉ làn gió phiêu tán là trôi đi hết.

Giai nhân đã không có, anh hùng cũng sẽ không có nơi đi, quân vương đi đến cuối chân cầu không đường để dừng lại, cũng không dựa vào lan can, cũng không lên thuyền, đường ra duy nhất thì rra chẳng qua là đập nổi chìm thuyền.

Tịch mịch bao phủ lấy con người, tình này đem co đi, chỉ có nhớ lại vĩnh viễn không già nua.

Người đàn ông bỗng nhiên lấy ra điện thoại di động, dè xuống.

Thanh âm của Chung trợ lý trong phút chốc ngay tại đầu điện thoại bên kia trả lời ngay lập tức: “Đường Học Khiêm!!! Cậu rốt cuộc còn muốn trốn việc bao lâu?! Cậu thực sự cho là chúng tớ không dám tạo phản sao??!!”

“Ba ngày nữa, tớ muốn mở một đại hội cổ đông.” Hắn nhanh chóng cắt ngang lời nói của trợ lý, bình tĩnh nói: “Cậu mau chóng sắp xếp cho tớ.”

Đường Học Khiêm mặc dù ở trong công ty luôn luôn lấy thanh sắc lạnh điều hành, nhưng cũng âm thầm làm mất đi vẻ cứng rắn lạnh lùng bề ngoài không ít lần, cho nên khi hắn dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy nói chuyện với Chung Minh Hiên vẫn là lần đầu tiên.

Chung Minh Hiên từ sau khi tốt nghiệp đại học luôn luôn làm thủ hạ dưới trướng tên gian thương này làm trâu làm ngựa, xây dựng ảnh hưởng tâm lý nông nô không muốn đấu tranh, chỉ cần một ánh mắt của Đường Học Khiêm khẩu khí nghiêm túc nghiêm trang phát biểu, hắn liền theo bản năng muốn phục tùng, lịch sử trong đó phải kể đến máu và nước mắt a, thật sự là cái kia nói cũng nói không xong....

Vì thế giờ khắc này, khi Đường Học Khiêm hạ xong mệnh lệnh sau, Chung trợ lý lập tức hồi hồn rồi, lập tức lên tiếng trả lời: “Được, tớ lập tức an bài.”

Nói thật, chấp hành mệnh lệnh này ngay lập tức sẽ rất mệt, thời gian vội vàng gấp rút như thế, mà các vị cổ đông cũng đều là Thượng Đế đặc tội không nổi, trong vòng một ngày muốn triệu tập lại rất là khó khăn, nếu đổi là trợ lý công ty khác làm không tốt sẽ thành thực bầm báo, xin cầu trì hoãn lại thời gian.

Nhưng, Chung Minh Hiên là ai? Là người của Đường Viễn! Đường Học Khiêm huấn luyện ra một đám tay chân thân cận đều không phải bình thường, ban ngày hay đêm tối, xuân hạ thu đông, Hoả Tinh, hay Địa Cầu, chẳng phân biệt được trường hợp thời gian địa điểm, hiệu suất làm việc đều là kinh hải.

“Vậy cứ như thế.”

Thanh âm của Đường Học Khiêm nghe không ra một tia gợn sóng, chỉ là hành động trầm mặc kiên quyết cắt điện thoại làm cho điện thoại đầu này Minh Hiên nhin không được trong lòng lộp bộp một chút.

Đường Học Khiêm lái xe về ngôi biệt thự của cha mẹ hắn. Tiêu Tổ Tổ luôn luôn là người mẹ hiền, lập tức bắt lấy tay của con trai nhà mình lời nói thâm thía nói: Học Khiêm a, vợ là cần phải dỗ dành con a, không nên hơi một tí liền đánh nhau, vợ chồng nhà người ta đánh nhau chỉ dùng tay, con cùng Ngũ Thần đánh nhau lại dùng tiền, như thế lại càng không đúng a.....

Khụ, ý cơ bản là đúng, chỉ là biểu đạt có chút vấn đề.....

Đường Úc vội vàng đưa người vợ hiền của mình vào phòng nghỉ ngơi, sau khi trấn an bài xong, ra khỏi phòng bắt đầu tìm kiếm hình bóng đứa con trai.

Đường Học Khiêm đang đứng ở trong vườn hoa, hiển nhiên là đang đợi cha. Đường Úc đi tới, đầy thâm ý nhìn hắn: “Con rốt cuộc có quyết định?”

Đường Học Khiêm cũng không phủ nhận, gật đầu thừa nhận: “Vâng.”

“Tự hỏi ba ngày là đủ rồi?”

“Đủ.”

Đường Úc nhìn hắn trong chốc lát, bỗng nhiên nhàn nhã ngồi xuống ghế dựa màu trắng ở một bên, mở miệng chậm rãi nói: “Mặc kệ quyết định của con là gì, nếu ba không đồng ý thì sao?”

Đường Học Khiêm xoay người: “Con sẽ thuyết phục đến khi ba đồng ý mới thôi.”

Ánh mắt Đường Úc khê chớp, hiện lên một nụ cười đầy hàm nghĩa. Rõ ràng là ngồi, lại vẫn đang có một loại tư thái quân lâm thiên hạ, không giận tự uy nghiêm.

“Học Khiêm, từ sau khi con tiếp nhận Đường Viễn cho tới nay, ba chưa từng nhúng tay vào bất cứ chuyện gì, nhưng...” Đường Úc gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, hiện lên phong thái cao ngạo mạnh mẽ uy nghiêm: “Nếu con lấy Đường Viễn để đùa, vị trí tổng giám đốc Đường Viễn này, ba sẽ không cho phép con tiếp tục làm nữa.”

“Con sẽ không lấy Đường Viễn ra đùa.” Hắn hoàn toàn không bị lời nói của cha hù đến, ngược lại nghiêm mặt nói: “Con chưa bao giờ lấy thứ quan trọng nhất trong cuộc đời của con ra để đùa.”

Đường Úc nghiêng ngẫm: “Bao gồm cảm tình?”

Đường Học Khiêm sửng sốt. Không hổ là cha, lời nói khách sáo trình độ nhất lưu.

“Đúng, bao gồm cảm tình.” Hấn thành thực bẩm báo: “Lúc ban đầu con nghĩ đến, con vừa có thể tròn trung cũng có thể kính hiếu...”

“Hiện tại không cho là như vậy rồi?”

Đường Học Khiêm nở nụ cười: “Không, con vẫn đang muốn lưỡng toàn.”

**** *

Ánh mắt của hấn tối đen vô cùng, lại sáng như ánh sao, gương mặt tuần tú với nét đơn điệu cô quạnh này lại chiết xạ ra sắc sỡ nhất tồn tại.

Màu đen từng trên người hấn là một loại cần nuốt, hấn làm người, là một người đơn thuần, luôn chỉ nghĩ đến duy nhất một việc đó là kết quả, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn. Mà Kiều Ngữ Thần cũng vậy, theo vạn vật đến, về vạn vật đi, nghĩ đến sự đậm nhạt thích hợp vô cùng hiệu quả. Mọi việc cứ thuận theo ý của tự nhiên, đến một thời điểm nào đó. Thì một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh ra vạn vật. Đây là triết học Đông Phương, không màng danh lợi tướng tính, vạn toàn kì mỹ.

“Ngữ Thần nhất định cũng muốn lưỡng toàn tề mỹ, cho nên nhường nhịn con lâu như vậy.” Hấn ngẩng đầu, sóng mắt lưu chuyển: “Cho tới bây giờ con mới biết được, cô ấy đã không còn đường để thoái lui. Như vậy, hãy để cho con thoái lui.”

Đường Úc bất đắc dĩ thở ra một hơi.

“Con thật sự đã quyết định?”

“A, đã quyết định.” Đường Học Khiêm nở nụ cười: “Trước khi con đến đây đã suy nghĩ rất kĩ rồi, nếu ba vẫn không đồng ý, con đây tiền trăm hậu tấu.”

Đường Úc trong lòng nín thở: Xú tiểu tử....

Đây là đại biểu điển hình cho có lão bà không cần cha mẹ....

“Ba ba.” Hấn bỗng nhiên im lặng lên tiếng, lông mày và lông mi thấp trong nháy mắt: “Ngay lúc này đây, hãy để cho con tùy hứng một lần, con không thể không có Ngữ Thần.”

Vũ khí bén nhọn của hấn đã rơi vào trên tay của nàng liền trở nên mềm mại không thôi.

Kỳ thật, khắp thiên hạ người đàn ông cho dù có dã tâm, một khi vướng vào tình yêu, kết cục không hơn gì người này——

Thầm nghĩ cùng một người con gái hấn yêu, toàn tâm toàn ý trải qua những ngày tháng hạnh phúc vui vẻ khoái lạc đến nơi đến chốn. Trời xanh nắng ấm, biển cả mênh mông.

Trái tim của Đường Úc bỗng nhiên bị một loại cảm tình mềm mại mà mãnh liệt giáng xuống.

Học Khiêm từng cao cao tại thượng như vậy, nhưng lại cũng hiểu được vì tình cúi đầu.

Đường Úc bỗng nhiên không đành lòng, nhịn không được ra tiếng nhắc nhở: “Ban giám đốc có thể sẽ không bỏ qua cho con.... Bọn họ sẽ nghĩ đến con đã phản bội công ty, con sẽ rất vất vả.”

“Con biết.” Hấn gật gật đầu, không có sợ hãi: “Nếu con đã quyết định làm như vậy, đã từng nghĩ đến kết quả.”

Tựa hồ, không có gì có thể lại thay đổi hấn.

Vì thế Đường Úc nở nụ cười: “Nếu con cảm thấy làm như vậy là đúng, thì con cứ làm. Nếu ban giám đốc bên kia có khó khăn, lúc thật sự cần thiết ba sẽ ra mặt.”

Đường Học Khiêm mặt mày đầy ý cười: “Cám ơn ba, ba ba.”

**** *

Hôm sau. Khi bóng dáng Đường Học Khiêm xuất hiện ở bên ngoài phòng bệnh của Kiều Chấn Đình, thần kinh các bảo vệ của Kiều gia nhất thời lại khẩn trương.

“Đường thiếu gia, xin ngài dừng bước.”

Quản gia vội vàng tiến lên bổ sung giải thích nói: “Ngũ Thần tiểu thư ở công ty, không ở nơi này, ngài sẽ không gặp được cô ấy.”

“Tôi hôm nay không phải tới gặp cô ấy.” Đường Học Khiêm cung kính vuốt cằm: “Để cho tôi gặp ba ba một lần, một lần là được rồi.”

Đơn giản một câu, lại không để cho người nào có thể mở miệng cự tuyệt, đó thật sự là khí chất của hắc cho phép.

Nhiều ngày liên tục dây dưa lung tung, dưới những làn mưa bom bão đạn tràn đầy khói thuốc súng, cuối cùng vẫn chỉ thấy hắc một thân một mình bình tĩnh lững thững đi tới.

Vợ chồng hai chữ, thật sự là tất cả tín niệm của hắc.

—Nếu không, làm gì trong lòng như mặt nước phẳng lặng như thế, Cám ơn ông trời đã để cho anh gặp được em.

Khi Đường Học Khiêm đi vào phòng bệnh, Kiều Chấn Đình đang ngồi ở đầu giường dùng tay phải đang lật những trang tư liệu của công ty, thường thường ở trên những câu trọng điểm dùng bút gạch nhẹ một cái.

Tay trái vẫn còn đang truyền dịch, một bộ kính hoa râm đang dùng trước sống mũi, mái tóc lúc này cũng đã bạc phơ.

Đường Học Khiêm bỗng nhiên liên tin tưởng, thì ra trên thế giới này, thật sự tồn tại chuyện như vậy: Chỉ cần một giây, chỉ cần một hình ảnh, có thể làm cho tất cả những ân oán quá khứ toàn bộ mất đi, tha thứ sở hữu.

Bởi vì nhượng bộ, nên trên thế gian này, mới dễ thân đáng yêu như thế. Lý do không cần nhiều, chỉ ở trong khoảnh khắc mềm mại thoáng nhìn qua đó mà thôi.

“Ba ba.”

Hắc đi tới, trong nháy mắt hạ thấp tư thái, đứng ở trước giường bệnh, trong mắt lộ ra thần sắc thỉnh cầu tha thứ.

Bàn tay cầm bút của Kiều phụ dừng một chút, lập tức tiếp tục đem tầm mắt tập trung ở trên văn kiện, không có ngẩng lên nhìn, chỉ là chậm rãi mở miệng: “Là ta sai lầm rồi.”

Đường Học Khiêm nhất thời nghẹn ngào.

Kiều phụ nói: “Năm đó cố gắng ép buộc cậu nhận cuộc hôn nhân này, là ta sai lầm rồi. Trong lòng ta chỉ muốn cho Ngũ Thần có được người trong lòng nó, lại tính sai cậu không phải thuộc dạng người có thể để người khác tùy ý nắm trong tay. Kết quả, ta làm cho Ngũ Thần thống khổ, cho cậu thống khổ, ngay tiếp theo hai nhà Đường Kiều cùng nhau thống khổ.”

Đường Học Khiêm vội vàng cãi lại: “Ba ba, ba hãy nghe con nói...”

“Học Khiêm.” Kiều phụ bỗng nhiên ngẩng đầu, biểu tình bình tĩnh: “Nếu không muốn, cậu từ nay về sau có thể không gọi ta là ba.”

“Con sẽ không.” Đường Học Khiêm bỗng nhiên cúi người cầm tay nhạc phụ: “Ba ba, cho tới nay, là con không đúng...”

Cái gọi là yêu một người, chính là yêu tất cả những gì thuộc về nàng, bao gồm gia đình. Là hắc không đủ phong độ, trong tiềm thức tự động bài xích việc Kiều gia đã cướp đi quyền tự do trong hôn nhân của hắc, làm sao từng nghĩ qua, khi một người cha quyết định muốn đem đứa con gái duy nhất của mình giao vào trong tay của hắc, trong lòng sẽ là như thế nào? Được ăn cả ngã về không.

Có được nàng, là may mắn của hắc. Từ nay về sau một tầng một tầng trong cuộc sống, phong cảnh luôn luôn biến chuyển, từng cái biến chuyển, ý cảnh sâu thẳm. Hắc từng luôn luôn đứng ở trên đỉnh cao nhất để nhìn mọi người, chỗ cao nhất tương đương với sự lạnh lẽo cô độc, nhìn thấy giai nhân, mắt mang ý cười, tâm cũng là lạnh. Mà bây giờ, nàng đã làm cho hắc vén áng mây mù, nhìn thấy bên dưới lớp mây mù đó

là nhân gian có hoa có nước, cúi đầu đón gió, ngẩng đầu nhìn trăng, nàng cho hắt cả một bầu trời trong xanh tinh khiết, mỗi một nỗi tương tư, đều có thể viết thành ngàn lời.

Đều nói hôn nhân là một đóa hoa nở rộ, rất nhiều người, luôn phải đợi đến khi đóa hoa của chính bản thân mình úa tàn, mới hiểu được cần phải lùi một bước.

Mà hắt sẽ không.

“Ba ba.” Hắt lấy ra từ phía sau một phần văn kiện, đặt ở trước mặt nhạc phụ: “Nơi này là toàn bộ tư liệu công ty con sản xuất lớn nhất của tập đoàn tài chính Đường Viễn ở Đông Nam Á, nó đã thoát khỏi sự quản lí của công ty mẹ, tung sản phẩm độc lập đưa ra thị trường. Ngài chắc hẳn hiểu được công ty này có ý nghĩa như thế nào đối với con, đúng vậy, đây chính là vị trí trung tâm nòng cốt của Đường Viễn.”

Kiều Chấn Đình có điểm không thể tin nhìn hắt.

Đường Học Khiêm đem thư chuyển nhượng cổ phần đẩy đến trước mặt nhạc phụ: “Đường Viễn là công ty gia tộc Đường gia, ngoại trừ công ty mẹ ra, công ty này đối với con là quan trọng nhất, con có được 70% cổ phần quyền khống chế, ngày mai con sẽ triệu tập đại hội cổ đông Đường Viễn gấp chuyển nhượng sang danh nghĩa của ba ba. Con biết Kiều Thị sở dĩ đối với Thạch gia cắn chặt không buông như thế, là vì lo lắng mất đi thị trường Đông Nam Á do đó chuyển hướng sang thị trường châu Âu, nhưng nếu ngài có được quyền khống chế cổ phần lớn nhất của công ty con thuộc Đường Viễn này, thế cục liên thay đổi hoàn toàn, không chỉ có không cần lo lắng mất đi số định mức ở trường, còn có thể dùng nó để kiểm chế con.”

Kiều Chấn Đình gần như cảm thấy tiểu tử này đang kể chuyện cười dở ông vui vẻ.

“Đường Học Khiêm, cậu đang ở đây đùa giỡn cái gì?” Loại sự tình trời sập này, hoàn toàn không phải phong cách của Đường Học Khiêm.

Người đàn ông ngẩng đầu, đảy mắt một mảnh thuần túy: “Con không phải đang nói đùa.”

Kiều phụ nhất thời im lặng.

“Cậu dám đem công ty trọng yếu như thế giao cho ta? Cậu không sợ ta xoay người tức khắc phản bội cậu sao? Ta và cậu từ trước đến nay, hoàn toàn không có điểm nào để tin tưởng nhau.”

“Có, con có điểm trụ cột để tin nhiệm ngài.” Hắt chậm rãi mở miệng, nói ra lời cảm ơn sâu sắc của hắt: “Ngài đem Ngữ Thần cho con, con thực cảm kích. Cho nên hiện tại, con chỉ hi vọng ba ba không cần đem Ngữ Thần thu hồi đi, hi vọng ba ba đối với Thạch thúc thúc giữ cao đánh khẽ, con dùng vật quan trọng nhất của con và của Đường Viễn cùng ngài làm trao đổi, hi vọng ngài có thể thành toàn trung hiếu lưỡng toàn của con.”

Có đôi khi, suốt cả đời của một người, trong một cái chớp mắt ngắn ngủi thôi, liền hiểu rõ điểm thiếu sót của bản thân. Hắt hữu tình, đối với nàng hữu tình, đối với Thạch gia hữu tình, sợ tình nhiều làm buồn mỹ nhân, vì thế hắt đã quyết định buông thanh kiếm trong tay, chịu thua trước.

Lúc đi ra khỏi bệnh viện, hắt dưới ánh mặt trời mở ra trong lòng bàn tay, giống như là một lời mời, giống như là ở nói với nàng: Hiện tại, nếu em ở ngay trước mặt anh, có trở về bàn tay anh ôn nhu khẽ múa không?

45. Chương 45

Chân tướng rõ ràng (1)

Tin tức đầu tiên chấn động giới doanh nghiệp — chủ tịch Hội đồng quản trị Kiều Thị tự mình hạ chỉ thị: Buông tha cho kế hoạch thu mua Thạch thị.

Một câu ngắn ngủn, nhất thời lại mở ra. Người bên ngoài đều đoán trong đó có nguyên do, bắt đặc dĩ Kiều chủ tịch còn ở bệnh viện tinh dưỡng, Kiều gia canh gác nghiêm ngặt, hoàn toàn không ai có thể tiếp xúc gần gũi, vì thế ánh mắt của giới truyền thông nhất trí hướng về một vị đương sự khác.

Đường Học Khiêm từ nhỏ ở dưới ánh đèn của giới truyền thông mà lớn lên, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, đáp trả tự nhiên. Đối mặt với ánh đèn huỳnh quang chớp nháy không ngừng mỗi ngày, cười nhẹ nhàng, tỏ vẻ thông dong nói: Thực cảm kích nhạc phụ đã hiểu rõ và thành toàn.

Vô số phóng viên truyền thông đem hình ảnh này quay ngay trong nháy mắt, vì thế trên màn hình TV không ngoài dự kiến xuất hiện trên màn ảnh tổng giám đốc trẻ tuổi đương nhiệm Đường Viễn tao nhã nói lời cảm tạ. Đây là phản ứng thẳng thắn nhất của đương sự, vì thế toàn bộ dư luận thế giới cũng bắt đầu hướng tới Kiều gia nghiêng về một phía: Vì hạnh phúc con gái mà hy sinh ích lợi của công ty, làm ra quyết định như vậy, Kiều chủ tịch đúng là không dễ dàng gì. Vì thế trong khoảng thời gian ngắn, danh dự Kiều gia chói lọi như mặt trời ban trưa.

Bệnh viện, trong một phòng bệnh khu VIP.

Màn hình LCD TV bị người dừng hình ảnh ở trên mặt một hình ảnh, tay Kiều Chấn Đình vô ý thức vỗ về điều khiển từ xa TV, sau đó để tại một bên.

Người trên màn hình TV ông cực kỳ quen thuộc, nhưng cũng vạm phần xa lạ. Kiều Chấn Đình không thể không thừa nhận, ông bị người thanh niên làm này hoang mang.

Đường Học Khiêm không công khai điều kiện giữa bọn họ, không công khai nhượng bộ mà Đường Viễn đề ra, không công khai kế hoạch bí mật ở sau lưng là gì. Tuy rằng bí mật này sẽ không được giấu diếm được lâu, chờ đến khi công ty con Đường Viễn cuối năm thông báo công khai, sẽ đem chuyện chuyển cổ phần công khai hậu thế, nhưng người trong nghề đều hiểu được thời điểm thời gian công khai là rất cần chú ý. Ngay lúc hai nhà Đường Kiều đang trong thời điểm đối chọi gay gắt chỉ vì một dự án vẫn còn đang xôn xao, bí mật này không bị biết được, không thể nghi ngờ đối với Kiều gia vạm phần có lợi.

Điều này thật sự là không phù hợp với tác phong vị tàn nhẫn sắc bén của công tử Đường gia này từ trước đến nay.

Đường Học Khiêm. Kiều Chấn Đình ở trong lòng mặc niệm tên này, người đàn ông trẻ tuổi này sinh ra một trong những gia tộc gặp nhiều phong ba mưa gió nhất, từ lúc nhỏ đã được sự dạy dỗ nghiêm ngặt, chưa ăn chơi trác táng đã là không dễ, khó được còn có thể có ở thời khắc mấu chốt có ý chí khoan dung nhượng bộ lui binh.

Nhớ rõ trước kia Ngữ Thần từng nói qua, hẩn tựa như một điều bí ẩn, sâu không lường được.

Kiều phụ mỉm cười. Nếu như nói Đường Học Khiêm là một bí ẩn sâu không lường được, như vậy hẩn hiện tại, đã đem cái chìa khóa đáp án cho một người.

Mà đổi thành một bên.

Đường Viễn bí mật tiến hành ban giám đốc lâm thời được mời dự họp trong ngày hôm ấy, Đường Học Khiêm tiền trăm hậu tấu, lấy thân phận đại cổ đông chuyển nhượng cổ quyền công ty con dưới cờ lớn nhất xuất cho Kiều Thị, làm cho các vị đồng sự hoàn toàn choáng váng.

Đây rõ ràng chính là phản bội a.....

Hẩn là người nắm cổ phần lớn nhất trong công ty, lại là chủ tịch tổng giám đốc của công ty, là thiếu gia duy nhất của Đường gia, bất cứ với thân phận nào trong những thân phận trên, cũng đã đủ cho hẩn không có lý do làm ra quyết định có tổn hại ích lợi của công ty nghiêm trọng như vậy.

Ban giám đốc không đồng tình, phản đối kịch liệt, gần như hoàn toàn nằm trong dự liệu của hẩn, ngay cả Chung Minh Hiên cũng có điểm xấu hổ về quyết định của hẩn. Trước đại hội cổ đông lần này, Chung trợ lý đã vào vài ly nước đá lớn, mặc dù như thế trong lòng bàn tay vẫn là khăn trương cuồng cuồng đổ mồ hôi lạnh.

Đây gần như là buộc tội đương nhiệm tổng giám đốc, ban giám đốc đến tột cùng đã trải qua bao nhiêu phong ba, người ngoài không thể hiểu hết, thậm chí ngay cả cha mẹ Đường gia cũng không biết Đường Học

Khiêm cuối cùng là nói như thế nào để thuyết phục đồng sự, sau lại hỏi Chung Minh Hiền thì Chung trợ lý cũng chỉ là đơn giản hít một hơi: Tổng giám đốc của chúng ta trước mặt mọi người lập được quân lệnh trạng(*)....

(*) Giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh.

Buôn bán thực chất chính là lợi ích.

Chỉ cần liên tục không ngừng tìm lợi ích lớn nhất cho các cổ đông, cho dù là phản bội cũng sẽ được tha thứ. Đường Học Khiêm từ nhỏ lớn lên ở trong vòng luẩn quẩn của công cuộc kinh doanh này, quy tắc trò chơi trong này lại rõ ràng hơn bất kì ai khác, hẩn nhìn thấu, cho nên mới dám mỗi lần xuống tay đều so với người bên ngoài tàn nhẫn ba phần.

Đối mặt với sự chất vấn của các đồng sự nhà mình, hẩn không nói được một lời, không biện giải một câu. Hẩn hiểu được ngay tại lúc này nói nhiều hơn nữa cũng chỉ là lời nói suông, vì thế hẩn rõ ràng không nói gì, nhàn nhã chờ đợi.

Khi toàn bộ lửa giận của mọi người đối với hẩn tan hết, người đàn ông tuấn mỹ rút cuộc mở miệng.

“Nói xong rồi?”

Câu này nhưng thật ra áp chế tất cả các đồng sự.

Hẩn không cần rút, không cãi lại, vẫn là một thân sạch sẽ cùng bình tĩnh.

“Các vị trưởng bối đều muốn tố cáo tôi, đơn giản là cho là tôi làm tổn hại lợi ích của công ty. Nhưng nếu tôi nói cho các ngài biết, mất đi một bộ phận thị trường, ta vẫn có thể làm cho Đường Viễn khởi tử hồi sinh thì sao?”

Toàn bộ phòng họp trong nháy mắt câm như hến.

Đường Học Khiêm đứng lên, hai tay chống ở trên bàn hội nghị. Ánh mắt đảo qua toàn bộ dưới đài, chậm rãi mở miệng.

“Cho tôi thời gian ba tháng, tôi sẽ trả lại cho các ngài một Đường Viễn hoàn toàn đổi mới——!”

Làm hết phận sự trầm ổn lại ở trong chứa sát khí.

Thật sự chính là khí thế chuẩn của thiếu gia Đường gia nên có.

**** *

Kiều Ngữ Thần đi một chuyến về nông thôn.

Đang ở bên trong ruộng cấy thu hoạch tưới nước, quản gia tiền nhiệm của Kiêu gia— thím Trần thấy bóng dáng của nàng nhất thời mừng rỡ không thôi, ha ha cười vội vàng lên bờ, lôi kéo tay nàng, nhìn nàng thật kỹ, cười đến cười toé toé.

Kiều Ngữ Thần bị bà nhìn cảm giác thật có lỗi, nhịn không được sờ sờ mặt mình: “Con trở nên béo có phải hay không?”

Thím Trần cũng không giấu diếm, thẳng tắp gật đầu: “Mập, mập.” Nói xong, lại nhịn không được vuốt vuốt tóc nàng: “Haiiii, các cô gái trẻ ngày nay a, chỉ biết muốn gầy muốn giảm béo, đem mình biến thành dáng vẻ không còn hình người mới bằng lòng dừng tay, giống như Ngữ Thần chúng ta thì thế nào, béo một chút mới tốt.”

Nếu như là bình thường, Kiêu Ngữ Thần nhất định sẽ lắc đầu khiêm tốn vài câu, đây là tính tình của nàng, không có thói quen thích người khen ngợi. Nhưng hôm nay, nàng lại ngược lại gật gật đầu thừa nhận, chỉ chi ngô ngô nói không được một câu đầy đủ.

“Kỳ thật, là có nguyên nhân...”

Thím Trần không hổ là người quản gia lâu năm ở nhà cao cửa rộng, hoàn toàn biết nhìn sắc mặt đoán ra tâm tư người đối diện người, hướng chỉ là Kiêu Ngữ Thần đơn thuần giống như một tờ giấy trắng như vậy, quả thực tâm tư gì cũng đều bày ở trên mặt.

Thím Trần thử hỏi: “Ngũ Thần, con có tâm sự?”

“Vâng...” Nàng đích xác có, hơn nữa xấu hổ mở miệng.

Kiều Ngũ Thần rất ít khi như vậy. Tuy rằng bởi vì từ nhỏ nhận cách giáo dục quý tộc, khiến cho cử chỉ của nàng khi đối diện với người ngoài hơi có thiên hướng hướng nội một chút, nhưng là quyết không khi nào bối rối thành như thế này.

Thím Trần lại nhìn về phía nàng.

Nàng đích thực đã thay đổi, thân thể trở nên có chút mượt mà, tựa hồ... cũng có mùi vị của phụ nữ?

Thím Trần bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nhin không được nhìn về phía bụng của nàng, kinh hỉ nảy ra: “Con ——?”

Nàng không hề giấu diếm, gật gật đầu thừa nhận, nóng lòng cùng người thân tựa như mẹ của mình chia sẻ vui sướng: “Ngày hôm qua, con lén ba ba đến một bệnh viện khác để làm một chút kiểm tra, thế mới biết, sắp hai tháng...”

Thím Trần cười toe. Thật tốt, nàng đã có đứa nhỏ. Nàng thiện lương như vậy, ông trời quả nhiên chiếu cố nàng.

Vội vàng đỡ nàng ở một bên ghế ngồi xuống, thím Trần cẩn thận hỏi: “Đường thiếu gia biết không?”

Kiều Ngũ Thần dừng lại, “Con vẫn chưa nói nói cho anh ấy biết.... Con, không biết nên nói với anh ấy như thế nào.”

“Ăn ngay nói thật a! Cái này còn cái gì phải lo lắng!” Thím Trần nóng nảy: “Con không được lại nghĩ lung tung gì nữa, cậu ấy là ba ba đứa nhỏ, có nhất định phải cho cậu ấy biết!”

Kiều Ngũ Thần thấp đầu, hai tay bắt an giữ tại cùng nhau.

“Nhưng, một thời gian trước, chúng con...”

Thím Trần vội vàng tẩy não cho nàng: “Đó cũng không liên quan đến chuyện của các người, đó là công việc riêng của hai nhà Đường Kiều, hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện vợ chồng của con.”

Thanh âm Kiều Ngũ Thần thấp đi: “Nhưng dù sao con đối với anh ấy cũng thực quá đáng...”

Khi đó chỉ muốn vì cha, nàng không phải không lo lắng cảm nhận của hắn, thật sự là nàng không dám lo lắng, nghĩ đến càng nhiều, càng thực sự không nghĩ ra, chủ ý cũng dần bị lung lay, một bên là chồng, một bên là ba ba, nàng hoàn toàn không có lựa chọn nào khác.

Nghe được ba ba bỗng nhiên quyết định buông tay, thì một khắc này nàng gần như yếu đuối ngã ở trong ghế không ngồi nổi. Thân kinh nàng đã hoạt động quá mức cho phép, nàng rất sợ hãi một tia hòa bình trước mắt này chỉ là ảo giác.

Nàng hiện tại ngược lại không dám đi gặp hắn.

“Anh ấy có chán ghét con không?” Nàng cảm thấy thật có lỗi: “Con vẫn luôn nói yêu anh ấy, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại giúp đỡ ba ba...”

Đêm đó trong gió lạnh, bóng dáng hắn canh giữ ở dưới lầu không chịu rời đi, hàng đêm dây dưa trong lòng nàng. Nàng có tài đức gì để được hắn yêu như thế.

“Ngũ Thần.” Thím Trần sờ sờ mặt của nàng: “Người đàn ông khi thích một người phụ nữ, đều đã có tiêu chuẩn mực thước cân nhắc rõ ràng. Thí dụ như tính cách của Đường Học Khiêm, nếu thực sự con không quan tâm đến sự sống chết của cha con, mà chỉ cần tình yêu..., chỉ sợ Đường Học Khiêm cũng sẽ không thích.”

Kiều Ngũ Thần thật cẩn thận hỏi: “...Thật sự?”

Thím Trần bắt đắc dĩ nở nụ cười: “Thật sự, con thử nhìn lại thái độ của Đường thiếu gia đối với mẹ của cậu ấy thì sẽ rõ ràng thôi! Nếu có một ngày, muốn cậu ấy chọn giữa mẹ và vợ, cậu ấy nhất định sẽ lựa chọn mẹ, công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ không thể nào kể xiết, cậu ấy muốn báo đáp, đây là chuyện mà phận

làm con trên khắp thiên hạ đều nên làm, cho nên loại lựa chọn này phát sinh ở trên người con. Đường thiếu gia nhất định sẽ hiểu con, mà không phải chán ghét con.”

Kiều Ngữ Thần tâm tư nặng nề, một mình dễ dàng tưởng đông tưởng tây, kết quả cuối cùng không có gì hơn là tự mình dọa chính mình, hơn nữa nàng hiện tại đã có đứa nhỏ, cảm xúc dao động khá lớn, thím Trần lo lắng cho nàng, kiên trì muốn đưa nàng trở về. Kiêu Ngữ Thần nhìn sắc trời đã tối muộn, thím Trần đã lớn tuổi, một mình lúc trở lại phải đi đường ban đêm, ngược lại lại làm cho nàng lo lắng hơn, vì thế Kiêu Ngữ Thần nói cái gì cũng kiên trì trở về một mình.

Chạng vạng, phố xá sầm uất, dưới ánh sáng đủ loại màu sắc của ánh đèn.

Kiều Ngữ Thần không am hiểu che dấu cảm xúc, nhện không được bước đi vào trung tâm siêu thị đồ dùng trẻ con lớn nhất. Quản lý khu siêu thị này đối với vị khách này đương nhiên không xa lạ gì, trường hợp các loại yến hội thường xuyên có thể nhìn thấy nàng, bất quá ở trong khu siêu thị này mà nhìn thấy nàng vẫn là lần đầu tiên, một tia hiểu rõ nhất thời nổi lên đuôi mắt.

“Kiêu tiểu thư, có gì có thể phục vụ cho tiểu thư không?”

Kiều Ngữ Thần nhanh chóng lắc đầu, “Tôi chỉ...”

Nếu thừa nhận là tự cho là đúng, giống như thực dọa người....

Nàng không có kinh nghiệm về phương diện này, mẹ đã mất sớm, cha dù sao cũng là khác phái, ngoài thím Trần ra, nàng không có trưởng bối nào có thể nói chuyện, nên không ai dạy nàng nên điều chỉnh tâm tính như thế nào, từ cô gái trưởng thành là một người phụ nữ.

Nàng thậm chí không biết nên mở miệng biểu đạt cảm giác nội tâm như thế nào.

.... Cứ việc, rất muốn nói cho hần biết.

Ngoài cha ra, hần chính là người thân nhất của nàng, nhưng một trận giằng co quyết liệt vừa mới xảy ra, nàng thực sự sợ hần.

Con người, luôn có di chứng như vậy. Trên chiến trường liều lĩnh ngay cả mạng cũng có thể không cần, nhưng sau khi hạ chiến trường lại nhện không được từng cơn gió lạnh xâm nhập vào nội tâm.

Cuối cùng Kiêu Ngữ Thần mua một bình sữa nhỏ trở về. Gói tinh xảo bên trong gói quà nhỏ, nàng muốn cho hần kinh hỉ. Nếu nàng ngượng ngùng nói, vậy đổi một loại phương thức khác nói cho hần biết, người nào đó rất thông minh a, vừa thấy thứ này có thể hiểu được chuyện nàng muốn nói cho hần biết.

Di động vang lên, thư ký nói cho nàng biết có một phần văn kiện nàng đã quên ký, một vị quản lý cao cấp cùng thư ký ban giám đốc đang ở văn phòng đợi nàng, nàng thế này mới nhớ tới chuyện mình bị mang thai làm váng đầu, công sự làm được một nửa liền không nhện được chạy tới nông thôn nơi thím Trần ở, vì thế Kiêu Ngữ Thần nhanh chóng thuê xe trở về tổng bộ Kiêu Thị một chuyến.

Văn kiện Kiêu chủ tịch đã xử lý để trong văn phòng, đang đợi Kiêu Ngữ Thần ký tên, thư ký là ban giám đốc lão Trần Hòa Phong nham hiểm, cùng với thủ tịch kinh tế tài chính Hứa tiên sinh nhện không được thời gian dài chờ đợi, thấp giọng bắt chuyện.

Nói chuyện chủ đề đương nhiên là Đường gia.

Lão Trần lòng có ưu tư cảm thán: “Không thể tưởng được Đường Học Khiêm thật có thể nhượng bộ...”

Hần nhượng bộ bằng thị trường trung tâm quan trọng nhất của Đường Viễn, tương đương nhượng bộ ba phần thiên hạ.

Nhưng Hứa tiên sinh thật ra nhìn xem thực tự nhiên: “Bằng không thì làm sao bây giờ? Dù sao cũng là phụ nhân cùng nhạc phụ của hần, trước mặt nhạc phụ có thể không cho, loại tình cảm vợ chồng cũng không thể không để ý chứ?”

“Loại tình cảm vợ chồng?” Lão Trần cười đến quỷ dị: “Nếu ông biết bọn họ kết hôn như thế nào, chắc chắn sẽ không nói như vậy....”

Bên trong phòng làm việc một trận yên lặng.

Chịu không được cái đề tài rất có lực hấp dẫn này, Hứa tiên sinh hơi hơi thò người ra: “Nói như thế nào?”

Lão Trần cười đến khó lường dị thường: “Thật ngại quá, cơ mật cao nhất.”

Bị cắt đứt hưng trí, là một người đàn ông đều khó chịu. Hứa tiên sinh bĩu môi, tỏ vẻ khinh thường.

Vị lão Trần tiên sinh này nhất thời mất hứng, nghĩ lại, hần đường đường là thư ký của tổng giám đốc Kiều Thị, chẳng khác gì là tâm phúc trọng thần của chủ tịch, có cái cơ mật gì lại không biết? Trần bí thư nhắm mắt lại, đầy nhịp điệu khoe lên: “Ông nhớ lại thử xem, Đường Học Khiêm kết hôn vào năm anh ta bao nhiêu tuổi? Hai mươi tư. Hai mươi tư tuổi đối với một người đàn ông mà nói là tuổi gì?”

Đồng dạng thân là người đàn ông, hai người nhất thời cùng nhau đồng cảm sâu sắc: Hai mươi tư, đúng là cái tuổi ‘Trong vạt bụi hoa, không dính một mảnh lá’(*) a.....

(*) ý nói tuổi đó dễ ăn chơi phong lưu.

“Được, vậy tôi hỏi ông, ông có chịu hai mươi tư tuổi liền kết hôn hay không?”

“Đó là đương nhiên không chịu rồi.” Người đàn ông vội vàng phủ định.

Lão Hứa cười cười: “Đó, ông xem, ngay cả ông cũng sẽ không, huống chi là Đường Học Khiêm. Khi người ta hai mươi tư tuổi đúng thời kì cường thịnh gia nhập vào Đường Viên, gia thế bối cảnh, quyền lợi địa vị, bên nào không có? Huống chi là phụ nữ, cậu ta càng sẽ không thiếu.”

“Nhưng biết đâu cậu ta vừa ý Kiều tiểu thư thì sao?”

“Ngược lại cơ.” Lão Hứa lắc đầu: “Là Kiều tiểu thư không phải cậu ta thì không lấy chồng.”

“Vậy cậu ấy tại sao lại chịu cưới....?”

Thành công nâng lên khẩu vị của đồng sự, lão Hứa phi thường đắc ý, nhất thời thu miệng lại không được: “Phía sau Kiều tiểu thư, có Kiều tiên sinh chống lưng. Mà thủ đoạn của Kiều chủ tịch, ông cũng đã từng nghe thấy chứ....?”

‘Thẻ lách tách’ một tiếng, thanh âm chuyển động tay cầm cửa, ở trong bóng đêm truyền đến rõ ràng như vậy.

Hai người trong văn phòng nhất thời kinh hoàng, song song đứng lên, lại chỉ gặp một bóng dáng thanh tú ôn nhu, yên lặng đứng ở cửa.

Trên mặt Kiều Ngữ Thần không có gì biểu tình, chỉ là tái nhợt một chút. Nhìn hai người trước mắt bất chợt bị dọa đến cảm như hén, nàng hơi hơi giật giật môi.

“....Ba tôi có thủ đoạn gì?”

46. Chương 46

Chân tướng rõ ràng (2)

Kiều Ngữ Thần ở trong bệnh viện im lặng bồi ba ba một ngày.

Cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói, tựa như tất cả đều không có phát sinh, tựa như một đứa con gái hiếu thuận, ôn nhu sẵn sốc.

Nhưng vào lúc chạng vạng trước khi về nhà, nàng rốt cuộc hỏi một câu: “Ba ba chịu buông tay, có phải Học Khiêm cùng ngài trao đổi cái gì hay không?”

Kiều phụ nhất thời cả kinh, suy nghĩ kỹ lại, nàng biết cũng không phải chuyện xấu, sớm hay muộn đều cũng sẽ biết, không bằng tự ông nói cho nàng biết. Có thể tăng tiến cảm tình vợ chồng của bọn họ, coi như là chuyện tốt nhất. Vì thế, nhất ngữ nhất thập toàn bộ nói cho nàng.

Vì thế, thời điểm Kiều Ngữ Thần rời khỏi bệnh viện, mơ hồ nghe được thanh âm tôn nghiêm của mình bắt đầu sụp đổ.

Cảm tình thực sự đó là chuyện không thể nói đạo lý, người ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê: nó không có công bằng, duy chỉ có đương sự thấy không rõ. Rất dễ ý một người, càng hi vọng mình ở trong lòng hắn bộ dạng là sạch sẽ, trong suốt như nước, không nhiễm một hạt bụi nhỏ, dường như chỉ có như vậy mới có tiếp tục yêu nhau. Lúc trước vô luận Đường Học Khiêm làm ra chuyện quá phận cỡ nào, nàng thương tâm, bàng hoàng, nhưng không có sợ hãi. Bởi vì nàng rõ ràng, sai chính là hắn, muốn tha thứ hay không, muốn rời đi hay không, quyền quyết định đều ở trong tay nàng.

Nói đến cùng, cảm tình chẳng qua là một trận chiến tranh người tình ta nguyện. Tha thứ cho một người vĩnh viễn so với bị tha thứ dễ dàng hơn nhiều, nắm giữ quyền chủ động tựa như có điểm chiến thắng.

Mà bây giờ, nàng rõ ràng, từ khi nàng biết, ngay từ lúc bắt đầu cuộc hôn nhân này nàng vốn không có tư cách tha thứ cho hắn.

Là nàng quán lấy hắn.

Mà hắn, cũng ứng câu nói kia: Càng bình tĩnh, càng làm cho người đau thấu xương.

Hắn nói hắn rất hạnh phúc, nàng tin tưởng. Nhưng nàng càng tin tưởng, nếu như không có tờ hôn thư đây đưa nàng cho hắn, hắn vốn có thể hạnh phúc hơn.

Nói tới hạnh phúc, làm cho nàng không khỏi tự phỉ nhổ chính mình. Người đàn ông này, vốn không nên thuộc về nàng.

Trách không được, sau khi kết hôn hắn cũng luôn đối với nàng giữ một khoảng cách; Trách không được, lúc hắn đối với nàng thẳng thắn thành khẩn nhận lỗi đã từng phản bội trong hôn nhân, lựa chọn một cái cớ vô cùng kém cỏi; Trách không được, vì sao một người có chừng mực, tình cảm dạt dào, riêng biệt chỉ có đối với nàng như gần như xa, cũng không rộng mở tâm.

Thì ra, từ vừa mới bắt đầu hắn chính là bị bắt buộc.

Bị bắt buộc nhận nàng, bị bắt bán đứng hôn nhân của mình.

Muốn một người đàn ông nhận một người con gái mà hắn không thương, có bao nhiêu tuyệt vọng? Chấp tử tay, cùng tử giai lão, vốn nên là một kết cục tốt đẹp, lại cố tình giống như một gông xiềng hình chữ nhật.

Hôn nhân của nàng cùng hắn, thế nhưng lại bắt đầu như thế, hoang đường như thế, chân thật như thế.

..... Có lẽ là, tất cả những chuyện chúng ta gặp nhau, chỉ có kế hoạch ở ngoài, mới có tên gọi là cuộc sống.

Nàng chỉ là không biết, chân tướng cuộc sống hiện tại rốt cuộc cũng đã bày ra ở trước mắt của nàng, nàng có nên buông tay hay không.

Lần đầu tiên hắn thỏa hiệp, mất đi tự do của hôn nhân.

Lần thứ hai hắn thỏa hiệp, mất đi Đường Viên.

Kiều Ngữ Thần nghĩ, nàng có tài đức gì, nàng có thể làm cho hắn thoái nhượng hai lần?

**** *

Sắc trời dần dần tối xuống, nàng đi vào tổng bộ dưới lầu Đường Viên, đứng ở đường cái đối diện, chỉ muốn nhìn một chút địa phương có hắn đang ở.

Dưới bầu trời nổi lên mưa phùn, Kiều Ngữ Thần đứng dưới mái hiên một quán cà phê, bị mưa xối nửa người. Yên lặng xuất thần, ở trong mưa sợ run, không biết suy nghĩ cái gì, chính là biểu tình thông thấu vô cùng.

Con người khi còn sống, nếu có khoảnh khắc bất chợt nào đó quay đầu sẽ nhìn thấy ánh trăng trong như nước, tâm trong sáng như gương.

Màu xám là bầu trời bao la dần dần thu hồi một tia sáng cuối cùng, vẫn như cũ không che dấu được bóng người đang đứng co ro dưới mái hiên, gương mặt thanh nhã ôn nhu, ánh mắt quyền uy.

Thân ảnh của hắn bỗng nhiên xuất hiện tầng lớn của đại sảnh tòa cao ốc. u phục tinh tể, dáng vẻ cao ngất, Dưới bầu trời mưa, trợ lý của hắn ở phía sau bật ô lên che mưa cho hắn, mà bên cạnh hắn có vài đối tác người Mỹ đang nói chuyện cùng nhau, tự mình cùng đi đến ngân hàng đầu tư Wall Street.

Trước kia hắn cũng không dễ dàng bởi bất cứ người nào. Hắn rõ ràng là nhà kinh doanh nắm vận mệnh kinh tế trong tay, cho nên hắn làm người, luôn luôn đều cũng có tư thái, cho dù hắn vẫn luôn luôn che dấu, nhưng khí chất quý tộc trời sinh giống như kiêu ngạo cũng đã thấm sâu tận xương tủy.

Mà bây giờ, trên tay hắn đã thiếu mất ba phần quan trọng, chỉ vì nàng, hắn thà rằng hạ thấp tư thái.

Hắn chỉ có ba tháng thời gian, ba tháng sau, là công ty phải báo cáo kết quả công tác cuối năm, đến lúc đó, nếu công trạng chỉ tiêu không đạt được tiến độ của năm trước, hắn sẽ tự động hướng ban giám đốc chào từ chức. Mà với tính tình của hắn, nếu không thể vượt qua chỉ tiêu của năm trước, chỉ sợ hắn cũng sẽ tự động từ chức, tuyet đối cũng sẽ không cần người khác lên tiếng.

“Này , cậu đang nhìn cái gì?”

Lặng lẽ chọc chọc Đường Học Khiêm, Chung Minh Hiền âm thầm nhắc nhở hắn.

“Cùng nhà đầu tư nói chuyện lại còn có thể phân tâm, cậu là thật sự chuẩn bị đến lúc đó từ chức a?”

Người đàn ông lơ đãng: “Gấp cái gì, không phải còn có ba tháng sao?”

“Hắc, cậu thật sự là...” Minh Hiền tức điên rồi, người này sao có thể không có nguy cơ ý thức như vậy chứ.

Ánh mắt Đường Học Khiêm vẫn dừng ở đường cái đối diện, hơi hơi ngược cảm ý bảo: “Cậu xem ở phía đối diện kia, có phải Ngữ Thần hay không?”

Chung Minh Hiền vội vàng sờ sờ trán của hắn, “Cậu không phát sốt chứ?”

Hắn không nói chuyện, chính là ánh mắt phức tạp nhìn đường cái đối diện, không nói gì.

Chung Minh Hiền thay đổi tầm mắt hướng đối diện nhìn lại. Trời mưa thật sự lớn, sắc trời lại ám thành một mảnh, hoàn toàn thấy không rõ bóng người.

Quả nhiên, là hắn phát sốt rồi, bằng không chính là ngẩn người...

“Tớ nói, cậu sẽ không phải đã lâu lắm không gặp tiểu Kiều, ngay cả thứ ảo giác này cũng sinh ra chứ?”

Đường Học Khiêm cũng không giải thích nhiều. Sau một lúc lâu, mới nói nhỏ một câu: “Tớ gọi di động cho cô ấy không được.”

Quả nhiên, tương tự quá độ sẽ sinh ra ảo giác...

“Tớ hiểu, tớ hiểu a.” Vỗ vỗ vai hắn, Chung trợ lý cảm thấy đồng cảnh ngộ nên phụ họa: “Phu nhân nhà tớ đi công tác ba ngày rồi, tối qua tớ nằm thấy một thiếu nữ...”

Mộng thiếu nữ, đây là phía chính phủ nói chuyện, cách nói dân gian chính là mộng xuân... =_=_

“Một trong những điều của công ty lệ Đường Viễn là: Thời gian công tác không cho phép nhớ lão bà.” Chung trợ lý lười biếng oán thăm hắn: “Lão bản, ngài phạm quy.”

Đường Học Khiêm ‘A’ một tiếng, vài giây sau bỗng nhiên không yên lòng hỏi lại: “....Công ty Đường Viễn có loại điều lệ này?”

Chung Minh Hiền ngay cả khí lực tức giận cũng không có, nện cho hắn một quyền đánh tỉnh đầu óc đã muốn phân tâm của hắn: “Điều lệ này là tớ quy định dành riêng cho cậu!”

Tổng giám đốc trẻ tuổi Đường Viễn mở một cánh cửa phía sau Mercedes Benz màu đen, tự mình làm ra tư thế mời, đãi ngộ như vậy cũng không nhiều, nhà đầu tư đến từ Wall Street tương đương vừa lòng, theo Đường Học Khiêm mời ngồi vào xe.

Đường Học Khiêm trước khi lên xe còn nhịn không được nhìn lại hướng đối diện, Chung Minh Hiền thật sự nhìn không được, nhịn không được thấp giọng cảnh cáo hắn: “Công ty cậu còn cần hay không?”

Vì thế, xe vững vàng trượt đi ra ngoài.

Trời mưa to, cửa kính xe đều bị mưa cọ rửa giống như che một tầng rèm bằng thủy tinh, hoàn toàn không thể nhìn thấy thế giới bên ngoài.

Đường Học Khiêm và nhà đầu tư người Mỹ đầu tư tán gẫu, nụ cười trên mặt khí định thần nhàn, trong lòng lại không hề không nổi muốn nổi dậy đào ngũ.

.... Vừa rồi thấy, thật sự rất giống nàng.

Càng không xác định, càng muốn phải xác định. Muốn tự mình chạy tới, nhìn một chút cho rõ ràng.

Nhưng là hẳn hiện tại tình huống này, muốn bỏ lại khách hàng lớn đi làm một chuyện riêng có thể là hư ảo, nghĩ như thế nào đều là quá điên cuồng một chút.

Xe bỗng nhiên ngừng lại, sau đó lại bỗng nhiên quay đầu.

Lái xe quay đầu cung kính báo cáo: “Con đường phía trước đã xảy ra sự cố đâm xe liên hoàn mà bị phong tỏa, chúng ta chỉ có thể đi đường vòng.”

Đường Học Khiêm lập tức gạt đầu đồng ý: “Đi đường vòng đi.”

Hắn rốt cuộc bắt đầu hoàn toàn phân tâm, đơn giản là một vấn đề bắt đầu điên cuồng quán quanh ở đầu trái tim của hắn: Vòng trở về, có thể nhìn thấy nàng không?

Vẫn như cũ chỉ có một bóng dáng mờ ảo.

Chợt lóe lên.

Hắn và nàng trong lúc đó cách một tầng rèm thủy tinh.

“Dừng xe.”

Trên chỗ ngồi phía sau chiếc xe màu đen đó người đàn ông rốt cuộc lên tiếng. Thanh âm trầm thấp, đã có lực, như là một loại quyết tâm.

Chung Minh Hiền đã giật mình, hạ giọng cảnh cáo hắn: “Cậu điên rồi?”

Hắn không nói lời nào, chỉ dùng hành động tuyên cáo quyết tâm của hắn.

“Thật ngại quá.” Đối với nhà đầu tư người Mỹ đang ngỡ ngàng không hiểu gì nói xin lỗi, Đường Học Khiêm nhanh chóng mở ra cửa xe, sau đó lao vào trong mưa.

Kiều Ngữ Thần gần như là kinh hãi khi nhìn thấy một mình hắn ở trong mưa to xuống xe đã chạy tới.

Không kịp xoay người rời đi, đã bị hắn kéo tay.

Đường Học Khiêm rốt cuộc phát hiện, thì ra mưa to mưa tầm tã cũng có điểm ưu việt, sau khi bị bức rèm thủy tinh thiên nhiên bao phủ sẽ không còn cố kỵ thân phận thể tục.

Mưa theo ngón tay trượt xuống, hắn nâng tay phải lên vuốt ve khuôn mặt cũng ướt sũng nước mưa của nàng. Bối cảnh phía sau, là một tòa thành thị nhân chứng đã từng chứng kiến bọn họ từ quen biết, yêu nhau, gần nhau. Thành thị mị hoặc ở chỗ, trong cùng một không gian có thể ẩn núp vô số trí nhớ.

Giờ phút này hắn muốn là vĩnh viễn sánh cùng thiên địa; không biết nàng đang nghĩ là một chủ đề khác.

Nếu em cùng anh kiếp này sinh ở một gia đình tầm thường dân chúng, làm một đôi vợ chồng bình thường nhất, có phải cũng có cơ hội nâng cốc đồng ly hay không?

Mà nay, em lại muốn nói lời How to say good bye.

“Em...” Nàng ngẩng đầu: “Bỗng nhiên muốn tới đây để gặp anh...”

Hắn không nói chuyện, nhưng khóe môi hiện lên bí ẩn tươi cười, tất cả hạnh phúc ở trong mưa to nở rộ.

Kéo nàng vào lòng, hắn cúi người hôn nàng: “Anh rất nhớ em.”

Bốn chữ đơn giản, gần như không tính là lời tâm tình, cũng đã làm cho trong lòng người kinh động.

Đơn giản là vòng tay của hắn đã rất ấm áp. Đã đủ an ủi một tâm hồn đang bị tổn thương.

Phía sau cách đó không xa, một chiếc màu đen xe hơi ngừng lại.

Chung Minh Hiền vuốt trán, rất là đau đầu: “Tôi không biết hắn, tôi không biết hắn, tôi không biết hắn...”
Bỏ nhà đầu tư chạy tới cùng phu nhân, trên lối đi bộ cùng nhau hôn môi, loại sự tình này cũng chỉ có Đường Học Khiêm người hoàn toàn không sợ mất mặt là gì mới có thể làm ra được...

Trong xe, nhà đầu tư người Mỹ hiển nhiên là rất cao hứng, kim lòng không đậu tán thưởng: “Tôi biết Đường rất nhiều năm rồi, chưa bao giờ biết hắn là người nhiệt tình như vậy.”

Chung trợ lý thở dài: Hắn làm sao có thể không nhiệt tình a? Nhịn đã hơn hai tháng, nếu không phải người này luôn có tự chủ hơn người bình thường mà nói..., chỉ sợ hiện tại cũng sớm đã nhiệt tình đến mức một số người không nên có.

Vì thế, Đường Học Khiêm đương nhiên vắng mặt trong buổi họp mặt chiều đãi khách hang, mang theo vợ chạy như bay trở về nhà.

Chia tay cũng đã lâu lắm, cũng đủ nói ra suy nghĩ của mình, giờ khắc này rốt cuộc cũng gặp lại không nói gì tương đối.

Nhân loại là vĩnh hằng khôn cảnh, vốn là như vậy —— không chỉ có miệng không thể nói, hơn nữa ngôn ngữ cũng không diễn đạt hết nổi.

Khi nội tâm đau xót cùng khát vọng không thể nói nên lời, chúng ta ngược lại lấy thân thể để trần thuật.

Nó trắng ra như thế, dã tính như thế, thậm chí thường thường tự chúng ta cũng không thể tự mình phân biệt được rõ ràng, đây tốt cùng là một trận cứu vớt lẫn nhau, hay trục xuất lẫn nhau.

Hoặc là, đều có đi. Nàng không nghĩ suy nghĩ tiếp, thăm nghĩ tại một đêm này hảo hảo cảm thụ sự tồn tại của hắn, cảm thụ nàng yêu người này biết bao nhiêu.

Nói đến cùng, ở trên mặt tình cảm, phụ nữ cuối cùng vẫn là ích kỷ. Cho dù phải rời khỏi, cũng muốn lưu lại kỉ niệm thuộc về mình để nhớ lại. Đôi vai của nàng nhỏ bé, xương con bướm đột ngột mà lạnh thấu xương, thân thể trắng nõn non mềm. Tất cả tất cả, nàng muốn cho hắn nhớ kỹ: Đã từng, em đã từng là vợ của anh.

47. Chương 47

Đồng thời một hồi

Từ xưa đến nay khắp thiên hạ người đàn ông khó nhất chịu đựng được ba loại mê hoặc: Tiền tài, quyền lợi, nữ nhân.

Đường Học Khiêm từ nhỏ liền đối với lời này không cho là đúng.

Hắn là chuẩn thiếu gia duy nhất của Đường gia, trò chơi từ nhỏ của hắn đó chính là lấy thị trường tư bản khổng lồ làm bệ phóng, cực thời gian, cực tin tức, cực thủ đoạn, và cực cả lòng người, Bet cùng Fold trong lúc đó, va chạm ngàn vạn lần. Tiền là cái gì? Hắn không biết, ít nhất, hắn đối với loại vật chất này không có hứng thú, hắn cảm thấy hứng thú, chính là quá trình.

Về phần quyền lợi?

Hắn là người thừa kế chuẩn duy nhất của Đường Viễn, bằng ánh mắt cùng tư thái trẻ tuổi áp đảo người khác, trong thời gian ngắn nhất đi vào vị trí lãnh đạo cao nhất, trong vòng một đêm nắm giữ quyết định của hàng nghìn công nhân. Một câu, một chữ, thậm chí một ánh mắt, đều có thể thay đổi vận mệnh rất nhiều người, đây là quyền lợi sức quyến rũ. Hắn rất biết cách vận hành quyền lợi ma lực này của hắn, nhưng ngược lại nói không rõ ràng lắm nó đến tốt cùng là cái gì. Vật hiếm là quý, nhưng sau khi hắn đã nắm toàn bộ các quy tắc trò chơi trong tay, bản thân hắn tất nhiên đối với những thứ này dần dần mất đi sự hứng thú.

Như vậy, đối với phụ nữ thì sao? A, làm sao có thể. Hắn là người đàn ông từ nhỏ đã sớm nhìn quen mắt những người phụ nữ xinh đẹp như hoa như ngọc, khẩu vị sớm bị đường trở nên kén chọn.

Nhưng mà, có câu nói như thế nào?

Trời đất luôn vô tâm, mà cuộc sống như những ngọn thủy triều luôn mãnh liệt thoải mái, cuộc sống, đó luôn xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, mềm mại và sắc bén.

Vì thế, không còn sớm không muộn, ông trời đã để cho hắn và nàng gặp nhau tại cuộc đời này, chung sống bên nhau.

Cả một đêm, đều giống như một giấc mộng. Mềm mại như ngọc, phong tình vạn chủng, tựa như trúng men say triền miên không dứt.

Vì thế tối hôm qua hắn ở trong mộng uống say cả đêm, tỉnh lại sẽ say.

Nàng đang ngủ trong khuỷu tay của hắn, so với bất cứ loại rượu nào trên thế giới đều mê hoặc hắn hơn. Đường Học Khiêm không phải không thừa nhận những lời này là đúng: Người phụ nữ này, sự mê hoặc của nàng, hắn không bao giờ có thể chạy thoát khỏi. Tấn công quân lính phòng ngự trong hắn tơi bời không còn manh giáp, nhưng hắn lại vẫn đang thích thú không muốn tỉnh lại.

Niềm đam mê ấy đã vượt qua khỏi đầu óc, thế cho nên đầu óc từ trước đến nay luôn giữ thanh tỉnh nhưng bây giờ trở nên hôn trầm say mê vô cùng, Đường Học Khiêm hơi xoa xoa huyết thái dương, lấy tay chống thân thể ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức.

.... Đã sắp tám giờ.

Mà hôm nay cũng không phải ngày nghỉ của hắn.

Đường Học Khiêm cầm lấy điện thoại di động, tối hôm qua người nào đó không muốn tiếp nhận bất kỳ sự quấy rầy nào nên đã tắt máy, thế khi hiện tại vừa khởi động máy, lập tức có một đồng tin nhắn thoại xông tới.

Thanh âm của Chung Minh Hiền trong nháy mắt oanh tạc ở bên tai người lãnh đạo trực tiếp.

“Học Khiêm, nghi thức ký hợp đồng ngày mai không được quên!!”

“Đường Học Khiêm, nghi thức ký hợp đồng ngày mai nhất định không được quên!!”

“Sáu giờ rồi!! Các quản lý cấp cao ở Đường Viễn cần tham dự nghi thức đã đến, mọi việc đã chuẩn bị sẵn sàng, cậu ở đâu??”

“Đường Học Khiêm!! 7h!! Mặt trời phơi nắng đến mông rồi!!”

“Bảy! Giờ! Rượu! Chết tiệt! Shit!”

“Lão bản... Rời giường đi...” T__T

“.....”

Đường Học Khiêm rốt cuộc có chút thanh tỉnh. Hôm nay với hắn mà nói, là một ngày vô cùng quan trọng. Thân phận của hắn không chỉ có là chồng của Kiều Ngữ Thần, mà còn là tổng giám đốc đương nhiệm của Đường Viễn.

Nhanh chóng hồi phục tinh thần, lý trí nhắc nhở hắn nên lập tức rời giường đến công ty, thân thể cũng không chịu khổng chế lại rục rịch mà nghĩ muốn gần nàng.

“.....”

Ngay cả chính hắn đều có chút xấu hổ... Đường Học Khiêm bây giờ tự chủ cơ bản đã muốn tiêu tan....

Kìm lòng không đậu cúi người, phạm vi tầm mắt đều là nàng.

Gương mặt của nàng khi ngủ say vô cùng an tĩnh, làm hắn không đành lòng quấy rầy. Mi tâm của nàng khe cau, đôi môi khẽ mím chặt thành một đường mỏng manh, không tự giác toát ra một tia cô tịch, chấp nhất lại thể lương, làm cho hắn dừng lại tầm mắt.

Nhịn không được liền nâng tay mơn trớn lông mày của nàng, muốn vuốt cho tan nét hằn sâu buồn bã đó.
Tại sao lại còn có vẻ mặt như thế chứ? Đường Học Khiêm dừng ở người trước mắt, bất tri bất giác mày liền cau chặt lại, người đàn ông lâm vào trầm tư.

Ở bên cạnh hắn, còn có chuyện gì để cho nàng lo lắng? Nếu như không, vậy biểu tình gần như muốn rơi nước mắt kia, từ đâu mà đến?

Ngay lúc cả người Đường Học Khiêm lâm vào trầm tư, nàng bỗng nhiên giật mình.

“... Học Khiêm?”

“Tiếp tục ngủ đi.” Hắn khẽ hôn môi của nàng: “Giữa trưa anh sẽ trở về với em.” Tuy rằng lịch trình đã được sắp xếp kín mít suốt cả hôm nay, hoàn toàn không có phương pháp phân thân, nhưng hắn không thể quản nhiều như vậy được, không muốn xã giao với bất luận kẻ nào, hắn không muốn ứng phó bất luận kẻ nào, thậm chí cùng nàng cùng một chỗ.

Cả đời này, hắn chỉ vì nàng tùy hứng. Ở trước mặt cảm tình, tất cả lui ra phía sau, tất cả thần phục, bất cứ ràng buộc thế tục gì cũng không thể kiên cố.

Kiều Ngữ Thần hiển nhiên không thanh tỉnh, nằm nghiêng người lại ngủ say mê, lộ ra tảng lớn da thịt trắng nõn.

Cư nhiên lại đưa da thịt trắng nõn dăng hiển rõ mồn một trước mắt hắn....

Được rồi, tuy rằng hắn phải thừa nhận quần áo của nàng là hắn cởi...

Một cỗ xao động quen thuộc thẳng hướng bụng, Đường Học Khiêm gần như là lập tức xoay người xuống giường đi vào phòng tắm mở vòi sen tắm, toàn bộ động tác hành văn liền mạch lưu loát.

....Thật sự là không có biện pháp rồi, nếu cứ tiếp tục ngắm nhìn nàng như thế này, hắn tuyệt đối sẽ không hoài nghi mình sẽ bỏ bê công việc, do đó hủy diệt một khoản đầu tư hiệp nghị thu vào khả quan tương lai Đường Viễn.

Quên đi, còn nhiều thời gian, cuối cùng nàng cũng đã trở lại. Đường Học Khiêm tự an ủi mình như vậy, đồng thời cả đầu tình sắc tư tưởng bắt đầu chuyển động: So hiện nay lúc trời tối có thể tiếp tục a...

Tắm sớm, sau đó lập tức thay ngay bộ âu phục hoàn mỹ, ngay cả bữa sáng cũng không có thời gian để ăn, người đàn ông cầm lấy chìa khóa xe trên bàn thẳng đến công ty.

Ngay tại bên ngoài biệt thự rõ ràng truyền đến âm thanh khởi động của động cơ thì nữ chủ nhân trong phòng ngủ mở mắt.

**** *
**** *
**** *

Quyết định phải đi, kỳ thật cũng không có cái gì sẽ ngăn chặn lại được.

Nàng cầm lấy khung ảnh ở đầu giường, cúi đầu chăm chú nhìn ảnh chụp bên trong. Bên trong là ảnh cười của hắn và của nàng, nàng mặc áo cưới thuần trắng vẻ mặt tươi cười thật sự hạnh phúc. Nhưng hắn không có, hắn chỉ nhẹ nhàng hơi nhếch môi, trong ánh mắt không có một tia dao động.

Trước kia nàng chỉ cho là, trời sanh tính tình hắn lãnh đạm thờ ơ, cho nên không thích cười, mà hắn trời sinh hé ra khuôn mặt điên đảo chứng sinh, cho dù không cười, chỉ cần chỉ một cái nhếch môi thôi, cũng đủ để quyến rũ hồn phách biết bao nhiêu người. Hiện tại nàng mới hiểu được, thì ra khi đó, hắn không yêu nàng; không chỉ có không yêu có lẽ, còn có chán ghét đi. Ghét nàng đột nhiên xâm nhập vào cuộc sống của hắn, ghét gia thế khổng lồ phía sau nàng làm hắn không thể không chấp nhận sự thật.

Ngữ Thần, mi xem, khóe mắt đuôi lông mày không phải là một loại hiểu lầm?

“Đứa ngốc, anh tại sao không nói chứ...” Nàng nhắm mắt lại: “Vì sao không nói, anh dễ dàng tha thứ cho em nhiều năm như vậy...”

Hắn không yêu nàng, nhưng vẫn cố nén nhịn tất cả mọi chuyện, một mình chôn ở đáy lòng, một mình nhắm nháp một phần thê lương bất đắc dĩ. Cuộc hôn nhân với kiểu hợp tác luôn luôn cần hướng ra thế giới bên

ngoài triển lãm cũng có quan hệ vợ chồng mới có thể ổn định người đầu tư khắp nơi tin tưởng, nàng không dám nghĩ tiếp nữa, nhiều năm như vậy mỗi một ngày, hấn là lấy loại cảm xúc nào để đối diện với một cô gái mà hấn hoàn toàn không hề yêu thương?

Mỗi ngày đều phải diễn cho thật xuất sắc, hấn đã trôi qua như thế nào, chỉ có hấn biết. Trước mặt cha mẹ cũng phải diễn, trước mặt bạn thân cũng phải diễn, ở trước mặt nàng càng phải diễn chân thật hơn. Đây là một loại tra tấn tinh thần, người thường chỉ sợ sẽ điên mất.

.... Cũng chỉ có hấn có thể nhịn xuống. Một đứa bé bảy tuổi đã bắt đầu bị an bài vào phòng họp công ty dự thính, hai mươi tư tuổi liền toàn diện tiến vào vị trí cao nhất của Đường Viễn, tố chất tâm lý của người đàn ông này vô cùng mạnh mẽ, chắc chắn đến mức không gì có thể đánh gục được.

Nàng vẫn hi vọng nàng có thể giúp hấn chia sẻ vui buồn, cho nên hấn cũng từng thống hận sự vô tình của hấn, hấn cũng không cho nàng cơ hội, hấn đem tất cả đều an bài tốt, bên cạnh hấn hoàn toàn không có vị trí của nàng. Nay mới hiểu được, thì ra hấn không phải không cho nàng cơ hội, mà là, tương kính như tân, đã là lần ranh hấn có thể lui. Hấn cũng là người, là một người bình thường, nhưng điểm này thường thường bị mọi người quên đi.

Nàng từ nhỏ lớn lên ở trong vòng luẩn quẩn này, thường thấy hôn nhân không có tình yêu. Bởi vì không yêu, nên giữa vợ chồng thường hay bất hòa, cãi nhau, thậm chí bạo lực gia đình, đều công nhiên bị dư luận báo chí phê phán, nhìn thấy ghê người.

Có thể làm được như hấn vậy, thật sự không nhiều lắm. Bí mật hấn từ trước đến nay hoàn toàn không nói với ai, vui buồn cũng không bày tỏ, nay, sau khi chân tướng đã rõ ràng như thế này, nàng đã không dám suy nghĩ lúc trước. Lúc nàng tức giận trốn đi, hấn theo đuổi nài nỉ nàng trở về nhà; Nàng hận hấn đối với hôn nhân là không trung thực, hấn lại lấy một cái cớ vô cùng kém cỏi cũng để che giấu sự thật kia; nàng không chịu về nhà, hấn nghĩ hết biện pháp để cho nàng hồi tâm chuyển ý. Nàng nghĩ, khi đó, hấn đến tội cùng có bao nhiêu phần nợ cùng bất đắc dĩ?

Nàng vẫn cho là nàng là đúng, nàng vẫn rất tin tình yêu không có sai, cho tới bây giờ nàng mới phát hiện, nàng sai lầm rồi.

Tình yêu của nàng đối với hấn mới là gông xiềng nặng nề nhất, khóa cứng nàng, cũng khóa cứng hấn.

Cho nên, hãy rời đi đi. Rời khỏi hấn, đem tự do mà nàng nợ hấn đã nhiều năm như vậy trả lại cho hấn.

Kiều Ngữ Thần cầm lấy điện thoại di động, gọi một cuộc gọi điện thoại quốc tế.

Vì thế, ngoài ngàn dặm, New York, tại một khu khách sạn cao cấp nhất, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Bởi vì chênh lệch múi giờ, nên hiện tại ở Newyork đang là giữa khuya, nên tiếng của đối phương ở đầu dây bên kia nhập nhèm vô cùng: “.... Hello?”

“Là em...” Nàng cúi đầu, nói ra thỉnh cầu: “Vũ Thần, giúp em... rời khỏi Đài Loan.”

**** *

Ngồi trên xe tắc xi, lái xe nhiệt tình giúp nàng cất kỹ hành lý, cười hỏi nàng đi nơi nào.

“Sân bay.”

Nàng nói ra địa điểm này, nhịn không được hốc mắt nhất thời lại ảm ứt.

Thật sự phải đi...

Quay đầu nhìn nơi này một lần cuối cùng, Kiều Ngữ Thần ở trong lòng nhẹ nhàng nói một tiếng “Tạm biệt”, nàng biết, nàng cáo biệt không phải là thành phố này, mà là toàn bộ thế giới cảm tình sau lưng thành thị.

Một thế giới mà nàng từng hòa mình vào và dốc hết tất cả.

Xe đi ngang qua quảng trường trung tâm thành phố, trên màn hình lớn ngay tại trung tâm quảng trường đang trực tiếp ghi thức kí kết hợp đồng lớn nhất những năm gần đây của một gia tộc.

Kiều Ngữ Thần khẽ nhếch miệng: Dĩ nhiên là hấn...

Hạng mục đầu tư tại khu đất này là một tay hấn bày ra, chỉ có hấn, mới có thể ở trong thời gian thật ngắn hấp dẫn giới đầu tư đến mức khổng lồ; chỉ có hấn, mới có thể để cho Đường Viễn ăn được hạng mục lợi nhuận trường kỳ lớn như thế; cũng chỉ có hấn, mới có thể ở dùng công ty con quan trọng nhất của Đường Viễn để trao đổi với Kiều Thị sau khi buông tay, còn có thể trầm ổn bước từng bước một đi được vững chãi như thế. Ổn định tăng thêm lợi nhuận mà không phải bồi thường đó luôn là bản lĩnh xuất chúng của hấn.

Trên màn ảnh hấn đang ở hiện trường ký tên, tươi cười theo tiêu chuẩn Đường thị, khoe môi bữu một cái nháy mắt tan mất rức rở. Phóng viên đưa tin tại hiện trường đang kích động bàn tán xôn về ý nghĩa của dự án lần này, đồng thời thuyết minh một loạt nghi thức kế tiếp: cắt băng, nghi thức khởi động, đại biểu nhà tư sản nói chuyện....

Đường Học Khiêm. Màn ảnh nhắm ngay tiêu điểm đều là hấn.

Kiều Ngữ Thần nhắm mắt lại, không hề nhìn.

Nhưng hiện tại cả đầu đều là câu nói cuối cùng hấn đã nói với nàng: Trưa nay anh sẽ về, trở về với em.

Này trần thế mơ màng, cố gắng đã không còn được sự tín nhiệm, nhìn và yêu, mỗi khắc mỗi giây ở bên nhau cả một đời, có phải càng làm cho người ta càng thêm bi thương sao? Nay nàng đã có những lời thì thầm tình tự hấn luôn ní non bên tai, cũng đủ để cả đời nhớ lại.

**** *

Sân bay.

Hiệu suất xử lý công việc của Hoắc Vũ Thần luôn luôn kinh hãi, tuy rằng đang ở New York, nhưng người của Hoắc thị đã sớm chờ ở cửa sân bay, đem vé máy bay giao cho Kiều Ngữ Thần.

Kiều Ngữ Thần rất nhanh cầm lấy vé máy bay: “Vũ Thần anh ấy... Hiểu ý của tôi không?”

“Dạ.” Người tới cung kính trả lời: “Hoắc tiên sinh đã an bài tốt tất cả cho chúng ta, cho dù tương lai Đường tiên sinh đến tra hành tung, cũng sẽ không tra được chuyến bay của tiểu thư.”

Kiều Ngữ Thần gật gù đầu, nói không nên lời trong lòng là thoải mái hay là càng nặng nề.

“Hoắc tiên sinh bảo chúng tôi đưa Kiều tiểu thư lên phi cơ.”

“Không cần, cảm ơn.” Nàng nhẹ giọng cự tuyệt: “Tôi chỉ muốn ngồi một mình trong chốc lát nữa.”

Trên màn hình lớn ở sân bay vẫn đang trực tiếp truyền đến tin tức vừa rồi. Thân ảnh của Đường Học Khiêm rõ ràng ở trước mắt nàng như vậy. Kiều Ngữ Thần kéo gương hành lý, cứ như vậy đứng ở trước màn hình nhìn, nhìn thật lâu thật lâu, mãi đến khi ánh mắt ướt át.

Vậy là đủ rồi. Trước khi đi còn có thể nhìn thấy mặt của hấn, coi như hấn đã đến đưa tiễn nàng.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua.

Thanh âm của cô tiếp viên sân bay ngọt ngào vang lên, nhắc nhở đăng ký. Một lần lại một lần lặp lại nhắc nhở, khi đến lần nhắc nhở cuối cùng, Kiều Ngữ Thần bước đi.

Trước đại sảnh sân bay bỗng nhiên vang lên thanh âm chói tai phanh lại, ngay sau đó là tiếng bước chân hỗn loạn, vài giây sau, bàn tay đang kéo rương hành lý của Kiều Ngữ Thần bị người tóm lấy.

“Không cho phép đi!”

**** *

Tay bị lôi kéo làm đau, nàng không có bất kỳ tư tưởng chuẩn bị gì, xoay người. Hơi thở quen thuộc, vòng tay quen thuộc, người quen.

Kiều Ngữ Thần mở to mắt, giống như thấy tất cả quá khứ đã bị trút bỏ xuống đột nhiên dội mồ sống lại.

Đường Học Khiêm chạy rất vội vã, cho nên rốt cuộc lúc có thể ngừng lại cả người ho đến lợi hại. Dùng sức một cái, đã kéo nàng vào trong vòng ngực ấm áp kia của hấn, hấn tựa vào cổ nàng kịch liệt thở dốc, hơi thở ấm áp đều phun ở trên da thịt trần trụi nơi hõm cổ của nàng, nhất thời bỏng đến kinh người.

“Thì ra anh không có đoán sai, em thật sự muốn đi...”

Ngôn ngữ tái nhợt vô lực, tình thâm ý trọng cũng là thật sự, thông minh như hần, nhưng hiện tại chân tay cũng luống cuống như thế, tình trạng như thế, hần lại không biết nên làm như thế nào để có thể giao trái tim cho nàng thấy rõ ràng.

“Anh...” Nàng thất thần: “Làm sao anh biết?”

“Đoán.”

“.....”

Trái tim đang đập kịch liệt rồi cuộc có dấu hiệu hơi hơi dịu đi, hần ôm chặt nàng: “Nếu như ngay cả em đang nghĩ gì, anh cũng đoán không được, vậy anh còn có tác dụng gì.”

Nàng cúi đầu: “Em không hiểu...”

“Ngữ Thần, thân thể là sẽ không nói dối.” Hần nở nụ cười nhẹ: “...Em cũng biết, sát ngôn quan sắc là bản năng anh sửa không được.”

Rõ ràng đã trầm luân trong bể dục vọng, nhưng lại còn có thể từ mỗi một động tác trên thân thể nàng nhìn thấu vào tâm che dấu bí mật, bởi vì yêu nàng, cho nên càng cẩn thận mỗi một chỗ góc, thấy được lông mày nàng nhíu chặt, thấy được nàng một lần cuối cùng quyết tuyệt liều chết triển miên, thấy được nàng muốn nói nhưng không cách nào nói ra khỏi miệng.

Kiều Ngữ Thần đột nhiên cảm giác được da đầu muốn vỡ tung: Trời ạ, nàng rốt cuộc gả cho người đàn ông tâm cơ thâm trầm đến mức độ nào....

“Anh bây giờ không phải ở hiện trường sao?” Làm sao có thể chạy tới?

“Ký xong hợp đồng anh liền gọi điện thoại cho em.” Hần may mắn khi cảm thấy cẩn thận gọi vào máy di động cho nàng: “Kết quả trong nhà không có người nghe điện thoại, điện thoại của em lại tắt máy, anh đã biết anh nhất định phải tìm được em mới được.”

Nàng quả thực không thể tin được: “Sau đó anh liền bỏ lại hiện trường, đi một mình sao?”

“A.” Hần không chút nào cảm thấy không ổn: “Dù sao nghi thức ký tên cũng đã xong, những pha diễn trò dài dòng còn lại để lại cho Minh Hiên bọn họ đau đầu đi thôi.”

“.....” Có loại lão bản không chịu trách nhiệm này, thật đúng là bi kịch....

Đường Học Khiêm nhẹ nhàng tựa vào trán của nàng, bỗng nhiên mở miệng: “Em có phải có chuyện giấu anh hay không?”

Nàng không nói lời nào.

Giống như nằm trong dự liệu, người đàn ông nở nụ cười, từ trong túi tiền lấy ra một đồ vật đặt ở trước mắt nàng.

“...” Kiều Ngữ Thần thật sự muốn tìm một cái hố để chui vào! Hần, cư nhiên cẩn thận đến mức nhìn thấy nàng tùy tay mua bình sữa nhỏ đó...

“Kiều Ngữ Thần.” Thanh âm của Đường Học Khiêm chậm rãi vang lên, mang theo mỉm cười: “Làm chồng của em, không có chút tâm cơ sát ngôn quan sắc thật đúng là không được a....”

Nàng quần muốn chết: “Anh thấy ở đâu vậy?” Nàng nhớ rõ lúc nàng thất hồn lạc phách đã quên đặt nó ở chỗ nào.

“Cửa trước.” Hần cười cười: “Em đem gói quà đặt ở một góc cửa trước, sáng sớm lúc anh rời khỏi nhà, anh thuận tay mở ra nhìn.”

“...” Rõ ràng thời điểm sáng sớm đang vội vã đến không kịp ăn sáng lại còn chú ý tới góc cửa, đầu óc người đàn ông này rốt cuộc làm bằng gì....

Đường Học Khiêm cười: “Vẫn là không nói muốn nói với anh sao?”

Kiều Ngự Thần thực quần trí: “Anh rõ ràng đoán được.”

Hắn cũng không phủ nhận: “Khi đó anh liền nghĩ tới hai khả năng. Thứ nhất, em đang muốn ám chỉ với anh, em muốn đứa bé; thứ hai, chính là em đã có...”

Lúc ấy hắn vẫn không thể xác định là loại tình huống nào, nhưng bây giờ nhìn vẻ mặt của nàng, hắn đã hoàn toàn minh bạch rồi. Nhịn không được liền căng thẳng trong lòng: “Tại sao lại có người ngu ngốc đến như vậy chứ? Ngay cả đứa nhỏ cũng có rồi, lại còn muốn rời khỏi anh.”

“Bởi vì.” Nàng trong miệng chua xót: “Em không biết về sau nên nói cho con biết như thế nào, ba của bé hoàn toàn không phải tự nguyện cưới mẹ...” Dừng một chút, thanh âm của nàng có chút khàn khàn: “Có lẽ, ngay cả đứa nhỏ cũng không phải tự nguyện muốn...”

Lời còn chưa nói hết, môi nàng bỗng nhiên bị người ngăn lại.

Gáy của nàng bị hắn giữ chặt cố định, bắt buộc kéo nàng vào lòng của hắn. Hắn cùng nàng lúc này hoàn toàn dính sát vào nhau không một khe hở, nghe thấy nhịp tim đập lẫn nhau, nhanh đến mức người ta có cảm giác chỉ một giây sau nó sẽ nhảy ra ngoài. Đầu lưỡi linh hoạt tách lấy hàm răng không hề phòng bị của nàng, hắn xâm nhập vào bên trong dò thám tấn công quần quýt lấy đầu lưỡi thơm tho ngọt ngào của nàng, cuối cùng chiếm lấy đầu lưỡi không ngừng lui về phía sau ngậm vào trong miệng triển miên mút vào.

Đây là phương pháp giữ lấy cổ điển nhất, liều lĩnh, nhiệt tình lại đồng thời vụng về nhất, không có đường lui.

Vòng tay ôm chặt ở eo của nàng càng siết chặt hơn càng ngày càng gấp, hắn quả thực có loại xúc động muốn đem nàng hòa tan vào trong cơ thể.

“Quá khứ không phải tự nguyện, nhưng hiện tại thì khác rồi, em thật sự không nhìn ra được sao?” Hắn ở trên môi nàng cắn một cái: “Ngay cả đứa nhỏ cũng hoài nghi, em nghĩ rằng anh là loại đàn ông dễ dàng để cho người phụ nữ anh không yêu làm những chuyện như thế này sao? Em gả cho anh, để cho anh đã yêu em, sau đó muốn đi? Nào có ai nhẫn tâm như em vậy.....”

“Các cô kia chỉ là không có cơ hội.” Đây mới là chuyện nàng chân chính để ý: “Năm đó nếu không phải em, đổi thành những người khác, cũng dùng thủ đoạn tương tự để trở thành Đường phu nhân, như vậy người anh yêu bây giờ, không phải em....”

Nếu có thể, Đường Học Khiêm quả thực muốn trực tiếp đẩy ngã nàng một chút....

“Kiều Ngự Thần.” Hắn hoàn toàn thua ở nàng: “Em nghĩ rằng anh là loại người đàn ông chỉ cần ở chung với một người đàn bà lâu sẽ yêu người đó sao?” Tốt xấu gì hắn cũng là thiếu gia Đường gia được nuông chiều từ bé, tiêu chuẩn chọn lão bà đương nhiên kén chọn rất cao...

Thanh âm Kiều Ngự Thần thật thấp: “Em biết anh là người luôn nhìn quen phong tình vạn chủng, anh chỉ là có thói quen đã quen với sự tồn tại của em ở bên cạnh anh, nhưng anh có biết em không muốn làm thói quen của anh.”

“Nhưng em lại không biết là.” Hắn nói cho nàng biết: “Thói quen mới là tình yêu cao cấp nhất, sâu tận xương tủy.”

Yêu nhau lúc ban đầu chính là hấp dẫn, bị mặt mày tứ chi của đối phương hấp dẫn, nhưng là thói quen lại làm cho hắn quyết định xuyên qua biên giới nghiêm túc giữa người với người trong lúc đó, đi đến tận điểm sâu nhất trong nội tâm của nàng để tìm hiểu về nàng.

Là cái gì làm cho hắn tới gần nàng, là chôn sâu ở dưới thói quen dần dần dâng lên cảm tình.

Từng có nhà khoa học nghiên cứu cho thấy, dung mạo tình nhân cho dù đẹp lấp lánh như viên ngọc vô cùng quý hiếm, nhưng nhìn hai tuần lễ, hứng thú cũng chắc chắn rã rời.

Nhưng nàng đối với hắn mà nói thì lại khác.

Nàng không có phong tình vạn chủng, không có dung mạo loá mắt, nhưng hứng thú của hắn không có suy giảm, ngược lại trầm xem không chán.

Hắn ở nàng bên tai nói nhỏ: “Anh đã từng nói với em, hoan nghênh đi vào thế giới của anh, mà bây giờ, anh muốn nói với em....”

“....Thế giới đang nằm dưới chân em.”

— Kiều Ngữ Thần, anh mới hiểu được, sau khi chân chính yêu một người, khóe mắt đuôi lông mày đều là em, bốn phương tám hướng đều là em, lên trời xuống đất đều là em, thành cũng là em, bại cũng là em.

Bởi vì....

Thế giới của anh, đang nằm dưới chân em.

**** * * * *

Thâm tình của hắn, rốt cuộc đã làm cho nàng tháo xuống phòng bị, nhin không được đem cái trán tựa ào trên ngực của hắn, không tiếng động rơi lệ.

Trong nháy mắt, nàng bỗng nhiên hiểu được vì sao ôm cùng nước mắt càng có thể so sánh với liều thuốc tốt nhất nói đến cùng, khi chúng ta bị thương, liền lại biến thành ấu trùng, ấu trùng cự tuyệt bất cứ loại thuốc nào thoa lên miệng vết thương thuốc, thậm chí trở lại vòng tay ấm áp rơi lệ một hồi.

Hắn đưa tay lau nước mắt của nàng, trong mắt mang ý cười.

“Anh rốt cuộc biết Hoắc Vũ Thần năm đó một đêm quảng cáo thành danh từ đâu mà đến.” Hắn đưa ta lướt qua hàng lông mi thật dài của nàng, dính vào nước mắt trong suốt: “Thì ra khi em khóc lại đẹp như vậy....”

Người đến người đi, nàng không có da mặt dày giống như người nào đó, nhin không được xoa xoa ánh mắt. Bỗng nhiên như là nghĩ tới vấn đề lớn: “Em muốn gọi điện thoại nói cho Vũ Thần, em không đi.”

“Không cần phải nói rồi, cậu ấy biết rồi.”

“.....”

“Bằng không em nghĩ tại sao anh lại tìm được đến sân bay này? Anh chỉ biết anh muốn tìm được em, nhưng không biết nên đi đến sân bay, nhà ga, bến tàu nào mới tìm được em.”

“Vũ Thần nói cho anh biết?” Kiều Ngữ Thần nhất thời đổi bạn tốt độ yêu thích lại tăng thêm một chút: “Vũ Thần đối với em thật sự tốt lắm....”

Hắn tốt? Đường Học Khiêm vô cùng đau đớn: Em nghĩ Hoắc thị — Hoắc Vũ Thần là người tốt mở Phật đường sao?

— Ngay tại nửa giờ trước.

“Tôi muốn biết Ngữ Thần bây giờ đang ở đâu?”

“Đường tiên sinh, tôi dựa vào cái gì nói cho cậu biết....”

“Nói đi, trực tiếp nói điều kiện.”

“Như vậy a... Vậy tớ đây sẽ không khách khí..... Tớ hình như biết Đường Viễn đã thả ra một dự án quảng cáo đầu thầu lớn....”

“... Quý công ty giống như vẫn chưa đưa ra giá a?”

“Tớ cần đưa ra giá sao? Cậu sẽ không chủ động cho tớ sao?”

“.....”

“Cậu là tổng giám đốc Đường Viễn, một câu nói của cậu đã hơn một lá thư ra giá kia nhiều, phải không? Tớ chờ thái độ của cậu....”

“.....”

Đường Học Khiêm kiềm nén một búng máu ở ngực thực nội thương. Bao nhiêu người vì trả giá tranh giành đầu rơi máu chảy, thậm chí muốn đoạt được phần hợp đồng quảng cáo đó từ trong tay Đường Viễn, mà Hoắc Vũ Thần chỉ cần dùng tên của một sân bay đổi lấy một hợp đồng béo bở lớn như thế, ung dung ngồi chờ

lợi nhuận lớn tương lai cuộn cuộn chảy vào danh nghĩa Hoắc thị không dứt, chẳng kiên nhẫn gì, nhân dịp cháy nhà chạy ra hôi của....

.... Bất quá, không sao.

Nàng trở về, là tốt rồi.

**** *
**** *
**** *

Người đang ngập chìm trong hạnh phúc nên không biết, dáng vẻ hạnh phúc của bọn họ đã thành một đạo phong cảnh đẹp nhất trong mắt người khác.

“Mau nhìn, mau nhìn!! Người người ông kia thật tuần tú!! Ngao ~ ngao!! >_____////////

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-chu-xin-ky-ten-ly-hon>